

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

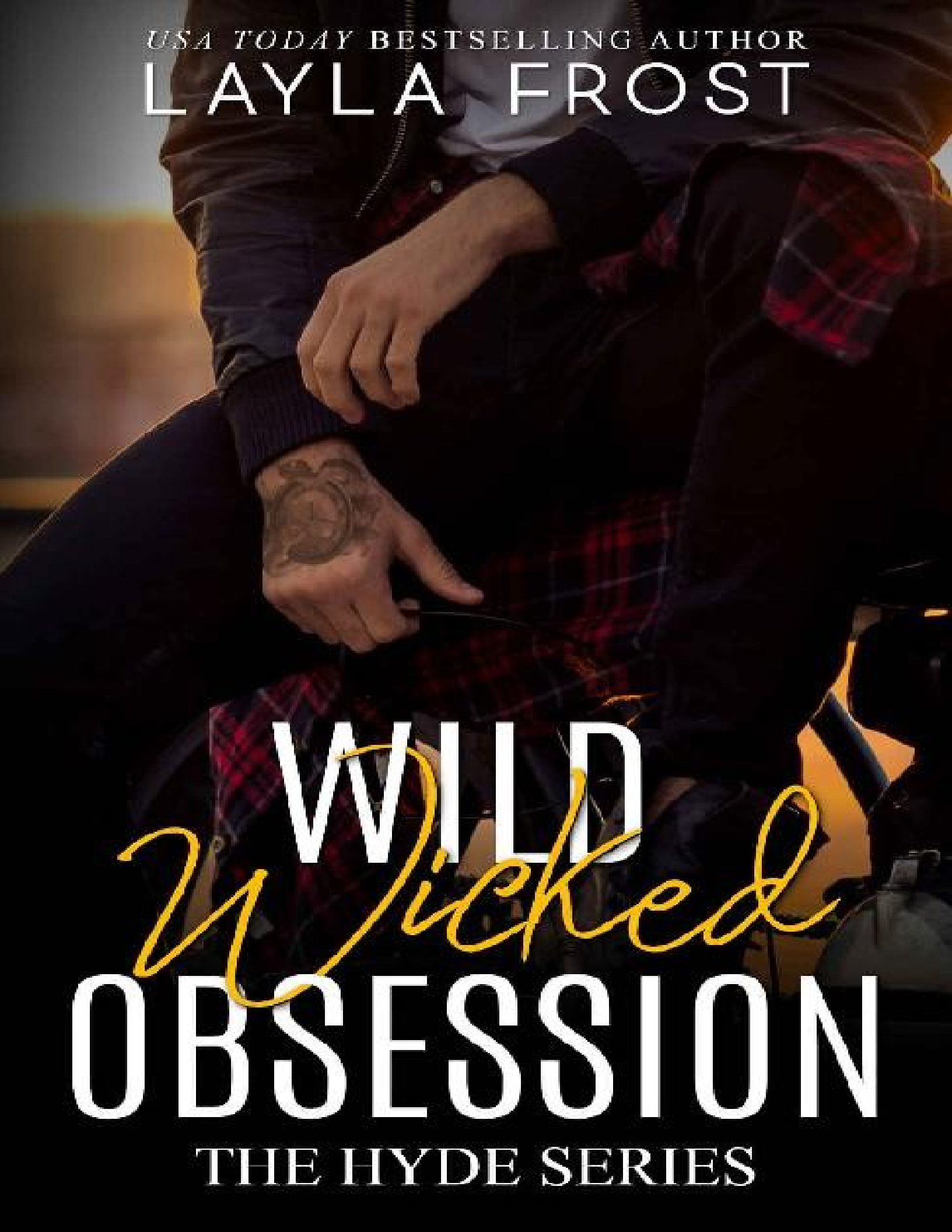
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LAYLA FROST

WILD
Wicked
OBSESSION

THE HYDE SERIES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

Vahşi Kötü Saplantı Telif

Hakkı

Yazarın Sapık Kalbinden İthaf

Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört Bölüm

Bölüm On AltıOn Beş

On Bölüm Yedinci

Bölüm Bölüm Yirminci

BölümOn Sekizinci On

Dokuzuncu

Bölüm Yirmi Bir Yirmi
Bölümİki Yirmi Yirmi
Bölüm Bölüm Bölüm
Yirmi Bölüm Yirmi
AltıÜç Dört Beş
Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Yirmi
Bölüm Dokuzuncu
Bölüm Otuzuncu Bölüm
Otuzbirinci Bölüm
Otuzikinci Bölüm
Otuzüçüncü Bölüm
Sonsöz
Küçük
Güvercin
Bölüm Bir
Layla FKurun Layla
Frostun Başlıkları rost ile
Bağlantı 'Yazar Hakkında

WILD
Wicked
OBSESSION

THE HYDE SERIES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LAYLA FROST

© 2022 Layla Frost

Tüm Hakları Saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü aşağıdaki amaçlarla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez
fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla
kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın kullanılamaz.
eleştirel incelemelerde ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlarda somutlaştırılmıştır.
Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazarın Sapık Kalbinden

Layla Frost'un Cupcakes'ine, sabrınız için teşekkür ederim. Teşvikiniz için. Lars'ın hikayesini istediğine dair nazik imaların için. Belki de. Biraz... Tamam, bu hikayeyi yazmamı talep ettiğiniz için teşekkür ederim. Umarım Joss ve Lars'ı benim kadar seviyorsunuzdur. Ve umarım Sweets You Rock fırınına ve Hyde Garajı'nı geri dönüşü seversiniz. Herkes orada ve her zamanki gibi dedikoducu.

Layla'nın Yaramaz İnceleme Ekibine akışa bıraktıkları ve bana karşı esnek oldukları için teşekkür ederim.

Beth Lewis Hale, Sweetheart Yazar Hizmetleri'nden Alexis Whitney, Dark Water Covers'tan Tracie Douglas ve Christina Smith'e bu kitabın güzel görünmesi ve çöplük yangını gibi olmaması için çok çalıştıkları için teşekkür ederim. Hepinize minnettarım!

Brynne Asher ve Sarah Curtis'e bana eşlik ettikleri için teşekkür ederim. Size sahip olduğum için şanslıyım.

Her zaman olduğu gibi, yaptığınız her şey için **M'**ye teşekkür ederim. Evin sorunsuz çalışmasını sağlıyorsun. Ben daha ihtiyacım olduğunu anlamadan ne söyleyeceğini ve ne yapacağını biliyorsun. Beni susuz bırakmıyorsun ve lezzetli burrata ile besliyorsun çünkü peynirin kalbime giden yol olduğunu biliyorsun. Ama iyi bir sikişin de zararı olmaz.

Utangaçlara adanmıştır. Sessizlere. Çekingenlere. Devam et.

İçine kapanık olmakta yanlış bir şey yok. Sen hala belalısın.

Önsöz

Joss

Bir Yıl Önce

LÜTFEN, KÖTÜ OLMA.

Lütfen.

Mesela, en çok tuğla kaplama, yeniden kullanılan ahşap detaylar ve üstte bir kiraz ile lütfen.

Ancak ipotek komisyoncusu bana tahmini kapanış maliyeti dökümünü ve aylık ödemeleri içeren bir kağıt verdiğinde, hayalimdeki evin maliyetinin o kadar da kötü olmadığını gördüm.

Daha kötüydü.

Çok daha kötü.

Numaraya göz kırparken içimi hayal kırıklığı kapladı, sessizce sondaki sinir bozucu rakamlardan bazılarının düşmesi için yalvardım. Rakam aynı kaldığında, etrafımda dolaşan kızgınlık katmanı daha da kalınlaşarak içime çöktü.

Peter'a evi görmek istemediğimi söylemiştim.

Ona bütçemi aştığını söylemiştim.

Ona sahip olamayacağım bir şeye aşık olmak istemediğimi söylemiştim.

Ama güzel rustik tuğla kaplamayla da konuşuyor olabilirdim.

Çünkü Peter bu konuda... *Peter* gibiydi. Gösteri randevusunu bana söylemeden almıştı. Sonra beni yemeğe götüreceğini iddia etti ama onun yerine söz konusu gösteriye gittik. Çünkü ona göre, görmeye gitmediğim için mantıksız davranıyordum.

Anlamadı. Eğer bizzat görmeseydim, büyük bir kusur varmış gibi davranabilirdim. Belki boyası solmuştu. Belki de ilan fotoğrafları daha büyük göstermek için aldatıcı açılardan çekilmişti. Belki su hasarı, kalıcı bir duman kokusu ve fareler vardı.

Ama onun ağır eli sayesinde görmüştüm. Ve aldatıcı olmayan resimlerin gösterdiği kadar geniş ve muhteşemdi - belki daha da fazla. Hasar yoktu. Kusur yoktu. Fare yoktu.

Bir tane bile örümcek ağı
yok. Mükemmellikten
başka bir şey yok.

Tam da korktuğum gibi, aşık olmuştum. Ev istediğim her şeye sahipti, hatta daha fazlasına.

Ya da şöyle mi demeliyim, ve
sonra *toplam*. Büyük miktarda
nakit gibi.

Nişanlım, yaşadığım hayal kırıklığını ve içten içe çıldırdığımı hissetmiş gibi, daha da yaklaşarak fısıldadı: "Bunu karşılayabiliriz."

Bunu yapamazdım. Büyükanнем ve büyükbabamdan kalan mirası kullanarak kapanış masraflarını ve yüklü bir peşinatı karşılasam bile karşıma çıkan rakamlar ürkütücüydü.

"Bu neredeyse benim aylık maaşımın tamamı," diye
belirttim. "Bunu *yapabiliriz*."

"Düşünmek için biraz zaman ayırın," dedi komisyoncu, ses tonu ve ifadesi sıkıntısını gizlemeye yetmiyordu. Muhtemelen bütün gün benzer senaryolar görüyordu. "Ama bilmelisin ki, şu anda satıcılar piyasası var. İyi evler çok hızlı satılıyor. Eğer istiyorsanız, Martina'ya hemen haber verin."

Ben istedim.

Bunu *çok* istedim.

Muhteşem ev şehrin dışındaydı ama yine de Boston'un bilinen tüm geleneksel cazibesine sahipti. İçinde büyüyebileceğimiz kadar büyüktü, bir bahçesi ve çok fazla alanı vardı.

Birbirimizin üstünde hissetmeden hareket etmek için ancak yeterli alana sahip ayakkabı kutusu dairemizle tam bir tezat oluşturuyordu ve bu iyi bir anlamda değildi. Kaldırımdaki çatlaklar arasında büyüyen küçük yabancı otlar, sahip olduğumuz çimenliğe en yakın şeydi.

Ayağa kalktım, evrakları, kahvemi ve çantamı toplamadan önce komisyoncunun elini sıktım. Tüm bu süre boyunca düşüncelerim hızla ilerledi.

Bir yandan, o yeri karşılayamayacağımı biliyordum. Bunu
biliyordum. Diğer yandan, istiyordum.

Umutsuzca.

O kadar kötüydü ki, beynim gerçeği kabul etmeyi reddediyordu. Mantıksız bir pişmanlık midemi sıkıştırdı, şimdiye kadar yaptığım her ani alışverişi düşündüm.

Ne kadar küçük olursa olsun. Çünkü üç yıl önce bir akşam yemeği için para harcamamak kesinlikle bir fark yaratabilirdi.

Kafam rakamlar, bütçeler ve tasarruf etmek için fikirlerle doluydu ama bunların hiçbir anlamı yoktu. Kanepe minderlerimin arasına kayıp bozuk para gibi sıkıştırılmış birkaç yüz bin dolarım yok gibiydi.

Peter'ın arabasına bindiğimizde bana döndü ve gülümsedi. "Martina'yı ara." Hareket etmeyince, "Ne bekliyorsun?" diye itti.

Mucize bir talih kuşu.

Dikiz aynasına baktı ve zaten mükemmel bakımlı olan sarı saçlarını düzeltti. "Tatlım, bunu yapabiliriz. Mükemmel bir zamanlama. Düğünden önce taşınabilir, dekore edebilir, hatta banyo ve mutfağı yeniden düzenleyebiliriz."

Bu pek bir şey ifade etmiyordu. *En Uzun Nişanlılık* rekoruna aday olduğumuz için düğünden önce hemen hemen her şeyi yapabiliydik.

Altı yıl ve devam ediyor.

"Hiçbir şey için acele etmek istemiyorum. Başka evler de olacak," diye belirttim, kalbim biraz kırılrsa da.

"Ama bu ev değil." Bakışları bana yöneldi ve daraldı, yakışıklı yüzünü acı kapladı. "Bunun nedeni ipotek mi?"

Evet.

Kesinlikle.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, duygusal bir kurşunun verdiği hasar gibi suçluluk duygusu da peşinden geldi.

Halkla ilişkiler firmasındaki ilk günlerinde Peter, en az diğerleri kadar iyi olduğunu kanıtlamak için sabırsızlanıyordu. Yeme içme, golf yemekleri, her şeyin en iyisi. Kendini aşırı zorlamış ve bu süreçte kredi puanını düşürmüştü. Tahsilat mektupları gelene kadar durumun ne kadar kötüye gittiğini bilmiyordum. Birbiri ardına milyonlarcası - ya da öyle görünüyordu.

Kötü olmuştu.

Her zaman olduğu gibi, ailesi onu kendi yaptıklarının sonuçlarından kurtarmak için devreye girdi, ancak o zamana kadar olan olmuştu. Kredisi o kadar kötüydü ki, ikimizin de adı kredide geçerken ön onay almanın bir yolu yoktu.

Ödemeler konusunda yardımcı olabilirdi ama riski üstlenmek bana ve mükemmel kredime kalmıştı.

Elbette bunu ona bu şekilde ifade etmezdim. Zaten bu konuda savunmaya geçmişti ve duygularımı ima etmek bile savaşıma değmeyecek bir mücadeleye neden olurdu.

Gözlerime bakarken dudakları hafif bir kaş çatmayla kıvrıldı. Onlara değil.

Onlara.

Yeni hacim veren maskaramı bir haftadan uzun süredir kullanıyor olmam önemli değildi, belli ki yeni fark etmişti. Düşüncelerini neredeyse duyabiliyordum.

Çok fazla makyaj yapmış. Kirpikleri örümcek bacağı gibi görünüyor.

Blah, blah, pfffffft.

Peter çok fazla makyajdan hoşlanmazdı. Ayrıca doğal olmayan saç renklerinden, süslü kıyafetlerden ya da vahşi şeylerden de hoşlanmazdı. Ona göre doğal olan en iyisiydi.

Amerikan yakışıklılığını tamamlayacak komşu kızı.

Amiş elbisesi ve şapkası giysem beni daha çekici bulur muydu diye merak ettiğim zamanlar oldu.

Dilimin ucuna kadar ona makyajımı beğenmiyorsa giymek zorunda olmadığını söylemek geliyordu. Ama *ben* istediğimi yapacaktım.

Savaşıma değmez.

Kaşları çatıldı. "Tarihi gelecek yıl için belirleyeceğiz. Bu bize her şeyi halletmek için yeterli zamanı verecektir. Balayımızdan döndüğümüzde, birlikte yaşamaya çoktan alışmış olacağız."

Aklının makyajımı eleştirmekte değil, geleceğimizde olduğunu fark ettiğimde o suçluluk duygusu karnıma saplandı.

Birlikte geleceğimiz.

Tanrım, ben tam bir kaltağım.

Panik enseme sızlattı ama onu bastırdım. "Tamam, Martina'yı arayacağım."

Yanağımı nazıkçe kavrayan Peter, "Ne bekliyorsun?" diye tekrarlamadan önce bana hızlı, iffetli bir öpücük verdi.

Cep telefonumu çıkardım ve emlakçımı aradım. "İyi günler, ben Martina."

"Merhaba, ben Joss Lennon."

"Joss, senin için ne yapabilirim?"

Derin bir nefes alarak kelimeleri zorla söyledim. "Bir teklifte bulunmak istiyoruz."

Altı Ay Sonra

Arabamı boş görünen bir deponun önüne park ederek cep telefonumu aldım ve ekranı kontrol ettim.

Akıllı saatlerimizle senkronize olan sağlık uygulamasına göre Peter, kalp atış hızını yükselten bir başka yoğun antrenmanın ortasındaydı.

Ama spor salonunda değildi. Stresli bir toplantıda da değildi - her ne kadar son mesajında tüm öğleden sonra toplantıda olacağını iddia etmiş olsa da. Hayır, *Telefonumu Bul* deponun diğer tarafına park ettiğini söylüyordu.

Belki de sadece mastürbasyon yapıyordur.

Tek el bandını yola çıkarıyorum.

Giderek artan bir sıklıkta, Peter çalışmak zorunda olduğunu iddia ederek geceleri kendini evdeki ofisine kilitliyordu. Telefonum *egzersiz yaptığını* konusunda beni uyarıyor, adım sayısı ve kalp atış hızı hızla artıyordu.

Ya yeni Usain Bolt'tu ya da sadece baskın eli antrenman yapıyordu.

Neyin peşinde olduğunu anlamam birkaç kezimi almıştı, ama ona hiç söylememiştim. Peter savunmaya geçip bana saldırırdı. Onun ihtiyaçlarını karşılayamadığım için özür dilemem gerekiyormuş gibi hissedene kadar, meseleleri tam anlamıyla kendi ellerine almak zorunda kalmasını benim hatam haline getirirdi.

Kavga etmeye değmezdi çünkü gerçekten umurumda değildi. Hiçbir zaman özellikle fiziksel olmadık, bu yüzden vibratörüm bolca kullanıldı. Belki her gün değil -ve o evdeyken asla- ama kendi yalnız zamanım vardı, yani ben kimdim ki yargılayayım?

Bir iş günü boyunca kalp atış hızı yükseldiğinde, ofisinde kendisiyle küçük bir öğleden sonra keyfi mi yapıyor diye merak etmişim. Ama sonra adımlarının değişmediğini, sadece kalp atış hızının değiştiğini fark ettim. Bunu stres ya da teknik bir arıza olarak değerlendirmiştim.

Ama üç hafta üst üste aynı zamanda?

Evet, tesadüfler vardı ve bir de kasıtlı cehalet vardı.

Kendimi arabadan dışarı zorlayarak gizlenmeye çalıştım ama beceriksiz adımlarım ve çarpan kalbimle bir mil yarıçapındaki herhangi birinin beni fark ettiğinden emindim.

Yanılmışım.

Çünkü binanın etrafından dolanıp Peter'ı park halindeki arabasında gördüğümde, etrafındaki hiçbir şeyin farkında olmadığı belliydi.

Ona binen muhteşem kadından başka her şey.

Sürücü tarafındaki cama bakarken olduğum yerde durdum ve bir röntgenci gibi olan biteni izledim. Sanki rüya görüyormuşum gibi gerçeküstü bir his kapladı içimi. Ya da kâbus görüyormuşum gibi. Beynim tuhaf bir düşünce dışında bomboş kaldı.

O piç kurusu onun üste çıkmasına izin veriyor.

Peter *asla* üstte olmama izin vermezdi. Misyoner gibi bir adamdı. Frekans eksikliği gibi, kendimi iyi olduğuna ikna etmişim. Normal olduğuna. Hatta beklenen.

İşler soğudu.

Soldular.

Rahatladılar.

Ama o anda, başını arkaya eğmiş halde hiç de havalı görünmüyordu. Teknik renkli kadın ve onların buharlı mutluluğuyla ilgili hiçbir şey soluk görünmüyordu. Ve arabanın ön koltuğunda sevişmek de pek rahat sayılmazdı.

Hoş, verimli bir seksin ortasında değillerdi -sadece yatakta ve sadece tek bir pozisyonda. *Sevişiyorlardı*. Ve bunu birinin kalp atış hızını tavan yaptıracak şekilde yapıyorlardı.

Beynimin hayal ettiği milyonlarca senaryoda, onu yüzü olmayan bir *komşu kızıyla* hayal etmişim. Beynim başka hangi ayrıntıları doldurursa doldursun, o kısım hep aynı kalmıştı. Eğer aldatıyorsa, bunun hayallerindeki kızla olması gerektiğini düşünmüştüm. Kız onun için o kadar mükemmel olacaktı ki, karşı koyamayacaktı.

Ama kadınla ilgili tercihlerine uyan hiçbir şey yoktu. Ne saç rengi.

Makyajı değil. Kesinlikle

dövmeleri değil.

Ve bu beni yaptıkları şeyden daha çok kızdırdı. Özellikle de o muhteşem dövmeler, lanet olsun.

Ne zaman dövme yaptırmak istediğimi söylesem, küçük bir dövme bile olsa, bana pasif agresif bir yorumda bulunurdu. Onunla yaşadığım çoğu şey gibi, bunu da olurlarına bırakmak daha kolaydı. Kavgaya çıkmaya değmezdi.

İddia ettiği kadar onlara karşı olmadığı açık olduğu için savaşmalıyım.

Savaşmalıyım çünkü bir tane istiyordum.

Sadece savaşmalıydım.

Titreyen ellerimle telefonumu çıkarıp kanıt olması için kısa bir video kaydettim, olur da fazladan gaza gelip ev, araba ya da başka bir şey için benimle kavga etmek isterse diye. Sevdiğim her şeyi koz olarak kullanmayı denemesine izin vermezdim. Görüntüler kötü bir korku filminden alınmış gibi titrekti ama bunun bir önemi yoktu. Kim oldukları ve ne yaptıkları belliydi.

Onu bir kenara koyup arabaya yaklaşırken gizlenmeye zahmet etmedim.

Fark edemeyecek kadar meşguldüler.

Ta ki ben pencereye vurana kadar. Çılgınca örtünmeye çalışırken gözleri bana kaydı. Peter benim olduğumu görünce kadını kucağından fırlattı, kalçası kornaya çarptı ve ikisinin de zıplamasına neden oldu. Gerçi bu manevrayı iyi düşünmemişti, çünkü kadını onun üzerinde görmemiş değildim. Ve kadının vücudu önünü kapatmadığı için yumuşayan aletini ortaya çıkarmıştı.

En azından prezervatif takıyordu.

Boğazımdaki safra yükseldi, lisedeki Sağlık dersindeki korkunç görüntüler ve uyarılar kafamı doldurdu. Prezervatifler yüzde yüz etkili değildi ve her seferinde takıp takmadığını kim bilebilirdi ki? Ayrıca, bu uzun bir kız silsilesindeki tek bir kız olabilirdi.

Bir şey alabilirdi. Bu da

benim de olabileceğim

anlamına geliyordu.

Test edilmem gerek. Hem de hemen.

Midemin bulanmaması için mücadele ederek camı indirmesini bekledim.

"Joss, bu-"

"Bir tarih belirledik," diye homurdandım, sesim alçak ve eşitti ama yine de öfkeyle doluydu. "Davetiyeleri gönderdik. Düğün partimizi yaptık. İnsanlar seyahat ayarlamalarını yaptı. Tüm depozitolarımız..."

İşte o zaman aklıma geldi.

Aldattığı için üzülmedim. İncindim, evet. Egoya bir darbe mi? Oh, evet. Kalp atışlarını hızlandıran dövme, vahşi saçlı bir tanrıçayla yattığı için kızgın ve kırgın mıydım?

Sikeyim. Evet.

Ama bunların hepsinden öte, rahatsız edildim. Utanmıştım.

Ve dürüst olmak gerekirse, rahatladım.

Tanrım, nasıl bu kadar kötüleşti?
Kendimi bu kadar rahatlatmaya nasıl izin
vermiştim? "Joss, tatlım, açıklayabilirim. Ben
sadece... Sen..." "Ben ne?"

Yüzü daha da kızardı ve panikledi. "Liseden beri birlikteyiz. Birlikte olduğum
tek kişi sensin ve-"

"Birlikte olduğun tek kişi." Önce giyinmekte olan kadına, sonra da tekrar ona
baktım. "Geçmiş zaman."

"Bu... Bu aptalca." Kendini geri çekti ve pantolonunun fermuarını çekti.
Derisini yakalayıp fasulyeleri frankın üzerine çekmesini umuyordum ama öyle
olmadı. "Bir hata. Açıklamama izin verin."

Gerekçelerini dinleyecek kadar aptal olduğumu düşündüğü için hakarete
uğradım.

Kadının bariz öfkesine bakılırsa, adamın kendisinden bir hata olarak
bahsetmesi de aynı derecede aşağılayıcıydı.

Affedilmeyi hak etmiyordu ve onun cazibesine karşı koyabilecek kadar güçlü
olmasını umuyordum.

"Ne kadar sürecek?" Ben sordum.

"Bu-" diye başladı ama ben onunla konuşmuyordum.

Gözlerimin ve sorumun kendisine yöneldiğini fark eden kadın, "Arkadaşının
bekârlığa veda partisinden beri," diye cevap verdi.

Yüzünü buruşturması -Plüton'dan görülebilen bir yüz buruşturması- çeşitli
şekillerde mahvolduğunu bildiğini gösteriyordu. Çünkü arkadaşlarından hiçbiri
nişanlı değildi. Hiçbiri. Ve gittiği tek bekârlığa veda partisi?

Kendisinin.

Onu az önce altına attığı otobüsün farkında olmadan devam etti. "Dansçılardan
biriydim."

Dansçıla

r. Çoğul.

Olmadığına yemin ettiği çoğul dansçılar.

Sormamıştım. O ve dangalak kankaları Boston bölgesindeki tüm striptiz
kulüplerine parti otobüsü ile gitmiş olsalardı umurumda olmazdı - bekârlığa veda
partileri böyle yapılırdı. Ama striptizcilerin klişe olduğunu söylemişti. Onlarla
ilgilenmediğini iddia etmişti. Bana geceyi kumarhanede geçirdiklerini, pokerde
para kaybettiklerini ve pahalı viskiler içtiklerini anlatmıştı. Bu bilgiyi gönüllü
olarak veren oydu. *Yalan.*

Bütün bir ay boyunca tekrarladığı birçok şeyden biri.

Gerçeği anlamadan önce beni iki buçuk saniye inceledi. "Bu onun partisiydi."
"Evet."

Onun saçmalıklarına kandığı için onu suçlamadım. Peter ikna ediciydi. Büyüleyiciydi. Çocuksu yakışıklılığı onu sağlıklı ve güvenilir gösteriyordu.

Ondan çok iyi bir politikacı olurdu.

Ona sert bir bakış fırlattı. "Başka bir adam olduğunu söylediler." Tanrım.

Tanrı

m.

Onlar

Arkadaşları beni tanırdı. Birlikte etkinliklere katılmıştık. Birlikte yemek yedik ya da içtik. Sık sık evime gelirlerdi. Kanepemde otururlardı. Atıştırmalıklarını yerlerdi. Benim içkimi içtiler. Kibirli suratlarını yumruklamak isteyene kadar umurumda olmayan iş saçmalıkları hakkında kulağıma konuşuyorlardı.

Ve bunu Peter'ın beni aldattığını bilerek yaptılar. Bunu yapmasına *yardım ettiklerini* bilerek.

Çileden çıkarıcı ve utanç vericiydi.

Evimi düşününce, "Nerede?" diye tısladım. Onu oraya getirmediğini bilmem gerekiyordu. Çok sevdiğim muhteşem evime.

"Hun, bu..." Peter'ın bahaneleri kulak ardı edilirken, o da kadınla konuşmaya çalıştı.

"Evime ya da buraya gelmeye vakti olmadığında."

Tanrı'ya şükür. Hareket etmeme

gerek yok. Sadece o.

Cehenneme kadar yolu var, umurumda değil.

"Ne sıklıkla?" Ben sordum.

Birkaç kez" dediğinde yine onun üzerinden konuşmaya çalıştı. Ama mesajlaştık ve özel kamera şovları satın aldı. Hem de çok."

Aldım.

Ben her fatura ödediğimde finansal panik ataklarla savaşıırken, o kamera şovlarının parasını ödüyordu.

Evdeki ofisine ne kadar sık kaçtığını düşündüm. Tek elle yaptığı egzersizleri. "Gece yedi civarı mı?"

Neyin *peşinde* olduğunu bildiğimi fark edince yüzü soldu. Şaşkınlıktan gözleri yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

Gecelik masturbasyon seansları KY Jelly ve Pornhub tarafından desteklenmemiştir.

Başka bir kadın yüzünden olmuştu. Onun da seks yaptığı kanlı canlı bir kadın.

Onayımı aldım. Hiç

şüphem yok.

Merak etme.

"Acaba "lar yok. İşim

bitmişti.

Nişan yüzüğümü çıkarıp altın kordon içine girene kadar avucumun içinde tuttum. Yüzüğü hissettiğimde -ve aniden boşalan yüzük parmağımda- gecikmiş gözyaşlarım gözlerimi yaktı.

Peter lise boyunca benimle birlikte babamın nalbur dükkanında çalışmış, ortaokul ve lise son sınıf boyunca para biriktirerek mezuniyet törenimizden hemen sonra bana yüzük sürprizi yapmıştı. Pırlanta çok küçüktü ve yüzük bandı inceydi. Ama onu çok sevmiştim. İyi para kazanmaya başladıktan sonra milyonlarca kez yüzüğünü yenilemeyi teklif etti ama ben hep reddettim. Bana vermek için o kadar uzun süre sakladığı pırlantayı istiyordum.

Uzun boylu, sırık gibi delikanlı vücudu titreyerek tek dizinin üzerine çöktüğünde.

Yakışıklı yüzü endişeyle bana gülümsediğinde, gözleri sevgi ve umutla parlıyordu.

Bana ilk kez karısı olmamı teklif ettiğinde.

Hayallerimiz, planlarımız ve önümüzde koca bir hayat varken. O her şeyi bir kenara atmadan önce.

Sadece hile değildi. Bu bardağı taşıran son damla olabilirdi, ama birçok balyanın içinde sadece bir tanesiydi. Güçlü bir oyuncu olma arayışında değişmişti. Belli bir görünüşe sahip olmalıydı. Belli bir kişiliği. Belli bir havası.

Belli bir *hayat*.

İmaj takıntılı, hilekâr ve bencil olmuştu. Ve bunun için

bahane üretmekten bıkmıştım. Onun için.

Yüzüğü boğazına sokmak istedim ama açık pencereden aşağı a t m a y a karar verdim.

"Jossy Bean," dedi, nadiren kullanılan bu lakap beni bir milyon hançer gibi kesiyordu. "Özür dilerim. *Lütfen*. Seni seviyorum."

Yapmadı. Olması gerektiği şekilde değil. Ve zar zor tanıdığım bir adama bakarken, onu bu şekilde de sevmediğimi fark ettim.

Ama kendimi sevdim.

Bu yüzden döndüm ve çenemi dik tutarak arabama doğru yürüdüm.

Uyuşmuş ve bunalmış bir halde arabayı köşeye sürdüm ve park ettim. Ellerimin titremesi geçince kız kardeşime mesaj attım.

Benny'ye kilitlerimi değiştirmesini söyle.

Kahretsin. Çok özür dilerim. Gerçekten bir şey yaptığını düşünmemiştim. Gerçekten buna inanamıyorum.

Ruth'a şüphelerimi söylediğimde, hiç bitmeyen bir bahaneler ve alternatifler listesi vardı. Benim deli olduğumu, bir tesadüfe çok fazla anlam yüklediğimi düşünmüştü. Yine de kocasıyla birlikte yeni kilitler ve büyük bir şişe romla beni evimde beklemeyi kabul etmişlerdi.

Eve gel, sarhoş oluruz.

Ben: Hiçbir şey daha iyi gelmemişti.

Arabayı sürerek, artık tek başıma yaşadığım eve doğru yola çıktım. Ve rom.

Bir sürü rom.

Birinci Bölüm

Hotcakes

Joss

"DÜNYA'DAN JOSS'A. İçeri gel, Joss."

Patronumun kulağıma yakın alaycı sesiyle sarsıldım ve döndüm, neredeyse elindeki çikolata parçacıklı kurabiye tepsisini deviriyordum.

"Kahretsin." Onu sabitlemek için uzandım.

"İyi misin?" Piper'ın endişesi bana yönelikti, lezzetli kurabiyelerinin neredeyse trajik ölümüne değil.

"Evet, özür dilerim, dalmışım."

Uzun bir süre sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. "O zaman vitrini açıp bakabilir misin?"

Hâlâ orada öylece durduğumu, yardıma ihtiyacı olmayan tepsiyi tutmasına yardım ettiğimi geç de olsa fark ettim. "Tamam."

Kapıyı açtığımda, bana dönmeden önce taze eşyaları yerine yerleştirdi, gülümsemesi büyüdü ve alaycı bir hal aldı. "Ee... ne düşünüyorsun?"

Her cumartesi ve diğer günlerin çoğunda da aynı şeyi düşünürdüm.

Lars.

Jilet gibi keskin kenarlı ultra seksi.

Piper'ın fırını Sweets You Rock'ta çalıştığım birkaç hafta boyunca, her Cumartesi saat gibi gelmişti. Teknik olarak, Piper'ın kocası Jake'in sahibi olduğu Hyde'a bağlı özel garaja giderdi. Ama gitmeden önce mutlaka bir kurabiye için uğrardı.

Neredeyse hiç konuşmasak da bu kısa etkileşimi hep dört gözle beklerdim. Beni korkuttu.

Ama *gerçekten* iyi bir şekilde.

Omurgamdan aşağı bir heyecan gönderen ve kanımı pompalayan bir yol.

Piper'a bunların hiçbirini söylemedim tabii ki. Eğer bilseydi, çöpçatanlık sihrini kullanmaya çalışırdı. Ya da Jake'e söylerdi. Dedikodu garajda basmakalıp liseli kızların soyunma odasından daha hızlı yayıldığından, bir saat içinde herkes aşkımdan haberdar olurdu.

Evet, *buna* kocaman bir hayır teşekkürler.

Bunun yerine "Sanırım daha fazla kafeine ihtiyacım var," dedim ki bu yalan değildi.

Yine neredeyse uykusuz bir gece geçirmiştım. Bu durum giderek yaygınlaşıyordu. Saat dokuzda yattığımda bile, zihnim beni uyandırmadan önce sadece birkaç saat uyuyabiliyordum. Uyku uzak bir rüya olana kadar dönüp duruyor, fazla düşünüyor ve stres yapıyordum.

Piper'ın son teknoloji kahve makinesine gidip, onun dikkatli bakışlarından kaçınarak yeni bir fincan doldurdum.

Ondan üç yaş büyük olmama rağmen -yirmi dörde karşı yirmi bir- çoğu zaman kendimi daha genç hissediyordum. Bunun nedeni sadece onun bir iş sahibi olması değildi. Ya da patronum olduğu için. Ya da ona deliler gibi aşık olan belalı biriyle evli olduğu için değildi. Ya da çok sayıda muhteşem dövmesi ve rockabilly-esque tarzı ile kendi başına bir baş belası olduğu için.

Bütün havası buydu. Yaşlı bir ruhu vardı. Sorumluluk sahibi, olgun ve çok zeki. Bana bakmaya devam ederse, gerçeği yüzümden okuyabileceğini biliyordum.

Dikkatini dağıtmak için "Bilmem gereken yeni tarif fikirleri var mı?" diye sordum.

Bu onu izini kaybettirmeye ve güzel gözlerini tutkuyla aydınlatan bir şeye yönlendirmeye yetti. "Henüz başlangıç aşamasındayız ama menüye hatmi ikramları eklemeyi düşünüyorum. Düşük maliyetli ama makul bir fiyata satılabilirler, yani iyi bir maliyet marjı. Ayrıca çok da kolay."

"Kolay olması benim kitabımda her zaman bir artıdır."

Hafta içi sabahları, anaokulu öğretmeni olarak asıl işime gitmeden önce işleri başlatmak için beşten önce oradaydım. Uzun bir gün oluyordu ama iki işi de seviyordum, yani buna değiyordu.

İki maaş çeki gibi.

Cumartesi günü saat beşten önce hala oradaydım ama saat üçte kapanana kadar -ya da kaçınılmaz olarak her şey biterse daha erken- çalıştım.

Becerilerim müşteri hizmetleri, kasada çalışmak ve -tarifler açık olduğu sürece- yemek pişirmekle sınırlıydı. Buzlanma, fondan kalıplama veya tasarım içeren projeler benim yeteneklerimin ötesindeydi.

Marshmallow ikramları kesinlikle benim ilgi alanıma giriyordu.

"İki tatla başlamaya ne dersin?" Piper sordu. "Belki bir geleneksel ve bir de meyveli olabilir. Eğer iyi sonuç alırsak, daha fazlasını ekleyebiliriz. Ya da cupcake'ler gibi rotasyon yaparız."

Piper'a bayıldığım bir başka şey de buydu. O benim patronumdu. Burası *onun* fırınıydı. Yine de her zaman fikrimi sorardı. Önerilerimi dikkate alırdı. Bana uymam için emirler yağdırmak yerine 'biz' ve 'bize' derdi.

"Bu fikri sevdim ama bence daha büyük bir şey yapabiliriz," dedim dürüstçe. "Orijinal ve meyveli, ama aynı zamanda çikolatalı ve dönen tuhaf bir şey."

Genişçe sırttı ve kafasından geçen olası kombinasyonları görebiliyordum. "Bu mükemmel olacak. Eğer satılmazlarsa, onları çocuklara rehin verir ve yolumuza devam ederiz."

Çocuklar, çocuk olmaktan çok uzaktı. Onlar *erkekti*. Garajda çalışan ve atıştırmalıkları aşırmaq için sık sık içeri sızan mega seksi erkekler. Piper'ın tatlıları fırını popüler hale getirmişti, ancak sık sık görülen seksi erkekler işlere pek de zarar vermiyordu.

Gözlerim Sweets You Rock'ın bekleme salonunu Hyde'inkine bağlayan kapıya gitti. "Çok fazla rehin ya da manipölasyon gerekeceğini sanmıyorum. Bu adamlar dipsiz kuyu."

"Doğru. Sık sık, bir günlük spesiyal hazırlayabilmek için elimde kalan yemeklerin nasıl olacağını merak ediyorum."

"Asla öğrenemeyeceksin." Kahvemden uzun bir yudum aldım ve her şeyi düşündüm, kendi heyecanım Piper'ınkiyle eşleşecek şekilde artıyordu. "Bu fikrin gerçekten işe yarayacağını düşünüyorum. Sen bir tarif bulduktan sonra, ben de sabahları parti yapabilirim."

"Bunu yapmana gerek yok. Zaten çok şey yapıyorsun."

"Bu benim işim sayılır," diye belirttim. "Ayrıca, bu gerçekten kolay bir eklenti. Kurabiyelerin pişmesini beklerken bir yığın hazırlayabilirim. Mükemmel bir şey."

Yardım teklifini reddetmeye çalışsa da Piper'ın yüz ifadesinden rahatlama okunuyordu. "Harlow seni bana gönderdiği için ne kadar şanslı olduğumu söylemiş miydin?"

"Teknik olarak Kase'ydi."

Dünya gerçekten de küçüktü ve bir kez olsun bunun için minnettardım. Harlow-Piper'ın en iyi arkadaşıyla aynı liseye gitmiştik. Onun küçük kız kardeşine öğretmenlik yaptığım zaman yeniden bağlantı kurmuştuk. Harlow ve Jake'in en iyi arkadaşı ve sağ kolu olan adamı beni yardım arıyor ilanlarını incelerken gördüklerinde Kase, Piper'ın güvenilir bir çalışana olan umutsuz ihtiyacını paylaşmıştı.

Kısmet oldu çünkü güvenilir bir işverene çok ihtiyacım vardı.

"Bir ton kurabiye alıyor, o yüzden ödeştik. Lafı açılmışken..." Piper saate baktı. "Çocuklar içeri girmeden dükkânı açsam iyi olacak. Aksi takdirde ödeme yapan müşterilerin bir şey alma şansı olmayacak."

Tezgâhın etrafından dolaşarak kapının kilidini açtı ve açmak için işareti çevirdi. Birkaç dakika içinde bir müşteri geldi.

Sonra bir tane

daha. Ve bir tane

daha.

Ve çok daha fazlası.

Birkaç saat boyunca, sabah çöreklerinin, hafta sonu ikramlarının ya da Hyde erkeklerinin manzarasının peşinde koşan müşterilerin oluşturduğu sabit bir sıra kapıdan dışarı uzanıyordu.

Sonunda nefes alabilecek kadar azaldığında, Piper bana döndü. "Bunu bir dakikalığına alabilir misin? Jake'e kahve getirmek istiyorum."

"Ben iyiyim," dedim, bir dakikadan çok daha uzun süreceğini çok iyi biliyordum. Geri döndüğünde kahvesi soğumuş ve dudakları şakalaşmaktan şişmiş olacaktı.

"Teşekkürler, hemen döneceğim," diye yalan söyledi. Belki kasıtlı olarak söylememişti ama yine de bir yalandı. Mutfağa yöneldi, orada kendi alanını onun ofisine bağlayan bir kapı vardı.

Eminim sadece birbirlerinin yanında oldukları için kalp atışları hızlanıyordur.

Bu zehirli düşüncüyü bir kenara iterek, sükûnetten faydalanıp kasayı yeniden doldurdum ve kaos kasırgasının ardından ortalığı toparladım. Sesi duyduğumda küçük, parlak renkli masaları yeniden yerleştirmenin tam ortasıydım.

Lars'ın motosikleti.

Hemen fark etmem ne kadar takıntılı hale geldiğimin üzücü bir göstergesiydi. Hyde'a her gün çok sayıda motosiklet ve araba geliyordu ama yine de onun olduğunu anlayabiliyordum. Motosikletinin farklı bir sesi vardı. Sahibinin sesi gibi, alçak gümbürtü kemiklerime işliyor, içimde dolaşıyordu.

Resmen çıldırmıştım.

Ayrıca resmen çok gergindim, kalp atışlarım küçük vitrinde yankılanıyor gibiydi.

Çünkü o cumartesi farklıydı. Onunla

gerçekten konuşacaktım.

Önemli bir şey değildi. İçimi dökmeyecek ve onun ne kadar ateşli olduğunu düşündüğümü itiraf etmeyecektim. Koyu mavi gözlerinin beni içine çektiğini söylemeyecektim.

ve bana etrafta başka kimse yokmuş gibi hissettirdi. Ya da elini koyu renk, küt saçlarında gezdirdiğinde aklım başımdan gidiyordu.

Merhaba diyecek ve Hyde'dan aldığı parçaları soracaktım. Bunun iyi bir açılış olduğunu anlamak için dükkândaki konuşmaları yeterince dinlemiştim. Hyde'ın en sessiz adamı olan Key bile arabalar hakkında konuşurken gevezeleşirdi.

Kolay olurdu. Basit konuşmalarla başa çıkabilirim.

Muhtemelen.

Ya da belki günün geri kalanında mutfakta saklanırdım. Bu da bir seçenektir.

Lars genellikle önce Hyde'ı ziyaret ettiğinden karar vermek için zamanım olduğunu düşündüm. Ama birinin kibarca bıraktığı parçalanmış kek ambalajlarını almak için masanın üzerine eğildiğim sırada arkamda zil çaldı. Omzumun üzerinden baktığımda onun iri gövdesinin kapı aralığını doldurduğunu ve gözlerini bana diktiğini gördüm.

Özellikle de kığım havadayken bana.

Hızlıca ayağa kalkarken kalçalarım masanın kenarına çarptı ve neredeyse masayı deviriyordum. Dengeleyip döndüğümde o çoktan yaklaşmıştı.

Çok yakın.

"Eep," diye ciyakladım, onun ani yakınlığı karşısında irkildim.

Planladığım gibi yumuşak bir açılış olmadı.

Benim ciyaklamamdan ya da onun yakınlığından etkilenmiş gibi görünmüyordu. Ancak ben ikimiz için de yeterince korkmuştum.

Boynumu büküp ona baktığımda, mavi gözleri tezgâhın karşısındakilerden daha da büyüleyiciydi. Gölge, karanlık ve sinirli -tıpkı adamın kendisi gibi.

Ana planımı hatırladığımda, onu uygulamak için en iyi zaman gibi görünüyordu. "Merhaba."

Çok büyüleyici.

Böyle bir zekaya nasıl karşı

koyacak? Böyle bir cazibeye?

Böyle kusursuz konuşma becerileri mi?

Selamıma karşılık vermek yerine, uzun ve yoğun bir an boyunca bana baktı. Sonunda yüklü sessizliği bozduğunda, yan tarafa baktı ve "Bacaklar burada mı?" diye sordu.

Legs, Harlow'un striptiz kulübünde kısa bir süre dansçılık yaptığı dönemden kalma takma adıydı.

Cevap veremeden arkasından kapı çalındı ve bir müşteri içeri girdi. Bu anlık dikkat dağınıklığını, cazibemi kusmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce aramıza biraz mesafe koymak için kullandım.

Ya da sadece öp onu.

Çünkü *Tanrım*, o bu kadar yakınımda dururken, deri, erkek ve biraz da duman gibi kokarken, onu gerçekten öpmek istiyordum.

Ekranın arkasından yürüdüm, hareket ederken konuşuyordum. "Hayır, Kase bugün izin aldı, o yüzden... her neyse onu yapıyorlar."

Onları tanıdığım kadarıyla, hâlâ yatakta olduklarına bahse girerim, ama uyumak için değil.

Ona dönüp baktığımda kaşları çatılmıştı ve yüzünde bir şey parlıyordu.

Hayal kırıklığı.

Harlow burada olmadığı için üzgün

mü? Bekle... Ondan hoşlanıyor mu?

Olasılıkların dışında değildi. Bir kere, Harlow zeki, komik, biraz inek ve kesinlikle muhteşemdi. Bir diğeri, küçük de olsa bir geçmişleri vardı.

Bir gece, bol miktarda içki içerken Harlow, Piper ve bana Lars'la ilk ve tek öpüşmesinin hikayesini anlatmıştı. Kase'den önceydi ve aralarında bir kıvılcım olmadığını hemen fark etmişlerdi. Birini çekici bulmak, ondan etkilenmekle aynı şey değildi.

Ama hikayenin sadece onun tarafını biliyordum. Belki de o ruh eşine doğru ilerlerken, Lars onu arzulamak zorunda kalmıştı. Onun için yanıp tutuşuyordu. Şansını bekliyordu.

Aklım başımdan gitmişken, müşteri tarçınlı ekmeklerin geri kalanını temizledi.

Sadece Lars ve ben kaldığımızda, suları test ettim. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Benim... çok ihtiyacım var."

Aman Tanrım.

Böylesine zararsız bir yanıt için, sözleri çok etkileyiciydi.

Beynim ve bedenim onun gibi bir adamın ihtiyaç duyduğu her şeyi hayal etmeyi çok isterken, beni konudan sapmamak için savaştığım zorunda bırakan bir yumruk.

Kendime bu arzuların çok alınmış bir kadın tarafından karşılanmasını istiyor olabileceğini hatırlatarak biraz daha aradım. "Harlow'dan demek istedim."

"Hayır."

Kestirmeden verdiği cevap beni şaşırtmamıştı. Kendisinden hoşlanıp hoşlanmadığını soran bir notu ona iletmemi, evet ya da hayır diye işaretlememi isteyecek gibi değildi.

Başka bir şey söylemedi, ben de vitrinin kapağını atımdı ve yan tarafa sakladığım küçük kâğıt torbayı ıkardımdı.

Gözleri uzattığım elime kaydđı ve sonra tekrar bana döndü, ancak elimi almak için hiçbir hareket yapmadı.

"ikolata parçacıkları bugün deli gibi satılıyordu. Tkenmeden önce sizin için bir tane ayırdımdı."

Yine de almadığında, çikolata parçacıklı ile devam edeceği varsayımımın yanlış olup olmadığını merak ettim.

"Başka bir şey alabilirsin," diye teklif ettim, "ama biz bittik. Sadece sıcak keklerim kaldı." İim burkularak, "Elimde kalan tek şey arka taraftaki sıcak kekler" diye düzelttim.

Bu kulağa pek iyi gelmiyor.

Bu sefer, ađzđ hafif bir sırıtmayla kıvrılmadı. Hayır, tam bir kurt sırıtışına dönüştü. "ikolata parçacıklı iyidir, hotcakes."

Lakabın beklenmedik şakacılığı karşısında beynim allak bullak oldu.

Kurabiyeyi alarak döndü ve başka bir şey söylemeden, sadece soğuk bir bilek hareketiyle Hyde'ın bekleme odasının kapısından içeri girdi.

Düşüncelerim hızla akarken gidişini izledim. *Eğer* Harlow'a karşı bir şeyler hissediyorsa ve herkes bunu öğrenirse, bu sıkı arkadaş grubunda meydana gelecek patlama felaket olurdu. Ya da duygularıyla hareket edecek kadar aptalsa belki de kıyamet kopardı.

Sonunda onunla konuştum.

Ama şimdi keşke yapmasaydımdı diyorum.

Lars

Ne yapıyorum ben?

Yapacak tonla işim vardı. Ya da uyuyabileceğim bir ton iş.

Kısıtlđ zamanımda verimli bir şeyler yapmak yerine, sırf tezgahın arkasındaki tatlılığa bir göz atabilmek için fırına gitmiştim

-Ve tatlılardan bahsetmiyordum.

Joss.

Utan

ga.

Muhteşem.

Benim için fazla iyi.

Bu onu istememe engel olmadı.

Bu, ona neredeyse saplantılı hale gelmeme engel olmadı.

Bu durum onu öpme *isteğini* kesinlikle engellemedi; özellikle de içeri girdiğimde masanın üzerine eğilmiş muhteşem yuvarlak kışını havada gördüğümde. Ve yalnız olduğumuzu teyit ettikten sonra onu öpmek tam da yapmak üzere olduğum şeydi.

Ne yazık ki tarçınlı çörekleri istifleyen yaşlı kadın benden önce araya girmişti. Belki de en iyisi buydu çünkü Joss'un aramıza mesafe koymak için tezgâhın etrafında aceleyle dolanmasına bakılırsa, onun bana aynı ihtiyacı hissetmediğini söylemek yanlış olmazdı.

En azından henüz değil.

Hyde'ın bekleme odasına girip Eli'yi bilgisayar başında çalışırken bulduğumda kurabiyeyi çantadan çıkardım.

"Hey, ne..." diye başladı, sonra gözleri kısıldı. "Bu çikolata parçacıklı mı?"

"Evet."

"Joss dışarıda olduklarını söyledi."

Joss'un kurabiyeyi benim için ayırmayı düşünmesi hoşuma gitmişti. Açgözlü Hyde piçleri etrafta dolanmaya başladığında kurabiyeden vazgeçmemiş olması çok daha hoşuma gitti.

Bana ve sadece bana başka neler vereceğini merak ediyordum.

Büyük bir ısırik aldım ve "Bunu benim için saklıyordu." diye böbürlendim.

"Bu fırın kurallarına aykırı," diye huysuz bir çocuk gibi homurdandı. "Senin yerinde olmak ne kötü."

"Belki cazibemi kullanırsam..."

Elim yumruk şeklinde kıvrıldı ve kâğıt torbayı buruşturdu.

Başını iki yana salladı. "Boş ver. Çok seksi ama benim tipim değil. Kurabiye jigolosu olacak değilim."

Güzel. Bu şekilde devam et.

İçime sağ kroşe gibi inen öfke ve kıskançlığa fazla dikkat etmeden, "Jake nerede?" diye sordum.

Eli kaşlarını kaldırdı, ses tonu imalarla doluydu. "Ofis." Doğru.

Striptiz kulübü sahibi olmak, eşlerinden nefret eden bir sürü zavallı piç gördüğüm anlamına geliyordu. Hayatlarından nefret eden. Kendilerinden nefret ediyorlardı. İlişkiler konusunda zaten bıkmıştım ve her gün bu boku görmenin bana bir faydası olmamıştı. Ama sonra

Jake ve Piper'ın, sonra da Kase ve Harlow'un yanında herkesin kaderinde sefil, yalancı bok çuvalları olmak olmadığını fark ettim.

Gerçek bir romantiğe dönüşüyordum.

"Neye ihtiyacın var?" Eli sordu. "Son kurabiyeyi senin aldığını yüzüne vurmak dışında."

"Jake bana bir çift kafa borusu sipariş etti."

Bilgisayarda birkaç düğmeye tıkladı. "Krom mu?" "Mat siyah."

"Bu harika görünecek. Onları alayım."

İğrenç görünebilir, ama mevcut kafa borularımda hiçbir sorun yoktu. Yenilerine ihtiyacım yoktu.

Joss'u görmeye gelmek için daha iyi bir bahaneye ihtiyacım vardı. Daha da iyisi, taşaklarımı bulup ona çıkma teklif etmektir.

Aksi takdirde, kendi sağ elimle ve kendi depomu açmaya yetecek kadar parçayla baş başa kalırdım.

İkinci Bölüm

Yüksek Atlı Bir Kara Koyun Joss

NEDEN aileme yakın yaşamak zorundayım?

Neden üniversite için ülkenin öbür ucuna taşınıp sonra da orada kalan çocuklardan biri olamadım? Ya da sadece bir sırt çantasıyla ve kravatsız dünyayı dolaşanlardan.

Şu anda dünyanın öbür ucunda olmayı çok isterdim.

"Josie, beni duydun mu?" diye sordu annem.

"Hayır," diye yalan söyledim, havuç soymaya gereğinden fazla odaklandığım için göz teması kurmadım.

Annem benim ya da kız kardeşlerimin yalan söylediğini her zaman anlayabilirdi. Çocukken, gözlerinde yalan tespit yazılımı yüklü olduğundan kesinlikle emindim.

Bir yetişkin olarak hâlâ yüzde seksen eminim.

Anne gibi -yani bıkkın bir iç çekişle- aptalca sorusunu tekrarladı. "Peter'la konuşup konuşmadığınızı sordum."

Sadece kabuslarımda.

"Hayır, anne. Sormayacağım da, o yüzden sormayı kesersen memnun olurum."

Rosto, patates püresi ve kutsal Pyrex aşkına, lütfen dur.

Peter vebadan kaçır gibi kaçmak istediğim bir konuydu.

Aslında vebadan da öte.

Veba, Peter-Peter-Stripper-Eater'ı düşünmekten daha iyiydi. "Birkaç ay oldu," diye belirtti, sözünü sakınmadan. "Eminim ki

...düşüncesizliğinden pişmanlık duyacak kadar zamanı oldu."

Komik, çünkü eminim vasat aletini Boston metrosundaki her striptizciye gömmek için yeterince zamanı olmuştur.

Belki daha uzağa.

Ruth ona bir bakış atarak, "Anne," diye uyardı.

"Sadece Joss'un yalnız kalmasını istemiyor," dedi diğer kız kardeşimiz Nora, ben orada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşurken şaşırtıcı bir şekilde annemin arkasını kolluyordu.

"O sadece yirmi dört yaşında. Bence kedi stoklamak zorunda kalmadan önce birkaç yılı daha var," diye karşılık verdi Ruth, şaşırtıcı bir şekilde arkamı kollayarak.

Her zaman benim tarafımda olduğundan değil. Ortanca çocuk formuna sadık kalarak barışı korur ve uyumu sağlamak için kimin desteğe ihtiyacı varsa onunla giderdi. Ama Nora ve annem genellikle bana karşı birlik olduklarından, bu onu varsayılan olarak benim tarafımda bırakıyordu.

Ne kadar sinir bozucu olsalar da -ki inanın bana sinir bozucuydular- sadece mutlu olmamı istiyorlardı. Onların zihninde bu, onlara benzer bir hayat yaşamak anlamına geliyordu.

Ve programlarının *çok* gerisindeydim.

Annem ve babam on dokuz yaşında evlendikten sonra, annem tüm yetişkin hayatını biz kızları yetiştirmeye ve olağanüstü bir ev kadını olmaya adanmıştı. Mary Lennon, o zamanlar bile, önlüğü ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş anne kabarıklığıyla, ellili yıllardan kalma bir sitcom'dan fırlamış gibi görünüyordu - fırındaki kızartmaya kadar.

Nora otuz beş yaşındaydı, evliydi, üç çocuğu vardı ve en iyi Okul Aile Birliği Başkanı hayatını yaşıyordu.

Ruth otuz bir yaşındaydı, evliydi, iki çocuğu vardı ve evde geçirdiği en iyi anne hayatını yaşıyordu.

Sonra ben vardım.

Ailenin yüz karası.

Çocuğu olmayan ve görünürde güçlü bir kocası olmayan evde kalmış kız kurusu.

Bu da beni rahatsız ettikleri anlamına geliyordu. Hem de çok. Önce, Peter ve benim bir tarih belirlememiz için. Sonra, tarihin neden bu kadar uzak bir gelecekte olduğunu bilmek istediler. Son olarak da Peter sonrası hayatımda ne yapacağımı.

Sık sık dırdır etmelerine ve pek de sessiz olmayan yargılamalarına rağmen, mutluluğumun önemli olduğunu görmek kolaydı. Çok yanlış bir şekilde istedikleri şeyi

-Benim için en iyisinin bu olduğunu düşündüm.

Peter beni mutlu etmediğine ve benim için en iyisi olmadığına göre, onu aniden üzerime salmasının hiçbir anlamı yoktu.

Gözlerimi kısarak onu inceledim, yalan tespit yeteneğinin kalıtsal olmasını umuyordum. "Neden Peter'ı soruyorsun?"

Küçük, hüzünlü bir gülümseme dudaklarını büktü. "Siz ikiniz birlikte çok iyiydiniz."

Ta ki küçük Peter'ını başka bir kadına sokmaya başlayana kadar.

"Yarın onunla evlenmen gerektiğini söylemiyorum," diye devam etti annem, "ama eminim seninle temas kurmaya çalışmıştır."

Vardı. Sık sık. Onu çevrimiçi olarak engelledim, sadece bana mesaj atmak için yeni profiller oluşturması için. Tek bir tanesine bile cevap vermedim ve sadece sildim ve engelledim. Eninde sonunda anlayacaktı.

"Böyle bir şey olmayacak," diye mırıldandım, bir havucu gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak doğrarken. Havucun fallik şekilli olması muhtemelen bir tesadüftü.

Neyse ki, fırından rostoyu çıkarmadan önce salatalık dilimlerini büyük salata kâsesine boşaltırken konuyu kapattı. Sanki yemek duyuları karıncalanıyormuş gibi arka kapı açıldı ve beş aç çocuk koşarak ya da emekleyerek içeri girdi.

"Ellerinizi yıkayın ve sofrayı kurun," diye bağırdı Nora seslerin gürültüsü arasında, sebze artıkları ve sıcak ekmeklere uzanan küçük parmakları uzaklaştırarak.

Aynı hızla, kaos dışarı çıktı, gürültülü çarpışmalar banyolara giden yolda evin içinde dolaştı.

Oh.

Doğru

Bu yüzden yakınlarda yaşıyorum.

Ailemdeki yetişkinler beni deli ediyordu ama beş yeğenim -Parker, Jasper, Paxton, Owen ve Logan- kalbimin sahibiydi. Onlar için deli oluyordum. Bazen kelimenin tam anlamıyla. Her spor etkinliğinde, okul konserinde, bilim fuarında ve doğum günlerinde aşırı hevesli bir teyzeydim. Onlarla Pazar akşam yemekleri baş ağrısından daha değerliydi.

Genellikle.

Tabii annem Peter'dan bahsetmeye devam etmezse... Bu durumda yeğenime kavuşmak için evimde yatıya kalmak zorunda kalacaktım. Elbette, geçen sefer bu lekeli bir halı, kanepemde bir delik, *iki* kırık kapı ve bir hafta süren baş ağrısıyla sonuçlanmıştı. Ama onlar da dahil her şeyi baloncuklu naylonla sararsam muhtemelen işe yarardı.

Olabilir.

Olmasa bile, yine de buna değerci.

Salatayı büyük masaya taşıdım ve daha fazla yiyecek almak için mutfağa dönmeden önce masaya bıraktım.

Mary Lennon, Pazar günü aile yemeği söz konusu olduğunda boş durmazdı.

Masa bir ordunun tüketebileceğinden çok daha fazla rahat yiyeceklerle kaplandığında ve herkes oturduğunda, tam bir kaos başladı. Yemekler lezzetli kokuların kasırgası içinde elden ele dolaştı. Sanki bir hafta değil de yıllar önce bir araya gelmişiz gibi sohbet kümeleri oluştu. Yetişkinleri görmezden geldim ve yüksek sesle osuruk şakaları yapan ve sebzelerini birbirlerine atmakla tehdit eden çocuklara kulak kabarttım.

Mükemmeldi.

Babam boğazını temizleyene kadar öyleydi.

Bu sesle ilgili çok sayıda deneyimim olduğu için içimi bir endişe kapladı. Odağının nereye yöneldiğini görmek için tereddütle ona doğru baktım.

Oh. Joy.

Ben.

Bana bir bakış attı. "Josie, annen bana yeni bir işe girdiğini söyledi."

Bütün gözler bana çevrildi.

Ancak benimki Ruth'a doğru fırladı ve intikam vaat eden bir bakışla daraldı. Sweets You Rock'taki işimi bilen tek kişi oydu, bu da ağzından kaçırdığı anlamına geliyordu.

Bana kabul *etmediğim* küçük, özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Bize anlatacak mısınız?" diye dürtükledi babam. Belki de Soru gibi *gelmişti* ama aldanmadım.

Noah Lennon hesaba katılması gereken bir güçtü. Küçük kasaba Amerikası'ndan fırlamış gibi duran dört hırdavat dükkânından oluşan bir zincire sahipti. Gösterişli şehirde ne kadar yersiz oldukları ya da kaç büyük perakendecinin onu sıkıştırmaya çalıştığı önemli değildi, mağazaları birçok kişinin tercihi olmaya devam etti. Babamın gururla sergilediği tabelalara göre, insanlar Lennon Family Hardware'den aldıkları özen, bilgi ve kaliteyi seviyorlardı.

Dükkanları gibi babam da eski kafalıydı. Bir soru sorduğunda -ne kadar yüklü olursa olsun- bir cevap bekledi.

"Yeni bir fırın. En iyi çikolatalı kurabiyeleri yapıyorlar. Haftaya biraz getiririm."

Nafile rüşvet verme ve dikkat dağıtma çabalarım tahmin edilebileceği gibi işe yaramadı ve babam "Ne zamandır orada çalışıyorsun?" diye sordu.

"Bir ay."

Annem bir çatal dolusu salatayı ağzına götürmek üzereyken donup kaldı. "Bir ay mı?" "Sadece yarı zamanlı. Genelde sadece cumartesi günleri," diye yalan söyledim, umarım çok üzülmüştür.

tespit etmek için.

Onaylamadığını belli eden bir mırıltı çıkardı.

Babam onaylamadığını mırıldanmadı. Yüksek sesle ve net bir şekilde çınladı. "Neden orada çalışıyorsun?"

Ailem maddi sorunlarımın kokusunu bile alsa, Ruth'un komşu çocukla arabada öpüşürken yakalandığı zamandan daha beter çıldırırlardı.

Benny ile yirmili yaşlarında ve nişanlı olmaları önemli değildi. Başından beri ailem evimi satın almama şiddetle ve kararlılıkla karşı çıkmıştı. Bitmek bilmeyen tartışmalarını duymuştum. Onların endişeleri. Finansal durumumu pragmatik ve lojistik olarak

ayakta.

Ama o zamanlar her şeyin yolunda olduğunu düşünmüştüm. Peter'ın gelirinin bir güvenlik ağı olduğunu düşünmüştüm. Onun bir ekip olduğumuz ve bu işi birlikte yaptığımız saçmalıklarına inanmışım, bu yüzden tek başıma mali durumumun bir önemi yoktu.

Onunla hiçbir şey yapmak istemediğim gerçeği olmasaydı, faturaların kendi payına düşen kısmını karşılaması için ona biraz para verdirirdim. Ama o iletişim penceresini açarsam, Kool-Aid Man gibi duvarı yıkmaya çalışacağını biliyordum.

Çok *oh hayır* ve hiç *oh evethhh* olmazdı.

Onunla konuşmaktansa tüm dünyevi varlığımı rehin vermeyi tercih ederim.

Ve aileme haklı olduklarını itiraf etmeden önce aynısını on kez daha yapardım. Sadece kına yakmazlardı. Boğulma noktasına gelecek kadar zorba olurlardı. Annem mali durumumu her yönüyle görmek için ısrar ederdi, böylece biraz eğlenceli veya uygun olan her şeyi dışlayan kendine özgü bütçelerinden birini oluşturabilirdi. Babam her emlakçıyı getirir ve satmam için bana baskı yapmaya çalışırdı.

Ya da daha kötüsü, gelip onun için çalışmamı isterdi ki bu cehennemden bir adım ötede olurdu. Çok küçük bir adım. Babamı severdim ama geçinmesi kolay biri değildi. Özellikle de iş söz konusu olduğunda. Gençlik yıllarımı onun mağazalarında kıcımlı yırtarak geçirmiştım ve bu tekrarlamak için yarıştığım bir deneyim değildi. Babam adam kayırma ya da iltimas yapmazdı. Kızlarını

kötü vardiyalarda çalıştırıyor, en kötü işleri yapıyor ve diğer çalışanlardan daha yüksek bir standarda tabi tutuyordu.

Ona göre bu, karakter oluşturunuyordu.

Bana göre bu aynı zamanda kızgınlık ve sağlıksız bir zihinsel alan yarattı.

Ayrıca, zaten sevdiğim ikinci bir işim vardı. Fırın, spektrumun diğer tarafındaydı. Kaotik bir şekilde eğlenceli ve lezzetli göz şekerleriyle doluydu. Yorgunluğumda bile beni mutlu ediyordu. Piper'ın bana asgari ücretin çok üzerinde maaş verdiğinden, programım konusunda esnek olduğundan ve zorba bir patron olmadığından bahsetmiyorum bile.

Ve benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı vardı.

Bu da benim paylaştığım kısımdı. "Burası arkadaşımın dükkânı. Güvenilir çalışan bulmakta zorlanıyor. Nasıl olduğunu bilirsin."

Annemin yalan tespit *eden* gözleri olabilirdi, ama babamın doğruluk serumu gibi çalışan *dinlendirici* bir *hayal kırıklığı yüzü* vardı. Bana şüpheli bir bakışla baktı ve kırılmamı bekledi.

Güçlü durdum ve bunun yerine kuru ağzıma bir çatal dolusu kavrulmuş sebze attım. Tadı talaş gibiydi ama kendimi rahatça çiğnemeye zorladım.

Huysuz bir homurdanmayla bu işin peşini bıraktı ve dikkatini Nora ve Dan'in ev tadilatlarına çevirdi. Ruth'un potansiyel araba yükseltmesine geçmeden önce kullandıkları her vida boyutu konusunda onları sorguya çekti. Benny, Ruth'un istediği havalı SUV'ye değil, pratik bir minivana ihtiyacı olduğu konusunda babamla hemfikir olduğu için, Ruth'un uğraşmak zorunda kaldığı bu zorba çifte kumandayı kıskanmadım.

Hayır, onun rahatsızlığının tadını çıkardım. Hiç beklemediği bir anda verdiğim bu ceza, onun boşboğazlığının cezası değildi ama öfkemi yatıştırdı. Birazcık.

Ama karmanın büyük bir kaltak olduğunu unutmamalıydım. Onun acısından zevk almak, bana geri dönmesini memnuniyetle karşıladı.

"Joss..." diye söze başladı annem, beni öyle bir dikkatle inceliyordu ki, kendimi tutamayıp önceden sinirleniyordum. "Peter'la konuşmadığına göre, bu yeni biriyle görüştüğün anlamına mı geliyor?"

Herkes sessizleşti, cevabımı bekliyordu. Çocuklar bile içgüdüsel olarak büyük bir şeyler olduğunu biliyor gibiydiler.

"Hayır. Kendimi onun anlamsız bahanelerine maruz bırakmayacağım anlamına geliyor," diye homurdandım.

Tartışmasını bekledim ama konuşan dokuz yaşındaki yeğenim Parker oldu. "Annem Josie Teyze'nin yalnız kalacağını söyledi çünkü o çok

duyarlı ve bağımsız."

"Parker," diye bağırdı Nora oğluna, oturduğu yerden fırladı ve bu sırada şarabını döktü.

"Ne dedin? Sen de öyle demiştin. Babama onun bu kadar gururlu olmasının ve her zaman atının üzerinde olmasının mantıklı olmadığını çünkü hayatının *berbat* olduğunu söyledin." O tek kelimeye o kadar çok dokuz yaş tavrı sığdırmıştı ki, kız kardeşimin bunu ne kadar vurgulu söylediğini merak ettim.

Nora ona ulaştığında, adam cümlesini çoktan bitirmişti ama Nora yine de ağzını kapattı.

Kıpırdanarak uzaklaştı, sözleri boğuk boğuk çıkıyordu. "Atını görebilir miyim Josie Teyze?"

Şaşkın bakışlarım Nora'ya yöneldi, yüzündeki gergin ifadeyi kaplayan suçluluk duygusunu fark ettim.

Görmek acı veriyordu.

Masadaki diğer yetişkinleri tararken bir şaşkınlık görmedim. Benim adıma bir öfke de yoktu. Kızgınlık yok. Hiçbiri beni savunmak için sandalyelerinden fırlamadı.

Her birinin yüzü, Nora'nın benim hakkımdaki fikrini paylaştıklarını acı verici bir şekilde belli eden uyumlu bir suçluluk duygusuyla kaplıydı. Nasıl olduklarını bildiğimden, muhtemelen hepsi de bu görüşü kendi aralarında paylaşmışlardı.

Ve bu acıtmadı.

Öldürdü.

"Joss, ben-" Nora başladı ama ben duymak istemedim.

Kıçımı kapıya doğru çektim, düşüncelerim fırtına bulutlarından oluşan bir karmaşaydı, o kadar karanlıktı ki gözlerimden sızmaya başladılar. Eğer biraz şansım varsa, çıkışım filmlerdeki dramatik çıkışlar gibi olacaktı. Hani şu kaçanın arkasından seslenen ama nedense onu durdurmak için peşinden gitmeyenler gibi.

Daha iyi bilmeliydim. Hayatımın önceki yılı, boktan şansım olmasaydı, hiç şansım olmayacağını açıkça ortaya koymuştu.

Verandaya adımımı attığım anda Nora'nın eli koluma dolandı. "Joss, dur."

Arkamı dönerek tısladım, "Kusura bakma, burada yüksek atımın üzerinde seni duyamıyorum."

Ruth onun arkasından geldi ve diğerlerinin de yakında orada olacağından hiç şüphem yoktu. Birleşip, dikenli tellerle özür dileyceklerdi.

-Neden haklı olduklarına dair örnek üstüne örnek sunan türden.

Kolumu Nora'nın elinden kurtararak bir adım uzaklaştım ve ağzımı açıp tekrar kapadım. Buna değmezdi.

Çünkü hırpalanmış ve yaralanmış kalbimde onun değerlendirmesinde tamamen haksız olmadığını biliyordum.

Söylediği her şey bendim. Ve ikinci işim Ruth'un bile bildiğinden daha gerekli olduğu için, zaten inandıklarından daha ateşli bir karmaşaydım.

Ne bununla ne de onlarla yüzleşmek istemediğim için döndüm, arabama doğru koşmaya başladım ve Ruth herkesi sırtımdan uzak tutmaya çalışırken arkamdan gelen sesleri duymazdan geldim.

Üçüncü Bölüm

Wacky Lars Day

Joss

Eninde sonunda bize cevap vermek zorundasın.

Şaka yapıyorlar. Gerçekten anlamıyorum.

Fantastik Cuma Serbest Eğlencesi -diğer adıyla *Hafta Sonu ve çocukların fazladan oyun zamanına ihtiyacı var*- sırasında gizlice telefonumu kontrol ederken Ruth'tan gelen mesajı kaydırdım.

Pazar akşam yemeğindeki o destansı felaketten beri ailemle hiç konuşmamıştım. Onların sayısız mesajlarına, Facebook mesajlarına ya da aramalarına cevap vermedim. Nora'nın çok hassas olduğum iddiasını beslediğimi biliyordum ama umurumda değildi. Hassas olmakta yanlış bir şey yoktu.

Tıpkı zamana ihtiyaç duymanın ve onu kullanmanın yanlış bir şey olmadığı gibi. "Bayan Lemon!" diye tiz bir çığlık odanın öbür ucundan geldi.

Telefonumu aceleyle bir kenara koyarak, bir gürültünün kopmakta olduğu oyun mutfağı merkezine doğru koştum. Diğer meraklı çocuklar etrafımda dolanırken, anaokulu öğrencisi iki arkadaşım birbirlerine sert bir şekilde bakıyorlardı. Hannah, Samuel'in oyuncak fırınının yanında durduğu yere dik dik bakarken destansı bir pis bakış fırlatıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Hannah beş yaşındaki duygularını kelimelere dökmeye çalışırken telaşlandı. "Ah... yani... Ben... Sonra o... Ve ben... Bayan Lemon."

"*Lennon*," diye düzelttim. Ve bütün yıl kaçınılmaz olarak *Bayan Lemon* olsam da düzeltmeye devam edecektim. "Derin bir nefes al ve baştan başla."

"Bayan *Lennon*," diye düzeltti aynı vurguyla, "Samuel doğru oynamıyor."

"Bu boş zaman, Hannah. Bunu yapmanın doğru ya da yanlış bir yolu yok." "Ama bebeğimizi pişiriyor!"

Tamam, düzeltiyorum. Bebek pişirmek kesinlikle yanlış bir oyun tarzı.

Gözlerim fırının içindeki oyuncak bebeğe kaydı. Okula başlayalı sadece birkaç hafta olmuştu ama çocukların büyük kişiliklerini iyi kavramıştım. Ve öğretmenler böyle bir şey yapmadığı için asla favorilerim olmasa da... Samuel kesinlikle benim favorimdi. Elimde değildi. Çok tatlı bir çocuktı. Komikti ve tipik bir beş yaş çocuğunun ötesinde kuru bir zekâsı vardı. Bir oyuncak bebeği kızartmanın yeni yetme bir seri katil için uyarı işareti olmadığından oldukça emindim ama bu tür bir oyun onun için alışılmadık bir şeydi.

Önünde çömelerek ses tonumu hafif tuttum. "Ne pişiriyorsun, dostum?"

İri kahverengi gözleri yaşlarla dolmuştu ama incelmış dudaklarının ve kalkık çenesinin inatçı duruşu onları tutmak için ne kadar uğraştığını gösteriyordu.

"Duygularını hisset Samuel. Ama endişelenme, başın belada değil," diye onu rahatlattım. "Sadece ne pişirdiğini bilmek istiyorum."

Gözleri Hannah'ya ve sonra tekrar bana kaydı. "Bebeğin sırtı. Babam ızgarada pişirir. Dağınık oluyorlar."

"Kaburga mı?" Ben sordum. "Barbekü soslu ve kemikli et mi?"

Çılginca başını salladı. "Onları seviyoruz, Hannah için yapmak istedim çünkü babayı oynadığımı söyledi. Ve babalar kadınlarını doyurmalı ve mutlu etmelidir."

Aferin, baba.

Samuel'in ailesiyle tanışmak için sabırsızlanıyorum.

"Kaburga çok lezzetli ama bebekler için yapılmıyor." Oyun sepetine uzandım ve plastik bir burger çıkardım. "Onun yerine hamburger pişirmeye ne dersin?"

"Burger

severim." "Kim

sevmez ki?"

Hamburgeri ve kızartma tavasını aldı, bebeği fırından çıkarmadan önce onları ocağın üzerine koydu. Onu pişirmeye çalışmasına rağmen, bebeği yeni tutuşu tatlı ve nazikti. Etrafta dolaşırken onu kalçasına yasladı ve mutfaktaki tüm sahte sosları ve çeşnileri ekliyormuş gibi yaptı.

Hannah'nın da yerleştiğinden emin olmak için bir süre onlara göz kulak oldum. Masaya oturmuş, Samuel'in yemek pişirmesini izlerken abartılı bir şekilde plastik sütü yudumluyordu.

Rüyayı yaşamak.
Çıldırmanın bittiğini görünce rahatladım.
Bu sadece iki dakika sürdü ve ardından tiz, histerik bir çığlık daha odayı
doldurdu.
Tanrı'ya şükür bugün Cuma.

Cuma gününe dönebilir miyim?

Ayakkabılarıma bakarken, sanki biri sihirli bir şekilde değişecekmiş gibi aptalca göz kırptım.

Spoiler uyarısı, olmadı.

İnsanların yanlışlıkla siyah bir ayakkabıyla kahverengi bir ayakkabı giydiğini duymuştum. Yuvarlak burunlu ile sivri burunlu. Hatta farklı markalar ama aynı renk.

Ama bu benim için çok sıkıcı olurdu.

Hayır, sıcak pembe bir Chuck ve siyah bir Vans giyerek sahte paus'umda her şeyi yapmak zorunda kaldım. Aynı rengin yakınından bile geçmiyorlardı. Aynı tarzda da değillerdi. Ve kesinlikle fark edilmeyecek kadar ince değillerdi.

Bunu biliyordum çünkü Piper mutfağa girdikten birkaç saniye sonra cesur gardırop seçimime iltifat etmişti.

Öğretmenlik işimde olsaydım başka bir şey olurdu. Bazı şeyleri değiştirebilir, *Wacky Wednesday'i* okuyabilir, bunu günün doğaçlama teması haline getirebilirdim. Ancak en kötü günde gidip moda gafi yapmak zorunda kaldım.

Cumartesi.

Fırın günü.

Lars günü.

Ayakkabıları tamamen örten pantolonlar neden hala moda değil? Yüksek belli skinny jeanlerin sırası gelmişti. JNCO'nun yeniden parlama zamanı.

"Ben... evden bu şekilde çıktığıma inanamıyorum," diye mırıldandım, sabahın dördünde uyandığıma lanet ederek. Bu şartlar altında kimsenin beyni tam kapasite çalışmazdı.

Piper saati kontrol etti. "Ayağında ne olduğu umurumda değil. Aslında, bence havalı görünüyorsun. Çok punk rock. Ama kendini

Bütün gün rahatsız olacaksın. Hazırlığının geri kalanını ben üstlenebilirim ve çocuklardan birini yardıma çağırabilirim, böylece sen de eve koşup üstünü değiştirebilirsin."

"Bunu yaparsanız satacak bir şeyiniz kalmaz," diye belirttim.

"Meh, sorun değil. Tüm stoku yiyemezler." Hazırladığım pişmemiş kurabiye tepsileriyle dolu tezgâha baktı - beyaz çikolata parçacıklı Frosted Flakes. "Sadece yarısı kadar."

Cazip gelmişti. Ama eve gitmek, ayakkabıları değiştirmek ve tüm yolu geri gitmek zaman alacaktı. Bu zaman başkasının yardım etmesi gereken zamandı ve çocuklar alınmasın ama bu işte pek iyi değillerdi. Düşürdükleri, yedikleri ve ücretini almayı unuttukları şeylerin arasında, Piper gerçekten de o günkü satışlarının yarısını kaybetmiş olacaktı.

Maaş kaybımdan bahsetmiyorum bile.

"Sorun değil. Bütün gün burada ya da tezgahın arkasındayım. Kimse görmez."

Lars gelirse saklanırım.

Zamanlayıcı çaldı ve ben de Frosted Flakes'ten birkaç tepsi koymadan önce son birkaç parti şekerli kurabiyeyi çıkarmak için harekete geçtim. "Bunu düşünemeyecek kadar meşgul olacağız."

"Eğer eminseniz..."

"Eminim."

Ben de haklıydım.

Piper kapının kilidini açıp tabelayı açmak için çevirdiği andan itibaren, görünüşe göre hiç bitmeyen bir müşteri akışı vardı ve arada çok az ya da hiç ara yoktu. Bu çılgınlık içinde bile ortam iyiydi. Hatta eğlenceliydi. Çoğu insan beklemekten mutluydu çünkü buna degeceğini biliyorlardı. Tabii ki, sanki orada beklemeye zorlanıyorlarmış gibi, zamanları için bir indirim veya ücretsiz bir hediye almaları gerektiğini düşünen birkaç kaçınılmaz şikayetçi vardı.

Harlow, Kase'yle birlikte gelip hemen tezgahın arkasına atlamasaydı, birkaç tanesi muhtemelen internette kötü yorumlar ve müdürle konuşmak istiyorum gibi can sıkıcı tehditlere dönüşecekti. Piper için resmi bir sıfatla çalışmıyordu ama Cumartesi sabahları Piper'ın sınırsız kahvesi karşılığında yardım eden iyi bir arkadaşıtı.

Fazladan bir çift el olsa bile, burası tam bir tımarhaneydi.

Piper özel bir pasta siparişini kutularken, "Başka bir çalışan daha işe almam gerekiyor," dedi. Tüm odayı taradı. "Belki iki ya da üç."

Hafta içi çalışan bir tezgâhtar kız vardı -Becca-, ama onunla sadece çocukları okuldayken çalıştığı için karşılaşmıştım. Bu da tabii ki benim okulda *olduğum* için çalışmadığım zamanlardı.

"Oh!" Parayı bozdurduğum yaşlı kadın sıırttı. Ancak sağlıklı bir büyükanne gibi görünmek yerine, gözlerinde hınzır bir parıltı vardı. Başparmağını omzuna atmadan önce ne olacağını biliyordum. "Yan komşumuz olan şu adamlara ne dersin? Eminim ağır işlerinde sana yardımcı olabilirler."

Piper başını sallarken gülümsedi. "Keklerim ve çöreklerim tamamen dolu olabilir, ama bu tür bir kas gücüne ihtiyaç duyduklarını sanmıyorum."

"Denemeye değerdı."

"Asla," diye ekledi yanındaki genç kadın. "Eğer bu adamlar bütün gün etrafta olsalardı, kuyruklar daha da uzardı."

Kirli bir kuş olduğunu düşünenlere hiç aldırmadan kendini yelpazeledi. Onun gibi olmayı arzuluyordum. "Ama beklerken ne güzel manzaranın tadını çıkaracağız."

Harlow'un işi devralmasına izin vermeden önce onu paraya çevirmeyi bitirdim, böylece daha fazla kurabiye koymak için arkaya gidebildim. Elinde dolu bir tepsiyle çıkarken, "Günün son damla çikolatası. Bir tanesini kenara ayıracağım..."

Donup kaldığım için sözlerim kesildi. Lars sanki düşüncelerimden çıkıp gelmiş gibi güzel vitrinde duruyordu. Gülünç görünüyor olmalıydı. Parlak masalar ve parıltılı cupcake dekoru arasında solmuş kot pantolon, beyaz tişört, yıpranmış deri ceket ve motorcu botları giyen bu uzun boylu, delicesine yapılı adam.

Ama gülünç görünmüyordu. Aitmiş gibi görünüyordu. Rahattı. Yetki ondaydı. Sanki bulunduğu her odayı kontrol ediyordu, tehlikeli havası odayı bir yangından çıkan duman gibi tamamen dolduruyordu.

Ciğerlerimi dolduran duman, kalbimin etrafında dönüyor ve nefesimi tutamayana kadar güneye doğru ilerliyordu.

Elini vızıldayan başının üzerinde gezdirdi, bakışları vücudumda gezinirken boynunu ovmağ için aşağı indirdi. Her zamanki ukala gülümsemesi sıırtmaya dö n ü ş t ü. "Bakışını beğendim, ateşli kek."

Lars'la ilgili her şey dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, uyumsuz ayakkabılarım bir şekilde aklımdan çıkmayı başarmıştı. Utanç yanaklarımı yaktı ama bu, lakabımın geri dönüşünün midemi taşıdığım çikolata parçacıklı kurabiyelerden biri kadar sıcak ve erimiş hissettirmesini engellemedi.

Başka bir adamın kadını için yanıp tutuşan bir adama özlem duymak dram için bir reçeteydi. Bunu söylemek bile karmaşıktı. Ama, oh adamım, ş a n s l ı y ı m .

Sadece unlu mamuller için değil, tüm tarifleri takip etmekte çok iyiydim.

"Hotcakes?" Harlow sahne Piper'a fısıldadı, o da sadece omuz silkti.

Ayakkabı meselesini ona açıklamak zorunda kalmaktan kurtuldum çünkü Lars dikkatini Harlow'a yöneltti. "Hey, Legs. Sasha sana bir soru sormak için kıcıma yapıştı."

Dünyanın en karmaşık işiymiş gibi içeri dalarak aceleyle bir kurabiyeyi paketledim ve tepsiyi içeri kaydırmadan önce vitrinin üzerine koydum.

Sonra büyük bir tavuk gibi mutfağa kaçarken tüylerim de çıkmış olabilirdi.

İşimi tamamen bırakmış değildim. Çoğu cumartesi günü olduğu gibi, mutfak sanki bir fırın bombası patlamış gibi görünüyordu. Lars'ın gittiğini görmek için kapıdan dışarı bakma riskini almadan önce toparlanmak için birkaç dakikamı ayırdım.

Eve gidip lanet ayakkabılarımı değiştirmeliydim. Tercihen o gelir gelmez.

Son kekleri de alarak dükkâna döndüm ve dedikodu tanrılarına kimsenin beni Lars ya da aceleyle kaçışım hakkında sorgulamaması için dua ettim.

Daha iyi bilmeliydim.

Çünkü beni gördüğü anda Piper'ın boyalı kırmızı dudakları sinsi bir gülümsemeye dönüştü. "Yani... Hotcakes, ha?"

Eğer kayıtsız olmayı hedeflediyse, vanilya kokulu uzun bir mille ıskalamıştı.

"Geçen hafta geldiğinde yanlış konuşmuşum," diye açıkladım. "Görünüşe göre bu lakap kalıcı olacak."

Ve ben ve aptalca bayılan midem buna aldırıyor.

"Evet, ondan asla kurtulamayacaksın," diye onayladı Harlow. "Sonsuza dek Legs olarak kalacağımın eminim. Gerçi bunun nedeni çoğunlukla Kase'yi rahatsız ettiğini biliyor olması olabilir."

Arkadaşımın ilişkisi için duyduğum endişeyle kaşlarımı çattım. Evet. Sadece endişe. Ve Lars'ın Harlow ve Kase'nin ilişkisini bilerek sabote etmeye çalışıp çalışmadığını merak ettiğim için kıskançlık duygusuna hiç kapılmadım.

Tamam, iyi, biraz öyle. Ama çoğunlukla endişe meselesi. Bu yüzden "Lars'tan hiç durmasını istedin mi?" diye sordum.

"Neden yapayım ki? Çok eğlenceli. Artı, Kase büyüyor ve sahipleniyor ve..." Gülümsemesi eğlenceden gizemli bir ifadeye bürünürken sözleri kesildi.

Göğsümdeki sızı keskin bir bıçağa dönüştü. Harlow'u en az Piper'ı kıskandığım kadar kıskanıyordum. Onların adamlarıyla yaşadıkları gibi bir şey hiç yaşamamıştım. Eğer Peter böyle bir şeye kızmış olsaydı

tatlı ve sahiplenici bir kıskançlığı vardı. Pasif agresif yorumların arasına serpiştirilmiş sessiz muameleyle hincını benden çıkarırdı.

"Lars'ın sana hotcakes demeyi bırakmasını ister misin?" Piper sordu.

Ona bakmak için yer değiştirdim ama yüz hatlarını sıkılaştıran bir endişe gördüm. Beni ne kadar zamandır izlediğini merak ettim.

Ve zehirli duygularımı saklayarak ne kadar kötü bir iş yaptığımı.

Ben cevap veremedim başını garaja doğru eğdi. "Jake'e konuyu üstü kapalı, tehditkâr olmayan bir şekilde açtırabilirim." Omuz silkti. "Ya da istersen tamamen tehditkâr bir şekilde. İkisi de olur."

"Hayır, beni rahatsız etmiyor."

"Fikrini değiştirirsen bana haber ver. Rahatsız olmana izin verirsem iyi bir patron olamam. Beni İK'ya rapor etmeniz gerekir ve benim bir İK'm bile yok. Sadece senin için dışarıdan bir şirket tutmam gerekir-"

"Gerçekten sorun yok," dedim kahkahalarım arasında. "Şansım yaver gitti. Çöp kek gibi çok daha kötü bir şey de olabilirdi."

"Ya da Ateş Kasık," diye mırıldandı Harlow, çalıştığı haber kanalındaki spikerlerden biri tarafından kendisine takılan son derece gurur verici ve profesyonel lakaba atıfta bulunarak.

"Evet, hotcakes kulağa her geçen dakika daha da iyi geliyor."

Özellikle de Lars bunu alçak, çakıllı sesiyle söylediğinde.

Arkamızdaki kapı açıldı ve hangi adam olduğunu görmek için geriye baktım, böylece neyin peşinde olduklarını biliyordum. Eğer Jake ise, Piper'ın peşindeydi. Eğer Kase'ye, Harlow'un peşindeydi. Ve eğer başka biriye, sabahki eziyetten sonra elimizde kalan unlu mamullerin peşindeydiler.

Güzel mavi gözleri, geriye doğru çekilmiş saçları, dövmeli teni ve boya sıçramış giysileriyle Kase, Harlow'a doğru bir hamle yaptı. Harlow'a ulaşır ulaşmaz omuzlarından yakaladı ve sanki fazladan iki adım daha bekleyemezmiş gibi onu kendine doğru çekti. Yanaklarını avuçladı ve onu uygunsuz bir şekilde öptü ama yine de o kadar güzeldi ki göğsümü ağrıttı. Bahse girerim bir sürü ima ve müstehcen konuşma içeren fısıltılı bir konuşma yapmaları için kendini yeterince ayırdı.

Sadece konuşmaktan bile kalp atışları muhtemelen tavan yapmıştır.

Kendi kendime kaşlarımı çatarak, sanki bana kişisel olarak hakaret etmiş ve bana borçluymuş gibi tezgahı gereğinden fazla kuvvetle ovmaya başladım. Ama benim asık suratım zavallı tezgâhın suçu değildi. Sıkışmış midemi ve beynimi zehriyle dolduran acılığa kızmıştım.

Tam duygularımı bastırmıştım ki kapı tekrar açıldı ve Jake içeri girdi.

Çalışmak için yanlış yeri seçmişim. True Love Bakery'e ihtiyacım yok. Jilted Lovers Rum Bar'a ihtiyacım var.

"Selam bebeğim," diye selamladı Piper, sanki yıllardır ayrıymışlar gibi ona gülümseyerek. "Lars'ın neye ihtiyacı var?"

Kaşlarını indirdi. "Bilmiyorum, onu görmedim. Bütün sabah ellerimi bir Vette'in motoruna soktum."

"Sapıkça."

"Sana sapıkça göstereceğim..." Bununla birlikte, Piper ayağa kalktı ve onu mutfağa taşımadan önce omzunun üzerinden geçti. Muhtemelen onun ofisinde son bulacaklardı ve o da kaçınılmaz olarak... şey, düşünmek istemediğim bir yerde son bulacaktı.

Bir erkek ve iki kadının tezgâhta olup bitenleri izleyebilmek için masanın bir tarafına sıkıştığı masadan hafif bir alkış geldi.

"Giriş ve patlamış mısır satmaya başlamalısın." Adam kahvesini kaldırdı. "Burası televizyondan daha iyi."

MA-TV'ye göre, ama evet.

Dördüncü Bölüm

Çalınmış Bir Kurabiyeyi Şekerle

Kaplayamazsın Joss

Bu okul haftasının zaman ve fizik kurallarını çiğneyerek beş gün yerine beş yıl sürmeyi başarması ŞAŞIRTICI.

Cuma öğleden sonra verandamın basamaklarını tırmanırken yorgunluktan bitap düşmüştüm. Zihnim içeride beni bekleyen hak edilmiş rom ve diyet kolaya o kadar odaklanmıştı ki neredeyse kaçıırıyordum.

Dışarıdaki küçük masamın üzerinde bir yığın sebze ve bir somun ev yapımı ekmek.

Eğer bu *annem* diye bağırmasaydıysa, hiçbir şey bağırmadı.

Yiyecekleri topladım ve içeri girdim. Güvenlik alarmını kapatarak sebzeleri sehpanın üzerine koydum, kanepeye uzandım ve hemen ekmeğe saldırdım.

Eğer bu muzlu ekmekse, folyoyu soyar ve gerçek bir muzmuş gibi hepsini yerim.

Ne yazık ki, limonlu haşhaş tohumu olduğunu görünce hem umutlarım hem de ruh halim çöktü. Yine de güzeldi ama favorim değildi.

Yine de Peter'ın favorisiydi.

Bunun bir tesadüf mü yoksa annemin ekmekle ilgili çöpçatanlık girişimi mi olduğundan emin değildim. Paramı ikincisine yatırdım. Onun en sevdiği ekmeği göreceğimi düşünmesi ve sihirli bir şekilde onun başka bir kadının kışını ekşi maya gibi yoğurduğunu gördüğümü unutması tam ona göre idi.

Ailem ve ben Büyük Pazar Yemeği Fiyaskosu'ndan beri gergin bir açmazın içindeydik. Ruth'a birkaç kez mesaj attım çünkü tamamen sessiz kalsaydım, annem ve babam Ulusal Muhafızları, Orduyu, Donanmayı ve bilmediğim diğer bazı gizli devlet kurumlarını göndereceklerdi.

Ama sebzeler ve ekmek bir savaş arabulucusu da olabilirdi. Annemin benimle uğraşması bitmişti. Dürüst olmak gerekirse, Lennon tarzı bir barış teklifi yapmadan önce bu kadar uzun süre uzak kalmasına şaşırıyordum. Bu, eğer onunla orta yolda buluşmazsam, artık yaralı tarafın ben olmadığım anlamına geliyordu.

Ben kötü adamdım.

Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim için, ağzıma bir lokma ekmek atarken onu aradım.

"Alo?"

"Selam anne. Nasılsın?"

"Sonunda en küçük kızımdan haber alabildiğim için şimdi daha iyiyim. Taşıyıp doğurduğum, emzirdiğim ve-"

"Biliyorum, biliyorum. Meşguldüm."

Ayrıca, büyük çocuğunuz saçma sapan konuşan bir beyinsiz ve hiçbiriniz beni savunmadınız.

"Sesin çok yorgun geliyor," dedi. "Yeterince uyuyor musun?"

"Sadece uzun bir hafta. Çocuklar hala okula dönmenin heyecanını yaşıyor."

Annem tam bir *anne moduna* girdi. "Yeterince uyuduğundan emin ol. Daha fazla meyve suyu iç ve vitaminlerini al. Küçük çocukların ne kadar mikroplu olabileceğini biliyorsun. Ve sadece kapüşonlularınızı değil, kalın bir palto giyin."

Bana daha fazla lahana yememi söylemeye başlarsa, telefonu kapatırım. Kızımın süper yiyeceği. Süper iğrenç yiyecekler desek daha doğru olur.

Gözlerimi devirirken bile bunu gülümseyerek yaptım. Başımın belası olabilirdi ama annem iyi niyetliydi. Beni seviyordu ve bu duygu karşılıklıydı.

"Yapacağım." Konuyu değiştirerek, "Sonbahar bahçesi nasıl gidiyor?" diye sordum.

Annem beni bahçe ve kitap kulübü hakkında bilgilendirdi ve ikimiz de Pazar akşamı yemeği dramasına değinmedik. Lennon tarzı buydu. Hayatımıza devam ettik ve geçiştirdik; hiçbir zaman büyüme ya da değişim olmadı.

Kısa bir süre sonra iç çekti. "Gitsem iyi olacak. Baban ve ben yemeğe gidiyoruz ve saçımı düzeltmem gerekiyor."

Yüzüne vurmaya gerek yok, hepimizin çılgın sosyal hayatları var anne.

Benim de Cuma geceleri Netflix'te tıklarken tek başıma içmek için çılgın planlarım var.

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedim onun yerine. "Michelson'larla birlikte," diye ekledi.

Michelson'lar ailemin komşularıydı. Bay Michelson yeterince iyiydi, sıkıcı bir şekilde. Bayan Michelson kaba, dedikoducu ve çıkmaz sokağın kraliçesiymiş gibi ortalıkta dolaşan biriydi. Basmakalıp sıkılmış

Banliyö ev kadını modasına uygun olarak, mülk değerinin tek bir kuruş bile düşmemesini sağlamak için günlerini komşularını denetleyerek geçiriyordu. Sanki büyük bir malikanede yaşıyorlarmış gibi, bu yüzden onun hak ve üstünlük duygusunun nereden geldiğinden emin değildim.

Ama ona nereye yapışmasını söyleyeceğimi biliyordum.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye tekrarlardım, bu kez iğneleyici sözlerim pekmez gibi damlıyordu.

"Joss Lennon, kibar ol," dedi annem, sesi hafifledikten önce uyarı doluydu. "Ama umarım erken bir gece olur. Bu kadın çok yorucu."

Güldüm. "Tamam, hazırlanmana izin vereceğim. Ekmek için teşekkür ederim." *Muzlu olmasını dileysem bile.*

"Pazar günü akşam yemeği için en sevdiğin Caprese tavuğunu yapıyorum, aç gelmeyi unutma" dediğinde yemek hayal kırıklığım yerini yemek özlemine bıraktı.

Çok da ince olmayan mesajı alındı, Pazar yemeğine bekleniyordum.

Bana bundan kurtulma şansı vermeden -bunu yapacağımdan değil, o tavuğu gerçekten seviyordum- aceleyle, "Tamam, seni seviyorum Josie. Babama da sevgilerini iletceğim. Güle güle."

Sonra da telefonu yüzüme kapattı.

Dışarıda geçireceği gece için hazırlanmaya.

Beni kendi çılgın Netflix gecemle baş başa bırakıyor.

İç çekerek telefonumu yere attım ve belki, muhtemelen, potansiyel olarak, Rye'a gitmek için giyinmeyi düşündüm.

Rye, Hyde çetesinin arkadaşı Rhys'in sahibi olduğu havalı, grunge ama grunge olmayan bir bardı. Ve Rhys, içine dalınacak kadar derin gamzeleri olan ateşli bir adamdı. Harlow ara sıra orada barmenlik yapıyordu, çoğunlukla da yoğun hafta sonlarında. O gece çalıştığından oldukça emindim. Ve eğer oradaysa, Kase ona göz kulak olmak için bir tabureye park etmiş olurdu - hem nişanlısına bakmaya biraz takıntılı olduğu için hem de cehennem gibi koruyucu olduğu için.

Belki de barda bir gece tam ihtiyacım olan şeydir.

Belki de Piper'a mesaj atıp onun da gelip gelmeyeceğini öğrenmeliyim, böylece mini bir kızlar gecesi yapabiliriz.

Belki gruptaki diğerleri de orada olur.

Diğerleri, ne bileyim, Lars gibi.

Kaşlarımı çatarak başımı geriye attım ve gözlerimi kapattım.

Aptal aşkımı unutmam gerekiyordu. Sadece karşılık görmemekle kalmadı, sanki başka birine karşı bir şeyler hissediyor gibiydi. Başka birine. Bu ihtiyacım olmayan bir drama yüküydü.

Bir kez olsun akıllı davranarak, onu görme umuduyla dışarı çıkmayacaktım.

İstediğim için gidiyordum. Çünkü bu kadar uzun bir haftadan sonra bunu hak etmiştim. Çünkü ailemin yüz karası olarak potansiyelimi tam olarak kullanamıyordum.

ailem benden daha çok parti yapsaydı.

İşte bu kadar.

Bu gece dönüm noktası. Artık Peter için acı çekmek yok. Artık gençliği mi Netflix ve erken yatma saatleriyle harcamak yok.

Ve artık etrafı seksi striptizcilerle çevrili olan ve başka bir kadına asılan müsait olmayan erkeklere aşık olmak yok.

Hayatıma devam ediyorum ve vahşileşiyorum.

Ayağa kalktım ve makul spor ayakkabılarıma, kot pantolonuma ve bol bluzuma baktım.

Tamam, üstümü değiştiriyorum ve sonra devam edip vahşileşiyorum.

Cuma gecelerinin Cumartesi sabahından önce gelmesi KİMİN FİKRİYDİ?

Cumartesi erken saatlerde çalışırken Cuma günü dışarı çıkmam kimin parlak fikriydi?

Oh.

Doğru

Benimdi.

Şey, dışarı çıkmayı seçme kısmı. Haftanın günlerini ben kontrol etmiyorum.

Yine de...

Bir esnemeyle savaşıarak Sweets You Rock'ın etrafında koşturdum. Beynim rom akşamdan kalmalığı ve uykusuzluktan ölmüştü, ama vücudum VIP'ydi, kelimenin tam anlamıyla beni hareketlere taşıyordu. Bir sonraki müşteriye hizmet vermek için otomatik pilotta hareket edene kadar günün ne kadarının benden uzaklaştığını bile fark etmemiştim, ancak hiç müşteri olmadığını fark ettim.

"Vay anasını, saat neredeyse iki olmuş," dedim.

Harlow gerinerek, "Hayır," dedi. Neyse ki o sabah Kase'nin peşine takılmaya karar vermişti. Aksi takdirde çok zor olurdu.

Ya da *daha sert.*

"Kafein depomun E'de olmasına şaşmamalı. Geri döneceğim. Belki," diye ekledi arka tarafa geçerken.

Piper kalan birkaç eşyayı toparlamak için vitrini açtı. Yorgun görünüyordu. Her zamankinden daha çok. "Bu çok acımasızcaydı. Bu hafta beş görüşme ayarladım. Seri katil olmadıkları sürece onları işe alacağım." "Aslında, seri katil olsalar bile, muhtemelen onları işe alacağım" diye değiştirmeden önce davayı taradı. Bundy'nin çekici olduğunu söylüyorlar, bahse girerim tarçınlı çörekleri bile satabilir."

"Ondan önce tarçınlı çöreklerimiz bittiğine göre, bu konuda yardıma ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum."

"Doğru. Bugün geç saate kadar kalacak kadar beni sevme ihtimalin var mı?"

Çılgın günün ardından geride kalan kaosu yatıştırmaya yardımcı olmak için olduğunu varsayarak başımı salladım.

"Elimizde kalanları fırına atacağım ve sonra Jake'e kahve getireceğim... Harlow bıraktıysa tabii. İyi misin?"

Sadece birkaç masanın sohbet ettiği ve yemeklerini karıştırdığı, çoğunlukla boş olan vitrini işaret ettim. "Evet, sanırım bu gürültülü kalabalığı idare edebilirim."

Piper, Harlow'u mutfağa kadar takip etti ve ben de nefesimi tutmak için tezgâha yaslandım. Gürültüler kulaklarımı doldurduğunda ve titreşimler kemiklerime yayıldığında nefesimi tekrar kaybettim.

Bir gece önce epeyce düşündükten -ve daha da fazla rom içtikten- sonra önemli bir karara varmışım.

Lars'ı aşmışım.

Yeni geliştirdiğim bu bilgiyi vücuduma iletmek için sadece sağduyuma ihtiyacım vardı.

Tamamen duygusuz bir canavar olmadığım için ona yine de çikolatalı kurabiye ayırmışım. Çantayı kutusundan aldım, tezgâhın üzerine koydum ve arkamı dönerek kutuları katlamak gibi karmaşık bir işe dalmış gibi yaptım. Karnımda uçuşan -öncekinden daha küçük de olsa- kelebek kümesini görmezden geldim. Ensemden aşağıya doğru süzülen küçük beklenti ipucunu görmezden geldim. Boktan botlarının ağır düşüşünü duyduğumda, onu da görmezden geldim.

Ama beni görmezden gelmedi. "Hey, hotcakes."

Omzumun üzerinden zar zor bakarak, "Merhaba. Kurabiyen şurada," dedim.

"Tam olarak nerede?"

"Tezgahın üzerindeki çanta."

"Tezgahta bir poşet varsa, hotcakes, görünmezdir."

Haklı olduğunu görmek için arkamı döndüm. Arkamı döndüğüm o kısacık zaman aralığında, birisi bedava kurabiye almıştı. "İnsanlar gerçekten berbat."

"Evet," diye kabul etti, şekerle kaplamaya çalışmıyordu - çünkü kaplayacak şekerli bir ikramı yoktu.

"Üzgünüm, bu da sonuncusuydu. Başka bir şey ister misin?"

Elini kısa saçlarında ve boynunda gezdirirken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Aşkın etkisinde olmasaydım, onun ne kadar seksi görüldüğünü fark ederdim. "Evet, ama sorun değil. Bana borçlu olacaksın."

Bununla birlikte, döndü ve garaja doğru yürüdü.

Aşkımı aştım. Aşkımı

aştım. Aşkımı

unuttum mu?

Lars

Kahretsin, acınacak haldeydim.

Ben yetişkin bir adamdım ve Joss sadece küçük bir şeydi, ama bir korkak gibi fırından kaçıyordum. Eğer kaçmasaydım, kurabiyelerden daha çok istediğim şeyi itiraf etmiş olacaktım.

Bir öpücük.

Herhangi bir unlu mamulden daha tatlı olduğunu bildiğim dudaklarının sadece bir tadı.

Bir öpücüğün benim için asla yeterli olmayacağını da biliyordum. Ama bana doğru zar zor baktığı gerçeğine dayanarak, bir öpücük onun için muhtemelen çok fazla olacaktı. Onu canımı acıtacak kadar çok istiyor olabilirdim ama iş yerinde

cinsel tacizde bulunmayacaktım. Wicked'da işi çok ileri götüren puştlardan farkım kalmazdı. Kurabiyesiz, öpücüksüz ve topsuz, tam Jake arkadan gelirken

Hyde'a girdim. Neyin peşinde olduğu belliydi ve sadece Aşırı uzamış sarı saçları darmadağınaktı. "N'aber?"

diye selam verdi.

"Seni hep mercan ya da belki açık pembe sanmışımdır," dedim. Kaşlarını kaldırıncı ağzımı işaret ettim. "Sende küçük bir şey var."

Tezgâhın üzerindeki yığından krom bir parça kaparak havaya kaldırdı ve ayna olarak kullandı. "Kahretsin." Elinin tersiyle kırmızı ruj lekesini temizledi.

Bu da sadece yanağına ve kirli sakalına bulaşmasına neden oldu. "Bana bir dakika ver, tamam mı?"

Temiz bir yüzle döndüğünde, "Rujunu seninle paylaşacak vakti olduğuna göre, bu iş iyi demektir," dedim.

Fırın ve garaj açıldıktan sonra her iki yer de tıklım tıklım doldu. Ve öyle de kaldı. Jake hafta içi yardım aldığını ama hafta sonlarının sorun olduğunu söylemişti.

"Nihayet," dedi. "Adamlarımı her Cumartesi ona ödünç vermek kadın müşterilerin artmasına neden olmuş olabilir, ama aynı zamanda envanterine de ciddi bir darbe indirdi. Joss için Tanrı'ya şükürler olsun. Evi ve nişanlısının başına gelenler için minnettarım diyeceğim ama bu beni hıyar yapar."

Haftalık kısa etkileşimlerimizde Joss hakkında çok şey öğrenmişim. O bir öğretmendi, çok seksiydi, her türlü unlu mamulden daha tatlıydı ve kendini bıraktığında ne kadar vahşileştiğini görmek istememe neden olacak şekilde sessizdi. Ama onun hakkında bilmediğim çok şey vardı.

Mesela, nişanlı olduğunu.

Ya da belki de hâlâ öyleydi, çünkü *eski sevgilisi* olduğunu söylememişti.

Sesimi nötr tutmaya çalıştım. "Nişanlı olduğunu fark etmemiştim."

"Ayrıntıları bilmiyorum, sadece birkaç ay önce bir şeyler oldu.

ve bunu düzeltmek için kışını yırtıyor." Vay be.

Hâlâ nişanlı olmasa bile, o sik kafalıya kafayı taktığı belliydi. Yoksa neden aralarını düzeltmek istesin ki?

Belki de bu yüzden benden uzaklaşmak için her zaman bu kadar çaresizdi. Ya da bu benim gururumun konuşmasıydı ve benden hoşlanmıyordu.

Her iki durumda da, boku

yemiştım. Ya da benim

durumumda *değil*.

Xavier arkadan geldi. "Panel için mi buradasın?" Çenemi

kaldırdım.

"Böyle devam edersen Harley'inde fabrika parçası kalmayacak."

Şaka yapmıyormuş. Ancak son zamanlarda yaptığım diğer alışverişlerin yükseltmelerle pek ilgisi yokken ve daha çok yandaki esmer kızı görmekle ilgiliyken, yeni gösterge paneli gerçekten gerekliydi.

Benimki en son motosikletimi yere koymak zorunda kaldığımda çatlamıştı. Endişelendiğim kadarıyla buna gerek yoktu. Yol ve içgüdülerim bana ne kadar hızlı gitmem gerektiğini söylüyordu.

Massachusetts eyaleti aynı fikirde değildi. Harley'imın yola çıkmaya uygun olmasını istiyorsam, kırık paneli değiştirmem gerekiyordu.

Yarım yamalak bir omuz silkme hareketiyle omzumu kaldırdım. "Bu kadar boş vaktim varken başka ne yapabilirim ki?"

"Kendine bir kadın bulmayı deneyebilirsin," dedi Jake, bana yüklü bir arkadaş indirimi yaparak.

"Senin şansın yok."

"Kimsede benim şansım yok çünkü kimsenin benimki gibi bir kadını yok."

Avucumu kırışmış saçlarımda gezdirdim. "Sana söylüyorum dostum, sadece saçlarımı uzatmam gerekiyor. Sen ve Kase'nin hem saçları hem de kadınları iyi. Tesadüf olamaz."

"Evet, sorun saçının olmaması. Biriyle çıkamayacak kadar meşgul olmanla ilgisi yok."

"Kim çıkmaktan bahsetti ki?" Ama bu saçmalıktı. Çıkmak istiyordum.

Ben sadece başka bir aptal piçle takılan bir kadınla çıkmak isteyen aptal bir piçtim.

Jake konuyu kapattı ve "Dakikalarca boş zaman geçirdiğine bakılırsa, Wicked'ın hâlâ dolu olduğunu söyleyebilirim," dedi.

"Haklısın. Sasha'nın evrakları devralmasını sağlamaya çalıştım ama o benden daha büyük bir karmaşa yarattı. Şimdi hem onun hem de kendi pisliğini ayıklıyorum, bir yandan da etrafımdaki bokun patlamadığından emin olmaya çalışıyorum."

"Joss'u işe almalısın."

Joss'un sahnemde o yuvarlak kışını sallayarak *birine* -herhangi birine- gülümsediği görüntüsü beni çok öfkeliendirdi.

Çelik gibi sert ama öfkeli.

"Öğretmenin kötü bir kız olduğunu pek sanmıyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

"Dansçı olarak değil. Evrak işlerini yapması için onu işe al. Piper'ın tüm defterlerini düzenledi ve renklerle kodladı. O büyüyen bok fırtınasını ehlileştirebilirse, senin işlerini de halledebilir, değil mi?"

Kötü bir fikirdi.

Gerçekten kötü bir fikir.

Böyle bir işkenceyi kendi alanıma davet etmek için aptal olmam gerekirdi. Bu, çenemi kaldırmama engel olmadı. "Soracağım."

Çünkü bu bir fırsattı. Yuvarlak bir açıklık ve kare bir delik olabilirdi, ama onunla zaman geçirmek istediğim için bunu başarabilirdim.

O piç nişanlıyı ve ondan nasıl kurtulabileceğimi öğrenmek için kullanacağım zaman.

Ne zaman bu kadar acınası oldum?

Beşinci Bölüm

Striptiz Kulübü İzin Belgenizi Unutmayın Joss

"Striptiz kulüpleri hakkında ne hissediyorsunuz, hotcakes?" Elimdeki kek tepsisini neredeyse düşürüyordum.

Arkamdaki kapının sesini duyduğumda, gelenin Hyde'a gittikten sonra dönen Lars değil, bir müşteri olduğunu düşünmüştüm.

Yetişkinlere yönelik eğlence mekânları hakkındaki düşüncelerimi sormasını beklemiyordum.

Yüzümü ona dönerek omuz silktim. "Bilemem, hiç gitmedim. Bir anaokulu gezisi için pek de iyi bir yer sayılmaz. Çok fazla kaygan direk ve parıltılı şarapnel var. Dünyadaki hiçbir izin belgesi bu tür bir riski kapsamaz."

Gece mavisi gözleri hafifçe büyüdü ve alçak sesle kıkırdadı.

Kulağa hoş geldiği kadar, bunu ortaya çıkaran kişinin ben olmam da hoşuma gitmişti.

"Sürprizlerle dolu," diye mırıldandı. "Ne yazık ki sen..."

Savunmaya geçtim. "Ne olduğum için utanıyorum?"

"Hiçbir şey. Böylesi daha iyi," diye tuhaf bir şekilde cevap verdi - ya da cevap vermedi - bana konuşma kırbağı vermeden önce. "Jake, fırının muhasebesi üzerinde sihirli bir şekilde çalıştığını söyledi."

Mütevazı olmaya zahmet etmedim. Piper'ın daha küçük bir operasyon için iyi bir düzeni olmasına rağmen, işi temel sistem için çok fazla büyümüştü. Bir mali müşaviri ve çok sayıda bilgisayar programı vardı ama işlerini düzene sokmak yine de biraz çalışma gerektiriyordu. Lennon Family Hardware'de inatçı babamın eski usul sistemleriyle geçirdiğim uzun saatler sayesinde çok deneyimliydim. Okul sayesinde de çok soğukkanlı ve sabırlıydım. Bu yüzden dedim ki, "On beş yaşındaki çocukları düzenli ve işlerinin başında tutuyorum. Küçük bir evrak işi aslında bir tatildi."

"Ne tesadüf." Ağzı bir sırtışıla kıvrıldı. "Arka ofisim on beş yaşındaki çocuklar tarafından yönetiliyor gibi görünüyor."

"Yani hepsi el hindileri ve pastel boya karalamaları mı?"

Bu onun sırtmasına neden olmadı. Düpedüz sırttı ve Tanrım, bu hem uğursuz hem de güzeldi. Bir insanın gülümserken nasıl bu kadar tehlikeli görünebildiğinden emin değildim. Bir filmdeki en iyi kötü adam gibiydi. İzleyicilerin ondan korkması gerekiyordu. Onun yerine, onu düzeltmek istediler. Onu sahiplenmek.

Ama onu asla yumuşatmayın.

Omurgamda bir hayal kırıklığı belirdi. Lars çeşitli mantıklı nedenlerden dolayı yasak bölgedeydi ama bu, onun gibi bir adamı elde edebilecek türden bir kadın olmayı dilediğim gerçeğini değiştirmiyordu. Ciddi bir şey olarak değil. Yeni bir ilişki için acele edeceğimi hiç sanmıyordum.

Ama sıradan bir şey. Bir hafta sonu. Hatta bir gece.

Başka bir ek iş yapmak yerine, boş zamanlarımı dışarı çıkmak için ayırmalıyım. Belli ki sosyal bir hayata, gerçeklik kontrolüne ve bir ya da on orgazma ihtiyacım vardı.

Ve bu sırayla olması da gerekmiyor.

Tek istediğim, yerleşmenin, pişmanlığın, kuralların ve beklentilerin olmadığı bir gece. Sadece eğlenceli, vahşi ve sayısız orgazm.

"Zamanınız var mı?" Lars sordu.

Sorusunun sayısız orgazm düşüncelerimle hiçbir ilgisi olmadığını anlamam bir anımı aldı.

"Beklentilerinizin ne olduğuna bağlı. Eğer bu hafta yapılmasını istiyorsanız, size yardımcı olamayacağım."

"Bu kadar uzun süre bununla yaşadım, hotcakes." Mavi gözlerini içime dikti, sesi alçaldı. Sadece birazcık. Daha sert olacak kadar. Samimi. "Bana vermek istediğin kadarını açgözlülükle alacağım."

Ne demek istediğini biliyordum ama yaşayan ve nefes alan bir kadın olduğum için zihnim hormonlarımla işbirliği yaparak onun tamamen yüklü kelimelerini farklı bir şekilde işledi. Görüntü kafamı doldurdu, bedenimi aşırı ısıttı ve damarlarımı karıncalandırdı.

Beni bir iş için işe almak istediğini kendime tekrar tekrar hatırlatmak zorunda kaldım. Ve el ya da üfleme çeşitliliği değil.

Kasıtsız ve çarpıtılması kolay beyanı yüzünden kelimelerimi unutmuştum ama o bunu kararsızlık olarak algılamış olmalı ki lafı tatlıya bağladı. "Bunu yaptığına değmesi için sana tonla para veririm."

Buna sinirlendim. Nora çok gururlu olduğum konusunda haklıydı. En azından Parker'ın bu kelimeyi kullanmamasını umuyordum, dangalak, sık kafalı ya da daha saldırgan başka bir D-kelimesi değil.

Her neyse, muhtemelen hâlâ geçerliydi. Gurur *duyuyordum*.

"Makul bir fiyata çalışırım," dedim. "Senin kitaplarını yapmak beş *para* etmez."

Tehlikeli gözlerinde eğlence parıldadı ve dudaklarını büktü. "Bok-ton demedim. Bok-ton dedim."

"Buna da değmez."

"Henüz ne kadar kötü olduğunu görmediniz."

"Pazartesi açık evim var ama Salı öğleden sonra başlayabilirim." "Salı uygun. Telefonunu ver."

Arka cebimden cep telefonumu çıkardım, kilidini açtım ve uzattım.

"Oraya vardığında her şeyin üzerinden geçeceğiz." Bana telefonumu uzattı.

"Arka tarafa park et ve beni ara, gelip seni içeri alacağım."

"Anladım," dedim.

"Dört gözle bekliyorum, hotcakes."

Onun gidişini izlerken içimi bir beklenti kapladı ve sanki aşırı şeker ve kafein almak için aşırı dozda kek yerken espresso içmişim gibi hissetmeme neden oldu. Kendime bunun banka hesabımı doldurmaktan mutlu olduğum için olduğunu söyledim.

Kötü bir yalancıydım.

İç çekerek mutfığa gittim, tam o sırada Harlow ve Piper Jake'in ofisine açılan kapıdan içeri daldılar. Yüzlerindeki aynı kızarmış heyecandan, erkeklerin de kadınlarını takip edeceklerini düşünmüştüm. Bunun yerine, beni gördüklerinde kısa bir süre durdular.

"Yani..." Harlow etrafına bakınarak söylendi. "Lars ne istiyormuş?"

Harlow'da soğukkanlılık yoksa, Piper'da negatif soğukkanlılık vardı. Sıradan olmaya çalışmıyordu bile. Her zamanki gibi romantikti, yüzü aydınlandı ve gözlerinden süzülen çizgi kalpleri görebiliyordum. "*Sonunda* sana çıkma mı teklif etti?"

Ha. Evet, doğru.

"Hayır, öyle bir şey değil. Beni işe almak istiyor."

Her iki kadın da donup kaldı ve aynı şaşkınlıkla bana baktılar, kaşları neredeyse saçlarının hizasına gelmişti.

Varsayımlarının farkına vararak, "Burada yaptığım gibi Wicked'in muhasebesine de yardım etmemi istedi," diye açıklık getirdim.

Striptiz yapsaydım beni yargılayacaklarından değil. Harlow, babasının ani ölümü ve ardından annesinin hastalığı nedeniyle yaşadığı maddi kaygıyı hafifletmek için o yolu stilettolar ve pastilerle yürümüştü. En mantıklı ve hatta gerekli adım bu değildi ama kaygı mantıkla ya da gereklilikle ilgili değildi. Her şey kontrol edilemez hissettirdiğinde bir tür kontrole ihtiyaç duymakla ilgiliydi.

Anladığım bir şey.

Ve Piper hiç kimseyi yargılamadı.

Harlow'un ifadesi, içine karbonat koymayı unuttuğum kekten daha hızlı düştü. Çabucak kendini toparladı ama o ve yüzü kötü birer yalancıydı. "Sorun değil."

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Hiçbir şey."

Kalıtsal olma ihtimaline karşı, babamın

Hayal kırıklığı yüzünü dinlendirdi ve kırılmasını bekledi.

Şaşırtıcı bir şekilde işe yaradı ve "İkiniz arasında bir elektrik olduğunu düşünmüştüm ama o özel hayatını asla iş hayatıyla karıştırmaz" diye itiraf etti.

Piper ağzını açtı ve kapattı, sonra tekrar açarak Harlow'a nazikçe hatırlattı, "O şey olduğunda onunla birlikte çalışmıştın..."

Harlow yorumu elinin tersiyle itti. "Tam bir şey değildi, daha çok bir şey gibiydi.

Bu sayılmaz."

Belki senin için değil.

"Hiçbir titreşim yok. Hiçbir şey yok. Bir şey bile yok." Kirli bir tavayı lavaboya çarptım. "Zaten biriyle çıkmayı düşünmüyorum. Ben iyiyim."

Tamamen iyi.

Tamamen iyi ve bok gibi züppe.

"Kim çıkmaktan bahsetti ki?" Piper ortalığı toparlamama yardım ederken kaşlarını salladı ama bu konuda çok daha sessizdi. Ta ki sessiz kalmayana kadar.

"Tamam, Lars çıktı. Her neyse. Bir sürü seksi alfa var."

Harlow araya girdi. "Oh! Nox'u tanıyor musun? Büyük adam, büyük sakal, büyük penis enerjisi? İş ortağı-arkadaşı şehre gelmeyi planlıyor. İrlanda'da yaşadığı için tüm eğlence var ama bağlılık yok. Bahse girerim o aksanıyla öyle şeyler fısıldar ki, iç çamaşırın odanın öbür ucuna fırlar."

Killian Nox ve yeni kadını Augusta -ya da diğer adıyla Gus- ile sadece birkaç kez karşılaşmıştım. Ama adam çok sert biriydi.

Başkent *Canavarı*. Gus'a karşı ne kadar yumuşak ve tatlı olduğunu görmeseydim, neredeyse Lars'tan daha korkutucu olurdu.

Neredeyse.

Nox'un birlikte çalıştığı herkesin aynı derecede yoğun ve korkutucu olduğunu varsayıyordum - hayatımda ihtiyacım olan şeyin tam tersi.

"Ben almayayım," dedim.

Piper çenesine vurdu. "İşte Nox'un çalışanı ya da koruması ya da her kimse o. Uhhh, Beck?"

Harlow gözlerini kocaman açtı. "Kase ayrıntılara girmede ama o adamın bazı ilginç... şey... tercihleri olduğunu söyledi."

"Tamam, üstünü çiziyor musun?" Onay için bana bakarken ifadesi bir soru gibi geldi.

Sevimsiz vanilya olarak biliniyorsa, ben ondan daha azıydım. Ben buz aromalı dondurmaydım. Baharat olsaydım, un olurdu. Kızarmamış düşük karbonhidratlı beyaz ekmek kadar heyecan verici ve tuhaf.

"Listeden çıkarıldım," diye kabul ettim.

"Jake'in son zamanlarda yeni müşterileri olan bir motorcu kulübü var. Başkan çok seksi.

Ve eğer senin tipin değilse, kara kara düşünen bir erkek kardeşi var."

Huysuz adamlar, tam da hayatımda ihtiyacım olan şey.

"Ben iyiyim. Gerçekten."

Piper ne zaman susması gerektiğini bilerek, "Fiiiine," diye söylendi. Ne yazık ki Harlow için Piper dikkatini o yöne çevirmişti. "Eee... düşün planları nasıl gidiyor?"

"Annem benim ölümüm olacak. Bu ay el sanatları mağazalarında insani olarak mümkün görünenden daha fazla para harcadı. Evi Pinterest'in dağınık Bizarro Dünyası versiyonu gibi görünüyor. Ev yapımı süsler ve dekorlar için yarım kalmış örnekleri var. Vücudumda zerre kadar el becerisi yok!"

Küçük kız kardeşinin sanat projelerinin her zaman ne kadar bozuk çıktığını hatırlayınca, sadece hayal edebiliyordum. "Aileden gelen bir şey."

"Gördün mü? Berbat olacak. İnsanlar kuduz bir kutup ayısının içeri girip düşün salonunu dağıttığını düşünecek."

"Onunla konuştun mu?"

Harlow'un pek çok zaafı vardı; Kase, küçük kız kardeşi ve arkadaşları için. Ancak Kase için olanın dışında hiçbir annesi için olanın yanına bile yaklaşmıyordu. Annesinin Multipl Skleroz hastalığı yüzünden Harlow koruyucu rolünü üstlenmiş, her alevlenmede başında bekleyip endişelenmiş ve

olası bir gerileme. Son zamanlarda hafiflediğini iddia etti, ancak bu sadece daha önce ne kadar kötü olduğunu merak etmeme neden oldu.

İyi anlamda kötü tabii ki.

Tam da beklendiği gibi Harlow gülümsedi ve başını salladı. "Hayır, eğleniyor, o yüzden sorun yok. Ne kadar felaket göründüğünü görünce kendine gelecektir. O zamana kadar sık alışveriş yapanların puanlarını toplayacaktır."

Piper, "Belki ilginç olması için gördüğüm o korkunç hayat hilesi videolarından bazılarını gönderebilirim," diye araya girdi.

Harlow bir bez parçası kaptı ve arkadaşına fırlattı. "Sakın buna cüret etme." Piper onu savuşturdu ve sırtıttı. "Onu Etsy ile tanıştırebilirim."

"Artık düşünüme davetli değilsin."

Üzerimden sıcaklığın atılmasıyla, etrafımdaki kolay arkadaşlığın ve kaosun tadını çıkardım. Harlow çıkarken tabelayı *Kapalı*'ya çevirdiğinde, mekân tam bir felaketti. Sadece ön taraf. Arka taraf felaket değildi.

Daha kötüydü.

Tüm mutfak şeker bombası patlamış gibi görünüyordu. Piper yemek pişirirken temizlik yapacak kadar kendini kanıtlamıştı. En fazla, düzenli dağınıklık yığınlarıyla baş başa kalırdık. Ama o gün öyle değildi. Organize bir yıkım için zaman yoktu.

Tam bir karmaşaydı.

Dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşıladım, bulaşıkların arasında kayboldum, fırçaladım ve düzenledim. Temizlik yapmak, Wicked'da ek iş yapma kararımı yeniden düşünmekten çok daha verimli bir seçenektir.

Tamam, iyi, ikisini de yaptım.

Bir süre sonra Piper kafasını içeri uzattı. "İşte buradasın. Fırsat bulduğunda buraya gelebilir misin?"

İsviçre rulo tavalarını istiflemeyi bitirdim ve Piper'ı tanımadığım bir kadınla masalardan birinde otururken görmek için vitrine girmeden önce ellerimi sildim. Ya da belki de tanıyordum. Belli belirsiz tanıdık geliyordu. Benim yaşlarımdaydı, açık kahverengi saçlarını geriye doğru at kuyruğu şeklinde toplamıştı ve bluz ile pantolon giymişti. Tamirhanede ya da fırında kimse profesyonel giyinmediğinden, o göze çarpıyordu.

Piper yanındaki sandalyeyi çekti ve oturmam için işaret etti. "Sophie ile tanış."

Hayır, bir şey çağırıştırıyor.

"Merhaba," dedim kadına.

Birkaç dakika sohbet ettik - itiraf etmek istediğimden daha uzun bir süre - sonra aklıma geldi.

Bir iş görüşmesiydi.

Sophie, Piper'ın bahsettiği beş görüşmeciden biriydi.

Dürüst olmak gerekirse, mülakatım Piper'a bir tarifi takip edebileceğimi söylemem ve ardından işi kabul etmem için bana rüşvet olarak kek vermesinden ibaretti - onun sözleri, benim değil.

Onu sıradan da olsa gerçek bir röportaj yaparken görmek alışık olduğum bir şey değildi. Ne olduğunu anladığımda da iş bitmişti.

Piper konuşmanın sonunda Sophie'ye, "Seni arayacağım," dedi.

İkimize de küçük bir gülümseme verdi. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

O gittikten sonra, Piper bana döndü. "Ee, ne düşünüyorsun?" "Ne hakkında?"

"Onu işe almak."

Patronuma göz kırptım. Fikrimi sormasına ve görüşlerimi dinlemesine alışkın olmalıydım ama değildim. Alışacağımdan da şüpheliydim. Babam hırdavat dükkanlarını bir diktatör gibi yönetirdi, onun sözü kanundu. Okullar ise onlarca yıldır ya da *hiç* sınıfa adım atmamış idareciler ve kanun yapıcılar tarafından yönetiliyordu.

Yani Piper beni yeni bir işe alım gibi büyük bir işe dahil etti, *Çok büyük.*

"Burası *senin* pastanen," dedim.

Gözlerini devirdi. "Evet, ama onun müsait olma durumu gündüz işinden önce, yani onunla sabah erken saatlerde hazırlık yapan sen olacaksın. Eğer uyum sağlayamayacağını düşünüyorsan, aramaya devam edeceğim."

"Hayır, harika görünüyor."

"Katılıyorum. Portfolyosu iyiydi, tatlı birine benziyor ve tariflere her zaman *harfiyen* uyduğuna yemin ediyor."

Bu Piper için büyük bir şeydi ve bu kadar iyi çalışmamın nedenlerinden biriydi. Pek çok fırıncı çılgın bilim adamları gibi deney yapmayı severdi. Her şey iyi güzel de, müşterilerin almak için uzun kuyruklar beklediği tarifleri değiştiriyorlarsa olmazdı.

"Ayrıca," diye devam etti Piper, kalemini kahve fincanına vurarak, "Xavier ve Key hurda toplamak için uğradıklarında neredeyse hiç bakmadı bile, yani başka bir Nicole'umuz olacak gibi görünmüyor..."

Nicole benden önce sadece bir *hafta* dayanabilmiş bir çalışandı. Piper rahat ve eğlenceli bir patrondur ama onun bile sınırları vardı. Hyde'lardan biri her geldiğinde müşterileri görmezden gelmek bu sınırları çoktan aşmıştı.

Çalışanların müşterilere hizmet *ederken aynı anda birden* fazla işi yapması ve erkeklere bakması gerekiyordu. Bir profesyonel gibi.

Birkaç dakika daha konuştuk, göğsüm hep sıcak ve memnundu. Eğer öğretmenliği bu kadar sevmeseydim -ayrıca şu sinir bozucu ipotek meselesi-fırında tam zamanlı çalışabilmek için işi bırakmak cazip gelebilirdi.

Piper gerçekten de en iyi patrondur.

Altıncı Bölüm

Kötüler için Matematik Yoktur

Joss

İlkokulu bırakıp bir striptiz kulübüne gittim.

Bunun bir şakanın en kötü kurgusu olup olmadığından emin değildim, ama bu ciddi bir geçişti. Gerçi Lars'a göre ben de benzer bir kaosa adım atacaktım ama bunu zaman gösterecekti.

Dürüst olmak gerekirse, delicesine uzun bir haftadan sonra -evet, sadece Salı günüydü- ara vermeyi dört gözle bekliyordum. Pazartesi gecesini on dört ebeveynin bana küçük meleklerinin ne kadar mükemmel olduğunu anlatmalarını dinleyerek geçirmiştim. Bunun tek istisnası Samuel'in ebeveynleriydi, Samuel'in bir göt deliği olabileceğini açıkça kabul etmişlerdi, ama en azından bu konuda eğleneliydi.

Samuel ve ailesinin favorilerim olduğu gerçeğini mühürledi.

Bu baş ağrısıyla kıyaslandığında, ofis işleriyle uğraşmak tam da ihtiyacım olan zihin uyuşturan donukluktu.

Tek tedirginlik Lars'ın etrafında olmaktan kaynaklanıyordu. Onu fırında görmek beni yeterince germişti. Onun dünyasına girmek sadece fırından dışarı büyük bir sıçrama değildi. Vahşi tarafa doğru büyük bir adımdı.

Ve vahşi, kendimi tanımlamak için kullanacağım bir kelime değildi.

Wicked'ın önüne geldiğimde, binayı tararken yavaşladım. Ne beklediğimden emin değildim ama güzeldi.

Hoştan da öte aslında.

Geniş otopark temizdi ve bakımlı çalılarla kaplıydı. Işıksız tabeladan eğri büğrü sarkan harfler ya da çıplak kadınların ve indirimli büfelerin reklamını yapan solmuş ve yırtılmış posterler yoktu ve *Kızlar diye* yanıp sönen neon tabela da yoktu! *Kızlar! Kızlar! Kızlar! Kızlar!*

Yetişkin eğlencesine ilk girişim için biraz ezici ama her neyse.

Gri tuğlalı binanın etrafından dolanmaya devam ederek bir noktaya yanaştım ve telefonumu aldım. Tam aramayı bağlayacaktım ki binaya doğru baktım ve alıcının çoktan dışarıda durduğunu gördüm.

Duvara yaslanmış olan Lars'ın dudaklarından bir sigara sarkıyordu. Hava hâlâ güneşli olmasına rağmen, etrafını saran dumanla birlikte bir gölgeye bürünmüştü.

Karanlık.

Gizemli.

Baştan

çıkarıcı.

Cesur bir kara filmde fırlamış gibi görünüyordu. Sanki bana *hanımefendi* derken trençkot giyiyor olmalıydı.

Gözlerimi yukarı kaldırdığımda onun çoktan bana doğru yönelmiş olduğunu gördüm. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve ben de evrene sessiz bir dua gönderdim, bunun beni onu süzerken yakaladığı için olmadığına dair.

Garip bir durumu daha da kötüleştirmeden önce acele ederek çantamı aldım ve dışarı çıkarak gölgelerdeki canavara yaklaştım.

"Gösterdin," dedi, yarı içilmiş sigarasını soğuk bir şekilde yana savurarak.

"Bunlar senin için kötü," diye ağzımdan kaçırıp ve hemen ardından zamanı geri sarıp sözcükleri tekrar içime çekebilmeyi diledim. Ya da belki de evrenin beni vurmasını ve bu işin çoktan bitmesini.

Her şey, yeni patronuna alışkanlıkları hakkında ders veren İyi Ayakkabılı Joss olmaktan daha iyiydi.

Neyse ki, Lars'ın dudakları bana atıma binip gitmemi söylemek yerine sırtarak eğildi. "Ama en eğlenceli olan kötü şeyler" derken sesi alçak ve hırçındı.

Ağır, samimi konuşma tarzı omurgamda bir titreme ve içimde bir kıskançlık dalgası yarattı.

Hayatın sıkıcı tarafında her zaman düz ve dar yürümek yerine kötü bir şey yapmak istedim.

"Sana ofisi göstereyim." Lars arkasındaki kapıyı açtı ve önündeki tahta parçasını tekmeledi. Önce benim girmeme izin vererek ağır kapıyı arkamızdan çarptı.

Uğursuz.

Uzun salon Wicked'de eğlenmiş ünlülerin imzalı fotoğraflarıyla doluydu. Bu beni neden şaşırttı bilmiyorum. Şehrin öbür ucunda bir ton reklamı olan daha gösterişli bir kulüp biliyordum - bazıları paralı, bazıları

suç kayıtları. Wicked'in karşısındaki bu yer klişeleşmiş, iğrenç bir striptiz kulübüne benziyordu. Orasının ünlülerin sefahatinin en gözde yeri olduğunu düşünmüştüm.

Ama ben ne biliyordum ki?

Bakışlarım koridorun sonundaki sallanan kapıya takıldı. Diğer taraftan gelen müzik sesine bakarak ana odaya çıktığını tahmin ettim.

Merak beynimi dürttü, görmezden gelemeyeceğim bir bıçak saplanana kadar daha ısrarcı hale geldi. Mideme yerleşti ve beklentiyle karıştı. Hiç düşünmeden tek bir adım attım. Küçük bir adım. Sadece bir göz atmak istedim. Hayatın diğer tarafına bir bakış.

"Geçen ay geldiler," dedi Lars ve yanlış bir şey yapmamış olmama rağmen suçluluk duygusuyla irkildim.

Tabii yedi ölümcül günahı saymıyorsam, çünkü şehvet ve kıskançlık her zamanki gururumla güçlerini birleştirmişti.

Koridorda mini bir varoluşsal kriz geçirmek yerine fotoğrafa dalıp gittiğimi düşünmüş olmalı ki, aynı endişeli rock grubunun fotoğraflarının bulunduğu diğer birkaç çerçeveyi işaret etti.

Grubun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, "Bu çok havalı," dedim. En son çocuk filmi müziklerinden ve öğrencilerimin tekrar tekrar dinlemek istediği sinir bozucu şarkılardan haberdardım ama ana akım müzikten ne yazık ki bihaberdim. Uzun bir günün ardından genellikle eve hoş bir sessizlik içinde dönerdim.

Diğer odadaki müzik değişti, ani alkış patlamasını bastırmak için daha yüksek sesle çalmaya başladı. Kapıya baktım, sanki şeffaflaşacak ve bana, her ne sebeple olursa olsun, görmek istediğim manzarayı verecekti.

"Hazır mısınız, hotcakes?"

Tekrar Lars'a baktığımda, başka bir kapıyı açıyordu.

Joss Lennon için kötülük yok. Yok.

Evrak işleri ve matematiğin heyecan verici dünyası beni bekliyor.

Nefes vererek onu odaya kadar takip ettim ve adımlarım aniden durdu.

Tamam, yanılmışım. Düşündüğüm kadar sıkıcı olmayacak.

Lars bunun bir felaket olacağı konusunda beni uyarmıştı. Söylemediği şey ise bunun bir felaketin felaketi olduğuydu. Sadece masa bile kâğıt, kitap ve diğer bilinmeyen dehşetlerle doluydu. Dosyalardaki dehşetler buna dahil bile değildi.

dolaplar içerebilir ya da içermeyebilir. Bazıları, düzgünce dosyalanmak için yalvaran klasörlerin dışarıya bakmasıyla sıkışarak kapanmıştı.

"Sana söylemiştim," dedi Lars.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Fikirler oluşmaya başladığında kaosu tekrar taradım.

Sesi alçaktı, kenarı çakıl gibi pürüzlüydü. "Her şeyi."

Bu, sonunda aşkımı kontrol altına aldığıma dair iyi bir işaretti, çünkü onun zararsız kelimesi libidomu azdırmamıştı. Heyecanım erotik türden değildi ve odağım yanımda duran adamda değildi.

Tek istediğim kaosa el atmaktı, kaos yaratana değil. "Sisteminizi değiştirebilir miyim?"

Dağınıklığı işaret etti. "Değiştirilecek pek bir sistem yok."

"Peki, ben bir tane uygulayabilir miyim?"

"Kullanımı basit ve hızlı olduğu sürece, devam edin."

"Bir bilgisayar programı kullanıyor musunuz?"

"Çoktan yüklendi."

Dikkatimi dağınıklıktan çekip Lars'ın hâlâ ona baktığını gördüm. Nefret ettiğini söylediğini biliyordum ama yüz ifadesini kaplayan saf nefret nefesimi kesmeye yetmişti.

Başka biri olsaydı, en azından birkaç adım uzaklaştırdım ya da belki de kapıdan dışarı fırlardım. O kadar korkutucu görünüyordu. Ama o Lars olduğu ve o tehlikeli bakışlarını bana çevirmeyeceğini iliklerime kadar bildiğim için yerimden kıpırdamadım.

Çok kısa bir süre sonra yüzü yumuşadı ve sanki o öfke hiç orada olmamış gibiydi. "Her Perşembe maaşını alacaksın. Her şeyi yasal olarak yapabilirim, yeni işe alım belgeleri ve doğrudan para yatırma ile, ama nakit olarak kalmasını tercih ederim."

Nakit, vergilerimde daha az hak iddia etmek anlamına geldiğinden, ben de bunu kabul ettim. "Nakit işe yarar."

Çenesini kaldırdı. "Pazartesi'den Perşembe'ye kadar okuldan sonra çalış, istediğin kadar çok ya da az. Cuma ya da cumartesi yok çünkü burası tam bir tımarhane. Sadece arka kapıdan gir, asla ön kapıdan girme. Koridorun sonundaki soyunma odasının dışında her zaman bir fedai vardır. Bana ihtiyacın olursa, onu gönder."

Merakıma rağmen gerçekten cepheye gitmeyi planlamamıştım. Buna ister korkaklık deyin, ister kendini koruma, ne dersiniz deyin. Oraya gidersem kendimi eksik hissedeceğimi biliyordum. Ve kendi duygularımı incitmeye hiç niyetim yoktu.

Ama gizli kalmamı sağlamak için koyduğu kurallar canımı acıtıyordu. Sanki o da benim kadar o dünyaya ait olmadığımı biliyordu.

Onun dünyası.

Parayı düşünün.

Soğuk, nakit parayı.

"Anladım." Operadaki Hayalet gibi bir pelerin ve yarı maske takmamı önermeden önce işe koyulmak için masanın etrafında döndüm.

Kapı çaldı ve iki kez bakmadan önce başımı kaldırıp baktım.

Minicik bir etek, kumaştan bir üstlük ve deri motorcu yeleği giymiş muhteşem bir kadın kapıda duruyordu. Meraklı bakışları Lars'a odaklanmadan önce beni içine çekti. Seksi siyah ve mavi saçlarını omzunun üzerinden atarak, "Crystal geç kaldı. Yine."

"Ben hallederim," dedi Lars.

"Gece boyunca birlikte sahne görevimiz ve saat 10'da da partimiz var."

Bir an düşündü, eliyle başının üstünü ovuşturdu. "Sahneye tek başına çık. Sia partide seninle birlikte çalışsın."

"Anladım. Teşekkürler patron." Yürüyüşündeki salınım ve tavır hipnotize ediciydi.

Ama Lars'a baktığımda, gözleri onun dans eden kışındaki sanat eserinde değildi.

Beni izliyorlardı.

Muhtemelen, vücut parıltılarıyla kaplı çıplak bir göbeğin ilk işaretinde iyi kalpli iki ayakkabının kaçıp kaçmayacağını görmek için bekliyordu.

Bir yığın kâğıdı elime aldım ve gözümü kırpmadan bakışlarına karşılık verdim. Umarım bu sözsüz hareket, burada kalacağımı belli etmeye yeterdi. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Evet." Gülümsedi. "Burada olmana sevindim, hotcakes." Bununla birlikte, döndü ve odadan çıktı.

Bununla birlikte, aptala dönüşmeden bu işi yapabileceğimi de biliyordum. Aşkım resmen ölmüştü. Ezilmişti. RIP, altı ayak altı, DOA, *ölü*. Çünkü sesindeki samimiyet ve kolayca manipüle edilebilen kelimeler kelebekleri isyan ettirebilirdi, ama ben onları resmen öldürene kadar dövmüştüm.

Zamanı gelmişti.

KAĞIT İŞLERİ ana odada yaşanan eğlence kadar çılgınca olmayabilir, ama çok yorucuydu. Lars elinde tacularla gelmeseydi akşam yemeği olduğunu fark etmeyecektim - ki ona bunun gerekli olmadığını söylemiştim. Son bir şeyi bitirmeyi planlamıştım ama zaman elimden kaçmış olmalıydı. Boğazını temizleyene kadar döndüğünü fark etmemiştim bile.

Konuşmak için ağzını açtı ama daha konuşmadan bir şey biptemeye başladı. Daha önce hiç duymadığım tiz bir sestti. Çantamdan geldiğini anlamam bir anımı aldı.

Daha spesifik olarak, telefonum.

Ne oluyor be?

Sesin kesilmesi ve zil sesinin başlaması için tam zamanında çıkardım. Arayanın kimliğini okuduğumda midemde bir çukur oluştu.

"Alo?" Cevap verdim, bakışlarım Lars'a yöneldi. Kapı pervazına yaslanmıştı, sanki bir süredir oradaymış gibi rahattı. Muhtemelen yüz ifademden anladığı endişeyle, gergin vücudunda ya da keskin bakışlarını aydınlatan tetikte sıradan bir şey yoktu.

"Bayan Lennon, burası Mass Home Güvenlik. Az önce alarmınızın tetiklendiğine dair bir uyarı aldık. Evde misiniz?"

Moron olduğumu ve beni tam olarak göremediğini hatırlamadan önce başımı salladım. "Hayır, görmüyorum."

"Tamam, adresinize polis göndereceğiz."

Bilgilerimi doğrularken bir dakika daha telefonda kaldık. O konuşurken çantamı kaptım ve ayağa kalkarak kapıya yaklaştım. Geçebilmem için kenara çekilmek yerine, Lars elini belime koydu, beni koridora ve arabama doğru yönlendirdi. Kapının kilidini açtım ve Lars'a bakmadan önce güvenlik şirketinin telefonunu kapattım. Çok yakınımda durduğu için boynumu eğmek zorunda kaldım.

Ofisi dağınık bıraktığım için özür dilemek üzereydim ki çenesini arabamın içine doğru sallayarak sözsüz bir şekilde binmemi söyledi. Biner binmez, "Seni takip edeceğim." dedi.

Kaşlarım kalktı. "Senin-"

"Seni oraya kadar takip edeceğim," diye tekrarladı tartışmaya yer bırakmayan bir sesle. Tartışmaya yer bırakmayan mı? Ben daha konuşmaya fırsat bulamadan kapıyı kapatıp gitmişti.

Bir an sonra, görülemeyecek kadar karanlık bir araba farlarını yaktı. Derin bir nefes aldım ve kafamda korkunç senaryolar dolaşırken vücudumda dolaşan adrenalini sakinleştirmeye çalıştım.

Endişem maddi mallarla ilgili değildi. Umut Elması'nı ve paha biçilmez bir Van Gogh koleksiyonunu barındırmıyordum. Birinin benim alanıma girmesi fikriydi. Benim evime.

Bu düşünce çok... rahatsız ediciydi.

Panik yapmamaya çalışıp başaramayınca, evime yaklaşıp yanıp sönen ışıkları gördüğümde zaten hırpalanmış olan kalbim sıkıştı. Sokağa park ettim, Lars'ın arkamdan geldiğini belli belirsiz fark ettim. Odak noktam evimdi.

Hâlâ duruyor ve polis arabasının arkasında kimse kelepçeli değil. İkisi de iyiye işaret.

Olabilir.

Dışarı çıktım ve Lars oradaydı, bekleyen memura yaklaşıırken eli yine belimdeydi.

"Ev sahipleri siz misiniz?" diye sordu yaşlı adam, bize üstünkörü bir bakış atarak. "Evet," dedi Lars, aynı anda ben de "Hayır. Şey, evet. Ben. Ama değil..." I

"Evet" diye mırıldandı.

Birbirimiz için kim olduğumuzu araştırmaktan daha kolaydı - ne kadar derinlemesine gittiğime bağlı olarak, TV'deki polis karakolunda kullandıkları beyaz tahta, ip çizelgelerinden birini gerektirebilecek bir şey.

Polis dikkatini vermedi, yaklaşan genç ortağını işaret ederken benim saçmalamalarım ile ilgilenmiyordu. "Bu Memur Daniels. Ona anahtarınızı verin, o ve diğer memurlar etrafı kolaçan edecekler." Anahtarımı verdiğimde -ve dışarıda samimi bir şey bırakmadığım için sessizce dua ettiğimde

-Yaşlı adam kollarını kavuşturdu. "İçeri girildiğine ya da girilmeye çalışıldığına dair bir işaret yok. Kapılar hâlâ kilitli. Güvenlik şirketi alarmın birinci kattaki pencere sensörlerinden birinden geldiğini söyledi. Tahminimizce bu kadar rüzgâr onu çok sarstı." Bana bir bakış attı ve sanki babamı kanalize ediyordu. "O pencereler senden daha yaşlı, genç bayan. Onları değiştirmeniz gerekiyor."

Evet, elimdeki fazladan parayla bunun üzerine atlayacağım.

Binmek için yarım yamalak bir söz vermeme gerek kalmadı çünkü Memur Daniels geri dönmüştü. "Her yer temiz."

Doldurmak için heyecanlandıkları belli olan evraklar için daha fazla bilgi aldıktan sonra, ayrılmadan önce yanlış bir şey fark edersem aramamı söylediler.

Vücudumda titremeler başlarken omuzlarım rahatlayarak çöktü.

Kolunu bana dolayana kadar Lars'ın sessiz bir destek olarak orada olduğunu neredeyse unutmuştum. "Adrenalinin etkisi geçiyor."

Bu da neden aç karnına maraton koşmuş gibi hissettiğimi açıklıyordu.

Merdivenlerden çıkmama yardım ederek bizi verandada durdurdu. "Burada bekle, bir tarama yapmak istiyorum."

"Polis-"

"O on iki yaşındaki izci çocuk orada ancak iki dakika geçirebildi."

"Hayır!" Panik içinde ciyakladım. Lars durdu ve ben derin bir nefes alırken kaşlarını kaldırarak bana doğru döndü. "Sorun yok. Ben iyiyim. Her şey yolunda. Gerçekten. Geldiğin için minnettarım ama polisleri duydun. Rüzgar yüzünden."

Evime girmesine izin vermeyeceğimi anlamış olmalı. Onu durdurmak için kendimi kapının önüne atardım. Yani, bu onu gerçekten durdurmazdı ama bir iki saniye yavaşlatırdı. Onu biraz rahatsız ederdi.

Çünkü bebek yüzlü polislerin kirli çamaşırlarımı ya da vibratörümü görmesi önemli bir şey değildi. Ama Lars? Bunların hiçbirini görmesini istemiyordum.

Ayrıca bu duyguları incelemek de istemedim.

Çenesini kaldırarak geri çekildi, polislerin talimatlarını tekrarlardı ama onu da aramam gerektiğini ekledi.

Sonra verandamın merdivenlerinden arabasına doğru koşmaya başladı.

Sıkıcı bir evrak işi gecesi için çok fazla.

Lars

Beni içeride istemedi.

Hayır. Bundan daha fazlasıydı. Evine girmemi engellemek için beni yere sermeye hazır görünüyordu. Üzerime atlamasına razıydım ama bu şekilde değil. Gözlerindeki panik?

Sikeyim.

Belki evi domuz ahırıydı. Belki de her yerde külot, sütyen ve bok vardı.

Ya da belki nişanlısıyla ilgili bir şeydi.

Kaldırımın uzaklaşmadan önce içeri girmesini izledim. Birkaç tur attıktan sonra park ettim.

Az önce ayrıldığım yerden birkaç araba boyu uzaktaydım. Motoru durdurdum, arkama yaslandım ve yerleştim. *Eğer onun güvende olduğundan emin oluyorsam bu takip sayılmaz.*

Yedinci Bölüm

Hedeflerin Olması Önemli Joss

YELPEDİM.

Yüksek sesle.

Utanç verici bir
şekilde.

İrkilerek kâğıt yığınınından başımı kaldırıp Lars'ın bakışlarıyla karşılaştım. *Eğlenen* bakışları, bağırışımın muhtemelen fark ettiğimden daha yüksek olduğunu anlamamı sağladı

İki gün.

İki gündür onun için çalışıyordum ve tam gün bile değildi.

Bu, aşkımın gerçekten yok olup olmadığını sorgulamama yetecek kadar uzun bir süreydi.

Gerçek bir acıya yol açacak aptalca duygulardan daha akıllı olduğumu düşünmüştüm. Ama sağduyum ve kendimi korumam Lars gibi bir adamla boy ölçüşemezdi. Alarm fiyaskosunda arkamı kollaması tesadüf değildi. O kadar korumacıydı. Düşünceliydi. Komikti. *Yoğun*. Bir erkeğin olabileceğinden daha ateşli olduğundan bahsetmiyorum bile.

İşi kabul ettiğimde, yönetmesi gereken bir işi ve denetlemesi gereken seksi, neredeyse çıplak kadınlar olduğu için onu çok az göreceğimi varsaymışım. Yanılmışım. Sık sık ofise girip çıkıyor, bazen de söz konusu ofisi kullanmak için uzun süre kalıyordu. Ve tüm o belalı ateşin etrafında olmak beni yıprattı. Daha iyisini bilen akıllı bir kadın olduğumu unutturdu. Ondan hoşlanmanın neden bir felaket olduğunu unutturdu.

Ama sonunda bir kadının bir erkek için nasıl ve neden aptallaşabileceğini görmemi sağladı.

Dövmeli eli hâlâ dikkatimi çekmek için hafifçe çekiştirdiği at kuyruğunu tutuyordu.

Ve, kahretsin, o vardı.

Kafa derimden aşıya doğru inen küçük bir çekim meme uçlarımı sıkılaştırdı ve kalçalarımı birbirine kenetlememi sağladı. Daha önce vücudumda hiç bu kadar yoğun ve ani bir elektrik dalgalanması yaşamamıştım ama aynı zamanda saçlarım da hiç çekilmemişti.

Herhangi bir uyarılma algılama becerisine sahip olmamasını umarak kulaklıklardan birini çıkardım. "Ne oldu?"

"Yemek."

"Hayır, bu..." Bilgisayardaki saate bakıp her zamanki yemek saatimi birkaç saat geçtiğini gördüğümde sözlerim kesildi.

Boğazınıza kadar faturalara battığınızda zaman uçup gidiyor.

Tam çantama -ve içinde sakladığım protein barına- uzanmak üzereydim ki tuzlu, lezzetli ve *körili* bir şeyin kokusu bunalmış beynime nüfuz etti.

Ağızıma dolan salyalara rağmen tüm kasvetimi toplayarak Lars'a ters ters baktım. "Dün ne dediğimi duymadın mı?"

Bu, bana akşam yemeği için taco getirdiğinde ve ona bunun gereksiz olduğunu söylediğinde oldu.

"Duydum," diye
onayladı. "O zaman
neden-"

"Duydum ama dinlemedim." Bu durumdan zerre kadar suçluluk ya da pişmanlık duymadığını göstererek, üzerinde çalıştığım kâğıtların üzerine bir paket yemek koydu ve ardından Wicked logosuyla süslenmiş bir bardağı yanına koydu. Diyet kola olduğunu zaten biliyordum çünkü bir gece önce en sevdiğim kola olduğundan bahsetmiştim ve Lars'ın da gözlemci olmadığı söylenemezdi.

Örnek olarak, ters ters bakmama ve itirazlarıma rağmen çantamdan çıkarmaktan kendimi alamadığım Hint yemeği verilebilir. "Akşam yemeği için bir şeyler getirdim. Beni beslemek zorunda değilsin. Ben de diğer çalışanlar gibiyim-"

"Bağımsız müteahhit," diye araya girdi. Tekrar.

Görünüşe göre Hyde alışkanlığı gruplarındaki diğer alfalara da yayılmış. Can sıkıcı.

Aslında sinirlendiğimden değil. Daha çok kafam karışmıştı.

"Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Ben senin patronun değilim. Sen bir çalışan değilsin. Sen bağımsız bir yüklenicisin."

"Temelde aynı şey değil mi?"

"Hayır."

"Tamam," dedim. "O zaman ben de diğer bağımsız müteahhitler gibiyim. Bana yemek getirmek zorunda değilsin."

"Zorunda değilim," dedi sırtmadan önce, "ama yine de yapacağım."

Ben daha itiraz edemeden -çünkü onun o lanet ağzına bakıyordum- gitmek için arkasını döndü.

"Bekle," diye seslendim.

Kapıyı açarken durakladı ve omzunun üzerinden baktı.

"Benimle yemiyor musun?" Bunun nasıl anlaşılacağını fark ederek kapları işaret ettim. "Bir orduyu doyuracak kadar var."

"Keşke yapabilseydim, hotcakes, ama barın arkasına geri dönmeliyim."

Göğsüme çarpan hayal kırıklığı acısını görmezden geldim. "Bunların hepsini yiyemem."

Midem bu ifadeyi utanç verici bir şekilde duyulabilir bir iniltiyle protesto etmeye karar verdi.

Dudaklarının kıpırdamasından Lars'ın duyduğunu anlayabiliyordum, ama bana bu konuda ya da kızarmış yanaklarım hakkında dert yanmadı. "Yiyebildiğin kadar ye, gerisini daha sonra eve götürmek üzere buzdolabına koy. Ya da Frankie'ye ver. Muhtemelen koklamak için etrafta bekliyordur."

"Değilim," dedi Frankie -fedailerden biriydi- koridordan, gerçekten de yakın olduğunu kanıtlarcasına.

Lars beni ziyafetimle baş başa bıraktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Hint yemeklerinin favorim olduğunu bilmesi etkileyiciydi. En sevdiğim siparişi -paneer makhani, sarımsaklı naan ve tatlı olarak kheer- bilmesi ise düpedüz büyüleyiciydi.

Neredeyse saçımı çekmesi kadar büyümlü bir his.

Ağzım ekmek ve köri ile dolu olmasaydı, kendime aptal derdim ve Frankie'nin beni duyup duymaması umurumda bile olmazdı. Gerçekten de bu işi etkilenmeden yapabileceğimi düşünen biriydim.

Ruh çağırma işine *romantizm* katmayı Lars'a bırakın. Çünkü onun mekanında çalıştığım birkaç gün içinde, aşkımın ölümden döndüğünden korkmaya başlamıştım.

Lars

Ona bu işi teklif ederken aklımdan ne geçiyordu?

Jake bu fikri önerdiğinde, bunun bir hata olduğunu biliyordum. Bu lanet bir işkence olacaktı. Ama umursamamıştım. Birincisi, Joss'la daha fazla zaman geçirecektim - bunu bu kadar çok istemem çok yazıktı ama olan olmuştu.

Bir diğeri, yardıma ihtiyacım vardı.

Wicked'i açma fikri aklıma geldiğinde kuzenim finansman bulmama yardım etmişti. Çünkü hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, her gece sahnede sıralanan takım elbiseli bankacılar, ziyaret etmeyi sevdikleri striptiz kulüplerine yatırım yapmak için kendilerini kasmıyorlardı. Kredi sahibi saldırı suçundan hapisten yeni çıkmış eski bir mahkûm olunca daha da az hevesli oluyorlardı.

Bir sürü kâğıda imza atması karşılığında Eddie her hafta yüklü bir pay alıyordu. Daha fazla sorumluluk istediğinde, ona işleri nasıl yürüteceğini öğretmeye başladım. Hem Eddie'nin hem *de* işlerin boka sarmasından önceki plan, onun sonunda kendi yerini işletmesiydi. Evin arkasındaki bazı görevlerin dizginlerini ona devrettiğimde, ona güvenmiştim.

Güveni asla kolay vermedim.

Bu dersi çabuk öğrenmiştim.

Çünkü anlaşılan o ki, onun işle ilgili olma fikri sadece dansçıları kapsıyordu, asıl işi değil. Hayattayken söylediği kadar iyi yönetememişti ve öldükten sonra da düzenli bırakmadığı kesindi.

Eğer üç kez haça uğramış bedeni zaten isimsiz bir mezara gömülü olmasaydı, bıraktığı bok çuvalı için ona kendim bir kurşun sıkardım.

Her şeyi kontrol altına aldığımı düşündüğümde, atılmış ama önemli kağıtlardan oluşan yeni bir paket buluyordum. Sakladığı yeni bir fatura. Bahisçisine, torbacısına ya da başka bir çöp parçasına giden yeni bir para izi.

Açık konuşmak gerekirse, kulübe bir meşale götürüp arkama bile bakmadan çekip gitmekten sadece bir hayal kırıklığı uzaktaydım.

Bu yüzden Joss'un Wicked'a yardım etmesinin, onun yakınımda olmasının verdiği işkenceden daha ağır bastığını düşünmüştüm.

Çok yanılmışım.

Sadece birkaç gün olmuştu ama *onun* tenine dokunmak için can atıyordum. Ben bunu yapamazken onun benim alanımda olması yepyeni bir cehennemdi. Ama bununla başa çıkıyordum.

Ve bunu, onu eskisinden daha çok düşünerek mastürbasyon yaparak yapıyordum.

-ki bu zaten acınacak bir miktardı- ve daha da takıntılı hale gelerek.

Yine de bununla başa çıkmak olarak sayılır.

Onun ofisimde olduğunu bildiğimde geceme devam etmenin ne kadar zor olacağını hafife almıştım. İçki envanteri çıkarıyor olmam gerekiyordu ama aklım yan odada onun kışındaydı.

Kelimenin tam anlamıyla.

Orada durmuş, cin şişelerine bakıyordum ama saymıyordum. Onun yerine, masanın üzerine eğilmesi için bir neden bulmaya çalışarak lanet beynimi zorluyordum. Çünkü onun Sweets You Rock'ta masanın üzerine eğilmiş yuvarlak kışının görüntüsü beynimin arka planı, ana ekranı ve ekran koruyucusu olarak kendini ayarlamıştı. Eğer onu *masamda* bu şekilde görebilirim, yıllarca mastürbasyon yapmak için yakıtım olacaktı.

İçeri girdiğimde bir bahane bulacağıma karar vererek elimdeki panoyu yere attım ve ofisime yöneldim. Tam yaklaşırken kapı açıldı ve Joss irkilerek bir çığlık attı.

Ona bunu yaptırmak gibi bir alışkanlığım vardı ve bunu bozmaya niyetim yoktu. O şirin sesi ve o kocaman kahverengi gözleriyle bana bakışı hoşuma gidiyordu.

"Benim hatam," dedim, ama öyle demek istememiştim.

Alarminin çalmasına rağmen Joss Salı günü akşam yemeğinden sonraya kalmıştı. Çarşamba daha da geç kalmıştı. Bunun düzenli bir şey olacağını varsayarak, kimsenin beni rahatsız etmediğinden emin olmak için tekrar sipariş vermeyi planladım, böylece onunla birlikte yiyebilirdim.

Saat daha altı bile olmamışken kapüşonunu giymiş ve çantasını eline almış olduğuna göre, rahatsız edilmekle ilgili tehditlerim boşunaymış.

"Şimdiden pes mi ediyorsun?" Ben sordum.

Onu suçlamazdım, orası gerçekten bir felaketti. Sadece ona yaklaşmak için yeni bir yol bulurdum. Ve onu masama domaltmak için yeni bir bahane -ki görünüşe göre bu benim hayattaki tek görevimdi.

Gülümsedi ve bu her zaman olduğu gibi beni derinden etkiledi. O kadar güzeldi ki... "Sadece bugünlük. Yarın için son dakikada yapmam gereken bazı şeyler var. Bugün Arkadaşlık Cuması, bu yüzden en iyi arkadaş kitap karakterlerinin küçük karton kesitlerini yaptım ve..." Sözlerini bitirmeden önce bir an durakladı, "Ve Pazartesi günü geri döneceğim."

"Ne söyleyecektin?"

Elini sallayarak yüzünü buruşturdu. "Önemli bir şey değil, ben-"

"Söylediğiniz her şey önemli." "Bu gerçekten-"

Ellerimi kapının çerçevesine koyarak daha da yaklaştım ve "Ne diyecektin?" diye tekrarladım.

Gözleri kısıldı ama geri çekilmedi. "Çok söz kesiyorsun." Ona sııttım.

"Bana ceza vermek ister misin?"

Gülümsemeye karşı koydu. "Kötü davranışlar genellikle teneffüs olmaması anlamına gelir."

"Buna izin veremem, oyun zamanı benim favorim." Dudakları aralandı ve "Bana ne söyleyeceğini söyle" demeden önce yüz ifadesini ezberlemek için bir saniye bekledim.

"Ben de tam karakter kesitlerine son rötuşları yapmam gerektiğini söylüyordum. Onların hikayelerini okuyacağız ve arkadaşların birbirlerine nasıl yardım ettikleri hakkında konuşacağız. Çocuklar görselleri sever."

Ben de görselleri severim.

Özellikle de senin masamın üzerine eğilip beni almanı ve daha fazlası için yalvarmanı.

Bu düşünceyle sertleşerek, "Eminim sizin gibi daha fazla öğretmen olsaydı, çocuklar okuldan gerçekten keyif alırdı" dedim.

Bunun bu kadar büyük bir iltifat olduğunu fark etmemiştim ama sözlerim üzerine Joss bana sııttı, tatlı kahverengi gözlerinde heyecan parlıyordu. "Ben de bunu istiyorum. Öğrenmeyi eğlenceli hale getirmek. Ben okuldan nefret ederdim ve öğrencilerimin her gün o korkuyu yaşamasını istemiyorum."

Bu beni şaşırttı. Joss çok iyi notlar almış, sınıf başkanı olmuş, tüm ders dışı etkinliklere katılmış, herkesin sevdiği iyi bir kız olarak okulda kolayca süzölmüş gibi görünüyordu.

"Okulu sevdin mi?" diye sordu.

"Öğrenmeyi severdim, kurallardan nefret ederdim" diye paylaştım.

Dudakları kıpırdadı, sesi alaycıydı. "Şok oldum." Joss hakkında öğrendiğim çok şey vardı.

Motive olmuştu, kâğıt yığınları üzerinde çalışırken inatçılığın sınırındaydı.

Ayrıca insanların onun için güzel şeyler yapmasına da alışık değildi ve yine bu konuda çok inatçıydı. Akşam yemeğini ya da içkisini tazelediğimde benimle kavga ediyor ya da masrafın ona ödediğim paradan çıkması için ısrar ediyordu ki böyle bir şey olmuyordu.

Wicked, anaokulu sınıfından ve okul aile birliği toplantılarından olabildiğince uzak olmasına rağmen, Joss kimseye üstünlük taslamadı. Kavga eden dansçılara ya da etrafta koşuşturan üstsüz kızlara gözünü kırpmadı.

bir gündüz dizisinden daha dramatikti. Büyük, korkutucu piçler olmalarına rağmen fedailerden korkmadı. Her zaman güler yüzlü ve tatlıydı, karşılaştığı herkese iyi davranırdı.

Ama en önemlisi, onun utangaç ve sessizliğinin ardında bir ton alay ve zekâ olduğunu öğrenmiştim.

Ben beğendim.

Herkesten daha fazla görme şansına sahip olduğum için daha da çok sevdim.

Tanrım, onu öpmek istiyordum. Her zaman, ama özellikle de şu anda, o lanet gülümsemesi dolgun dudaklarını çekiştirirken ve şakacı sesi kafamın içindeyken.

Ama ben

yapmadım.

En azından henüz

değil.

"Paramı alayım," dedim.

Dudakları aşağı döndü ve bir şey parladı. Daha iyi bilmesem, hayal kırıklığı olduğunu söyledim. Ama buna inanmama izin verirsem - onu öpmemi benim istediğimin yarısı kadar bile istediğine inanırsam - dikkatle kurguladığım planım pencereden uçup giderdi.

İfade ne olursa olsun, yoldan çekildiği gibi hızla kayboldu.

Masaya doğru yürüyüp zarfını alırken içimde hastalıklı bir beklenti vardı. Ne yazık ki, zarfı açmadan çantasına tıktığı için onun hırçın ateşini bir kez daha göremedim.

Masayı işaret ederek, "Pazartesi gününe kadar yığınlarımı ortadan kaldırmaya çalıştım ama eminim ki şimdi başladığımdan daha dağınık." dedi.

Lanet gerçek buydu. Ofisim zaten bir felaket bölgesiydi.

Çalışmaya başladıktan sonra sanki bir bomba patlamış gibiydi.

Hiçbir şey söylemedim. Kağıtları bir çöp kutusuna atıp çakmağını çakabilirdi, umurumda değildi. Ona çakmağı bile verirdim.

"Bir şey bulamazsanız mesaj atın," diye devam etti. "Öyle görünmediğini biliyorum ama ilerleme kaydediyorum."

"İyi görünüyor," diye yalan söyledim.

"Beni daha iyi hissettirmek için yalan söylediğin için teşekkür ederim," diye karşılık verdi.

"Tamam, cehennem gibi görünüyor ama anlıyorum. Birkaç ay önce ön cepheyi yeniledik ve burası o kadar dağınıktı ki hiç bitmeyeceğini düşündüm." Dudaklarım kıvrıldı ve sözümü bitirirken kelimelere sıcaklık kattım, "Ama sonunda bir araya geldiğinde beklediğime değdi."

Yanaklarında bir pembelik belirdi ve dudakları yaptığının farkında olduğundan emin olmadığım bir davetle aralandı. Reddedecek kadar güçlü olduğumdan da emin değildim. Ben itemedim, sallanan kapı çarparak açıldı.

"Patron," diye seslendi Tank, fedailerden biri. "Sana burada ihtiyacım var."

Başımı çevirdiğim kısa süre içinde Joss yanımdan geçip Frankie'yi yakalamış ve onu dışarı çıkarmıştı. Kızın profilini görerek ona gülümsemesini izledim. Kıskançlık içimi yaktı ama gitmelerine izin verdim çünkü ana odadan yükselen bağırışlar o anda ilgilenmem gereken başka şeyler olduğunu söylüyordu. Ayrıca, harekete geçmeden önce yapmam gereken diğer şeyler de vardı.

Önce nişanlısıyla aralarındaki anlaşmanın ne olduğunu öğrenmeliydim. Alarmı çaldığında ya da gecenin geri kalanında ben dışarıda park halindeyken hiçbir erkek orada olmadığına ve hiç kimseden bahsetmediğine göre, ayrıldıklarına dair güvenli bir bahisti. Ama Jake onun işleri düzeltmek için çalıştığını söylemişti. Kaçmasına izin verecek kadar aptal olan bir pisiğe neden takıldığını bilmem gerekiyordu.

Sonra, onu o piçten nasıl *kurtaracağımı* bulmalıyım.

Son olarak ve en zoru, benim gibi bir piçle rayların ters tarafında yürümenin iyi bir fikir olduğunu düşünmesi için onu kandırmak zorunda kaldım.

O zamana kadar ağırdan alacak ve bunu yaparken onun tatlı gülümsemelerini ve esprilerini alacaktım.

Sekizinci Bölüm

Atla Randevu Havuzuna Gidebilirsiniz Joss

BEKLEDİM.

Ve bekledim.

Ve bekledim.

Sweets You Rock'ın tezgâhının arkasında dururken, dikkatim kısmen her zamanki gibi bol miktarda şekerleme sipariş eden müşterilerde, kısmen Piper'ın beni ve yeni işe alınan Sophie'yi bol miktarda dedikoduyla doldurmasındaydı, ama çoğunlukla çok sayıda aracı dinlerken dışarıdaydı.

Çok özel bir motosiklet için dinledim.

Ancak, belalı bir seksi görmeyi beklerken yaşadığım hoş heyecan yerine, beklentim öfke ve kızgınlıkla besleniyordu.

Ve bu beni kötü bir ruh haline sokuyordu.

Gelmeyeceğinden endişelenmeye başlamıştım ve kötü ruh halim bir çıkış yolu buluncaya kadar iltihaplanacaktı. İyi tarafından bakarsak, belki de bu ruh halim ailemi Pazar akşamı yemeğinde benden uzak tutabilirdi.

Kimi kandırıyordum ki? Olsa olsa bunu anlarlar ve ben patlayana kadar canımı sıkarlardı. Sonra da özür dilemek zorunda kalacağım bir drama dönüşürdü.

O gürültüyü duyduğumda umudumu kaybetmek üzereydim. Yeni -ve çok popüler- şekerlemelerimizden bazılarını bir kutuya koymayı bitirdim ve neredeyse müşteriye fırlatacaktım. Yan tarafa sıkıştırdığım küçük çantayı kaptığım gibi Piper'a baktım. "Kısa bir mola verebilir miyim?"

Beklenen muzip gülümseme ve meraktan ziyade, yüz ifadesini -biraz da merakla birlikte- endişe doldurdu. Cep telefonunu alırken başını salladı. "Sophie mutfakta kek kırıntılarını kaplıyor, ben de çocuklardan birini çağırayım."

Lars'ın iri gövdesi kapı aralığını doldurduğunda neredeyse ona varmıştım.

Aptal yakışıklı yüzü şimdiden aptal bir eğlenceyle dolmuştu - sanki o da en az benim kadar hesaplaşmayı bekliyormuş gibiydi. "Hey, hotcakes, ne-"

Elimi sert göğsüne koydum. "Dışarı. Şimdi."

"Sen ne dersen o." Dönmeden önce birkaç adım geriye doğru yürüdü. Hiç düşünmeden bileğini yakaladım ve sanki kaçmaya çalışacakmış gibi onu çektim.

Sanki denese onu durdurabilirmişim gibi. Çünkü ben çok tehditkarım.

Köşeyi döndüğümüzde elini bıraktım ve arka cebimden zarfı çıkarıp ona doğru ittim.

Şaşırmayan bakışları zarfı karın kaslarına bastırdığım yere kaydı ve sonra benimkilerle buluşmak için yükseldi.

"Bunu geri götür," diye emrettim.

Ne olduğunu sormadı. Bu ve saklamakta başarısız olduğu gülümsemesi, tartışmayı beklediğini doğruluyordu. "Maaş çeklerini geri almanın yasalara aykırı olduğuna eminim."

"O zaman tüm bunları el altından yapıyor olmamız iyi bir şey. Ve sadece yarısı."

Arkadaşlık Cuması el işlerini bitirmekle meşgul olduğumdan, okuldan sonra bankaya gidene kadar zarfın içindekilere bakmamıştım. Titreyen ellerim neredeyse parayı döküyordu. O kadar savrulmuştum ki, tuhaf davranışlarım yüzünden muhtemelen bir yerlerde kara para aklama ya da uyuşturucu çetesi izleme listesindeydim.

Paranın yarısını hesabıma yatırmak üzere saymış, diğer fazla cömert yarısını ise iade etmek üzere saklamıştım. Ve dürüst olmak gerekirse, sakladığım kısım hala çok fazlaydı.

Omurgamı çelikleştirerek ve inatçı gururumdan güç alarak, kafamdaki hayali banka hesabı sessizce ağlasa bile sesim kararlıydı. "İşi yardım etmek ve biraz ekstra para kazanmak için kabul ettim. Ben bir hayır kurumu değilim."

"Kimse öyle olduğunu söylemedi."

"Bu neredeyse günlük işimden kazandığım kadar."

"Öğretmenlere az maaş verildiğini hep duyardım."

Yanılmamıştı.

"Belki," diye itiraf ettim, "ama bu maaş farkını kapatmak sana bağlı değil. I-"

"Bir ton iş yaptım ve hala bir ton işim var. Şimdiden iki tedarikçi yakaladım. Her birine çok fazla para ödüyorum."

ve bu bir yıldır devam ediyor. Sana ödediğim her bir doları hak etti n."

"Bu çok fazla."

"Benim kitabımda yok. Ve bu benim işim olduğu için son sözü ben söylerim." Gözlerim kısıldı. "O zaman bırakıyorum."

Bunun üzerine banka hesabım ağlamadı. Beni cehenneme kadar lanetledi.

Lars kızgın, endişeli ya da savunmacı görünmüyordu. Dudakları, oynadığımızı bilmediğim bir satranç oyununda *şah mat* diye bağırarak ukala bir sırtıyla kıvrılmıştı. "Hayır, değilsin."

Yanılmışım. Bu satranç değil, pokerdi çünkü blöfümü kolayca gördü.

Çok fazla gurur ve yeterince mantık olmadan, tırmanmaya hiç niyetim olmayan bir dağda ölmek için topuklarımı kazdım. "Evet, biliyorum."

"Hayır." Öne doğru bir adım attı ve sahip olduğum tüm irade gücümü kullanmama rağmen yerimde durdum. Gülümsemesi büyüdü. "Vazgeçemediğini nasıl anladığımı bilmek ister misin?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Ama bana söyleyeceğinden eminim."

Uzanarak at kuyruğumdan bir tutam saç yakaladı. Sanki en olağanüstü ipeği hissediyormuş gibi, parmaklarının etrafında nazikçe döndürdü, gözleri hareketi takip etti.

Yüzündeki ifade.

Onun rahat ama samimi dokunuşu.

Ve aşkımı gün ışığına çıkarıp bana karşı kullanacağı korkusu...

Hepsi birlikte çalışarak başım dönene kadar ciğerlerimi dondurdu.

Sonunda tekrar bakışlarımla buluştu ve saçımı kısa ama çok zevkli bir şekilde çekiştirdikten sonra bıraktı. "Çünkü bu karmaşa bir meydan okumadır. Ve sen bunlardan geri adım atmazsın."

Göğsümdeki rahatlama gevşedi ve ciğerlerim yumuşak bir *vınlamayla* boşaldı. "Bunu bilmiyorsun."

"Bana yanıldığımı söyle."

Yapabilirim, ama yalan söylemiş olurum.

"Ne kadar gururlu ve inatçı olduğumu hafife alıyorsun," dedim, sözlerim itirafla böbürlenme arasında bir şeydi.

"Sadece bir aptal seni hafife alır." Sesi alçaldı, akıl sağlığım için çok fazla çakıllı. "Ve aynı inatçı gurur tam da bu yüzden çekip gitmiyorsun."

Eğer akıllı olsaydım, tam da bunu yapardım. Her şeyi bırakıp giderdim. Wicked'daki işimi. Para emen rüya evimi.

Ondan.

Ama kendime kaç kez yapmam gerektiğini söylediysem de yapmadım.

Yapamadım.

Açıkça aptal olan bendim.

Açıklamasının ne kadar katmanlı olduğundan habersiz, devam etti. "Sana adil olanı ödedim. Bana tahmin ettiğinden daha fazla yardım ediyorsun. Bu boku evcilleştiremiyorum ve her denediğimde daha da kötüleştiriyorum."

"O zaman bir ofis müdürü tut."

"Ben *seni* işe aldım. Bu yüzden işin hak ettiği ücreti ödüyorum ve avantaj sağlamıyorum."

Hah. Böyle resmi bir şey olduğunu düşünmemiştim.

Sonra büyük silahlarını çıkardı. "Ve bu konuda başka kimseye güvenmiyorum. Sana güveniyorum."

Anladığım kadarıyla, kuzeni işleri berbat etmiş ve onu felakete sürüklemişti. İşini tamamen yabancı birinin ellerine teslim etmekte tereddüt etmesi mantıklı.

"Tamam." Sanki elimde bir koz varmış gibi, bir şart daha ekledim. "Ama artık bana yemek ısmarlamak yok."

"Göreceğiz."

"Hayır, gelmeyeceğiz. Geç saatlere kadar orada olacağım gecelerde evden bir şeyler getiririm."

"Nasıl istersen," diye mırıldandı, ne kadar dolu olduğunu gizleme zahmetine girmeden.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde -ama aynı zamanda her şeyin yolunda gitmesinden memnun ve minnettar bir halde- zarfı cebine koyduktan sonra neredeyse unuttuğum çantayı ona uzattım. "Oraya geri dönmeliyim."

"Pazartesi görüşürüz." Ses tonunda soru yoktu, kelimeler benim yapabileceğimden daha sert çıkmıştı.

Bu beni denemekten alıkoymadı. "Akşam yemeği olmadan."

"Göreceğiz" diye mırıldandığında etkili olmadığını anladım.

O benim ölümüm olacak.

En azından rahat bir tabut için biraz param olacak.

Lars "Hotcakes" diye seslendiğinde neredeyse kapıya varmıştım.

Gülümsememi bastırarak yüz hatlarımı düzelttim ve arkamı döndüm.

"Evet?" Elindeki lokum ikramını havaya kaldırdı. "Benim çikolata parçacığım nerede?"

"Çikolata parçacıklı kurabiyeler beni rahatsız etmeyen insanlar içindir."

Büyük bir ısırik almadan önce birkaç saniye boyunca bana baktı. "İyi ki ben de bunları seviyorum, çünkü bahse girerim seni çok kızdıracağım."

"Bildiğim iyi oldu. Kuru üzümlü kurabiyelere geçeceğim."

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Bu soğuk, hotcakes."

Konuşmak yerine ona döndüm ve başımın üzerinden bileğimi salladım. Bunu yaptığında onun kadar havalı göründüğümünden şüpheliydim ama sohbeti bitirmek için havalı bir yol gibi görünüyordu.

Mecazi bir mikrofon düşmesi ya da belalıların bir patlamada arkalarına bakmamaları gibi.

Fırına girdiğimde, sıranın görev yerimi terk ettiğim için kendimi suçlu hissetmeyeceğim kadar azaldığını gördüm. Bu aynı zamanda Piper'ın beni sorguya çekmek için zamanı olacağı anlamına geliyordu ama benim de dikkatimi dağıtacak parlak bir şeyim vardı.

Güzel gözleri beni taradı, her şeyden önce endişeli bir arkadaşı. "Her şey yolunda mı?"

Ona en ufak bir zorlama bile olmayan güven verici bir gülümseme verdim. Yine de cebimdeki para ve midemdeki kelekler sayesinde biraz başım dönüyordu.

Tanrım, bunlardan kurtulmak için dahili bir böcek zapper'a ihtiyacım var.

"Her şey yolunda. Sadece ofis müdürünün ona soracağı bazı sorular vardı."

Ofis müdürü. Evet, kesinlikle kulağa hoş geliyor.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu. "Buradan çok daha ilginç olmalı. Benim yan haklar paketimde meme ucu pastilleri yok."

Jake'in çalışanlarından biri olan Key, kasada benim yerime baktığı yerden bana doğru baktı. "Hyde's da öyle. Sendika temsilcimle temasa geçip bu yanlış düzeltmem gerekiyor."

Benden bile daha sessiz olduğu için Key'in kuru esprilerini her duyduğumda şaşırdım.

Gülerek, "Parıltı için de bekle" dedim.

"İyi karar." Yaptığı işe dönmeden önce bana bir göz kırptı.

Diğer Hyde erkekleri gibi Key de ateşliydi ama benim tipim değildi. Bununla birlikte, göz kırpmasıyla karışık zekâsı onu ekstra seksi yapıyordu.

Piper'ın sorusunu yanıtlarken, "Ben sadece arka ofiste çalışıyorum, bu yüzden o kadar da heyecan verici değil. Ayrıca, bedava böreği her gün böreğe tercih ederim."

"Buna itiraz etmek zor," diye kabul etti Piper.

"Ama bu yeni mücadeleden keyif alıyorum. Burada işler çok iyi gidiyor. Çok sıkıcı."

Bu kısmı yalandı tabii ki. Sıkılmak için çok meşguldük.

Booby-ville'de her şeyin yolunda olduğu güvencesiyle, yüz ifadesi çöpçatanlık türünden bir işbirliğine dönüştü. "Peki... Lars nasıl?"

"Onu zar zor görüyorum," diye yalan söyledim. Lars'la olan ilişkim hakkında konuşmak istemediğimden, dikkat dağıtıcı parlaklığı patlattım. "Bana ayarlayabileceğin birini tanıyor musun?"

Bir elinde tarçınlı rulo, diğerinde poşet tutan Piper donakaldı. "Ciddi misin?"

"Evet."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "*Çok* fazla sorum var. Senin tipini bile bilmiyorum. Ya da ne tür bir şey aradığını."

"*Sıradan* bir şey," diye vurguladım o düğün planlamaya başlamadan önce. "Flört çocuk havuzuna adım atmak istiyorum, derinlerde boğulmak için dalmak değil."

Tekrar.

"Anladım, anladım.

Hmmm." "Acelelerimiz yok-"

"Birini tanıyorum," dedi Key.

Bu hızlı oldu. Ki bu

iyi bir şey.

Çok iyi.

Tekrar ata binme zamanı.

Evet. At.

Dokuzuncu Bölüm

Gizemli Randevu

Joss

Bir randevu ayarlanmasını istediğimde, bunun sonuçlarını tam olarak düşünmemiştim.

Bunlar, söz konusu randevuya gerçekten *katılmak* zorunda olmam.

Beklediğimden daha havalı bir restoranın önünde dururken, Ben ve Jerry ile olan çoklu ilişkiye geri dönmeyi düşündüm. Bir bardak lezzetli dondurma, gizemli bir randevuyla sohbet etmekten çok daha iyi geliyordu. Ayarlamaları Key yapmıştı -kiminle buluşacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu- böylece ekildiğimi düşündüğümü iddia edebilirdim.

Ya da trafiğe takıldığımı. Ya da vebaya yakalandığımı.

Gerçek dışında her şey, ki o da benim kocaman bir korkak olduğumdu.

Kendimi savunmam gerekirse, liseden beri ilk randevuma çıkmamıştım. Bu benim ilk ve tek ciddi ilişkiye yol açmıştı.

Paslanmış olduğumu söylemek çok hafif kalır, hatta çok ağır bir ifade olur.

Kıyafet seçmenin ve hazırlanmanın nasıl stresli bir kendinden şüphe etme egzersizine dönüştüğünü unutmuşum. Daha fazla gardırop seçeneği olan bir yetişkin olarak bunun daha kolay olacağını düşünmüştüm ama hayır. Tam tersi. Ve tüm bu randevu öncesi drama, içeri girdiğimde neler olacağını hesaba katmıyordu bile.

Bir yetişkin olarak ilk buluşmada nasıl davranacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bayan Ellar'ın berbat matematik dersi ya da hangi amigo kızın hangi futbolcuyla çıktığı gibi aynı teşvik edici konulara güvenemezdim. Konuşacak başka bir şey bulmalıydım.

Ve ne yazık ki, hayatım büyük ölçüde hangi anaokulu öğrencilerinin dışarıda olduğu, hangi dansçıların dışarıda olduğu ve

en çok satan hamur işiydi.

Bunların hiçbiri ilginç bir sohbet değildi.

Belki dansçılar ve hamur işleri, ama sadece her ikisinden de numune veriyor olsaydım.

Gerçi Piper'ın tatlılarından getirmem akıllıca olurdu. *Gerçek* brownie puanlarıyla başladığımda kötü bir izlenim bırakmak zordu. Getirdiğim tek şey kendim olduğum için cesaretimi topladım ve bu işi bitirmek için içeri girdim.

Hiç gelmeyecek bir adamı beklerken bir masaya oturmaktansa, barda oturmaya karar vermiştim bile. Bununla uğraşmama gerek kalmadı çünkü hostese yaklaşırken biri "Joss" diye seslendi.

Derin, erkeksi sese doğru döndüm.

Bekle.

Ne?

Lars

LANET OLASI CUMALAR.

Rye'daki insan kalabalığının arasından ilerlerken Kase, Jake, Piper, Xavier ve Eli'ı birbirine itilmiş birkaç masada gördüm. Harlow, Rhys ve başka bir kız barın arkasında çalışıyordu. Masayı ve kalabalığı taradım, güzel kahverengi gözler ve tatlı, utangaç bir gülümseme aradım ama bulamadım.

O burada değil.

Belki kimse burada olduğumu görmeden geri çekilebilirim.

Ama öyle bir şansım yoktu. Kase o anda dikkatini nişanlısından ayırıp bana baktı ve çenesini kaldırdı.

Bir içki, sonra da acil bir işim varmış gibi yaparım.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez pişman oldum. Sik kafalı olduğum için değil, gerçi kesinlikle öyleydim. Ama böyle bir şey düşünmek pislik dünyasına bir cesaret veriyordu ve muhtemelen Sasha'nın uğraşmam gereken gerçek saçmalıklarla araması sadece bir zaman meselesiydi.

Grubu sevmediğimden değil. Aslında onları gerçekten seviyordum. Kase ve ben Nox ile içeride geçirdiğimiz günlere geri döndük. Biz dışarı çıktıktan sonra Kase önce Hyde'da ailesini bulmuş, sonra da Harlow'un yanına gitmişti. Onun adına mutlu olmuşum ve uzaklaştığı için onu suçlamamıştım.

Kendisine ait olmayan bir günah yüzünden cehennemde zaman geçirdikten sonra bu iyiliği hak etmişti.

Harlow, onun boktan üvey babası, benim boktan kuzenim ve her nasılsa daha da boktan bir uyuşturucu kaçakçısıyla bir şeyler olup bittikten sonra, artık dışarıda değildim. Onların çemberine çekilmiştim.

Onlardan hoşlandığım için -ve Joss da bu çemberin içinde olduğu için- aldırıldığımı söyleyemem.

Ama sarhoş dallamalarla uğraşmak isteseydim, Wicked'da kalabilirdim. Bunun yerine Sasha'yı görevlendirdim, böylece Cuma günümü yeni bir yerde aynı saçmalıklarla uğraşarak geçirebilirdim.

Ne için?

Joss'u görme şansı.

Tanrım, sadece sık kafalı değil, acınası biriydim.

Önüme bir burbon konduğunda kığım tabureye daha yeni değmişti.

"Vay canına, Wicked'dan Cuma günü ayrılmışsın. Sence burası ayakta kalabilecek mi?" Harlow sordu.

Kase yana doğru kaydı, böylece onun yayılmış kalçalarının arasına yerleşebildi. "Daha iyi bir soru, ondan uzak bir gecede hayatta kalabilir misin?"

Masanın geri kalanına selam vermeden önce, "Eminim ikimiz de bu zor ayrılığın üstesinden geleceğiz," diye kestirip attım.

Ve karşı uçtaki iki boş tabureyi geç fark ettim.

Belki Joss geliyordur.

"Biliyor musun," diye başladı Piper, daha dik oturmak için Jake'in onu tuttuğu yerden çekilerek, "eğer kulüp konusunda endişeleniyorsan, bu partiyi her zaman oraya götürebiliriz."

"Hayır," dedi Jake, Kase ve ben aynı anda ısırarak.

Sönmüş bir halde kocasının dokunuşuna tekrar gömüldü. "Eğlenceli olurdu."

Jake bu fikir karşısında cinayetten bir adım uzağa baktı. "Hayır, bu gerçekleşmeyi bekleyen lanet bir kavga olurdu."

"Gecenin dövüş kısmına geldik mi?" Nox kadınının boş taburelerden birine oturtuktan sonra diğerini aldı. "Önce birkaç viski içeyim, olur mu?"

Lanet olsun. Boş koltuk Joss için değildi.

Burbonumu alıp yarısını tek seferde içtim ve herkes yeni nişanlı çifti tebrik ederken çıkışımı planladım.

Ortalık yatıştıktan sonra Nox'un yeni nişanlısı Gus, "Neden kavga ediyoruz?" diye sordu.

Piper dramatik bir iç çekiş yaptı. "Striptiz kulübüne gitmemize izin vermiyorlar."

Gus dönüp Nox'un yüzüne baktı, onun ifadesi de Jake'inki kadar kızgındı. O daha konuşmadan başını salladı. "Hayır, mo chuisle, sakın aklına bir şey gelmesin."

"Ama eğlenceli olurdu."

"Ben de öyle dedim," diye kabul etti Piper.

Harlow uzaklaşmaya çalıştı ama Kase kıcını kavradığı için fazla uzaklaşamadı. "İçecek bir şeyler almam lazım," dedi gülerek, ama Kase'yle tam olarak mücadele etmiyordu.

"Ve kapmam gereken..." Sözlerinin geri kalanını sessizce mırıldandı, ki bu da muhtemelen kızın teninin neredeyse saçları kadar kızarmasına bağlı olarak iyi bir şeydi.

Yarım yamalak bir şekilde adamın göğsünü tokatladı ve daha da yarım yamalak bir şekilde tekrar yer değiştirmeye çalıştı.

Bakışlarımı kaçırdım ve Jake'in karısıyla, Nox'un da müstakbel karısıyla benzer bir yakınlaşma içinde olduğunu gördüm.

Evet, bir evli çift ve iki nişanlı çiftle dışarıda bir gece geçirmek, boktan aşk hayatımı aklımdan çıkarmanın dâhiyane bir yoluydu.

Odağımı Xavier ve Eli'a çevirdim, lanet olası aşk festivalindeki diğer tek bekâr insanlara. Onlar dikkatlerini çekmeye çalışan kadınlara bakarken Eli gitmesi gereken bir düğünden bahsediyordu.

Aklım olsaydı ben de aynısını yapardım, böylece güzel kahverengi gözlerin nafile fantezilerini kafamdan atmaya çalışırdım.

Ama Joss söz konusu olduğunda, akıllı olmaktan çok uzaktım. Onları temize çıkarmak *istemedim*.

Onları gerçeğe dönüştürmek istedim.

Kase sonunda Harlow'un gitmesine izin verdi ama Harlow kalabalığı yarararak barın arkasına geçene kadar bakışları onun üzerinde kilitli kaldı. "Her geldiğimizde yardım etmek için oraya atlamaya devam edecekse yeni bir yer bulmamız gerekecek."

Piper iç çekti. "Ben zaten gitmemizi önerdim-"

"Sweets," diye homurdandı Jake ve onu taburesinden çekip kucağına aldı.

"İşi bu kadar eğlenceli hale getirdiğinde seninle uğraştığım için beni suçlayamazsın." "Burada personel işi hâlâ kötü mü?" diye sordum.

Kase çenesini kaldırdı. "Yemin ederim, sırf on kişi istifa etsin diye beş yeni barmen işe alıyor."

"Anladım," dedim, Wicked'ı düşündükçe omuzlarım diken diken oluyordu. Dansçıları, onların tangaları döndürdüğünden daha hızlı döndürdüm. Dansçı sirkülasyonunun yüksek olması alışılmadık bir durum değildi, ama bu durum giderek saçma bir hal alıyordu.

Harlow birkaç dakika sonra, benimkinin yarısı bitmiş olmasına rağmen benim için yeni bir burbon da dahil olmak üzere dolu bir içki tepsisiyle döndü.

Bundan sonra sohbetin her zaman olduğu gibi bölünmesi sadece birkaç dakika sürdü. Erkekler iş konuşuyor, kadınlar ise...

Kadınlar çok komikti.

Joss'un onlarla iyi geçinmesine şaşmamalı, gerçi mizahını bu kadar açıkça paylaştığını sanmıyordum. Hayır, onun iğneleyici sözlerini duyabilen tek kişi benmişim gibi görünüyordu - ki bu çok hoşuma gidiyordu.

Ortada kaldım, bir yandan Harley'imi geliştirirken bir yandan da kadınların şakalarını duymak için kulak kesildim. Yetişkin erkeklerin yüzünü kızartacak kadar edepsiz şakalar.

Xavier, Key ile birlikte boş zamanlarında restore ettikleri bir arabadan bahsedince etrafı taradım. "Key nerede?"

Kadınların konuşması aniden kesildi ve Piper ile Harlow'un bakıştıklarını görmek için tam zamanında baktım.

"O... bir randevuda," dedi Piper yavaşça - neden gergin bir sessizliğe büründüklerini açıklamayan bir cevaptı bu.

Ya da neden saldırmak üzere olan vahşi bir hayvanmışım gibi beni incelediklerini. Bunu bilmeyen tek kişi ben değildim çünkü Jake, "Kiminle?" diye sordu. "Joss'la."

Onuncu Bölüm

İki Numaralı Kapı Joss

GİZEMLİ TARİH Anahtar mı?

Hyde erkekleri arasında en sessiz olanı yaklaştı, koyu renk kotu ve siyah gömleğiyle yakışıklı ve havalı görünüyordu. Bana yarı sarıldı. "Selam. Çok güzel görünüyorsun."

Çenesini kaldırıp ev sahibesine bakmadan önce cevap verecek zamanım olmadı - ki cevap verebileceğimden bile emin değildim.

Sersemlemiş ve sessizce çıldırmış bir halde, arkamda Key ile onu takip ederken ayaklarım otomatik pilotta hareket etti. Bizi labirent gibi masaların arasından geçirip muhteşem restoranın en iyisi olması gereken masaya götürdüğünde burnuma inanılmaz kokular çarptı. Samimi bir köşeye sıkışmış, mavi cam parçalarla dolu kapalı bir şöminenin yanına yerleştirilmişti, alevlerin yansıması her birine büyüleyici bir şekilde çarpıyordu. Su ve ateşin bir arada var olması gibi. Diğer tarafta ise mürekkepli körfez suyundan yansıyan gece hayatı ışıklarını gören geniş bir pencere vardı.

Neredeyse efsanevi ve ruhani ve diğer tüm *-al* kelimeler hala ne kadar güzel olduğunu tasvir etmeye yaklaşmadı.

Key sandalyemi çekti ve ben de otomatik olarak oturdum; manzarayı, ateşi ve Key'i seyrederken düşüncelerim dönüp duruyordu.

Lanet olası anahtar.

Hostes beni Key ile yalnız bırakarak uzaklaştı. Lanet olası Key!

Onda bir sorun olduğundan değil. Tam tersi. Düşünceli, yoğun ve hassas bir yapısı vardı. Bu bana göre değildi. Aramızda bir denge olmayacağından bahsetmiyorum bile. Birbirimizin zıttı değildik, hatta aynı madalyonun iki yüzü bile değildik. Sadece aynıydık.

Utangaç.

Sessiz ol.

Her zaman sessizlik olurdu.

Ayrıca, bahsetmeden geçemeyeceğim bir diğer konu da, benim *ona göre* olduğumu düşünmememdi. Onu kadınlarla ve erkeklerle dışarıda görmüştüm, bu yüzden çekiciliğinin kıyafetlerinin altında hangi vücut parçalarının olduğundan değil, kişinin kim olduğundan kaynaklandığını biliyordum. Ama hiçbir zaman bir ilgi kıvılcımı olduğuna dair bir işaret vermemişti.

Düşüncelerimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım vardı, menüye odaklandım ama midem o kadar sıkıydı ki hiçbir şey iştah açıcı gelmiyordu. En çılgın hayallerimde bile -ki bunlardan çok vardı- Key'in bana kendisini ayarlayacağını hiç düşünmemiştim.

Garip ve dramatik bir felaket potansiyeli astronomikti.

Ah, lanet olsun.

Lars

HAYIR.

Bunu doğru duymuş olmamın imkanı yok.

"Ne dedin sen?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

"O ve Joss bir randevudalar," dedi Piper.

"Nerede?"

Sanki dünyanın en çılgınca şeyi değilmiş gibi omuz silkti. "Bilmiyorum. Güzel bir yerdi çünkü rezervasyon yaptırmak için torpil yaptırması gerekiyordu. O..."

Sözlerinin geri kalanı kulaklarımdan akan kanın ve içimi parçalayan kıskançlığın arasında kayboldu - sanki bir kase küçük daire testereyi Wheaties'miş gibi yemişim gibi.

Cebimden telefonumu çıkarıp mesajlarımdan onun numarasını buldum.

Neredesin? Hiçbir şey.

Şaşırmadım; Joss karşımda oturuyor olsaydı, ben de başka hiçbir şeye bakmazdım.

"Eski sevgilisi," dedim aniden, her kim konuşuyorsa sözünü keserek. "Ne olmuş ona?" Harlow sordu.

"Onunla bir şeyler ayarlıyor."

Harlow ve Piper gülmeden önce birbirlerine bir kez daha baktılar.

"Hayır, hayır, *hayır*." Harlow bana döndü ve başını sertçe salladı. "Bize söylediklerinden *çok daha* farklı bir şey söylemediği sürece hayır."

"Jake de öyle dedi."

Herkesin gözleri ona çevrildi ve o da ellerini teslim pozisyonunda havaya kaldırdı. "Hiç öyle bir şey demedim. Sadece bir şeyleri düzeltmek için kıcığını yırttığını söyledim."

Harlow'un yüz ifadesi arkadaşının yerine gerildi. Kızın öfkeyle nasıl başa çıktığını bildiğinden, nişanlısının hayalarına tekme atmayı hayal ettiğine bahse girilebilirdi. "Düzeltmek istediği tek şey, onun üzerine yıktığı ipotek karmaşası. Eğer o pislige özlem duyuyor olsaydı, Piper ve ben sırayla onun aklını başına getirirdik."

"Bunu görmek için para verirdim." Eli etrafına bakındı. "Önce biraz çamur ya da jöle bulayım."

"Dostum," dedi Kase ve Jake hep bir ağızdan.

Eli birasını kaldırarak Piper'a "Haklısın, onlarla uğraşmak eğlenceli" dedi. Normalde, tüm bu sahne arkama yaslanıp izlemenin keyfini çıkarmamı sağlardı.

Kase ve Jake sinirlendi ama ben havamda değildim. "Key'in onu nereye götürdüğünü bilmiyor musun?"

"Hayır, ama ona mesaj atabilirim." Benimle dalga geçmeden önce Harlow'un yüzüne bilmiş bir gülümseme yayıldı. "Ya da bekleyebilir ve ayrıntıları yarın fırında öğrenebilirim. Ya da Pazartesi-"

"Yap şunu." "Biliyorsun, lütfen" diye eklemeyen önce içkimi yudumladım.

Kimse Joss'a olan ani ilgimi sormadı. Şaşırmış gibi de görünmüyorlardı.

Ondan hoşlandığımı saklayarak iyi bir iş yaptığımı sanmıştım.

Belli ki yanlış düşünmüşüm.

Tıpkı benim ligimin çok dışında olmasının onu benim yapmamı engellemesine izin vermemin çok yanlış olduğu gibi.

Aramadan önce Key'e üç mesaj daha gönderdim. Bir şey çıkmadı.

Onları avlayamadığım ya da lanet olası bir mesajı geri göndermeye zorlayamadığım için yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Kafayı buldum.

Ve plan yaptım.

Joss

"RAHATLA." ANAHTAR dikkatimi çekti ve paniğimi iyi saklamadığının ya da hiç saklamadığının ipucunu verdi. Genelde rahatlamam söylendiğinde onu geniş pencereden aşağı atmak isterdim ama o anda bu geçerli bir öneriydi. "Bu bir randevu değil."

Özellikle bir randevu ayarlanmasını istediğimi hatırladığım için bu beni şaşırttı.

Gözlerim yana kaydı. "Başka biri mi geliyor?"

Yoksa biri geri çekildi ve ben acınası bir şekilde kapıyı izlerken bedava ekmekle karnımı doyurmak zorunda kalmayayım diye yerimi mi dolduruyorsun?

"Hayır, ama yine de bu bir randevu değil. Bu..." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bir itme." Gözlerimi yavaşça kırpmam üzerine devam etti. "Nişanınız bittiğinden beri kimseyle çıkmadınız, değil mi?"

Bırakın özel hayatımla ilgili diğer ayrıntıları, başarısız nişanlılığımı bilmesine bile şaşırmıştım. Sessizce ortama karışırken ne kadarını fark ettiğini merak ediyordum.

"Bu, o garip ilkini geride bırakıyor," diye açıkladı.

Bütün hafta boyunca, yaklaşan randevu aklımın bir köşesinde durdu ve sinirlerimi gerdi. Birden fazla kez çenemi sıkarak başımın ağrmasına neden oldum.

Ama Key sağ olsun, flört havuzuna ilk girişim yüksek basınçlı bir olimpik yüzme değildi. Sadece atıştırmalıklar ve lezzetli içeceklerle tamamlanan sığ uça bir yüzmeydi. Tüm o kaygının üzerimden akıp gitmesi için yeterliydi.

Onun yerine sıcaklık ve minnettarlık vardı. Key bunu benim için yapacak kadar düşünceliydi.

Ben daha bir şey söyleyemeden garson siparişlerimizi almaya geldi. Key de diğer Hyde'lar gibi dipsiz bir mideye sahip gibi görünüyordu. Sipariş ettiği onca yemeği nasıl yiyeceğinden emin değildim. Masamıza sığacaklarından bile emin değildim. Beynimde oluşan görüntü karşısında gülmek için kendimi zor tuttum.

Sunucu sayfalar dolusu ürünle uzaklaştığında -biraz abartarak söylüyorum- Key gülümsememi fark etti. "Komik bir şey mi var?"

"Sadece akşam yemeğinizi tutmak için dışarı çıkarmak zorunda kalacakları katlanır kart masasını hayal ediyorum."

"Burası bunun için fazla havalı. Sanırım Japonya'daki suşi mekanları gibi bir taşıma bandı olacak."

Büyükannemle izlediğim Çikolata Fabrikası Lucy bölümündeki gibi, biz çılgınca parçaları kaparken yemeğimizin şöminenin etrafında döndüğünü hayal ettiğimde kahkahalarımın olan savaşımı kaybettim.

Telefonu çaldı ama bana odaklandığı için cebinden çıkarmadı. "Bana sınıfından bahset."

Bu bir istekten çok bir emirdi, şaşırdığımdan değil. Alfa'yı garajdan çıkarabilirsin.

Omuz silktim. "Bütün gün pahalı hotrods'lar üzerinde çalışmak kadar ilginç değil."

"Tüm bu filtresiz küçük insanlar mı? Küçük sarhoşlar gibi olmalılar. Bu dişli millerinden, egzozlardan ve şanzımanlardan daha heyecan verici."

Haklıydı.

Ona Samuel'in bebek sırt kaburgası karmaşası da dahil olmak üzere bazı sınıf maskaralıklarını anlatmaya başlamıştım ki telefonu çaldı. Sadece tekrar başlamak için durdu.

"Buna cevap verebilirsin," diye ısrar ettim.

Cep telefonunu çıkarıp baktı ve ağzı küçük bir gülümsemeye dönüştü - sırtmanın Key versiyonu. Ama tek yaptığı telefonu tekrar cebine koymadan önce sessize almak oldu. "Peki başka bebek pişirmeye çalıştı mı?"

"Hayır, ama sahte eşlerine *bebek* demeye başladı ve bazı kızlar bundan pek hoşlanmıyor. Kendilerine bebek dediğini düşünüyorlar."

"Evcil hayvan isimleri oyunu ve geliştirmekte olan aşçılık becerileri sayesinde büyüdüğünde hazır olacak."

"Samuel'in babasının ona öğrettiğine göre, erkekler kadınlarını beslemek ve mutlu etmek zorundaymış. Yani, evet, kesinlikle tanıdığım bazı yetişkin erkeklerden daha iyi bir kavrayışı var."

Çok geçmeden sunucu cennet gibi kokan yemeklerle geri döndü. Keyifle yemeğe dalan Key, okul, hayatım ve güneşin altındaki diğer her şey hakkında daha fazla soru sordu.

Bir kızın isteyebileceği en iyi gerçek olmayan randevuydu.

On Birinci Bölüm

Lav Sıcaklığı ve Yanında Kahve

Yosunu

KAHVEYE İHTİYACIM VAR.

Kahve içmek için kahveme ihtiyacım var.

Başka bir kahve almaya gidecek enerjiyi toplamak için bir kahveye ihtiyacım var.

Sürüklenme şeklime bakılırsa, beynim ve bedenim çılgın Cuma geceleri için yaratılmadığım konusunda hemfikir. Key ve ben geç saatlere kadar dışarıda kalmamıştık ama hafta sonları genellikle dokuzda kanepede uyuduğumdan, on bir yerine üçe kadar dışarıdaymışım gibi hissediyordum.

Eğlenceliydi ve zorlu sabaha değmişti. Sayılır.

Tamam, sistemime daha fazla kafein aldığımda buna değecekti.

Ne yazık ki en yoğun zamanımızın tam ortasındaydık. Bardağımı yeniden doldurmak için geri çekilme şansım olmadı.

Esnemek için bile zar zor zaman bulabildim; bunun beni durdurmasına izin verdiğimden değil. Gerçekten çok yorgundum.

İyi tarafından bakarsak, işlerin yoğunluğu Harlow ve Piper'ın Key'le çıkmamam konusunda beni sorguya çekecek zamanları olmadığı anlamına geliyordu. Aslında, bütün sabah şaşırtıcı derecede ketum davrandılar.

"Marshmelov ikramlarımız neredeyse bitmek üzere," diye not ettim, o sabah ne kadar çabuk satıldıklarına şaşırarak. Düzeltilmiş, ekstra marshmallow tarifi orijinal test çalışmasından bile daha popülerdi, ama yine de bir tür rekordu.

"Biraz daha hazırlayayım."

Ve bunu yaparken en büyük fincan kahveyi alacağım.

Aslında, kahve cezvesine bir pipet sokup günü sonlandırabilirim.

Piper hararetle, "Sophie onu alacak," diye atıldı.

Sophie bunları daha önce yapmamış olsa da omuz silkti ve mutfığa doğru ilerledi. Karmaşık bir şey değildi.

"Önce bir kahve almam lazım," dedim. "Yoksa vitrine yaslanıp uyuyakalacağım ve her yere salyalarım akacak diye korkuyorum."

Harlow, "Bana da bir tane getir," diyerek Piper'ın ters ters bakmasını sağladı.

Aralarında ne haltlar dönüyor?

Soph bile kaşlarını indirerek ikisinin arasına baktı. Gerginlik ve kirli bakışlarla neredeyse kavga ediyorlarmış gibi görünüyordu ama öyle olsalardı Harlow orada olmazdı.

Kıçımı arkaya doğru çekerek, bardakları tamir etmeyi neredeyse bitirmiştım ki o.

Gümbürtüler.

Duygularımın ne kadar ölü olduğuna yemin etsem de, o gümbürtüler, Vücudumda dolaşarak beklenti ve heyecanın alevlenmesine neden oldu.

Lars'ın mekanında iki hafta çalıştım. Onun yüklü sözlerini duymak. Çok keskin olan gece mavisi gözlerine bakmak. Çok yoğun. Çok dikkat dağıtıcı. Onun dikkatini, düşünceliliğini ve gülümsemelerini almak.

İki hafta boyunca kaydettiğim her milimetrelik ilerlemeyi övdü.

At kuyruğumu nazıkçe çekiştirmesini -özellikle o çeksin diye yaptığım bir at kuyruğu.

Yumuşamama şaşmamalı. Bunlara kim karşı koyabilir ki?

Lars'ı bu kadar erken duyduğuma şaşırdım, genelde öğleden sonraya kadar gelmezdi.

Kahveyi taşırken, kafeinli hayat suyunun tek bir damlasını bile dökmek için kapı aralığından geçerken dikkatliydim. Bakışlarımı fincanlardan kaldırdığımda, binaya hışımla giren Lars'a takıldı. Tek bir adamdı ama tüm vitrini doldurmayı ve tüm oksijeni çalmayı başarmıştı.

Ya da en azından ciğerlerimdeki oksijeni.

Tezgâhın diğer tarafında durmadan bana doğru ilerlerken gözlerimi açtım ve olduğum yerde donup kaldım. Hemen geri geldi, iri vücudu neredeyse benimkine değene ve yanaklarımı avuçlayana kadar durmadı.

Bakışları yüzümde gezindi. Biraz vahşileşmeye varan bir yoğunluktaaydı.

Kutsal kafein ve çikolata parçacıklı kurabiyeler.

"Sen ne-" Daha fazla dayanamayınca başladım ama sorum kesildi.

Çünkü başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öptü beni.

Lars beni öpüyordu.

Her küçük detayı ezberlemek istedim.

Hayatımın sonuna kadar beynimde yer etmesini isteyeceğim her koku, ses ve nüans.

Ama yapamadım.

Derin öpücüğü beni tüketti, ağzının benimkinde ne kadar harika hissettirdiği dışındaki tüm düşünceleri sildi. Ve *sonunda* bunu hissetmenin ne kadar akıl almaz olduğunu. Fantezi değildi. Hayal değildi. Benimle konuşurken ağzını incelediğimde aklımdan geçen boş bir merak da değildi.

Lars Luthor sonunda beni öpüyordu.

Birinin kahve fincanlarını elimden aldığıнын hayal meyal farkındaydım. Zamanlaması da mükemmeldi, çünkü sıcak nektarı düşürmek üzereydim, böylece seramik parçaları ve ikinci derece yanıklarla öpüşmeyi mahvedecektim.

Ellerim serbest kalınca, yapmak için can attığım başka bir şeyi yapabildim.

Ona dokundum.

Vermek zorunda olduğu her şeyi alırken kendimi tutmak için tişörtünün kenarlarını kavradım ama yine de. Temas sağlandı.

Görünüşe göre o da benim kadar zevk alıyordu, çünkü inledi ve daha yakına kaydı, sert kaslarını ve daha sert... *her şeyini* hissedene kadar sıkıca bastırdı.

Sanki damarlarım canlı elektriklerle dolmuş gibi, bir şok beni sarstı. Hemen ardından bir şehvet dalgası geldi, lav sıcaklığı elektrikle karıştı ve ben derimden çıkana kadar devam etti.

Hem de en iyi şekilde.

Çok geçmeden -ya da belki yeterince geçmeden çünkü halka açık bir yerde olduğumuzu tamamen unutmuştum- Lars ağzını çekti. Bir adım geri çekildi ama yüzümü tutmaya devam etti. Sallanan bacaklarımın pes etmesini engelleyen tek şey bu ve gömleğini ölümüne kavramamdı. Koyu mavi gözleri dudaklarıma kaydı, bir süre sessizce bakarken çenesi sıkıştı ve parmak uçları içeri girdi. "Seni altıda alacağım."

Dudakları benimkini sert ama çok hızlı bir öpücükle daha kavradı, sonra da elini bırakıp dışarı çıktı. İşte böyle.

Hiç şüphe yok.

Onay yok.

Bana bir randevuya çıkacağımızı söyledi. Ve ben de sabırsızlanıyordum.

Uzun, puslu bir süre önümü göremeden baktıktan sonra, gözlerimin üzerimde olduğunu görmek için döndüm.

Bir sürü göz.

Vitrin de ürkütücü bir şekilde sessizdi, bu da öpücüğün gürültüyü bastırmadığını fark etmemi sağladı - zaten hiç gürültü yoktu.

Uzun bir aradan sonra, müdavimlerimizden biri sessizliği bozdu. "Artık zamanı gelmişti! Her cumartesi bunu yapmasını bekliyordum."

İkimiz de hanımefendi.

İkimiz de.

Piper, Harlow ve Sophie bana bir milyon on soru sormazlarsa oracıkta yok olacaklarmış gibi bakıyorlardı. Sadece işkenceli bekleyişe katlanmak zorundaydılar, çünkü sıcak ve ağır öpüşmelerin dikkat dağıtıcılığı olmadan, uzun müşteri kuyruğu dikkatimizi talep ediyordu.

Geri atlayarak, yetişmek için kafası kesilmiş bir tavuk gibi koşturdum.

Ama bunu öpücüğü tekrarlayarak ve yaklaşan randevumu bekleyerek yaptım. Ve artık kahvemin verdiği enerji desteğine ihtiyaç duymadan yaptım.

Yine de içtim tabii ki.

Canavar değildim.

Sophie kapalı tabelasını çevirdiği anda Harlow hiç ara vermeden, "BU ÇOK ATEŞLİYDİ," dedi.

Haksız değildi.

Harlow'un sorular, düşünceler ve heyecanla dolup taşıdığını biliyordum. Ama önce aklımda başka bir şey vardı.

Öpücüğün etkisi geçip zihnim yeniden çalışmaya başlayınca şüphelenmeye başladım. Piper beni vitrinde tutma konusunda oldukça kaypak davranıyordu. Sanki bir şeyler olacağını biliyor gibiydi.

Yüzümü ona dönerek gözlerimi kıstım. "Lars'ın geleceğini biliyor muydun?"

Gülümsemesini gizlemeye çalışırken kendi bakışları da başka yöne kaydı. "Şüphelenmiş olabilirim."

"Nasıl?"

"Dün gece Rye'a geldi." Konuşurken bir yandan da satışları kapatmak için kasaya vuruyor, Key ile randevuma verdiği tepkiyi anlatıyordu.

Key'e gelen tüm o aramalar ve mesajlar.

Lars'tan geliyordu.

Harlow sırtarak, "Nerede olduğunu öğrenmek için mesaj atmamı bile istedi," dedi.

Dudaklarım aşağı eğildi. "Mesaj almadım."

"Aslında ben göndermedim." Omuz silkti. "Ayak sürüyordu, biraz daha acı çekmeyi hak etti."

"Berbatsın," dedi Piper. Bu ikisinin de gülmesini engellemedi.

Ben katılmayınca -çoğunlukla aklım hala onun yaptığı dramatik tek-sekiz hareketinde olduğu için- Harlow bana keskin bir bakış fırlattı. "Lars'tan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Olmamam için milyonlarca sebep vardı. Dahil, ama bunlarla sınırlı değil.

İş, iş ve daha fazla işle meşguldüm.

Çok farklıydık. Zıt kutuplar birbirini çekebilir, ama ya bunun ötesi? Ve hatta bir çekim var mıydı? Tek bildiğim, Key ile çıkmadığımı öğrendikten sonra beni istediği. Ben onun hiç ilgilenmediği bir oyuncak mıyım? başka biri benimle oynamak isteyene kadar?

İlişki geçmişimin büyük bir çöplük yangınıyla sınırlı olması da yardımcı olmadı.

Aynı şekilde, Lars'ın bir striptiz kulübü vardı ve eski sevgilim beni bir striptizciyle aldatmıştı. Lars, Peter gibi biri değildi ama belki de gururum, kıskançlığım ya da beynimin mantıklı kısmı bu mesajı almamıştı. Sadece şüpheli ve mutsuz olurdum.

Zehirli olan ben olurdum.

Son olarak ve kesinlikle en önemlisi, biriyle ilişki kurmak istediğimden emin değildim. Fiziksel ya da duygusal olarak, nokta. Bir randevu için sıkı sıkıya bağlı gruba drama mı davet edecektim? Bir seks çağrısı mı? Çıkarları olan bir arkadaş mı?

Bunun berbat bir fikir olmasının tüm nedenlerine rağmen, Harlow'un meraklı bakışlarıyla karşılaştım ve başımı sallamadan önce tereddüt etmedim.

Bunu inkar edemezdim. Lars'tan hoşlanıyordum.

İki kadın da bana sırttı, heyecanları çok açıktı. Soph bile kendinden geçmiş görünüyordu ve ne Lars'ı ne de beni tanıyordu. Daha fazla soru bekliyordum ama gelmediler. Olayların sürpriz bir şekilde gelişmesinden mutlu olduğuma dair güvence almışlardı ve ihtiyaçları olan tek şey de buydu.

En azından o zaman için.

Randevu sonrasının farklı bir hikaye olacağından emindim.

On İkinci Bölüm

Cehennem Köpekleri

Birria Joss'u Seviyor

Belki de Key'in randevusuz ilk buluşma fikri gerçekten işe yaramıştı.

Ya da belki de Lars'ın mesaj atıp gündelik bir yere gideceğimizi söylemesi, randevu gecesi hazırlıklarını tahminlerden arındırmasıydı.

Belki de sadece Lars'la olduğu içindir.

Nedeni ne olursa olsun, onu beklerken tam bir panik içinde değildim. Gergindim, evet, ama daha çok heyecanlıydım. Geldiğinde burnumu hiperaktif bir köpek yavrusu gibi cama dayamış bulmamak için kendimi oturmaya zorlamak zorunda kalmıştım.

Bu geri dönmek için çok garip olurdu.

Bunun yerine, o gürültüyü duymak için gerinmeye karar verdim. Sessiz mahalleimde, birkaç sokak öteden geldiğini duyabilirdim, bu da bana kendimi kontrol altına almam için bir dakika kadar süre verirdi.

Ama motosiklet sesi yoktu. Sadece kapı aniden çalındı ve ben irkildim.

Lütfen Ruth olma. Ya

da annem.

Ya da daha kötüsü, Nora.

Oh Tanrım. Ya da en kötüsü...

Baba.

Ailemin habersizce uğradığı bilinirdi - muhtemelen evde kalmış bir kız kurusu gibi yapayalnız kalmadığımdan emin olmak için. Dışarıda kim varsa uzaklaştırmak için dört farklı bahane uydurmaya başlamıştım bile. Yüz karası olmak için özen ve çaba gösterdiğim için kişiselleştirilmiş bir yalanla karşılaşacaklardı.

Tüm farkı yaratan bu küçük dokunuşlardı.

Gözetleme deliğini kontrol ettiğimde, Lars'ın yakışıklı yüzünün bana baktığını görünce nefesim kesildi.

Aşırı hevesli ve çaresiz görünmek istemediğimden -kalp atış hızım her ikisini de doğrulayacak olsa da- birkaç atım beklemeyi düşündüm.

Hiç şansım olmadı.

Lars, "Kapıyı açın, sıcacık kekler," dedi.

Kapıyı açtım. "Orada olduğumu nereden bildin?"

Gözetleme deliğini işaret etti. "Karanlık oldu."

Harika, ne soğukkanlıyım ne de gizliyim. Oh iyi.

Dönüp çantamı ve anahtarlarımı aldım. "Sadece sen olduğundan emin olmak istedim."

Sıcaklığı sırtıma fiziksel bir okşayış gibi çarptı. Ona doğru eğilme dürtüsüyle savaştığım için dizlerimi kilitledim.

İçimden bir ses, bunu yaparsam hiçbir yere gidemeyeceğimizi söylüyordu.

Gerçi o anda, o bu kadar yakınken, elleri kapının pervazındayken ve uzanmış kolları beni hapsederken, bunun neden kötü bir şey olduğunu anlamakta zorlanıyordum.

Naneli nefesi kulağımı okşadı ve tüylerimi diken diken etti. "Başka birini mi bekliyordun?"

"Her zamanki erkekler geçidi," diye kestirip attım. "Programımı üç kez ayarladım."

"Komik," diye mırıldandı, sert ses tonu aksini söylese de.

Dönerek gözlerimi devirdim. "Sadece bisikletini duymadım."

"Arabamı sürdü."

Yazık.

Motosikleti dört gözle bekliyordum. Lars'ın krom ve mat siyah canavara bindiğini, onu istediği gibi kontrol ettiğini görmek...

"Daha önce hiç ata bindin mi?" diye sorduğunda sesi alçak ve asfaltsız bir yol kadar çakıllı idi.

Kaslı, güçlü bir vücuttan değil de bir motosikletten bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı.

Her iki durumda da cevap aynıydı.

"Hayır."

"Bu sürüş dur kalk şeklinde olacak," diye açıkladı. "İyi bir sürüş değil ve ilk seferiniz için kesinlikle iyi bir sürüş değil. Bu özel olmalı. Acele etmeden. Açık yola çıktığımızda seni dışarı çıkaracağım ve sadece gezeceğiz. Beklediğimize degecek. Söz veriyorum."

Motosikletinin arkasında saatler geçirme fikri kalbimi heyecanla sıkıştırdı. Ve onun sözlerinin çağrıştırdığı başka şeyleri yapmayı hayal ettiğimde kalçalarım çok farklı bir heyecanla sıkıştı. Bunu *saatlerce* yapmak. Özel. Acele etmeden. Beklemeye değer.

Bunu bilerek mi yapıyor, yoksa kirli düşünceler tamamen benim hatam mı?

Yoldan aşağıya doğru yürüdük ve çok havalı bir kaslı arabaya vardık. Bana Harlow'un Kase'nin onun için boyadığı mavimsi yeşil arabayı hatırlattı, ama Lars'inki onun motosikleti gibi mat siyahtı. Keşke arabalar hakkında tek bir şey bilseydim, ama bilgim renk, genel araç tipi ve arka farlarının onları bir yüze benzetip benzetmediği ile sınırlıydı - yeğenlerimle oynadığım en sevdiğim oyun.

O oyunda gerçekten iyiydim.

Beklediğim gibi bir ulaşım değildi belki ama eksik de sayılmazdı.

Lars sürücü tarafına geçmeden önce benim kapımı açtı. İçeri girdiğinde, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Göreceksin."

"Uğursuz," diye mırıldandım.

"Heyecan verici," diye düzeltti. "Bir şekilde ilgini çekmeye devam etmeliyim."

Evet, çünkü delicesine iyi görünüm, tehlikeli hava ve havalı kişilik yeterli değil.

Arabayı sürerken Lars bana okul ve fırınla ilgili sorular yöneltti. Ona Wicked hakkında sorular sormaya çalıştım ama bana aynen şöyle dedi: "Seninleyken düşünmek istemediğim boktan bir gösteri."

Bu çok süslü bir iltifat olmayabilir ama yine de etkili bir iltifattı.

Öngördüğü dur-kalklar sayesinde daha uzun bir yola dönüşen kısa bir yolculuktan sonra varış noktamıza yanaştık.

Baltayı gömün.

Beni bir barış arabulucusuna götürmesi pek olası olmadığından -eğer kuru üzümlü kurabiye tehdidim yüzünden kin beslemiyorsa- Lars'a sorgulayan bir bakış attım.

"Balta fırlatıyoruz," diye açıkladı motoru durdurup inerken. "Bu bir şey mi?"

Onu takip ederken kendi kendime mırıldandım.

Tuğla binaya ulaştığımızda, Lars kapıyı açtı ve kenara çekilerek ilk benim girmemi ve aslında bir şey olduğunu görmemi sağladı.

Göz korkutucu ve muhtemelen son derece tehlikeli bir şey.

Olamaz. Bu kötü olabilir.

"Bunu daha önce yaptın mı?" Önümdeki baltayı birkaç metre öteye fırlatabileceğimden bile emin değilken, onun bir uzman olmamasını umarak sordum.

Lars başını salladı. "Burası dostum Demetrius'un yeri. Gelmem için çok ısrar etti ama zamanım olmadı."

Sanki köşede durmuş, işaretini bekliyormuş gibi, son derece yakışıklı ve *son derece* kaslı bir Siyah adam kalabalık lobiye girdi. "Luthor!"

Lars elini sırtımda tutarak beni ileri doğru itti. Adamın elini sıkarken ve tanışma faslına geçerken elini çekmedi.

Hayır, bu tutuşu beni kendisine doğru kıvırmak için kullandı. Önüm onun yanına yapıştı, elim otomatik olarak karın kaslarına indi.

İnanılmaz derecede sert karın kasları temasla gerildi.

Çok yakın olduğum için keskin nefesini duyabiliyor ve hissedebiliyordum.

Demetrius kaslarını kaldırdı ve çenesini tam anlamıyla düşürdü, yumuşak manevrayı kaçırmadı.

Vücudum da öyle.

Her temas noktasında tenim aşırı duyarlı hale geliyordu. Başka birine olan yakınlığımın hiç bu kadar farkında olmamıştım. Aramızda çılgın bir akım vardı ama bu elektrik gücünden ziyade, nefesimi kesen delice bir şehveti körüklüyordu.

Demetrius'un uzattığı elini tutmak için elimi karnından çektim. Elimi beceriksizce yanıma düşürdüğümde, Lars tereddüt etmeden onu yakaladı ve tekrar ona doğru bastırdı.

Demetrius yine olan biteni izledi ama bu kez bunu düpedüz sırtarak yaptı. "Ortak olduğun işi kontrol etmeye gelmenin tam zamanı diyeceğim ama görünüşe bakılırsa odaklanman gereken daha önemli şeyler var."

Lars bunun ilk randevumuz olduğunu düzeltme zahmetine girmede. Sadece beni daha sıkı sıktı ve "Sana sessiz bir ortak olacağımı söylemişim" dedi.

"Çirkin suratını burada asla göstermemen gerektiğini bilmiyordum, nokta."

Cinayet silahlarını fırlatmak için sıralarını bekleyen gruplarla dolu bir lobinin de bulunduğu tika basa dolu binayı tararken Demetrius'a gülümsedim. "Zaten onun yardımına ihtiyacınız varmış gibi görünmüyor. Yeni mi açtın?"

"İki yıla yaklaşıyor." Lars'a bir kez daha dikkatle baktı.

Ben de ona kendi şaşkınlığımı gösterdim.

Lars bir omzunu kaldırdı. "Dediğim gibi, zamanım olmadı."

Aklıma bir düşünce geldi ve dilimin ucuna aniden gelen soruyu ağzımdan kaçırmak için ağzımı açtım. Kendimi tutmam için tüm kontrolümü kullanmam gerekti, bu da hayal gücümü çok az dizginleyebildiğim anlamına geliyordu.

"Yerinizi ayarladım." Demetrius takip etmemiz için başını eğdi.

Yürürken insanları izledim, kısa mesafeden her türlü yardımcı tekniği öğrenmeyi umuyordum. Genel yöntem bira içmek, balta fırlatmak ve en iyisini ummak gibi görünüyordu.

Bununla başa
çıkabilirim. Olabilir.

Demetrius, partiler için tasarlandığı belli olan özel bir odaya açılan ağır ahşap bir kapıyı itti.

Sadece pankartlar, flamalar ya da diğer parti süsleri yerine, koruyucu çitlerden parıldayan ışıklar sarkıyor, gizli hoparlörlerden alçak sesle seksi müzik çalıyor ve bira şişeleri genellikle şampanya için kullanılan buz kovalarından birine tam olarak yerleştiriliyordu. Odanın her tarafına yayılmış çok sayıda çiçek bile vardı.

Yani, belli ki sokaklardaki saksılardan çalınmışlardı ve bira bardakları ile birkaç mutfak bidonunda tutuluyorlardı. Ama bu güzel etkiyi azaltmıyordu.

Lars odayı taradı, tüm dokunuşları inceledikten sonra, "Zekice," diye mırıldandı.

Demetrius özür dilemeyen bir sırıtış attı. "Konuştuktan sonra nasıl yapmayı mı?"

Bu tartışma sırasında duvarda bir sinek olabilmek için kahve ve Piper'ın keklerinden vazgeçerdim.

Sonsuza kadar değil
tabii ki. Ama bir hafta
kadar.

Bu yine de büyük bir fedakârlıktı.

Bizi ara sokaklardan birine götüren Demetrius, nasıl fırlatılacağı, sayı yapılacağı ve kazara bir kafanın kesilmeyeceğine dair hızlı bir açıklama ve demo yaptı. İşini bitirdikten sonra -kazara cinayet konusunda daha az endişeliydim-bana baktı. "Herhangi bir diyet veya alerji kısıtlaması var mı?" Başımı sallayınca devam etti. "Özel bir damak tadın var mı?"

Benden bir kafa sallama daha.

"En iyi mallarımızı
göndereceğim."

"Bana sormayacak mısın?" Lars sordu.

"Hayır. Kabul et."

"Lanet olası kabalık."

Sabırlı öğretmen gülümsememi ona doğru çevirdim. "Ne alırsan onu alırsın, ve sinirlenmezsin."

Demetrius kapıya yönelirken güldü ama Lars'ın yüzü gülmedi.

Onun yerine, aramızdaki mesafeyi kapatırken koyu mavi gözleri ateşliydi. "Söz konusu sen olduğunda, hotcakes, alabileceğim her şeyi alırım ve lanet olsun ki sinirlenmeyeceğim."

Uzun boylu, güçlü yapılı vücudu bana bu kadar yakınken, bakışlarındaki cehennemle tanışmak için boynumu eğmek zorunda kaldım.

Ve o anda.

Hayatımın zaman çizelgesindeki o tek nokta.

O küçük zaman diliminde, daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunluk hissettim. Daha fazla arzu.

Daha fazla sersemlik. Daha fazla istek. Daha fazla heyecan. Daha vahşi.

Çok *daha fazlası*.

Beni öpeceğini sandım. Beni öpmesini istedim.

Hayır.

Buna *ihtiyacım* vardı.

Dudaklarım o sabahki öpücüğünün anısıyla hâlâ ısınıyor ve karıncalanıyordu ve bunu tekrar yaşamak için yanıp tutuşuyordum.

Ama ikimiz de kırıdayamadan kapı açıldı ve bir tepsi taşıyan bir garson içeri girdi. Bizimle yüzleşmek için döndüğünde adımları duraksadı ve neredeyse elindeki tepsiyi düşürüyordu. "Uhh, yemek. Mutfaktan. Demetrius'tan... mutfaktan."

Kekeleyerek söylediği sözler ve yüzünün parlak kırmızılığı, Lars ve benim öpüşmediğimiz gerçeğine rağmen, yine de mahrem bir anı böldüğünün farkında olduğunu gösteriyordu. Bakışları Lars'tan bana doğru kaydı, sonra iki kez baktı ve gözle görülebilecek kadar sert bir şekilde yutkundu.

Lars'ın adama hançer gibi baktığını görmek için başımı arkaya doğru eğdim. Kaburgalarına dirsek atarak sunucuya güven verici bir gülümseme sundum. "Teşekkürler. Harika kokuyor."

"Sana da teşekkürler," diye anında karşılık verdi, sonra da gözle görülür bir şekilde sinirlenerek tepsiyi yere bıraktı ve neredeyse koşarak odadan çıktı.

"Zavallı adamın ödünü kopardın." Geri çekilip kollarımı kavuştururken başımı salladım. "Kendinle gurur duyuyor musun?"

"Biraz, evet."

Gözlerimi devirdim ve arkamı döndüm.

Lars kemerimin halkasına bir parmağını soktu ve beni geri döndürmek için tutuşunu kullandı. "Çocuğu korkutmak istememiştim, sadece bunu yapamadan araya girmesine kızmıştım."

Başımı eğdi, sert ve yakıcı bir öpücükle ağzını benimkine bastırdı. Yumuşak iniltimi tutamadım ama etrafımızdaki gürültünün onu bastıracağını düşündüm.

Yanlış düşünmüşüm.

Bu küçük ses üzerine Lars öpüşmeyi derinleştirmeden önce kendi alçak, gürleyen iniltisini verdi. Dili ağzımın içinde benimkiyle birlikte dönmeye başladı ve eli kemerimin halkasından kıcımlı avuçlamak için kaydı. Çok geçmeden -ve sanki fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi- kendini çekip geri çekildi.

Sallanan kapıya ve seyircilerimize baktığımda nedenini anladım. "Hey, göt herif," dedi Demetrius, "çalışanlarıma terör estirme. Bok gibi korkutucu bakışlar. Zaten onları bulmak zor ve eminim o da arkada altına kaçırmamaya çalışıyordur."

Demetrius, Lars'a yönelik küfürler mırıldanarak hışımla uzaklaşmadan önce Lars'ın dudakları uçuklayarak çenesini kaldırdı.

Buzluktan bir bira aldım -kısmen ona karşı gülümsememi gizlemek için, kısmen de serinlemeye ihtiyacım olduğu için. Her ikisinde de iyi bir iş çıkaramadım, çünkü Lars arkamdan geldi ve elimdeki birayı almak için uzanırken fısıldadı, "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Yaratıcı hakaretlerdi." Geri çekildiğinde, döndüm ve uzun boyunlu şişeyi ağzına götürüşünü izledim, kaslı boğazı bu sırada garip bir şekilde çekici şeyler yapıyordu.

Hayatım boyunca bir boynu seksi olarak düşünmemiştim. Tıpkı hayatımda bir şişeyi hiç kıskanmadığım gibi.

Yine de oradaydık.

Günahkâr ve seksi bir sırıtışla şişeyi başparmağını alt dudağında gezdirecek kadar indirdi ve bana baktı.

Lars'ı gizlice izleyerek çok zaman geçirdim. Ya da onu düşünerek. Ya da onu izlemeyi düşünerek. Aslında çok fazla.

Ama salyalarımı zor tutarak baktığım onca zaman boyunca hiç o anki kadar iyi görünmemişti.

Ölüm döşeğindeyken üç şeyi hatırlardım.

Dokuzuncu sınıftayken aşık olduğum adama sarıldığım o iğrenç zaman, çünkü onun bir tane atacağını düşünmüştüm - aslında bir kâğıdı atmak için arkama uzanmıştı.

Sweets You Rock'a giderken iki farklı ayakkabı giymiştim.

Ve Lars'ın o anda bana bakışı, dövmeli başparmağını dudağının üzerinde gezdirmesi. Bu damgalanmış ve hayatım boyunca hafızama kazınmıştı.

"Tanrım, çok güzelsin," diye gürlledi, alçak sesle ve samimi bir şekilde. Güzel.

Sıcak

değil.

Seksi

değil.

Teknik renk ya da kalp atış hızını yükseltme değil.

Güzelmiş.

Bu kelimeden nefret etmeye başlamıştım.

Zorla gülümsedim ve bakışları hemen ağızma kaydı, kaşları düştü. O daha konuşmadan döndüm ve yeni bir bira kaptım. "Ne için oynuyoruz?"

"Eğlenceli mi?"

"Sıkıcı. Bir bahis olmalı."

"Bana hiç rekabetçi gelmedi, hotcakes."

"Benim iki ablam var. İnanın bana, *her şey* bir rekabettir."

Birasından bir yudum alırken düşünceli görünüyordu. "Her atıştan sonra en yüksek puanı alan bir soru soracak."

Soyunup balta fırlatmak gibi farklı bir yol izlemediği için rahatlamıştım. Eğer zavallı sunucu samimi bir tutuşu bölmekten utansaydı, çeşitli soyunma hallerini görerek bayılırdı. Özellikle de soyunanın ben olacağımdan oldukça emin olduğum için.

Ayrıca, çıplaklık ve keskin mermiler asla iyi bir kombinasyon değildi.

Sertçe başımı sallamadan önce ağızma baharatlı bir lokma peynirli tot cenneti attım. "Anlaştık."

Lars ara sokağı işaret etti. "Önce bayanlar."

Duruşumu ayarladım, atarken Demetrius'un talimatları kafamda dönüp durdu.

Ve hedefi vurdu.

Sadece vurmadı. Balta hedefe yakın bir yere indi ve tahtaya saplandı.

Döndüm ve Lars'a sııttım, içimden gururlu bir heyecan sesi yükseldi.

"Neden kandırılıyormuşum gibi hissediyorum, hotcakes?" Sorusunda öfke ya da yanlış yerleştirilmiş toksik erkeklik yoktu. Aksine, eğlenmiş, gururlu ve - şaşırtıcı bir şekilde- tahrik olmuş görünüyordu. Bakışlarında öyle bir ateş vardı ki, tekrar bir şeyler fırlatma isteğimle savaştım.

Belki gösteriş yapmak için başka
bir balta. Ya da belki sadece
kendim ona.

Onunla yer değiştirdim, kendini hazırlamasını izlerken küstah bir zafer içkisi aldım. Sonra baltayı havada süzdürürken etkileyici kaslarının bükölüp esnemesini izlerken neredeyse biramı ve dilimi yutacaktım.

Tahtaya çarptığında, hedefe çok yakındı. Sadece benimki kadar yakın değildi.

Döndü ve başını eğdi. "Sor bakalım."

Birini seçmeden önce zihnimde oluşturduğum uzun soru listesini gözden geçirdim. Ses tonumda öfke, yargılama, kıskançlık ve gerçek merak dışında herhangi bir iz bırakmamaya özen gösterdim. "Wicked'ı açmana ne sebep oldu?"

Bir an durdu, beni o kadar dikkatle inceliyordu ki, bir şekilde tüm sırlarımı görebileceğinden endişelendim. Ve bu sırların çoğu ona olan sınırdaki saplantılı aşkımla ilgili olduğundan, görmemesini tercih ederdim.

Bu tür bir çılıgnlık yavaşça ve metodik olarak ortaya çıkarılmalıdır. Onu rahatlat.

Sonunda konuştuğunda, ihtiyatlı bir şekilde gürledi, "Zaman geçirdiğimi biliyor musun?"

Başımı salladım. Ayrıntıları bilmiyordum ama Kase, Lars ve Nox'un hapisanede tanıştıklarını biliyordum.

"Lisedeyken boktan bir kulüpte fedai olarak çalışmaya başladım." Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdığımda omuz silkti. "Her zaman dövüşmeyi sevmişimdir, bu yüzden hobimi bir kariyer haline getirebileceğimi ve bunun için para alabileceğimi düşündüm. Birkaç yıl sonra kulüp el değiştirdi ve yeni sahibinin iyi vardiyalar karşılığında kızları boktan şeyler yapmaya zorladığını öğrendim." Neyse ki bunun ne anlama geldiğini detaylandırmadı ve ben de sormadım. Sadece dudaklarının hain bir gülümsemeyle kıvrılmasını izledim. "Birkaç yıl hapiste kalmak, bunu bir daha asla yapamayacağından emin olmak için ödenecek küçük bir bedeldi."

Bu korkutucu.

Ve sıcak.

Korkunç

sıcak.

"Çıktıktan sonra çok fazla iş seçeneği yoktu. İnsanlar eski mahkûmları işe almak için sıraya girmiyordu, girenler de onlara bok gibi davranıyordu çünkü ellerinde koz olduğunu biliyorlardı. Ben de Wicked'ı açtım. Kızlar dans edebilecekleri bir yere sahip oldular ve ben de kimse için çalışmak zorunda kalmadım." Bir başka uğursuz gülümseme onu ateşliden tehlikeli derecede ateşliye kaydırdı. "Ve hâlâ fırsat buldukça dövüşebiliyorum."

En ilkel erotik flip book gibi, zihnim Lars'ın güçlü vücudunu bir silah gibi kullandığı görüntülerle dolup taştı. Tüm o esnemeler. Gerginlik. Kaygan kaslar ve çiğ saldırganlık.

Korkutucu olmalıydı. Tüm kırmızı bayrakların en kırmızısı gibi. Ama görünüşe göre renk körüydüm. Ya da belki de kırmızı bayrak benim yeni favori rengimdi.

Beklentiyle bana baktığını ve tepkimi beklediğini fark edince, çölde kuruyan ağzımın içinde sesimi buldum. "Madem dövüşmeyi seviyorsun, neden UFC ya da boksa gitmedin?"

"Uh-uh. Sorunuzu zaten sordunuz." Başını hedefe doğru eğdi ve ben de hızla sıfırlayıp fırlattım, ikinci çembere düştü.

Kahretsin, bu seferki onda.

Neredeyse o da yapıyordu ama baltası çok sert vurdu ve geri sekti.

"Eee?" Ben sordum.

"O bir köpekbalığı. Kesinlikle kandırılıyor," diye mırıldandı sorumu yanıtlamadan önce. "Spor olsun diye dövüşecek zihniyete sahip değilim. Kuralları sevmem ve sırf spor olsun diye bir piçle yumruk yumruğa dövüşmem."

"Yani şiddet için bir nedene ihtiyacınız var." "Oldukça fazla."

Tekrar sıraya girdik, aklım şimdiden bir sonraki sorumu seçiyordu. Yine de boşunaydı, çünkü beni açık ara farkla yendi.

Baltasını kütüklüğe sapladıktan sonra birasını aldı ve bana döndü. "Neden Sweets'te çalışıyorsun?"

Ses tonunda bir ağırlık vardı. Neden fırını seçtiğimi sormadığını belirten bir vurgu. Neden ikinci bir işe ihtiyacım olduğunu bilmek istiyordu.

Piper'la çalışmayı sevdiğimi söyleyerek kaçamak bir yol izleyebilirdim. -ki bu teknik olarak doğrudu ve muhtemelen kaçmama izin verirdi.

onunla birlikte. Ama benim de aynı şeyi yapmama izin vermek için kapıyı açmadan önce verdiği cevapla kartlarını masaya koymuştu.

Ben de öyle yaptım.

"Eski nişanlımla birlikte bir ev satın aldık. Onunla işler kötüye gittikten sonra, nişanlımı mutlu bir şekilde bıraktım ama evi tuttum. Kazanan ben oldum."

Benim itirafım üzerine yakışıklı yüzünde hiçbir şaşkınlık ifadesi belirmedi.

Hyde grubunda sır saklamanın ne kadar imkânsız olduğu düşünüldüğünde, başarısız nişanlılığımla bilmesine de şaşırmadım. Koyu mavi gözleri yüzümü

taradı, bir şey arıyordu... bir şey. Bulmuş gibi görünerek -ya da belki de

bulamadığından- bana doğru sırtımdan önce zorlukla algılanabilen bir baş

selamı verdi. Bakışlarında beni kaynatmaya yetecek kadar sıcaklık vardı.

Arkamdaki barda queso var.

Kendimi ona doğru fırlatmadan önce anın yoğunluğunu kırmam gerekiyordu, bunun yerine kendimi söz konusu queso'ya doğru fırlattım. Midem bir duygu girdabına dönmüş olmasına ve hiç iştahım olmamasına rağmen bir cipsi batırıp hepsini ağzıma attım. Yine de tuzlu, baharatlı, kremesi lezzet tat alma tomurcuklarıma ulaştığında bu durum değişti.

Acaba tüm kaseyi içmek kötü bir tat mı olur? Muhtemelen hızlı tüketim için bir çeşit bira hunisi sistemi ile.

Göz kapaklarım kendiliğinden kapandı ve bir iniltiyi güçlkle bastırdım. "Aman Tanrım, bu inanılmaz."

"Birria'dan arıyorlar," dedi biri ve sıçramama neden oldu. Gözlerimi açtığımda Demetrius'un bana odaklanmadan önce Lars'a parmak salladığını gördüm. "Birria'yı her gün yavaş yavaş pişiriyoruz, onu ve tüketilenleri sıfırdan yapılmış queso'muza ekliyoruz."

Birria ya da consomé'nin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onlarla evlenmek istediğimi biliyordum.

Demetrius, "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim," dedi.

"İnsanlar sözümü kesmeyi bıraksa çok daha iyi olacak," diye karşılık verdi Lars, sesi birkaç metre ötemde değil neredeyse kulağımın dibindeydi. Omzumun üzerinden baktığımda aradaki mesafeyi kapattığını ve vücudunun neredeyse benimkine değecek şekilde arkamda durduğunu gördüm.

"O zaman eyalet yasalarını ve sağlık kurallarını ihlal etmek üzereymiş gibi görünmeyin."

"Ortak sahip olmanın avantajları." Lars bunu şaka yapıyormuş gibi söyledi ama bana göz kırptığında biraz eğlence ve çokça şehvet vardı.

Göz kırpmanın nesi bu kadar seksi?

Demetrius kapıdan çıkarken omzunun üzerinden seslendi: "Şu anda *sessizlik* kısmını gerçekten özlüyorum..."

"Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Tekrar sadece Lars ve ben kaldığımızda sordum.

"Eskiden Wicked'da fedaiydi." "Başka işlere de ortak mısınız?"

Lars çenesini kaldırdı. "Hapisten çıktığımda, kuzenim Wicked'i başlatmak için finansman bulmama yardım etti."

"Pisliğini temizlediğim kişi mi?" Alay ettim.

"Aynen öyle." Sesinde keskin bir tını vardı. Nefes alarak ses tonunu ve ifadesini yumuşattı. "Ölmeden önce beni sandığından çok daha fazla hırpaladı. Bildiğimden daha fazla."

Nefes nefese kaldım. "Öldüğünü bilmiyordum. Özür dilerim."

Lars'ın kuzenine karşı büyük bir öfke beslediği sır değildi; bu öfke, kapanış yapılmadığı için muhtemelen çözülmeden kalacaktı. Ama bu kuzeninin ölmesini dilediği anlamına gelmiyordu.

Ya da ben öyle sanıyordum.

"Olma. O pislik bunu hak etmişti. Aslında daha kötüsünü hak etmişti." Ağzım açık kalınca Lars parmağını çenemin altına koyup çenemi kapattı. "Eddie hiçbir şey kalmayana kadar güç, para ve tokatın ilişkimizi çürütmesine izin verdi."

"O zaman hala üzgünüm, ama farklı bir şekilde."

Kıvrık parmağının boğumunu çenemde gezdirdi, tüy kadar hafif ama inkar edilemez derecede samimiydi. "Teşekkürler, bebeğim."

Garip kökeni bir yana, bana *hotcakes* demesine bayıldım.

Ama onun gürleyen sert sesi karşısında gerçekten aklımı kaçırabilirim.

Bebeğim.

"Onunla işler kötüye gitmeden önce Eddie bana yeni bir başlangıç vermek isteyen tek kişiydi. Diğer eski mahkûmlara iş vererek ya da onlara yatırım yaparak bunu ödüyorum - hem de saçma sapan şartlara bağlı olmadan."

O bir tarçınlı rulo.

Huysuz, tehlikeli, belalı biri ama yine de. Gizli bir tarçınlı rulo.

Onun bu duyguyu takdir etmeyeceğini, hatta anlamayacağını hissederek bunu kendime sakladım. "Başka ne tür işlere ortak oluyorsunuz?"

"İyi denemeydi." Geri çekildi ve kütükten bir balta çıkarıp bana uzattı. "Şimdiden hak ettiğinden daha fazla soru sordun."

Atışımı yaptım, aklım onun açıklamalarında, bana bebeğim diyen sesinde ve dürüst olmak gerekirse inanılmaz queso'daydı. Şanslı bir üçlü olmalıydı çünkü bıçak orta halkaya çarptı ve orada kaldı. Sıçrayıp Lars'la yüzleşmek için döndüğümde kollarım havaya kalktı. "Woohoo!"

Lars ve Peter'ı karşılaştırmak haksızlıktı, kendi kafamda bile, ama elimde değildi. Lars kışına tekmeyi bastığım için kendini kaybetmemişti. Şişesini çarpmadı, bahaneler üretmedi ya da pasif agresif hakaretlerle saldırmadı. Ve bu Peter için düpedüz zalimlik olurdu. Çünkü o asla ama *asla* Lars gibi bir adamla boy ölçüşemezdi.

Lars'ın sırtışı benimkiyle eşleştğinde bu bilgi doğrulandı. Hayır, aslında daha da büyüktü. "İyi iş, bebeğim."

Sözleri omurgamdan aşağı süzüldü, kalçalarımın arasında sıcaklık ve ıslaklıkla birleşti.

Yeterince çılgınca, kapüşonlu hale gelmeden önce gözlerinin genişleme biçiminde, sanki Lars beni nasıl etkilediğini biliyor gibiydi.

Bana dönerek bir kolunu gövdemin etrafına sardı, diğer koluyla da baltayı fırlattı. Onunki yakındı ama benim hedef tahtamla eşleşmiyordu. "Sorunuzu sorun."

Diğer işlerini sormayı planlamıştım. Ya da hobilerini. En sevdiği... her neyse. Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyordum.

Ama ağzımı açtığımda, "Harlow'a karşı bir şeyler hissediyor musun?" diye ağzımdan kaçırdım.

Hiç tereddüt etmedi. "Hayır."

Geçmiş geçmişte kaldı. Benim onunkini duymaya ihtiyacım yoktu ve onun da benimkini duymak istemediğinden oldukça emindim. Verdiği cevap benim için yeterliydi ama görünüşe göre takipçileri vardı.

Lars her şeyi biliyormuş gibi görünen bakışlarıyla beni incelerken başını yana eğdi. "Sana *bunu* düşündüren ne?"

"Birkaç hafta önce Sweets'e geldiğinizde onun orada olup olmadığını sordunuz ve-"

"Evet, bana bir içki tarifi verdi. Sasha onu almak için başımın etini yiyordu ve ben de sürekli unuttuyordum."

Başımı salladım. "Farklı bir zaman. Sana orada olmadığını söyledim ve sen de üzgün göründün."

Kaşlarını indirdi ve göğsümde kıskançlıkla karışık bir endişe belirdi. Sadece birkaç dakika önce hissettiğim kesinliği tercih ederdim. Lars'ın

ondan hoşlanmadığı konusunda çok kararlıydı ama aldatılmak en güçlü özgüveni bile paramparça ediyordu. Yok ediyordu.

Ne zaman yaralarımın iyileştiğini düşünsem, yeni bir şüphe onları deşmek ve acıyı tazelemek için içeri sızdı.

Uzun bir süre sonra Lars hangi Cumartesi gününden bahsettiğimi hatırlamış olmalı ki ağzının kenarını kaldırdı. "Harlow konusunda hayal kırıklığına uğramadım. Seni öpmeden o yaşlı kadının içeri girmesi beni kahretti."

"Beni öpmek mi istedin?"

"Teknik olarak, seni tekrar o masanın üzerinde eğilmiş görmek istedim. Bu benim yeni hayat misyonum. Ama o güzel kıcını cehennem köpekleri ayak bileklerini ısırmış gibi benden uzaklaştırdığın için, bunu benimle, öpücüğümle ya da benim için eğilmekle ilgilenmediğin anlamına aldım."

Bunu şaka yollu söylemişti ama ses tonunda katmanlar vardı. Bariz mizah, beklenen sıcaklık ve daha fazlası.

Neredeyse... savunmasız bir şey.

Lars'ın dünyadaki herhangi bir kadının onunla, öpücüğüyle ve ona istediğini vermek için öne, arkaya ve diğer her yöne eğilmesiyle ilgilenmeyeceğini nasıl düşündüğünü anlamıyordum. Ama onun gibi bir adamın kısa bir an için bile olsa benim onun liginin dışında olduğumu düşünmesi? Bu beni bir sürtük yapmış olabilir ama aynı zamanda iyi hissettirdi. Belki de hasarlı egomun beni inandırdığından daha eşit durumdaydık.

"Ona Legs demeyi bırakmalısın," dedi Lars, benden çok kendi kendine. "Ne? Neden?"

"Bu isimde başka bir şey olduğunu düşünmeni asla istemem."

Elimde değildi. Güldüm. Onun yüzüne. Kaba bir davranıştı ama içimdeki eğlence ve dürüst olmak gerekirse dalkavukluk karışımı, dışarı çıkmaktan başka gidecek yeri kalmayana kadar fokurdadı.

"İsim beni rahatsız etmiyor," dedim dürüstçe ve ardından içeriden bir bilgi verdim. "Daha da önemlisi, Harlow bunun Kase'yi kızdırmasından hoşlanıyor, bu yüzden duramazsın."

Olamaz. Dedikodu tutkusu bana da bulaşmış olmalı.

Yüz ifadesi ciddileşmeden önce sırtıttı. "Bir an için onda bir şeyler olduğunu düşündüm ama yoktu. Hiç olmadı, Kase olmadan bile. Harlow tatlı ama sen?" Parmaklarını saçlarıma geçirdi, telleri sıktı ve başımı geriye doğru itti. At kuyruğumu çekiştirdiği zamanki gibi nazik bir çekiş yoktu. Kafa derimin üzerinde keskin bir yanık vardı,

Bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırırken tüylerim diken diken oldu. Neredeyse siyah olacak kadar koyu mavi gözleri, sanki her özelliğimi hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi beni inceliyordu. Beni beynine kazımaya çalışıyordu. Ruhuna. "Çok güzelsin amına koyayım."

Daha önce bana güzel dediğinde, cansız tanımlamadan dolayı kalbim hayal kırıklığına uğramıştı. Ama yanılmışım. Bana bakışında *hiçbir* cansızlık yoktu.

Umarım sesim, "Bu iyi bir şey mi?" diye sorarken hissettiğim gibi acınası bir şekilde muhtaç çıkmamıştır.

"Benim dünyamda, bebeğim," diye fısıldadı kabaca, "var olanın en iyisi bu."

Artık batmıyordu, kalbim göğsümde yükseliyor, içimde uçuşan kelebeklerden güç alıyordu. Daha önce hiç bu kadar baş dönmesi, tahrik ve saf mutluluk hissetmemiştim.

Lobide dilimin ucunda dans eden soru bir anda aklıma geldi. "Dün gece Rye'a beni görmeye mi gittin?"

Soru sorma sırasının bende olmaması önemli değildi, cevabı anlıktı. "Evet."

"Ve beni buraya getirmek için bu gece izin mi aldın?" "Evet," diye tekrarladı.

Lars bir işkolikti. Bir işkolikten daha fazlasıydı.

En yoğun iki gecesini benim için ayırması önemli bir şey değildi.

Çok büyük bir şeydi.

Gömleğini göğsünden kavrayarak ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve dudaklarımı dudaklarına bastırabilmek için onu aşağı çektim. Öpücüğü devralmadı ya da derinleştirmede. Benim yönlendirmeme izin verdi ve kalçalarımı morartan tutuşu kısıtlamasına ihanet etti. Yavaşça, onun tadına bakarak ilerledim. Onu hissetmenin. Acele etmedim, nihayet o anı hafızama kazıyacak bir nebze beyin kapasitesine sahiptim. İlk öpüşmemiz sırasında hatırlamak istediğim tüm o duyuşsal parçalar.

Fırının vanilya, çikolata ve tereyağı kokuları ve ağız sulandıran unlu mamullerle en iyi duyuşsal deneyimi sunacağını düşünmüştüm. Ama hayır. Orada dururken, taze kesilmiş -ve taze çalınmış- çiçekler ve tüm geri kazanılmış ahşaplarla çevrili, Lars ve beni daha iyi bir koku temsili yoktu.

Erkeksi ve kadınsı. Sert ve yumuşak.

Düpedüz güçlü ve aldatıcı derecede dirençli.

Lars'ın elleri kıcıma doğru kayarak her bir yanağımı sıkıca kavradı. Parmak uçları içeri girdi, bir zevk-acı patlaması beni parmak uçlarıma getirdi, kendimi onun vücuduna göre şekillendirdim, daha fazlasını aradım.

Yaklaşmak için çaresiz.

Sızlanmamla birlikte kontrolündeki dizginler koptu. Dili benimkiyle dans etmek için ağızma girdi. Ona ve bana hükmediyordu. Kalçalarım bir yere çarpana kadar beni geriye doğru itti, beni kaldırmak için kıcımdaki tutuşunu kullandı. Beni bir tabureye oturtmadan önce bacaklarım otomatik olarak kaslı gövdesine dolandı. Onları gevşetmeye çalıştığımda, elleri uyluklarımı çevreledi ve onları sıkıca tutarak yerlerine geri bastırdı. Sanki o da benimle aynı yakınlığı arzuluyordu.

Sanki o da bu güçlü arzunun karşılık bulduğuna dair bir güvenceye ihtiyaç duyuyordu.

Kalçalarını kalçalarımın arasına bastıracak şekilde pozisyonunu ayarladığında, ihtiyacım olan tüm güvenceyi aldım. Sert, kalın, *devasa* bir güvence; leğen kemiği boyunca rahat olamayacağım bir şekilde kıvrılıyordu. Ama kesinlikle korkutucuydu.

Ve büyüleyici.

Avuç içleri kıcımdan yukarı kayarken, elleri gömleğimin altına girene kadar devam etti. Nasırlı teni hassas yanlarımda gezindi. Tüylerim diken diken oldu. Sıcak.

Hayır.

Ateş.

Damarlarımda lav ve onun dokunuşunda bir cehennem.

Elleri göğüslerimin altında durdu, başparmakları kabarıklıklarının hemen altında duruyordu.

Nefesim kesildi, beklenti -ya da belki oksijen eksikliği- başımı döndürdü. Bana dokunmak için tekrar hareket etmeden önce bayılacağımdan endişeleniyordum.

Bana dokunmasına *ihtiyacım vardı*.

Ellerini tutup göğüslerimi avuçlamak için kullanmasına iki saniye kalmıştı ki sonunda başparmaklarını yukarı kaldırıp sertleşmiş meme uçlarımı okşamaya başladı. Kendi iniltisi içimde gürlerken nefesimi yuttu. Kendimi ona doğru bastırarak doğruldum. Ama sessizce yalvardığım temasın artması yerine, her şeyi kaybettim.

Başparmakla

rı.

Elleri.

Onun sert vücudu.

Birkaç adım uzaklaşırken Lars'ın yüz ifadesi gergin ve acılıydı. Boşluk olsun ya da olmasın, aramızdaki yüklü hava bedenimi karıncalandırıyordu. Başparmağıyla alt dudağını ovuştururken bana bakması da hiç yardımcı olmuyordu.

Belki de öyleydi.

O anda ne istediğimden emin değildim.

Halka açık bir yerde olduğumuzu kendime hatırlatarak omzumun üzerinden baktım, sunucuyu ya da Demetrius'u orada bulmayı umuyordum. Ama hiçbir şey yoktu.

Neden beni öpmeyi bıraktı?

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi -ya da belki yüz ifadem benim hissettiğim kadar hoşnutsuzdu- Lars, "Seni öpmeye devam edersem, duramayacağım. Ve birilerinin *benim* olanı görmek için içeri girmesi riskini göze almamın hiçbir yolu yok."

Benimkini.

O tek kelime.

Şu *bildiri*.

Öpücüğü, sertleşmesi ve damgalayıcı dokunuşu benden hoşlandığını göstermediyse bile, o tek hecedeki kararlılık bunu yaptı. Her zaman hatırlayacağımı bildiğim bir şekilde kafamın içinde yankılandı.

Özellikle de geceleri yatağında yalnız olduğumda.

Uyluklarımın arasında biriken, beni kıpır kıpır ve kızarmış halde bırakan uyarılma şekliyle, ilk buluşma olsun ya da olmasın yalnız kalmayacağımı umuyordum.

Lars birasını kaptı ve yarısını tek seferde içti. Hâlâ şişenin uzun boynunu tutarken başparmağını alt dudağında gezdirdi ve içim sıkıştı.

Bu görüntü ve onun büyüyen benimki yıllarca fantezilerimi besleyecek.

"Bana öyle bakma bebeğim, yoksa az önce söylediklerimi geri alabilirim."

Gözlerimi kırıştırdım ve taburenin üzerinde dönerek kendi biramı aldım. Pek işe yaramadı, hâlâ çok *susamıştım*.

Lars arkasını dönerek, "Sıranızı bekleyin, hotcakes," dedi.

Ama avucunun içiyle ereksiyonunu ayarladığını görmeden önce değil.

Evet.

Hala susadım.

Kamu nezaketini biraz olsun korumayı başarak içkimi bıraktım ve bir balta kaptım. Atışım çok uzağa gitti. Karıncalanmamı suçladım

Vücudum ve dikkati dağılmış beynim ve masadaki lezzetli yemeklerin bile artık ilgimi çekmediği gerçeği. Sadece Lars'ın öpücüklerinden daha fazlasını istiyordum.

"İyi bir tane." Lars sırtarak birasını bana doğru kaldırdı. Alaycı olduğunu düşünmüştüm ki, "Öldürücü vuruşu yaptın. Otomatik galibiyet."

Tahtaya tekrar baktım ve üst köşelerden birindeki küçük daireye sağlam bir şekilde indiğimi gördüm. Demetrius'un bu konuda bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırlıyordum ama bırakın küçük bir daireyi, tahtaya bile ulaşamayacağımdan daha çok endişelendiğim için pek dikkat etmemiştim.

"Sor bakalım," dedi.

Kafamda milyonlarca soru dönüp duruyordu. Ağır sorular. İstilacı olanlar. Cehennem kadar sıkıcı olanlar.

Ama bu gece için yeterince ciddiydik. Önemli noktaları halletmiştik. Çok önemli bir tanesi hariç.

"En sevdiğin renk ne?"

Lars yumuşak soru karşısında sırttı. "Siyah."

"Şok oldum. Şok oldum diyorum."

Bu bir kıkırdamayı hak etti. "Bir sonraki sıranı al, ukala."

Onun sırtışına kendi sırtışımıyla karşılık vererek gidip baltamı odundan aldım ve biramı bitirebilmek için bir kütüğe gömdüm. "Zafer içkisi."

Lars bir şişe daha açtı ve bana uzattı. "İyi hak ettin."

Tekrar söylüyorum, bu adil değildi. Gerçekten öyleydi. Lars benim Peter'la zihinsel karşılaştırmamı hak etmiyordu. Yine de yardım edemedim ama her şeydeki... keskin farkı fark ettim. Bu özel durumda, Lars'ın yenilgiyi ele alış biçiminde. Rol yapmıyordu. Çenesinde ya da gözlerinde bir gerginlik yoktu. Gülümsemesi zorlama değildi. Sessizlik, kesici yorumlar ve öfke nöbetleri yoktu.

Sadece eğlence.

Çok eğlenceli.

Ve en ufak bir yerleşme belirtisi bile yok.

Lars

Joss'un evinin önüne park ettikten sonra dışarı çıktım ve ona yardım etmek için arabanın etrafında döndüm. Sarhoş olduğu için değil -gerçi kesinlikle sarhoştuma Demetrius onu eve o kadar çok paketle göndermişti ki bir hafta boyunca alışveriş yapmasına gerek kalmayacaktı.

"Teşekkürler," dedi esnerken. Ve bu onun ilk, ikinci ya da onuncu esnemesi değildi.

Utangaç öğretmenin gecelerini ek iş olarak parti kızı olarak geçirmediğini görmek kolaydı.

Verandaya doğru yürürken etrafıma tekrar bakındım. Polisin alarm çaldığında bahsettiği yeni pencerelerle birlikte daha iyi bir aydınlatmaya ihtiyacı vardı. Korkuluklarının sıkılaştırılması gerekiyordu. Plastik sandalyeler ve bir masa daha iyi günler görmüş gibi görünüyordu. Kenara itilmiş bir sundurma salıncağı vardı ama asılı durmak yerine kutunun içinde duruyordu. Ve solmuş kutu da daha iyi günler görmüş gibi görünüyordu.

Bununla birlikte, makul büyüklük ve mahalle göz önüne alındığında, yer hala bir bok tonuna mal olmuş olmalı. Böyle bir ipotekle bir şeyleri tamir etmek için kışını yırtmasına şaşmamalı.

Eski kocası gitmesine izin verdiği için aptalın teki ve onu tüm bunlarla baş başa bıraktığı için de hıyarın teki.

Bana dönmeden önce kapının kilidini açtı. "İçeri gelmek ister misin? Biram yok ama iyi bir rom ve diyet kola hazırlayabilirim."

Yüzümü buruşturmakla savaştım. Diyet soda içkinin yanına bile yaklaşamazdı. Asla. Ama teklif ettiği şeyin bu olmadığını biliyordum. Ya da en azından evine girersem dilimde bırakacağı tat bu değildi. Elimi uzattım ve çenesini yukarı kaldırmadan önce parmak eklemimi çenesinde gezdirdim. "Bu gece olmaz, bebeğim."

Yorgunluğu -ya da belki de vücudundaki alkol- sayesinde Joss'un yüksek tuttuğu ve çelikle güçlendirdiği duvarlar alçalmıştı. Tamamen değil, sadece yan tarafa bakmadan önce iri kahverengi gözlerini dolduran küçük irkilmeyi ve acıyı hızlıca görmemi sağlayacak kadar. İnkârımı reddetme olarak algıladığında, bir santim bile kıpırdamamasına rağmen geri çekildiğini görebiliyor ve hissedebiliyordum.

Bunun olmasına izin verirsem lanetlenirim.

Saçlarını yumruklayarak, onu tekrar gözlerimle buluşmaya zorlamak için nazıkçe geri çektim. "İstiyorum. Kahretsin, seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum. İtiraf etmek istediğimden daha fazla düşündüm, *hayal* ettim. Ama sen silinmişsin. Ve sonunda seninle şansımı denediğimde, uyanık ve ayık olmanı istiyorum çünkü zamana ihtiyacım olacak."

"Zaman mı?" diye fısıldadı, tek kelimede şaşkınlık ve beklentiden daha fazlası vardı.

Tanrım, eski sevgilisi gerçekten de serseri bir kaltakmış.

Çenemi kaldırdım. "Çok fazla. Senin için bu kadar bekledim, şimdi aceleye getirecek değilim."

"Benimle ilgili fanteziler mi kuruyorsun?" diye ağzından kaçırmadan önce yavaşça başını salladı. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz dudaklarını birbirine bastırdı ve yanakları kızardı. "Asla ben-"

Aletimin ne kadar sert olduğunu hissedebilsin diye yaklaştım. Üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu. Bunun beni zavallı biri gibi göstereceğini biliyordum ama söz konusu Joss olunca öyleydim, bu yüzden ona gerçeği söyledim. "Her sabah duşta. Her gece yatakta, yorgun ama uyumak için çok zor, yumruğumu sikime sarana kadar seni düşünüyorum. Ne zaman gözlerimi kapatsam, sen oradasın."

Bana doğru eğildi, saçları gerginleşirken kirpikleri dalgalandı. Çekmeye verdiği tepki beni çok şaşırtmıştı ama elime geçen her fırsatta bunu yapmayı planladığımdan emindim. Sikim sarsıldı, kot pantolonumdan fırlamaya hazırды. Eğer yapabilseydi, isteyerek kendime verdiğim bu mavi taşak vakası için bana lanet ederdi.

Kontrolüm güçlü ama süper insan değilim. Gitme zamanı.

Joss düşüncelerimi okumuş gibi, "İçeri girmek istemediğine emin misin?" diye sordu.

Ona olan hakimiyetimi bıraktım ve kontrolümü sağlayan ince iplik kopmadan önce geri adım attım. "Bunu bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum bebeğim, o yüzden bana bir iyilik yap. Bana işkence etmeyi bırak."

Onun geniş ve biraz da şeytani sırıtışına bakınca içimden iki şey geçirdim. Birincisi, onun böyle gülümsemesini sağlamak için her şeyi yapardım -işkence olsun ya da olmasın. İkincisi, o beni öldürmeye çalışıyordu.

Ama onun güzel kışını cehenneme kadar takip etmekten mutluluk duyarım. Çünkü buna değerdi.

o.

O buna değerdi.

"İyi geceler deyin, hotcakes," diye emrettim.

"İyi geceler, sıcak kekler," diye taklit etti derin bir sesle. Ama sonra Ayak parmaklarının üzerine kalkarken ellerini göğsümde birleştirdi. Dudaklarını dudaklarıma bastırarak, "Şimdiye kadar yaşadığım en iyi randevu için teşekkürler" diyecek kadar geri çekildi.

Cevap vermeme fırsat vermeden içeri girdi ve güvenlik alarmı çalmaya başladı.

Arabama doğru koşmadan önce sistemin yeniden devreye girdiğini ve kilidin yerine oturduğunu duyana kadar bekledim.

Joss'un aksine ben gece geç saatlere kadar çalışmaya alışkındım, bu yüzden Sasha'ya gece sonu saçmalıklarında yardım etmek için Wicked'a doğru yola çıktım. Beni nasıl bir karmaşanın beklediğini düşünmek yerine aklım tatlı öğretmendeydi.

Ve onun boktan eski sevgilisi.

Bana ait olana dokunduğu için parmaklarını kırmak mı yoksa beklentilerini bu kadar düşük tuttuğu için ona teşekkür etmek mi istediğimden emin değildim. Çünkü eğer balta fırlatmak onun için en iyi randevuysa, adam ona hiç de iyi davranmamıştı.

Ama ben yapardım.

Ya da denerken kendimi öldürürdüm.

O gülümseme için buna değdi.

On Üçüncü Bölüm

Koyun Joss'un Yanında Yapılan Kirli

İşler

KAHRETSİN, GEÇ KALDIM.

Lars'ı suçladım. Birincisi, bir gece önce beni geç saatlere kadar dışarıda tutmuş, bira içirmişti.

Tamam, peki, fazladan bir oyun için kalmakta ısrar etmiştim ve bunu giderek daha fazlasına dönüştürmeyi başarmıştım. Ve Lars suya geçmeden önce bir tane içerken biraların tadını çıkaran ben olmuşum.

Tanrım, tam bir beyefendiydi. Vahşi bir tarafı, pis bir ağzı ve beni hiç olmadığım kadar ıslatan öpücükleri olan bir beyefendi.

Geç saate kadar dışarıda kalmam benim hatam olsa da, geç kaldığım için hâlâ Lars'ı suçluyordum. Daha spesifik olarak, onun mesajlarını suçluyordum. Oyun yok, beklemek yok, saçmalık yok. Beni düşünmeden duramadığını söyleyen tatlı bir mesajla uyandım.

Bunu edepsiz bir şekilde mi söylediğinden emin değildim ama hormonlarım ve ben böyle yorumluyorduk. Ve eğer yanılıyorsam, bilmek istemiordum. Bu görüntü düşümü ilginç kılmaya yardımcı olmuştu.

Bütün gün bana mesaj atmaya devam etti, bazen art arda bazen de Wicked'in işlerini hallederken arada zaman bırakarak. Bu da bütün günü telefonuma yapışmış, yanaklarımı acıtacak kadar büyük bir gülümsemeyle geçirdiğim anlamına geliyordu.

Gerçekten *incindim*.

Tüm iyi şeylerin bir sonu vardı ve garaj yolumdan dikkatlice geri geri çıkarken, otuz dakikalık yolu on dakikada nasıl gidebileceğimi anlamaya çalışıyordum.

O kadar telaşlıydım ki neredeyse kaçıırıyordum. Gümbürtüler.

Nefesim kesildi ve dikiz aynamı kontrol etmek için yolun ortasında durakladım. Metal bir canavara binmiş kaslı bir canavar kükreyerek penceremin yanında durdu.

Lars, gözlerimle buluşmadan önce arka koltuğuma bakmak için havacı gözlüklerini aşağı kaydırıldı. "Büyük planlar mı var, hotcakes?"

"Burada ne yapıyorsun?"

"Buralardaydım, uğrayıp şu gezintiye çıkmak ister misin diye bakayım dedim. Kötü bir zaman."

Tanrım, çok istedim. Hem de çok. Çok, çok kötü. Başka bir Pazar olsaydı, hiç düşünmeden yemeği ekerdim. Ama başka bir pazar değildi.

Yaşadığım yoğun hayal kırıklığının belli olduğunu umuyordum. "Aile yemeğine gitmem gerekiyor ve zaten *çok* geç kaldım."

O cevap veremeden telefonum arabamın hoparlöründen çalmaya başladı. Sessizce küfretmeden önce Nora'nın adını görmek için ekrana baktım.

Ruth, ben cevap verirdim.

Nora mı? Hayatta olmaz.

"Sana sonra mesaj atarım," dedim, keşke dışarı çıkıp onu öpecek zamanım olsaydı. Anne duyuları daha da geç kalacağımı söylemek için karıncalanıyormuş gibi, Nora'nın çağrısı tam anneminki başlayacakken sona erdi. "Kahretsin, gerçekten gitmeliyim."

Sıkıcı, pratik arabama atlayıp gitmeden önce ona hızlı bir öpücük vermekle yetindim.

Aptalca sevdiğim aptal ailemle aptal pazar günleri... aptalca.

Yolculuğu yirmi beş dakikada tamamladım ve bunu yine de bir kazanç olarak saydım. Görünüşe göre bu görüşte olan tek kişi bendim çünkü garaj yoluna girer girmez annem ve Nora verandaya çıktılar.

Hayal kırıklığı bakışları ve her şey.

Arabadan indiğimde Nora, "Tam zamanında," diye homurdandı.

"Senin için endişeleniyorduk," dedi annem, durumu ancak bir annenin yapabileceği gibi yumuşatarak. Belki de kaçmamın küçük bir rahatsızlık yaratacağını hissetmişti. Özellikle de bu Lars'ın bisikletinin arkasında olmak anlamına geliyorsa.

Şu anda gerçekten gün batımına doğru gidebilirim.

Arka kapımı açarak, Nora'nın gerçekten endişelendiği değerli kargoyu dikkatlice aldım. Ve sonra tiz bir "Jossiiiiiiii Teyze!" sesi havayı yarıp geçtiğinde neredeyse düşürüyordum.

Nora, Paxton'ı tam kendini verandadan aşağı atmak üzereyken yakaladı. Heyecanlı küçük ayakları sanki havada yürüyormuş gibi hareket etmeye devam ediyordu. "Bugün benim doğum günüm!"

"Öyle mi? Hiç sanmıyorum. Sanki biri bir şeylerden bahsetmiş gibi hissediyorum."

Paxton öfkeli bir alay ile "*duh*" arasında bir ses çıkardı.

Korkunç ikililer, tavırlı beşlilerin yanında hiç kalır.

Annemle babamın bahçesinin her tarafını zevkli ve şık bir şekilde süsleyen Pinterest panosunu işaret etti. "Başka neden dekore edilmiş olsun ki?"

"Onların benim için olduğunu sanıyordum!" Sahte bir şokla haykırdım. "Beni gördüğün için heyecanlı olduğunu sanmıştım."

"Ben ammmm," diye sırtımdan önce çizdi. "Pastamı aldın."

Yeğenlerimi çok severdim, ukala olsalar bile. Belki de ukala olduklarında daha çok. Sanki kara koyun benliğimin küçük bir anını görmek gibiydi.

Büyük kutuyu daha yükseğe kaldırarak başımı salladım. "Hayır, bu benim. Seninki hâlâ arabamda."

Annesinin onu tutmasına imkan yoktu. Paxton merdivenlerden aşağı uçtu. Ayaklarının tahtaya değdiğinden bile emin değildim. Arabama ulaştı ve sevinç çığlıkları attı.

Ne bulacağını bildiğim için kendimi hazırlamıştım. Ancak Nora ve annem hazırlanmamıştı.

"Paxton, çok gürültülü."

"Ama çok fazla var!" Koltuğa doğru kıpırdandı ve bir evi kaldırmaya yetecek kadar balonla birlikte geri kayd. Dürüst olmak gerekirse, yeni beş yaşındaki çocuğun uçup gitmesini engelleyecek kadar ağır olup olmadığından emin değildim.

"Gerçekten mi?" Nora verandadan iç çekti.

Uсталıkla hazırlanmış dekorunun aksine, balonların hiçbir zevkli yanı yoktu. Parlak ve çizgi film karakterleriyle kaplıydılar ve tamamen iğrençlerdi.

Başka bir deyişle, mükemmellerdi.

Paxton'ın dikkati o kadar dağılmıştı ki, hediyelerin bolluğunu fark etmemişti bile.

Nora kapıyı açmadan önce başını salladı. "Parker, gel teyzene yardım et. Belli ki aklını kaçırmış."

Kızgın ya da değil, pastayı verandaya taşıırken yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı.

"Ne?" Masum numarası yaptım. "Mum almak için durdum ve balonlar oradaydı."

"Ve onlar da ağırlıklarla birbirlerine bağlanıp arabanıza mı tıkıldılar?"

Ciddi bir şekilde başımı salladım. "Gördüğüm kadarıyla bu daha önce de başınıza gelmiş."

Bocalamadan önce siyah mat kek kutusunu elimden aldı. "Vay anasını, bu çok ağır."

"Görene kadar bekle."

Pastayı ben pişirmemiş ya da süslememiştim. Hepsi Piper'ın işiydi. Ama yine de göğsümde sanki bu muhteşem tasarımda emeği geçen benmişim gibi bir gurur kabarıyordu.

Ben kurabiyeleri ve hediyeleri almak için arabaya dönerken Parker da aldığım diğer parti hediyelerini taşımama yardım etti. Ucuzlardı ve muhtemelen bir saat içinde kırılacaklardı ama bu da eğlencenin bir parçasıydı.

Paxton parlak bir şekilde paketlenmiş hediyeleri görür görmez balon paketini kenara fırlattı. "Biiiiirthday'imi seviyorum! Onları açabilir miyim?"

"Henüz değil," dedi annem ben cevap veremedim. Bu iyiydi çünkü evet diyebilirdim. Beni yanağımdan öpmeden önce yükümün bir kısmını aldı. "İyi görünüyorsun."

"Teşekkürler anne, sana da." Gülümsememi bastırdım. "Michelson'larla geçirdiğim o çılgın geceler yüzünden olmalı."

Gözlerini devirdi. "Eğer yeni kırışıklıklarım olursa, kimi suçlayacağımızı biliriz."

Zaten süslemeler hakkında *yorum* yapmak için gelmişti."

Bayan Michelson'ın sıkıcı ve minimal süslemelerde kusur bulabilmesi, onun hakkında söylenmesi gereken her şeyi söylüyordu.

"Yani çocuklar için aldığım konfeti toplarını kesinlikle beğenmeyecek mi?"

"Sakın bunları onlara vermeye kalkma. Aylarca şikayet eder." Annem ilk kez yaşlı bir Nora değildi. Şeytani bir gülümseme yüz ifadesini çarpıtırken tamamen *bendim*. "Aslında, biliyor musun? Onları yolda serbest bırak."

Gülerek, elimdeki kutuları salladım ve içeri girmeden önce ona yarım bir sarılma verdim.

"Josie," diye gürlledi babam oturma odasından.

İçeri girdim ve hediyelerimi katlanır masanın üzerindeki yığına ekledim. Sonra en küçük kutuyu aldım ve babama uzattım.

"Bu düşündüğüm şey mi?" O kötü çocuğu açmadan ve bir kurabiye kapmadan önce bir cevap beklemedi.

Herhangi bir kurabiye değil.

Hayır, limon kabuğu rendesi ve hafifçe pudra şekeri serpilmiş limondu.

Başlangıçta dikkat dağıtmak içindi ama kurabiye getirme sözümü tutmuştum. Babam çikolata parçacıklı kurabiyeler konusunda kararsız kalmıştı -ki bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim- ama limonlular bambaşkaydı.

Ömür boyu tedarik için mağazalarından birini satacağından oldukça emindim.

"Bu fırına daha uzun süre yardım edecek misin?" Beklediğim sorgulayıcı ton ve kısık gözler yerine, sorusu sohbet havasındaydı.

Ve, söylemeye cesaret edebilir miyim, umutlu.

Piper gerçekten sihir yapıyor.

"Muhtemelen," diye dürüstçe cevap verdim. Sabahları erken kalkmak umurunda değildi. Yaptığım işi ve birlikte çalıştığım kişileri seviyordum. Ayrıca, Sweets and Hyde binasının tüm heyecanını, dedikodularını ve şamatasını kaçırmak berbat olurdu. "Piper'ın güvenilir bir çalışana ihtiyacı var ve biliyorsun ben en iyisinden öğrendim."

Yumuşak konuşmam işe yaramış gibi görünüyordu ve babam kükredi ama gururla, onaylamayarak değil. "Sana adil ödeme yaptığından emin ol. Ve kayıtlara geçsin. İşler kötüye giderse IRS ile uğraşmak istemezsin. Küçük adama nasıl yapıştıklarını bilirsin."

"Maaş bordrolarım ve her şeyim var."

Masanın altında olan benim Wicked işim.

Ama benim istediğim şekilde değil.

Etrafım ailemle çevriliyken *bunu* düşünmek istemediğim için babamı kurabiye zulasıyla baş başa bıraktım ve pastaya vereceği tepkiyi kaçırmadan önce Nora'yı bulmaya gittim.

"Joey, o şekeri nereden buldun?" Ruth arka kapıdan sesleniyordu. Boğazımı temizledim, masum numarası bile yapmadım.

"Arabanıza atlayan başka bir şey mi?" Nora kuru bir sesle sordu. "Nasıl tahmin ettin?"

Ruth bana ters ters baktı. "Joey yapay boyalara ve çok fazla şekere iyi tepki vermiyor."

"O zaman bu pastadan gerçekten hoşlanmayacak. Onun parçasını ben yiyeceğim."

Nora başını salladı. "Bir bebekten pasta çalmak..."

"Bir *çocuktan* pasta çalmak," diye düzelttim. "O dört yaşında. En kötü ihtimalle, yeni yürümeye başlayan bir *çocuktan* pasta çalmaktır. Ve pastayı yiyene kadar yargılama. Sen de saklamak isteyeceksin."

Nora dikkatle kutuyu açtı ve nefesi kesildi. "Bu muhteşem. Bu gerçek olamaz. Bu gerçek mi?" Düz bir şekilde katlanana kadar kartonu dikkatlice açtı. "Birinin bunu yaptığına inanamıyorum."

Sac pasta, gölgeler ve sokak lambaları için renk çeşitliliği de dahil olmak üzere titizlikle bir şehir binası gibi tasarlanmıştır. Mükemmel bir şekilde yontulmuş süper kahramanlar sanki harekete geçmiş ve dövüşün ortasında donmuş gibi görünüyordular.

"Sahte görünüyor," diye kabul etti Ruth, artık beni hançerlemiyordu. "Bunu iyi anlamda söylüyorum. Kışkandım. Bunu getirmen, kendini en sevilen teyze olarak sağlamlaştırdığın anlamına geliyor."

Piper'ın büyüü tekrar saldırıyor.

O gurur yine göğsümde kabardı. "Tadına bakana kadar bekle."

Ama Nora beklemedi. Arka taraftaki gizli bir noktaya giderek, parmağını ağzına götürmeden önce biraz krema sürdü. "Oh. *Vay canına.*"

Ruth da aynısını yapmaya çalıştığında, Nora onun elini tokatladı. "Joss haklıydı, onu istiflemeye karar verdim."

Ruth gözlerini devirdi ve tekrar denedi, bu sefer başardı. "Şaka yapmıyormuşsun." Dikkatini bana çevirdi. "Önce kurabiyeler, şimdi de bu. Nasıl oluyor da kusana kadar yemiyorsun?"

"Benim için yeterince uzun sürmüyor. Her gün satıyoruz."

Ya da komşu erkekler israfı önlemek için yardımlarını esirgemiyor.

Yine de bunu onlara söylemeyecektim. Neredeyse her gün böylesine çekici erkeklere yakın olduğumu bilselerdi, ufkumda evlilik çanları ve bebek patikleri görürlerdi. Ruth görürdü. Nora biraz daha yargılayıcı olabilirdi. Muhtemelen bu tür dövmeli ve dolayısıyla hain karakterlerin etrafında dikkatli olunması konusunda uyarıda bulunmaya çalışırdı.

Uzun boylu, seksi, dövmeli, striptiz kulübü sahibi biriyle görüştüğümü bilseler ikisi de altına sıçardı.

Genelde bu dramdan korkardım. Hayatım boyunca onların güçlü fikirlerinin farkında olmak beni çizgiyi dikkatle takip etmeye itmişti. Akışına bırakırdım çünkü bu daha kolaydı. Huzuru koruyordu. *Kavga* etmek istememiştim. Ama Lars söz konusu olduğunda, umurumda değildi. Ailemin ne düşündüğü umurumda değildi. Onaylasalar da onaylamasalar da. Ben bir yetişkindim. İstedığimi yapabiliirdim.

Ya da kimi istediğimi.

Kimse pastanın tadına bakmaya karar vermeden önce, pastanenin sosyal medya hesapları için birkaç fotoğraf çektim. Sonra da yapış yapış, şeker kaplı doğum günü çocuğunu avlamaya gittim. "Paxton, buraya gel."

Kıçını bana doğru çekerek parke zeminde kaymaya başladı. Doğum günü şapkası yamuktu, sivri ucu bükülmüştü. "Hediye zamanı geldi mi?"

"Henüz değil." Çömeldim. "En sevdiğin teyzenle bir fotoğraf çektir." Yanıma gelmeden önce hiç tereddüt etmedi.

"Vay canına, düşünmüş gibi bile yapamadım," diye iç geçirdi

Ruth. "Onlara iyi şeyler vermelisin," diye böbürlendim.

Paxton ve ben birkaç fotoğraf çektik; biri ciddi, biri yanağına bitli öpücükler kondurduğum ve diğeri de aptal suratlarla. Tekrar harekete geçmeden önce ancak bu kadarını çekebildim.

Meraklı bir aile var mı diye omzumun üzerinden bakarken, ortalığın sakın olduğunu gördüm ve Lars'la olan mesajlarımı açtım. Üç fotoğrafı da gönderdim.

Tanrım, çok güzelsin. Şapkayı sevdim. Çok mu eğleniyorsun?

Ben: Ekstra vahşi. Şeker, pasta ve her şey. Hatta biraz organik, az şekerli limonata bile olabilir.

Dur bakalım, baş belası. Fazla delirme.

Ama ben delirmek istiyordum. Ya da en azından çılgınca. Bitişik çılgın. Bu yüzden sormam gereken bir soru vardı.

Ben: Dur kalk motosiklet sürüşleri berbat, peki ya gece sürüşleri?

Benim favorim. Neden soruyorsun, hotcakes?

Derin bir nefes aldım, içimde sinirler ve sersemlik birbirine karıştı ve sanki bir okul projesi volkanı gibi patlayacakmışım gibi hissettim. Beni reddedeceğini ya da yapışkan olduğumu söyleyeceğini düşündüğümünden değildi. Buraya gelen oydu, belli ki bir randevudan sonra temas için üç gün kuralına inanmıyordu. Sadece savunmasız olmak benim için zordu. Hâlâ iyileşmekte olan yaralar falan.

Ben: Çünkü seni görmek istiyorum ve bir gezinti iyi bir bahane gibi geliyor.

Ben: Tabii bu gece işin yoksa. Kesinlikle başka bir zaman yapabiliriz. Neyse ki, cevaplar arasında boşluk olan uzamalardan biri değildi.

Mesajı hemen geldi.

Lars: Uyandığımdan beri her saniye seni düşünüyorum ve seni bir dakikalığına görmek de pek yardımcı olmadı. Kapsama alanına gireceğim. Eve dönerken bana mesaj at.

Kesinlikle erken çıkıyorum.

Belki şimdi.

Şimdi çok mu erken?

Ben: Kulağa hoş geliyor.

Sabırsızlanıyorum bebeğim. Sıkı tutunmaya hazır ol.

Önümün onun sırtına yaslandığı ve kalçalarımın onunkileri kavradığı bir görüntü belirdi zihnimde.

Kesinlikle A-S-A-freaking-P'den ayrılıyorum.

Telefonumu bir kenara koyup eğlenceye katılmaya gittim. Yetişkin olduğum ve bir çocuğun doğum günü olduğu için, bu bir sürü hazırlık, yeğenlerimi pastadan uzak tutmak, onları hediyelerden uzak tutmak ve arkalarında bıraktıkları kaosu toplamak anlamına geliyordu.

Mükemmeldi.

En azından annem dikkatini pasta şeklinde hazırladığı özenle hazırlanmış sebze tepsisinden ayırana kadar.

Beş yaşındaki bir çocuk için bir parti olabilirdi ama bu Mary Lennon'ın boşa kürek çektiği anlamına gelmiyordu.

"Keyfin yerinde," dedi, ses tonu kısmen şüpheci, kısmen de mutluydu. "Peter'dan beri seni hiç bu kadar gülerken görmemişim."

Elimde değildi. Alay etmekle homurdanmak arasında bir ses çıktı. Peter beni hiç Lars gibi güldürmemişti. Belki başlangıçta, genç ve aptal olduğumuz zamanlarda, ama işler uzun süre soğumuştı. Ondandır bahsetmek bile göğsümde kabaran coşkulu heyecanı köreltmeye yetiyordu.

İki nokta beş saniye kadar. Ama sonra geri geldi - Lars'ın gücü böyleydi.

Annem hiç de hanımefendiye yakışmayan sesim karşısında bana onaylamayan bir bakış fırlattı. Ama o beni azarlayamadan kız kardeşim araya girdi.

Ruth değil.

Nora.

"Servis kaselerimiz bitti," dedi. "Sadece zeytin ve turşuları karıştıracağım."

"Hayır," diye soludu annem, Nora'yı iterek yolundan çekti. Annem tuzlu suları karıştırmanın neden insanlığa karşı işlenmiş bir suça benzediğini açıklayarak dikkatini dağıtırken Nora bana göz kırptı.

Bir dahaki sefere kaçınılmaz olarak beni sinirlendirdiğinde ona zihinsel bir hapisten çıkış kartı vererek, fırsatım varken hızlıca çıktım. Babam ve Benny yolumu kesmeden önce fazla uzaklaşmamıştım.

Babamın sert bakışları suçlama doluydu, sanki bir vahşet işlemişim gibiydi. "Verandanın korkuluğu hâlâ gevşek mi?"

İki saniyelik huzur, sürdüğü sürece güzeldi.

Babamın parmaklıklarımın yamukluğunu nereden bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tahminimce Ruth Ben'e, o da babama söylemişti. Son ziyaretinden önce geçici olarak kendim desteklemeyi başarmıştım, aksi takdirde kamyonundan aletlerini alır ve kendisi yapardı. Yaptığı onarımlar daha büyük projelere dönüşme eğiliminde olduğundan, yeni bir verandam olurdu. Ve ben yeni bir sundurma istemiyordum. Eski verandamı seviyordum, gevşek korkulukları falan. Bir karakteri vardı.

En heyecanlı anları evimin tamiratını konuşmaksa daha fazla bebek bakıcılığı teklif etmeliyim.

"Ben ve ben bu hafta bir gece uğrayacağız," diye devam etti babam. "Dört gibi evde olur musun?"

Okuldan doğruca eve gitseydim öyle olurdu. Ama gitmedim. Bunu ona söyleyecek değildim. Sweets You Rock'taki işimi öğrendiğinde sinirlenseydi, Wicked'in arka ofisi olsun ya da olmasın, kesinlikle çıldırırdı.

"Ben hallediyorum," dedim ona daha güven verici ve daha az manik olduğunu umduğum bir gülümsemeyle.

"Parça ve işçilik için bir ahmağa para ödemeye gerek yok. Ben ve ben bunu birkaç saat içinde halledebiliriz, ben de size malzemeleri maliyetine veririm."

Tipik baba. Lennon kızları için bedava yok. Bedavalar güç kazandırmaz.

"Bunu kendim yapmak istiyorum," diye iddia ettim. Ben yapmadım.

Hızlı, verimli, daha büyük bir projeye dönüşmeden ve hayatıma girmeden yaparlarsa, parça ve işçilik için bir ahmağa seve seve ödeme yaparım.

Ama ben babamı tanıyordum.

Gür kaşları şüpheci bir kavisle kalktı. "Öyle mi?"

Hayır.

Tanrım

hayır.

Başımı sallayarak saçmalıklarına inanmasını umdum. Mutluluğum için biraz daha fazla savaşıma istekli olabilirdim ama aktif olarak drama kur yapmıyordum. "Artık bir ev sahibiyim. Bu tür şeyleri öğrenmem gerekiyor."

Babam gururla gülümsedi. "Aferin sana Josie. İşte böyle yapılır."

Herhangi bir alet ödünç almak ister misin?" "Hayır, ben hazırım."

Ki bu yalan değildi. On yaşımdan beri babamın seçtiği hediye bir set ya da ekipmandı. Muhtemelen lastiklerimi döndürebilir, yağımı değiştirebilir, sızdıran bir musluğu tamir edebilirdim,

ve küçük bir hazırlıkla hoş bir shiplap vurgu duvarı kurun.

Bunların hiçbirini yapmak istemiyordum ama konumuz bu değildi. Babam başıyla onaylayarak tüm *babalığını* bir başkasına yöneltti.

Yine aceleyle kaçtım. Yani, denedim.

Çünkü servis tabağı oyalaması sadece birkaç dakika işe yaramıştı ve sonra annem beni tekrar köşeye sıkıştırdı. "Senin için biraz ekmek pişirdim."

Bu iyi bir haberdir. Genelde.

Ama bunu söylerken gözlerindeki ifadedden hoşlanmamıştım.

"Muzlu çikolata parçacıklı bir somun daha."

Yine iyi haber.

Ya da öyle olmalı. Ama bir şey beni rahatsız ediyordu, ben de "Bir tane daha?" diye sordum.

"Evet, bir tane daha. Ama ben de-"

"Bana uzun zamandır muzlu ekmek yapmadın."

Ya da birkaç ay, ama muzlu ekmek dünyasında bu sonsuza kadar sürer.

"Evet, söyledim," dedi o bıkkın anne ses tonuyla. "Teşekkür etmek için beni aradın bile."

"O limonlu haşhaş ezmesiydi."

"Hayır, ben yaptım-" Sözleri aniden kesildi ve gözleri büyüdü. Kırılgan bir gülümsemeyle zoraki bir kahkaha attı. "Ah, doğru ya. Olgun muzum yoktu."

Annemin içsel yalan tespit becerileri olabilir ama yalan söyleme becerisi yoktu.

"Anne, ne..."

Sözde muzlu ekmek. Gerçek

limonlu haşhaşlı. *Peter'in*

favorisi.

"Peter'ı gördün mü?" Tısladım, sesim suçlamayla doluydu. Kendi

annemi. Bir Yahuda. Bir yılan.

Bir Regina George.

"Kahve içtik," diye itiraf etti annem. Lennon inadını gösterip çenesini kaldırmadan önce bir an suçluluk duydu. "Çocukluğundan beri hayatımızda. Ailesi ile arkadaşız. Sen onu görmeyi reddediyorsun diye herkes görmek zorunda değil."

"Beni aldattığı için onu görmeyeceğim."

"Bir hataydı," diye karşılık verdi annem. "Düğün öncesi gerginliği. Kendini çok kötü hissediyor. Onu ne zaman görsem, hep senden bahsediyor. Senin için endişeleniyor. Okulda ve o fırında hasta hasta çalışıyormuşsun-"

"Ona nerede çalıştığımı söyledin mi?"

Piper dedikodu, eğlenceli drama ve PDA gibi eğlenceli sahnelere aldırılmıyordu. Ama Peter ortaya çıkarsa, bunların hiçbirisi olmayacaktı. Tabii bir adamı çörekle boğmak sevgi sayılmazsa.

"Hayır, bana söyledi." Sanki bu tür bilgileri bilmesi önemli değilmiş gibi söyledi. "Endişeleniyor" diye eklediğinde yüz ifadesi aslında yumuşak bir şefkatle doluydu.

Öfke içimde o kadar güçlü kaynıyordu ki, neredeyse titriyordum. O ana kadar insanların neden kırmızı gördüklerini söylediklerini hiç anlamamıştım. Göğsümü dolduran yoğun öfkenin arasından kelimeleri güçlkle çıkarabildim.

"Ona fırından hiç bahsetmedim. İlişkimiz bitmişti ve ben orada çalışmaya başladığımda onu çoktan tüm sosyal medya hesaplarından engellemiştim."

Annemin kaşları kalktı ve yüzünde ilk şüphe belirtisi belirdi ama sonra onu bastırdı ve bunun ürkütücülüğünü elinin tersiyle itti. "Ortak arkadaşlarınızdan biri ona söylemiş olmalı."

Bu da imkânsızdı çünkü sözde *ortak arkadaşlarımızla* da ilişkimi kesmiştim. Beni aldatmasına yardım edenler de aynı kişilerdi.

Yani ya Ruth da beni eski sevgilime satan bir Benedict Arnold'du ya da fırının bazı gönderilerini paylaştığımda ikiye ikiye bir araya getiren bir sosyal medya sızıntısı vardı.

Daha dikkatli olmam
gerekiyordu. Ve arkadaş
listemi temizlemeliyim.
Ve Ruth'u ızgara yap.
Muhtemelen onu
boğazlayacağım.

"Peter'la kahve içmek istiyorsan seni durduramam." Sırtımdan bıçaklanmanın verdiği acıyı bastırdım. Çok daha fazla acı veriyordu çünkü daha önce kısa bir anlığına da olsa annemde biraz kendimi görmüştüm. Kendimi kara koyun gibi hissetmemiştim. "Ama ona benden bahsetme. Ona hayatımdan bahsetme. Bir daha asla bir araya gelmeyeceğiz anne. *Asla*."

"Bu konuşmanın geri kalanını başka bir zamana saklayabilir miyiz?" Nora bana bir bardak berrak sıvı uzattı. Votka olmasını ummuştum ama salatalık suyuydu. İğrençti. "Oğlumun doğum günü partisinden *sonra* mesela?"

Hayır demek istedim. Üzülmeyi hak ediyordum. Eski sevgilime benim hakkımda bilgi vermek büyük bir olaydı. Anneme hiç bu kadar öfkelendiğimi hatırlamıyordum.

Ama Paxton'ın partisi ne yeri ne de zamanıydı. Ve kısa süre önce bir Pazar yemeğinden hışımla çıktığım için bunu da yapamazdım. Bu yılda bir kez olacak bir şeydi, yoksa dramatik etkisini kaybederdi.

Başımı sallayarak Nora'nın hapisten çıkış kartını zihinsel olarak geri aldım ve bir kaçış daha gerçekleştirdim.

O zaman, güvenli bir yere gittim.

Yeğenlerimle takılmak için.

Ve konfeti topları.

Buna alışabilirim.

Bu çılgınca düşünce aklıma gelir gelmez kaşlarımı çattım ve sanki onu yerinden oynatacakmış gibi başımı salladım. Ya da belki de Etch-A-Sketch gibi tamamen silecekti.

Hiçbir şeye alışmıyordum. Sahip olduğumuz sürece sahip olduklarımızın tadını çıkarıyordum. Anı yaşıyordum.

Vahşi ve kaygısız olmak.

Lars'ın araba yolunda beni beklemesi yeni favori şeylerimden biri olsa da, kendimi fazla kaptırmıyordum. Tabii bunun yeni favori şeyim olmasına izin vermek dışında. Ama her neyse.

Motoru durdurdum ve dışarı çıktım. Lars'la aramdaki mesafeyi kapatmak niyetindeydim ama belli ki o da aynı fikirdeydi. İnmek için bacağını salladı ve benimle yarı yolda buluştu. Sanki fazladan üç saniye bekleyemezmiş gibi. O konuşmadı, ben de konuşmadım. Onun yerine dudaklarımız sonsuzluğu haykıran bir öpücükle çarpıştı.

Kendini geri çeken Lars alnını benimkine dayadı. "Bütün gün bunu yapmayı düşündüm."

"Ben de," diye itiraf ettim. Annemin ihanetiyle birlikte, Lars'la birlikte gideceğimi bilmek günü atlatmamı sağlamıştı. Bir de yeğenlerimin benim sağladığım konfeti topuyla annemin bahçesini dağıtması vardı.

En iyisinden küçük bir intikam.

A y a ğ a kalktı ama geri çekilmeden sordu: "Parti nasıldı?"

Limonataları tekrar içelim mi?"

"Hayır, yolculuğumuz boyunca kafam rahat olsun diye su içtim."

Bunu bir şaka olarak söylemiştim ama etrafımızdaki hava değişti, gerginleşti. Şarjlı. Sanki ikimizin de aklı başka şeylere kaymıştı.

yöneldi.

Çünkü Lars *acele* etmek istemedi.

İkiye bölünmüştüm. Onu içeri sürüklemek istedim. Aklımı çelmişti. Lars'la yapacağım bir yolculuk kafamı dağıtacak ve kötü bir günü atlatmamı sağlayacaksa, Lars'la yapacağım farklı bir yolculuk da muhtemelen kötü bir yılı atlatmamı sağlayacaktı.

Ama ilk kez bir motosiklete binmeyi gerçekten dört gözle bekliyordum.

Ayrıca, okul gecesi idi. Eğer acele etmediği iddiasını destekleseydi -ve yapacağını biliyordum- çok geç kalkardım.

Çocuklar kaos ve yıkım yaratırken masamın altında uyuklamak hoş karşılanmazdı.

Sorumlu kararımı verdim ve başımı parlak canavara doğru eğdim. "Hazır mısın?"

"Hadi seni hazırlayalım, çıtırlar." Lars motosikletine takılı çantadan bir kask çıkardı. Yaklaştığında, batmakta olan güneşin muhteşem mor ışıltısını gördüm.

Bana ışıltılı bir adam gibi gelmediğinden, içime bir kıskançlık dalgası yayıldı. Midem düğümlendi ve yediğim tüm pastalar betona dönüştü.

Annemin yalanlarımı okuma yeteneğinin etkileyici olduğunu düşünmüştüm, ama Lars'ın tüm beni okuma yeteneğinin yanında hiçbir şeydi, nokta.

Tahmin ettiğimden çok daha pahalı olan kaskı kaydırıldı.

Ve bu bilgiyi edinebildim çünkü etiketi hâlâ takılıydı. "Bu sabah sırf senin için aldım," dedi. "İşte bu yüzden mahalle."

Kaslarımdaki gerginlik gevşerken bile umursamaz bir tavır takındım. "Güzel."

"Tanrım, çok tatlısın." Kaskı başıma geçirdi, kayışları ayarlarken çenemi yukarı kaldırdı. Daha fazlasını istemedim ama yine de verdi. "Harley'imın arkasında hiç kadın olmadı. Olsaydı bile, sana ortak bir kask vermeyeceğimden eminim."

Oyun yok.

Saçmalık

yok.

Sadece canlandırıcı bir açıklık ve dürüstlük. Yaralarımın ve benim ihtiyacımız olan şey buydu.

"Çok rahatladım. Kütüphane kitabı gibi imzalamak zorunda kalacağımı düşünmüştüm ve ödeme kartı için kalemim yok."

"Ukala," diye homurdandı ama yüzündeki gülümseme ses tonuyla çelişiyordu. Kaskını takıp iyice sıktıktan sonra geri çekildi ve deri ceketini silkeledi. Hava dondurucu değildi ama altına giydiği ince kapüşonlu ceketle ata binemeyecek kadar soğuk olduğu kesindi.

"İçeri koşup ceketimi alabilirim."

Başını iki yana salladı. "Kaskını aldığımda sana kendiminkini alabilirdim. Bir tane almam gerekecek. Ama ilk sürüşün için benimkini takmanı istedim."

Beni ceketinin içinde istemesi sahiplenici, ateşli ve çok tatlıydı. Gelecek için bir taneye ihtiyacı olduğundan bahsetmesi.

Ses tonunun değişmesi, sertleşmesi ve ağırlaşması, imasından fazla bir şey anlamadığımı gösteriyordu.

Hepsini. Sözleriyle ilgili her şey içime işledi. Etrafımda dönüyor ve beni hiçbir paltonun ısıtamayacağı kadar ısıtıyordu.

Ceketi giymeme yardım ederken ona sırtımı verdim. Yıpranmış deri, Lars'ın kolonyası ve hafif bir tütün kokusu vardı. Uyluklarımın arasına uyarılma yerleşirken bu karışım başımı döndürdü.

Lars'ın beni bu kadar kolay okumasına rağmen, kendi kaskını takmak için arkasını dönmüş olmasına sevindim. Arkasına tırmanmama yardım etmek için uzanmadan önce kendini yerleştirdi. Kıçımı dayadığım küçük bir kenar vardı ama Lars uzanıp ellerimi tutmadan önce ancak yerleşmiştim. Önüm sırtına yapışana kadar beni öne doğru çekerken bir çığlık attım. Ellerimi karın kaslarına bastırdı.

Karın kasları düşük.

Karın kasları çok çekici.

Kemer tokasını hissedebiliyordum, bu da elimi bir santim kadar indirirsem çok daha ilginç bir şey hissedeceğim anlamına geliyordu.

Başka bir şeyi nasıl düşünebilirim ki?

"Hazır mısın?" Lars sordu.

Bir anlığına, değildim.

Daha önce hiç motosiklete binmemiştim. Yolcu becerilerinin bir şey olup olmadığından emin değildim. Kaza yapmasından ya da motosikletine bir şekilde zarar vermesinden sorumlu olmak istemedim.

Ayrıca ikimizin de sakatlanmasını istemedim. Bu berbat olurdu.

İçimi bir endişe kapladı. Motosiklete binmenin hayal etmesi eğlenceli olan ama gerçekte yapamayacağım şeylerden biri olup olmadığını merak ettim.

İyi kalpli Joss gibi davranıyorum. Güvenli oynuyorum.

Sıkıcı oynuyorsun.

Gidip alamayacak kadar korkakken hayatımda vahşetin o l m a s ı n ı nasıl bekleyebilirim?

"Hazır." Sesim kararlıydı. Ama altımızda kükreyerek canlandığında korkak bir kedi gibi zıpladığımda tüm güvenim dağıldı. Ama her neyse.

Baş belası olmak için bebek adımları.

Havalandığımızda tutuşumu sıkılaştırdım, belli etmeden derin derin nefes aldım. Göğsüm sırtına bastırılmış olduğundan, bunu başarmak zor bir işti ve başardığımdan da şüpheliydim. Ateşli ölümümüzle sonuçlanmayan bir dakikanın ardından gözlerimi zorla açtım. Bundan birkaç dakika sonra ciğerlerim normal çalışmaya başladı. Onu ölümüne kavramaya devam ettim - aptal değildim - ama gevşedim. Başımı kaldırdım. Manzaranın hızla geçip gitmesini izledim.

Ne kadar sürdüğümüzden bile emin değildim. Banliyöler kaybolmuş, yerini otoyola bırakmıştı. Bir traktör römorkunun yanından vızıldayarak geçtiğimiz her seferde hem fiziksel hem de mecazi anlamda paniğe kapılan elim sıkılaşıyordu ama su boyunca huzurlu bir şekilde seyretmek için çıkana kadar sadece kısa bir mesafe vardı.

Rüzgârda, motorun sabit uğultusunda ve açık yolda tedavi edici bir şeyler vardı.

Özgürleştirici.

Zihnim temizlendi. Endişelerim ve içimde biriken öfke tozumuzun içinde kalmıştı. Sadece Lars ve ben vardık.

İstemedim -ya da belki bilinçsizce- yer değiştirirken ellerimi indirdim. Avucumun altındaki sertliği görünce donakaldım. Saatte altmış mil hızla onu okşamanın cehennem kadar tehlikeli olmasından başka bir sebep olmasa bile hareket etmeliydim.

Ama kendimi geri çekemedim. Hayır, avucumu aşağı ittim.

Lars aniden yavaşladığında midem ayak parmaklarıma kadar indi. Neyin yanlış olduğunu görmek için bakışlarım omzunun üzerinden fırladı. İnşaat konileri ya da yolumuza fırlayan bir hayvan görmeyi bekliyordum.

Ama hiçbir şey yoktu.

Sadece biz, önümüzdeki açık yol ve yanımızdaki ağaçlar vardı.

Sürünerek yavaşlayan Lars bizi ağaç hattına doğru çevirdi. Arazi sertleştikçe içgüdüsel olarak tutunmam sıkılaştı. Muhtemelen uzayan dalların birkaç metre altındaydım ama bu kafamı çarpacakmışım gibi eğilmemi engellemedi.

Lars'ın kıkırdamasının göğsünde gümbürdediğini hissedebiliyordum. Bana güldüğü için onu tokatlamak isterdim ama pislik yemediğimden emin olmakla meşguldüm.

Yavaşça gerinerek omzunun üzerinden baktım ve neredeyse bu plandan geri dönüyordum. Çamur yemek, doğru gittiğimiz uçurumdan aşağı yuvarlanmaktan kesinlikle daha iyiydi.

Görevimiz Tehlike'deki gibi kıvrılıp yuvarlanmaya zorlanmadan önce, hafifçe durana kadar daha da yavaşladı. Paniğimi yatıştırıp tehlikeli inişe baktığımda, bunun hayal ettiğim gibi dipsiz bir uçurum olmadığını gördüm. Kademeli bir düşüştü. Muhtemelen çok az sorunla devam edebilirdik.

Tamam, aşırı tepki vermiş olabilirim.

Lars motoru durdurduğunda, bana biraz daha güldüğünü duymayı bekliyordum. Bunun yerine yana doğru eğilip kalçamı ve kolumu kavradı. Sadece sihirli bir akrobasi olarak tanımlanabilecek bir hareketle, beni vücudunun etrafında döndürdü, böylece önüm onunkine bastırıldı ve ona biniyordum.

Kendi kaskını çıkarıp benimkini takmadan önce yüz ifadesinde en ufak bir mizah belirtisi yoktu. Etrafımda uzanarak yanaklarımı buz gibi avuçlarının içine almadan önce onları gidondan sarkıttı. Tenimde buz sarkıtları gibi olmalarını umursamadım bile.

"Neden durduk?" Umursadığımdan değil. Yolculuk eğlenceliydi ama onun kucağından manzara daha güzeldi.

"Çünkü önümüzdeki on saniye içinde sana dokunmazsam, lanet olası aklımı kaçıracağım."

Vay

canın

a.

Kahr

etsin.

Sert sesindeki ihtiyaç, omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi ve ardından tüylerimi diken diken etti.

Başımın arkasını kavrayarak aşağı eğildi ve dudakları benimkinden bir nefes ötede durdu. "Hayır dersin motoru hemen çalıştırırım. Yola geri döneceğiz ve bir mil ötedeki yavru koyunun yanından geçeceğiz."

"Peki ya evet dersem?"

"O zaman ben seni boşaltana kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

Tek kelimem havadar ve yumuşak çıktı ama bunun nedeni sinirlerim değildi. Ya da endişeden. Ya da şüpheden. Nefesimi kesen yoğun şehvet ve beklentiydi.

"Evet."

Etkileyici bir başka akıcı hareketle Lars attan indi ve beni de yanına aldı. Ayağa kalkmam için beni indirdi, duraklamadan önce elleri kotumun düğmesine gitti. Onu durdurmadığım zaman - hiçbir şekilde durdurmayacaktım

Onu dururdum, kumaşı ayak bileklerimin etrafına dolamadan önce onları çözdü. Kalçalarımın tutarak beni koltuğa yan oturmam için kaldırdı.

Bana dokunacağını sandım. Bana dokunmasını istedim. Ve dokundu, ama istediğim şekilde değil.

Tıpkı söz verdiği gibi, beni öperken *acele* etmedi. Sanki her anın tadını çıkarıyordu. Her dokunuşun. Ağzımın her tadının ve dilimin her kıvrımının. Bir eliyle başımı tutarken, diğer eliyle yan tarafımda, gömleğimin altında geziniyordu. Sütyenime kadar, oradan da -çok tatlı- külotumun bandına kadar.

Bu çıldırtıcı bir modeldi. Dudakları, dişleri ve dili Everest'ten daha yüksek olan ihtiyacımı körüklemek için birlikte çalışırken, çaresiz olduğum yerde bana asla tam olarak dokunmuyordu.

Eğer yakında bana dokunmazsa, aklını kaçırın ben olacağım. Ve belki de onu tepeden aşağı iterim.

Ağzı çenemden aşağı süzüldü, boynuma doğru ilerlemeden önce çenemi ısırdı. Oradaki hassas deriyle oynadı, ama sonunda, *sonunda* -Başparmağı yarığıma bastırana kadar bir elini kalçamdan yukarı kaydırıldı. Pamuğun üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

Sırılsıklam olmuştum. Onu araba yolumda gördüğümde beri öyleydim ve bu daha da artmıştı. Bunu hissetmemesine imkan yoktu.

"Kahretsin," diye inledi boynuma karşı, sanki kendisine işkence yapılmış gibi. Ve öyle de oldu.

Katıksız işkence.

Bacaklarımdan aşağıya doğru çekiştirdiğinde, engel olan kumaşı çıplak ellerimle parçalamanın eşiğine gelmişim. Havanın soğuk olması önemli değildi. Dokunuşu beni terletecek kadar sıcaktı. Daha fazlasını elde etmek için seve seve soyunabilirdim.

İçime bastırmadan önce bir parmağını ıslaklığımda kaydırıldı. "Lanet olsun."

"Oh," diye fısıldadım, parmağı büyülü bir yere çarptığında avucunun klitorisimi ovuşturması karşısında neredeyse şaşkınlıktım.

Bir kelime bile sayılamayacak bir sestir ama yeterliydi. Yavaşlamadı, hızlanmadı ya da hareket etmedi. Vücudumu okudu, hedefini vurduğunu biliyordu ve bacaklarım titreyip kığım koltuktan çıkana kadar devam etti.

Çok
yaklaşmıştı
m. Çok
yaklaşmıştı
m.

Utanç verici derecede hızlıydı ama umurumda değildi. Gelmekten başka hiçbir Şey umurumda değildi. Düşüncelerim bulanıklaştı ve o sınırdaydım.

Lars geri çekildi.

Dizlerinin üzerine çöküp beni koltuğun kenarına çektiğinde hoşnutsuz protestom kesildi. Pantolonum ayak bileklerimde olduğu için pozisyonum biraz garipti ama umurumda değildi. Lars'ın ağızının üzerimde olması anlamına gelseydi, bir kolum arkamdan bağlıyken gerçek bir dik uçurumda amuda kalkabilirdim.

Kalçalarını geniŐe tutarak, başparmaklarını beni ayırmak için kullandı. Yavaşça dilini yarığımın üzerinde gezdirdi. Alçak iniltisi klitorisimi titretti ve kışım seleden fırladı. Motosikleti devireceğimden endişeliydim ama dalgalı kalçalarını kontrol edemeyecek kadar da endişeli değildim.

Neyse ki makine sağlamdı. Ya da belki de Lars'ın beni sıkıca tutmasıydı.

Sözsüz işaretlerimi aldı, dilini soktu ve beni sertçe çalıştırdı. Bir parmağını içeri sokarken klitorisimi emmek ve fiskelemek için yer değiştirdi. Ve sonra iki. Çok geçmeden tekrar o sınıra ulaşmıştım. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, kutsanmış akıllı adam lezzetli Şeyler yapan sabit tempoyu korumayı biliyordu.

Lars'la birlikte olmak motosiklete binmek gibiydi. Yeniydi. Bilinmiyordu. Biraz tehlikeliydi. Sonunda fiziksel ya da duygusal olarak pislik yiyebilirdim.

Ya da güzel bir Şeye sahip olabilirim. Bir günlüğüne. Bir hafta. Bir aylığına. Her neyse.

Becerikli ağız ve elleri sayesinde paralandığımda, bunun ikincisi olduğunu biliyordum. Bisikletin arkasında bulduğum huzur ve üzerine tüneyerek aldığım zevk de bunu kanıtlıyordu.

Bazı riskler almaya değerci.

Lars yavaşladı ve dokunuŐunu yumuşattı, beni üzerimizdeki bulutların üzerinde süzölürken bıraktı. Bedenimin dışındaydım ama bir Şekilde her bir sinir ucumun ve molekülümün farkındaydım. Oradaydım ama değildim.

Geçtiğinde, beni bir yığın doymuŐ yapışkan bıraktığında, Lars ayağa kalktı ve sıkıca yaklaştı. Kaba kot beni öperken aşırı uyarılmış göbeğimi sıyırdı. Onun, kendimin ve tenindeki güneş ışığının tadını aldım. Tanrım, dünyadaki tüm rom ve diyet kolalardan daha sarhoş ediciydi.

Geri çekilerek ayağa kalkmama yardım etti ve diz çökerek külotumu ve kot pantolonumu yerine oturttu. Bel bandımın üstünden karnımı öptü ve ayağa kalktı.

tekrar üzerimde yükselmeye başladı. Farlarının loş ışığında ne kadarını görebildiğinden emin değildim ama yine de çok fazla olduğu hissine kapıldım. "Gezintiyi beğendin mi?" diye gürlediğinde şüphelerimi doğruladı.

Bu bir soru değildi ama yine de başımı salladım.

"Hayır." Saçımı yumruklayarak -alışkanlık haline geldiğine sevindiğim bir şey- başımı yukarı kaldırdı. "Yolculuğu *sevdin*."

Yanıliyordu. Bir anlık tereddütten sonra ona bunu söyledim. "Hayır. Sana sıkıca sarılmak *hoşuma* gitti."

Söylenecek en doğru şeydi. Lanet olsun, doğru şeydi.

Gözleri nefis bir şekilde kapanırken dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. Beni tekrar öpmeden önce sadece bir anlığına inanılmaz bir manzaraya sahip oldum. Hızlı bir öpücük olabilirdi ama yine de beni başka bir orgazm için hazır bıraktı.

Hazırdan da öte.

Bunun için çaresizdim.

"Yarın şu uydurma okul tatillerinden biri olma ihtimali var mı?"

"Uydurma mı?" Ben sordum. "Öğretmen Zenginleştirme gibi mi?"

"*Pretty Kindergarten Teachers Stay in Bed with Their Man Day*'i düşünüyordum, ama yeterince yakın."

Onların

adamı.

Onların.

Adamım.

Sadece bir ifade.

Bunu okumayın.

Bu bir deyiş.

Ya da bir şaka.

Lars'ın bakışları daraldı. "Aklından ne *geçtiğini* bilmiyorum ama seni elde etmek için bu kadar beklediğimi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

Kıllandım. "Ben değilim. Ama-"

"Bunu istemediğini söyle." Ses tonunda bir meydan okuma ve keskin çenesinde inatçı bir duruş vardı. "Çünkü sana söylüyorum bebeğim, bu pit stop'tan önce sana olan hislerimin *sıradan bir yanı* yoktu. Ve şimdi dilimde senin tadın var, daha da takıntılıyım."

Genelde Lars'ın saçma sapan açık sözlülüğünü takdir ederdim, ama böyle şeyler söylediğinde - beni mümkün olan en iyi şekilde nefessiz bırakan şeyler - bunaltıcıydı.

Kelimeleri unutmamı daha fazla ikna edilmeye ihtiyacım olduğu anlamına alarak devam etti. "Yarın evleneceğimizi söylemiyorum ama ben de dalga geçmiyorum. Bunun için çok yaşıyım. Daha da önemlisi, *tam olarak* istediğimi elde ettiğimde bunu anlayacak kadar akıllıyım. Oyun oynamam. Ve kesinlikle paylaşmam. Sonunda içine girdiğimde, o amın sadece ve sadece benim olduğunu bilerek yapacağım. Ve sen de o ilk gülümsemeden beri senin olduğumu bilerek beni alacaksın. Anladın mı?"

Anlamayacak ne vardı? Ne de olsa belirsiz ya da çekingen davranmıyordu. Her zamanki Lars tarzıyla, açıkça ortaya koydu. Yaralarım yüzünden oluşabilecek endişeleri önceden yatıştırdı.

Ve onları bana veren o orospu çocuğuna. Çünkü ruhumun derinliklerine kadar Lars'a güvenebileceğimi biliyordum.

Bu durum merakımın beni yenmesine engel olmadı. "Peki ya yapmazsam?"

"O zaman yerimde başka bir piç istemediğinden emin olmak için kıcıımı yırtacağım. Burada olduğum için çok şanslıyım." Çenemi ısırarak için eğildi. "Savaşmadan gitmene izin vermeyeceğim. Ve bebeğim?" Yumruğunun bir hareketiyle yanan karıncalanma kafa derime yayıldı, sonra aşağı inerek meme uçlarımı sıktı ve kalçalarımın arasında boş bir sızı bıraktı. "Ben kirli dövüşürüm."

Lars'la aramı iyi tutmaya kararlıyım ama o bunu hiç kolaylaştırmıyordu. Duvarlarımı bloklardan yapılmış gibi yıkıyordu. Legolardan bile değil. Daha çok sınıftaki içi boş karton bloklar gibi.

Birkaç kelime.

Samimi bir dokunuş.

Kurt gibi sırtışlarından biri bile onları düşürmeye yetiyordu.

Yani az önce sözlü olarak iddiasını ortaya koyduğu yoğun yöntemle, tuğlalar sallanmadı. Yavaş yavaş yıkılmadılar.

Yok edildiler. Yok edildiler.

"Tekrar soracağım..." Saçlarımdaki tutuşunu gevşetti ama beni kendisine sıkıca tuttu. "Beni anladın mı?"

"Seni anlıyorum," dedim

usulca. "Güzel, bebeğim."

İyi olduğunu söylediğinden oldukça emindim, ama beynim -ya da belki libidom- bunu *bana* iyi demesine çevirdi. Eğer sınırdı olsaydım

onu yere, toprağa, yapraklara ve çalılara yapıştırmaya hazırdım.

Ben söyleyemeden beni bıraktı ve uzaklaştı. "Yarın izin günü olmadığına göre, seni eve götürelim."

"Peki ya..." Ben başladım, sözlerim yarım kaldı. Oyun oynamazdım ama Lars kadar açık sözlü de değildim.

Az ışıktaki bile Lars'ın saklamayı başaramadığı gülümsemesini görebiliyordum. Bu kadar kolay paçayı kurtarmama izin vermeyecekti. "Ne hakkında, hotcakes?"

Sinir bozucu adam.

"Peki ya sen?"

"Tanrım, beni ve kontrolümü öldürüyorsun. Seni ilk kez çamurda hızlı bir sevişmeyle almayacağım."

Bu, ileride bir seçenek olduğu anlamına mı geliyor? Hiç açık havada seks yapmadım.

Bir eliyle kıcımlı avuçlarken bakışları ağzıma kilitlendi. "Ama ayırdığın dudaklarının yaptığı teklifi kabul edeceğimden emin olabilirsiniz. Hem de yakında."

"Zamanın olduğunda mı?" Kısmen alay ederek sordum ama aynı zamanda... Değil.

Çünkü, saatlerce konuşabildiğini söyleyerek övünen bazı erkeklerin aksine -saatlerin aslında milisaniye anlamına geldiği köpek yıllarıyla ölçüldüğü sürece- Lars'ın hiçbir şeyi abarttığını göstermiyordu. O ve onun büyük sık enerjisi kendileri için konuşuyordu.

Sert ve aşağıya doğru uzanan gerçek büyük aletinden bahsetmiyorum bile.

Uyluk.

Zamana ihtiyacı olduğunu söylediğinde ona inandım. Ben de önce esnemem gerektiğine inanmaya başlamıştım. Gatorade stoklamam. Belki birkaç gün izin almalıydım.

"Aynen öyle," diye gürlledi.

"Yine de bir sorum var."

Eğer bu kadar yakınımdaydı durmasaydı, nasıl gerildiğini fark etmeyebilirdim. "Öyle mi?"

Onunla dalga geçmek için bir an durakladım. Beni dava et. Konuşmadan önce derin bir nefes aldım. Sesli bir şekilde. Sonra yavaşça nefes vererek, hiç de dramatik olmayan sorumu sordum. "Eve dönerken yavru koyunu görmeye gidebilir miyiz?"

Boğuk bir kahkaha atarak başını geriye atan Lars, alnımı göğsüne bastıracak şekilde beni kendisine çekmek için kıçımı kavradı. Bu kahkahayı duymam ve hissetmem anlamına geliyordu. "Öyle, değil mi? Unutma, ödeşme bir sürtüktür, hotcakes. Ve seni uyarmıştım... Ben kirli dövüşürüm."

Başım çok büyük belada.

Ama en azından orgazmlar ve ardından yavru koyunlar olacak.

Bölüm On Dört

Kahve, Anksiyete Giderici Joss

HIÇBİR ŞEY YOKTU.

Tek bir şey bile.

Tüm evrende, patrondan gelen ve daha sonra buluşmak isteyen bir mesaj gibi kaygı uyandıran tek bir şey bile yok.

Neden sonra? Neden hemen sonra değil? Neden toplantıyı sadece bir e-posta ile yapmıyorsunuz?

Şaşırtıcı bir şekilde, harfleri kısa ama öfkesi yüksek olan mesaj müdürümden ya da müfettişimden gelmemiştir. Piper'dan gelmişti.

Ve sonra cevap verdiğim mesajları hemen görmezden geldi. Kız mesajlarımı okunmuş olarak bile bırakmamıştı. Onlara bakmamış bile.

Ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece Lars'la randevumun ayrıntılarını öğrenmek istemediğini biliyordum. O sabah her zamankinden çok daha erken gelmişti. Tamamen tesadüf olduğunu iddia etmişti. Görünüşe göre, kışını yataktan erken kaldırıp tezgâha oturmak ve bana sorular sorarken kahve içmek onun için hayati önem taşıyordu.

Pazartesi öğleden sonra okuldan doğrudan Wicked'e gitmek yerine Sweets You Rock'a uğradım. O sırada mağaza çoktan kapanmıştı ama Hyde Garajı hâlâ tıklım tıklımdı. Bunun Jake'in Piper'ı ofisinde meşgul edemeyecek kadar meşgul olduğu anlamına geldiğini umuyordum. Endişem zaten tavan yapmıştı. Neden çağrıldığımı öğrenmek için beklerken aklımı kaçıracaktım.

"Çok geç kaldınız," diye selamladı Piper tezgâhın arkasından. Bunu kocaman bir gülümsemeyle söylemeseydi uğursuz olurdu. Ve daha da büyük bir fincan kahveyi bana uzattı.

"Ne için?" Hâlâ kendimi kaybetmişim ama artık paniklemiyordum. Eğer Piper beni kovuyorsa, en azından bunu kahveyle yapmıştı. Daha kötü tazminat paketleri de vardı.

"Başka bir görüşme."

Daha önce işe aldığı beş kişiden sadece ikisi gelmişti. Ve sadece biri işe alınmıştı-Sophie.

"O kadar geç mi kaldım?"

diye sordum. "Hayır, o kadar kötüydü." Yikes.

"Ne oldu?" "Jake oldu."

Bu her anlama gelebilir. Belki de korkutucu bakışlarıyla röportaj yaptığı kişiyi korkutmuştur. Belki de her fırsatta Piper'ı utanmadan ellemesiyle onu rahatsız ediyordu. Ya da belki.

"O kocama bakarken binayı su basmamasına şaşırdım," diye onayladı Piper, sesi neredeyse kocasınınki kadar sahipleniciydi.

"Salyasından mı?"

"Evet, öyle yapalım, yoksa onu bir kurabiyeyle boğmak isteyebilirim."

"Tanrım, o kadar kötü müydü?"

"Evet." İç çekerek kollarını kavuşturdu ve başını geriye doğru eğerek tavana doğru salladı. "Kağıt üzerinde mükemmeldi. Harika yetenekleri vardı. Harika bir portföy. Biraz daha yaşlı, daha köklü, tam bir ev koşusu. Sonra ortaya çıktı, bana bir kez baktı ve küçümsemeye başladı. Fırınımda dururken nasıl küçümseyici olabilirsin ki? Ona uyum sağlaması için biraz zaman tanımaya razıydım ama sonra Jake geldi ve sanki görünmez oldum. Onun kocam olduğunu anladıktan sonra bile-" Sözü kesildi ve kendini küçümseyen bir gülümseme verdi. "*Vay, vay, vay.* Bahse girerim senin anaokulu öğrencilerinden biri gibi konuşuyorumdur."

"Hayır, bana kendimi yüz yaşında hissettiren yeni argo kelimeler kullanmıyorsun."

"O kadar erken mi başlıyor?" "Oh evet."

Gömleğini düzeltirken yüzünde korku ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı. Omuz silkerek, özgeçmiş olduğunu tahmin ettiğim şeyi buruşturdu. "En azından sen ve Sophie varsınız. Sabahlar hâlâ iyi geçiyor mu?"

"Mükemmel. İyi anlaşıyoruz ve çok iş yapıyoruz. Hâlâ biraz çekingen ama bilirsin işte. Tencere. Kettle."

Elbette, bir kızı kabuğundan çıkarabilecek bir şey varsa, o da burada çalışmaktır. Bir de bakar ki, fırının ortasında durmuş, ayak parmakları kıvrılana kadar bir adam tarafından öpülüyor.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, Piper'ın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Cumartesi günkü o öpücükten sonra artık utangaç kız olduğunu iddia edebileceğini sanmıyorum. Artık gerçekten bizden birisin. Bizden birisin. Bizden biri," diye mırıldandı.

"Beni omzunda taşıyana kadar bunun resmi olduğunu sanmıyorum," diye belirttim, Jake ve Kase'nin her ikisinin de kadınlarına düzenli olarak yaptığı bir şeydi bu.

"Buna iki hafta veriyorum. *En fazla.*"

"Belirsiz mesajın ve" neredeyse boş olan kupamı kaldırdım, "anksiyete uzatıcın sayesinde yaşadığım uzun anksiyete krizi için teşekkürler."

Piper yüzünü buruşturdu. "Benim hatam. Sana milyonlarca kez mesaj atacaktım ama gün elimden kaçtı."

"Yalancı. Bana işkence etmeyi seviyorsun."

Gözlerini tekrar devirdi ve "Randevunuzdan beri ilk kez Wicked'a gidiyorsunuz demek? Bu ilginç olmalı."

"Gördün mü?" Ayağa kalktım. "İşkence."

"Hadi ama, küçük bir kız konuşması işkence değildir."

Öyle değildi. Pek sayılmaz. Merak etmek onun sevgi diliydi. Beni ve hayatımı önemseydi anlamına gelirdi. Önemsemeseydi, arkadaşça davranırdı ama sevgi dolu bir şekilde meraklı olmazdı.

Ancak işkence olan şey Lars'ı görme beklentisiydi. Sabırsızlanıyordum. Ama aynı zamanda, bunun garip olacağından da endişeliydim. *Ben garip olacaktım.* Beni gelmeye zorlamıştı ve sonra içeri girip dosya dolaplarını düzenlemem mi gerekiyordu?

Kötü bir ima gibi geldi. Ya da belki kötü bir porno.

Mesele şu ki, bu tür bir ertesi sabahla ilgili hiç deneyimim yoktu. Fazla düşünüp tuhaflaştırmak istemedim.

Poker suratımın olmadığını kanıtlayan Piper'ın ifadesi beni rahatlatırken yumuşadı. "Her şey yoluna girecek. Daha önce de söylediğin gibi, onu neredeyse hiç görmüyorsun."

"Bu tam olarak doğru değildi."

Kaşları kalktı ama yalanıma sinirlenmedi. "O hâlâ bir işkolik, sen de öylesin. Her zamanki gibi iş olacak, sadece bolca cinsel gerilim olacak." Hyde'ın bekleme odasına açılan kapıya baktı. "Buna bayılacaksın."

Umarım haklıydı.

Elimde kalan birkaç ikramdan biri olan kurabiyeyi paketleyerek Wicked'e gittim. Onu arka kapıda beklerken bulmayı bekliyordum, gölgelerin arasından beni izlerken sigarasını o soğukkanlı haliyle sallıyordu. Bunu hatırlamak bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu.

Ama o orada değildi. Fedailerden biri, Killer, oradaydı.

Korkunç lakabı ve iri görünümü bir yana, Katil yumuşak biriydi. Kocaman bir oyuncak ayıydı. İşini yapmasına ters düştüğü için kimse bunu yayınlamıyordu ama tüm Wicked çalışanları gerçeği biliyordu.

"Hey, Hocam," diye selamladı beni.

Birkaç kez fedailer Lars'ı taklit edip bana hotcakes diye seslendikten sonra aniden Teach'e geçtiler. Bu lakap çok tutmuştu ve buna kızdığımı söyleyemezdin.

Sweets You Rock'ta meraklı olmak gibi, Wicked'da bir takma ad onların bana ait olduğumu gösterme yoluyla. Ben de onlardan biriydim.

Sayılır.

Ben onların arka ofis versiyonuydum.

Her neyse. Önemli olan, hoşuma gitmesiydi. "Nasıl gidiyor, Killer?" diye sordum.

"Şikayet edemem. Güneş parlarken insanları dışarı atmak daha güzel. Çok geçmeden onları karda yürütmeye başlayacağım. Bu beni kızdıracak."

"Bugün birini dışarı atmak zorunda mı kaldın?"

"Bir aptal olmadan iş günü olmaz."

Sanırım bu tüm işler için geçerliydi.

"Patron seni ofise götürmemi söyledi. Barın arkasında sıkışıp kalmış." Hayal kırıklığıma rağmen gülümsemeye zorladım.

Ve endişelen.

Belki de benden kaçıyor.

Aptalca davranıyordum. Lars bana karşı niyetleri konusunda korkutucu derecede açık sözlü olacak kadar dürüst davranmıştı. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde beni orgazm etmekten kaçacak değildi.

Killer dondu ve bana baktı. "İyi misin, Hocam?"

Sorduğu soru, aptalca güvensizliğimle yüzleştiğimi fark etmemi sağladı.

Lanet yaralar.

İçimden kendime göz devirerek başımı salladım. "Ben iyiyim. Uzun bir gündü." Çenesini kaldırdı ve kapının kilidini açarak beni ofise getirdi.

Artık onunla yalnız kalacağıma güvenmediğim için, kurabiyeyi ona uzattım. "Beni beklediğin için bir teşekkür olarak."

Yüzünde çocuksu bir gülümseme belirdi. "Çok güzel. Gidip bunu beni görebileceği bir yerde yiyeceğim."

Güldüm. "Ateşle oynuyorsun."

"İşleri ilginç kılıyor." Killer koridorun sonuna doğru ilerledi, açık kapı aralığında durup kurabiyeyi dramatik bir şekilde paketinden çıkardı ve bir ısırık aldı.

Gülerek işe koyulmak için ofise girdim. Fırındaki mola sayesinde, gece için belirlediğim programın çoktan gerisinde kalmıştım.

Akşam yemeğine kadar çalışmam gerekecek.

Masaya oturdum ve bir hafta önce üzerinde çalıştığım kâğıt yığını elime aldım. En üstte en sevdiğim hamburgercinin paket servis menüsü ve kalın, erkeksi bir yazıyla yazılmış bir not duruyordu.

Ön taraf çilgınca. Akşam yemeğinde açıklarım. Siparişinizi bana mesaj atın, ben ararım.

Seni özledim, hotcakes

-Lars

Not: Ödeme hakkında tek bir şey söylersen, seni masanın üzerine yatırır ve oturamayana kadar kıçına şaplak atarım.

Beni özlediğini ve PS'yi okumak arasında milyonlarca kez geçiş yaptım. Hangisini daha çok sevdiğimden emin değildim.

Şimdi kurabiyesini verdiğim için kendimi kötü hissediyorum.

Islak, aç ve tekrar etmeye değerdi, *ıslak*, notu çantama koydum ve işe gitmeden önce ona siparişimi mesaj attım.

Rakamlara konsantre olabileceğimi sanmıyordum ama daha ne olduğunu anlamadan kapı açıldı ve beni irkiltti. Lars kapı aralığını doldurmuştu, elinde bir bira şişesi, bir diyet kola ve ağız sulandırıcı kokan bir paket yemek vardı.

Ya da belki de ağzımı sulandıran Lars'tı. Boş ver, ikisiydi de.

"Hey," dedim sessizlik ortaokul dansı garipliğine kadar uzandığında.

Bu, içinde bulunduğu trans halini bozdu. Odanın öbür ucuna doğru yürürken çantayı fırlattı ve içkileri sertçe yere çarparak neredeyse ikisini de deviriyordu. Tam yanaklarımı kavradığı sırada onları sabitlemek için uzandım. Beni sandalyeden çekmeden önce onları bırakmam iyi oldu, yoksa sıvıyı klavyenin üzerine döken ben olacaktım.

Yine de, yüzünü sıkı kızgınlıkla, umduğu şey bir elektrik yangını olabilirdi.

Ağzımı alan dili, öpücüğü derinleştirebilmek için ağzımı açmaya ikna etti. Alay yoktu. Eğlenceli bir dans yoktu. Üstünlük mücadelesi yoktu.

Lars öpücüğe hükmetti. Sahiplendi.

Bana sahipti.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi ağzımı yalayıp yutarken gömleğini kavramaktan başka bir şey yapamıyordum. Sanki beni tatmayalı yıllar olmuştu. Sanki öpmek ve tutmak için onunmuşum gibi.

Bir dakika sonra dokunuşu yumuşadı. Yavaşladı. Vücudunun gevşediğini hissedebiliyordum.

Yani, çoğunu.

Belli bir kısmı sert kaldı ve bana sıkıca bastırdı.

"Kahretsin, seni özledim," dedi uzaklaşırken, zor nefes alıyordu. "Bugün lanet saate bakmaktan kendimi alamadım, sonra işler boka sardı ve sen buraya geldiğinde seni göremedim."

"Artık buradasın."

"Evet, ama istediğim kadar uzun süre değil. Hızlıca yemeli ve oraya geri dönmeliyim." Oturdu ve yemeği paketinden çıkarmadan önce beni kucağına çekti.

Dolu bir çizburgeri ortalığı dağıtmadan yemek yeterince zordu. Lars'ın kucağında, kolları üzerimdeyken ve kalbim boğazımdayken bunu yapmak neredeyse imkânsızdı.

Ama bunu başardım çünkü benim orada olmak istediğim kadar onun da bana ihtiyacı olduğunu hissettim.

"Bugün ne oldu?" Elimdeki tatlı patates kızartmasıyla kapıyı işaret ederek sordum.

"Tipik bir pislik. Pislik müşteri. Tuhaf piliçler. Olur böyle şeyler."

Bundan daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. Ama bana deli diyebilirsiniz, içimdeki empati bu konuda konuşmak istemediğini söylüyordu. Belki de kırpılmış, iki kelimelik cümlelerdi. Her neyse.

"Bana gününü anlat," diye emrederek teorimi doğruladı. "Hyde'da işler yolunda mı?"

"Piper'in bugün bir görüşmesi vardı."

"Ve?"

"Ben daha oraya varmadan bitmişti."

"Kahretsin, bu çok kötü." Yüzünü buruşturdu. "İş sahibi olmanın zevkleri." Ses tonunda mizah vardı ama çok fazla hayal kırıklığı da vardı.

Yemeğini mideye indirirken dikkatini dağıtmak için ona okuldan bahsettim. Daha spesifik olarak, çocukların maskaralıkları. Hepsi bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu.

Büyük çocukların yaptığı yeni bir dans.

Beş yaşındakilerin çok fazla koordinasyonu yoktu. Ya da ritim. Ya da detaylara dikkatleri. Bu da, hassas kol hareketlerinden ziyade, sudan çıkmış balık gibi çırpındıkları anlamına geliyordu.

Görsel bir örnekle tamamladığım açıklamam, sırttan Lars'ın gözlerinin yakınındaki gerilim çizgilerini gevşetmeye yetti. "İzlemesi çok komik olmalı."

"Öyle," diye onayladım. "Hikaye zamanı veya matematik çemberleri sırasında çok verimli değil ama bazı hareket molaları ekledim."

Gülümsemesi küçüldü ama kötü anlamda değil. Samimi ve yumuşaktı. "Onlarla aran iyi."

Öğretmenliğime iltifat ettiği son seferde olduğu gibi, sıcaklık midemde dönerek kemiklerime yerleşti. "Deniyorum."

"Başarılı olmuşsun gibi görünüyor." Lars ambalaj kâğıdını buruşturdu ve sanki vücudu ona bağlanmış gibiydi. Kasları sıkılaştı ve yumruğundaki kâğıt gibi büküldü. "Geri dönmeliyim."

"Umarım gecenin geri kalanı daha iyi geçer."

"Daha kötüsü olamaz derdim ama bu evrene benimle dalga geçmesi için bir meydan okumadır." Eğildi ama dudakları yanağıma değecek şekilde yüzümü çevirdim. "Ne sikim?"

"Burger nefesim var."

"Sanki umurumda. Eğer bu geceyi atlatacaksam, bu senin dudakların sayesinde olacak." Çenemi kavradı ve başımı kendisine doğru eğdi. "Öp beni, bebeğim."

Buna nasıl karşı çıkabilirim?

Özellikle de sıkı tutuşu bana fazla seçenek bırakmadığı için.

Gitmesi gerektiğini söylemesine rağmen öpücüğü derin ama yavaştı. Ben arkamı dönüp ona sarılmaya hazır olana kadar acele etmedi, yaladı, alay etti ve ısırdı. Ya da belki de motosikletine karşı yaptığı gibi beni sahiplenmek için elini itti. Oluşturduğu acıyı hafifletecek herhangi bir şey.

"Çıkarken bana mesaj at," diye emretti, dudakları hâlâ benimkileri okşuyordu. "Tamam."

"Kahretsin, keşke seni boşaltacak zamanım olsaydı."

Ben de bunu diledim. Hararetle. Eğer bir cinim ve üç dileğim olsaydı, bunlar dünya barışı, açlığın sona ermesi ve sınırsız Lars orgazmı olurdu.

Ve bu sırayla olması da gerekmiyor.

Kalçalarımın tutarak beni kaldırdı ve ayağa kalktı. Bir başka hızlı öpücükle - ve sertleşmiş aletini pek de ince olmayan bir şekilde ayarlayarak- hayal kırıklığımı faturalardan ve matematikten çıkarmam için beni yalnız bıraktı.

Aptal matematik.

On Beşinci Bölüm

Boşta Kalan Eller Gözleri

Oyar Joss

HAYIR.

Ama cidden.

Aptal matematik.

Wicked'in ödeme haftasının son günü olan Çarşamba günleri, geçmişteki karmaşaya zaman yolculuğu yapmadan önce mevcut rakamları girmeyi severdim. Tamam, belki *sevmek* çok güçlü bir kelime oldu. Ama iyi çalışıyordu.

Yine, *iyi* de çok güçlü bir kelime olabilir. Her neyse.

Mesele şu ki, bu benim rutinimdi ve genellikle sorunsuz giderdi. Lars, aksini iddia etmesine rağmen, rakamlarla arası iyiydi. Dahası, kurnaz bir iş adamıydı. Alkolden bar atıştırmalıklarına ve sabuna kadar her şeyde indirim ve toplu fiyat alıyordu - bir striptiz kulübünde olması gereken son derece önemli şeyler. Anlayabildiğim kadarıyla Wicked, ödediği mükemmel ücretlerle bile etkileyici bir kâr elde ediyordu. Kaos katmanlarının altında şaşırtıcı derecede düzenli ve metodik bir muhasebe vardı. Görünüşe göre ofis yönetimi açısından bir şeyler yolunda gitmemişti.

Bana anlattıklarına göre, o şeyin adı Eddie'ydi.

Kalemimi masaya vurarak ekrandaki rakamlarla önümdeki kâğıt dizisine baktım. Bir şeyler uyuşmuyordu. Ne kadar ararsam arayayım, gizli yinelenen ödemeye örtüşen bir fatura ya da makbuz bulamıyordum.

Sinirli bir iç çekişle ayağa kalktım ve koridora çıkmadan önce gerindim.

Boş koridor.

Genellikle soyunma odasında bir fedai bulunurdu ama o yoktu. Ana odaya açılan sallanan kapıya gittim ama

orada da kimse yoktu.

Biraz bakmaktan zarar gelmez.

Her zaman arka kapıdan girerdim. Ofiste çalıştım. Sadece Lars'ın özel banyosunu kullandım. Bırakın ön odayı, soyunma o d a s ı n ı n yanına bile yaklaşmadım. Ama inatçı katır beynim, bu ödemenin ne için olduğunu ve hesap tablomda nerede sınıflandırılacağını bulana kadar devam etmeme izin vermiyordu.

Yani, gerçekten, striptiz kulübünün striptiz bölümüne gitmekten başka seçeneğim yoktu. Kendi merakım için değil elbette. Bilim adına... Er, matematik.

Zamanlama mükemmeldi, sessiz müzik sahne setleri arasında olduğunu işaret ediyordu. Kapıyı hafifçe araladım, işe alınmış kas gücünden oluşan bir duvara çarpmayı bekliyordum ama o tarafta da kimse yoktu.

Huh.

Az sayıdaki öğleden sonra müşterisiyle sohbet eden açık saçık giyimli tanrıçalar olduğu için, odaya girdiğimde kimse bana dikkat etmedi.

Ve dondu.

Vay canına.

Lars -sık sık burayı yakmakla tehdit etmesine rağmen- işiyle gurur duyuyordu. Bu, mekânın dışından ve arkasından belli oluyordu. Ön tarafın soluk halılar, yırtık pırtık duvar kâğıtları, gizemli lekeler ve titreyen çıplak ampullerle dolu olmayacağını biliyordum.

Elbette başka pek çok *çıplak* şey de vardı, ama asıl mesele de buydu zaten.

Yüksek beklentilerime rağmen Wicked'in bu kadar *seksi* olmasına hazırlıklı değildim. Bar, masalar ve sahne, neredeyse direkler kadar parıldayan uyumlu siyah ahşaptan yapılmıştı. Koyu mavi minderli kabinler bir duvarı kaplıyor, bar ve sahne arasındaki boşluğu ise birbiriyle uyumlu uzun masalar ve tabureler dolduruyordu. Sahnede sıralanan sandalyeler ekonomik olmaktan ziyade rahatlık için yapılmış gibi görünüyordu.

Mantıklı olan da buydu. İşgalciyi rahatlamaya davet ettiler. Bir süre kalmaya. Çok harcayın.

Bu, avizeleri ve kristal kadehleri olan lüks bir yer olduğu anlamına gelmiyordu. Ama klişeleşmiş bir batakthane de değildi. İkisi arasında bir yerdeydi. Serin ama rahat. Güzel ama gösterişsiz.

Erkeksi ama bir o kadar da seksi - tıpkı sahibinin kendisi gibi.

Gözümü Lars'tan ayırmadan bara doğru ilerledim. Nerede olduğunu bilen biri varsa o da Sasha'ydı. Eski dansçı barmen, yedek süpervizör, drama hakemi ve onu Wicked'in ana tavuğu yapan milyonlarca başka şeydi.

Onu severdim. Büyüleyici derecede kaba bir mizah anlayışı vardı. Ayrıca Lars'ın güvendiği tek çalışan oydu, bu da çok şey ifade ediyordu.

"Selam bebeğim," diye selamladı. "Benim ateşli bir erkeğe ihtiyacım olduğu kadar senin de soğuk bir diyet kolaya ihtiyacın var gibi görünüyor."

Oraya bunun için gelmemiştim, ama o söyleyince... "Lütfen."

Bir bardak ve soda tabancası aldı, doldururken odayı taradı. "Kağıt cehenneminde işler nasıl gidiyor?"

"Cehennem gibi. Lars'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"O... uh... meşgul. Boşta gezen eller falan." Gülümsemesi genişti. Belki de çok genişti. Piper'ın bir şeylerin peşinde olduğu zamanki gibi yaramaz bir yanı vardı. Sasha'yı bunu anlayacak kadar iyi tanıdığımdan değil. "Neden onu burada beklemiyorsun? Eminim yakında işi biter."

Tam açıklama isteyecektim ki barın en ucundaki bir sarhoş inlemeye başladı. Ve sonra öğürmeye.

Ew.

Sasha hızla bardan aşağı indi ve içimi bir önsezi duygusu kaplarken bakışlarımı kaçırdım. Ferahlatıcı ve lezzetli soda birdenbire boğazımdan aşağı kayan bir tuğlaya dönüşerek huzursuz midemde çalkalanmaya başladı.

Ne kadar kolay çarpıtılabilirse çarpıtılsın, bunun ağırlaşan adamla ya da Sasha'nın kaçamak cevabıyla hiçbir ilgisi yoktu. Ve inanın bana, beynimin bir kısmı bunu bir simit gibi bükme için elinden geleni yapıyordu.

Ya da çok çıplak ve çok çevik bir dansçının vücudunu Lars'ın etrafına sarması gibi, boşta kalan elleri onun vahşiliğiyle dolu.

Hayır, bozuk bir dede saati gibi çalan uyarı zilleri, aniden benim alanıma giren rastgele bir adamdan kaynaklanıyordu.

Dışarıdan ürkütücü görünmüyordu. Gençti. Babasının avukatını çağdırmaktan küçük bir rahatsızlık duyduğunu söyleyen o hazırcı, şımarık haliyle biraz çekiciydi. Sadece onda bir gariplik vardı. Randevu tecavüzü ondan, içinde yıkandığı Drakkar Noir kadar güçlü bir şekilde yayılıyordu.

Yanılmış olabilirim. Harika bir adam olabilirdi, sadece yeni bir bira ya da başka bir şey için gelmiş olabilirdi.

Hâlâ içkimi onun yanına koymuyordum.

İçgüdülerim doğrulanmıştı çünkü göğüslerime bakıp onlarla konuşurken bir yandan da bir tomar banknot gösteriyordu. "Güzelim, vardıyan ne zaman başlıyor? Kaçırmak istemiyorum."

"Ben dansçı değilim," dedim, kibarca ama daha fazla konuşmaya davet etmeden.

Sanki kırmızı halıyı serip kurye güverciniyle davetiye göndermişim gibi yaklaşmasına engel olmadı. "Sensin. Sana benzeyen bir kız, striptizci değilse böyle bir yerde öylece oturmaz. Endişelenme bebeğim, sen bitmeden seni gördüğümü kimseye söylemem. Bu sadece benim için bir ikram. Ben kızlarımı doğal severim."

Oh barf.

Yıllarca bu saçmalıklarla uğraştım. Sanki bir kadının değeri göz farı arttıkça azalıyormuş gibi. Eski sevgiliye kızgınlıkla katlanmış olabilirim ama rastgele bir dangalağa katlanamazdım.

"Dansçı değilim," diye sertçe homurdandım.

Dudağı kıvrılmadan önce beni çok dikkatli bir şekilde inceliyordu. İfadesini kaplayan tiksintinin aksine, yatak odasındaki ateşli gözlerinde çıplak bir şehvet vardı. En azından ben öyle düşünmüştüm. Hapşırığını tutuyor olabilirdi.

Ya da bir shart.

"Bana *bu* şekilde sallandığımı söyleyerek kalbimi kırma. Sadece doğru erkeği bulamadın." Dudaklarını yaladı. "Kızları birlikte izleyeceğiz ve sonra seni evime götüreceğim ve onların asla veremediği şeyi sana vereceğim."

Orgazmsız bir gece, ömür boyu sürecektir bir pişmanlık ve zührevi bir hastalık mı?

Cevabım dilimin ucuna kadar geldi ve kelimeleri içimde tutmak için yanağımı ısırarak zorunda kaldım. Ona klişeleşmiş, küçümseyici tavrını nereye sokacağını söylemek istedim, hayır, can atıyordum. Bu *kadınlardan* herhangi birinin ona dokunmasının tek nedeninin, bunun onların işi olması ve saygıyı hak eden profesyoneller olmaları olduğunu. Bırakın başka bir şeyini, elini sıkmam için bana verebileceği hiçbir baba parası yoktu.

Ben daha iyi biliyordum. Ne kadar doğru ve hak edilmiş olursa olsun boşboğazlık etmek risk almaya değmezdi. Kırılgan bir egosu olan bir adam tehlikeli bir şeydi. Bazen duygusal olarak, Peter'da olduğu gibi. Ama çoğu zaman da fiziksel olarak.

Sessizliği tercih ederek Sasha'yı ve taburede durmaya çalışan sarhoşu kontrol etmek için döndüm.

Bir el st koluma dolandı ve beni şiddetle büktü. Beni tutmaya devam ederken adamın yüzü benimkine çok yakındı. Gözlerinde fke parlıyordu, yüzü gergindi ve ifadesi gök gürültüsünü andırıyordu. "Sen kim olduğunu sanıyorsun, sürtük? Kimse seni görmezden gelemez-"

Bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra ise Lars tepesinde belirirken kıının üzerine yığılmıştı.

Lanet olsun.

"Benim lanet kadınıma mı dokunuyordun?"

"Whoa, kardeşim, ben yapmadım-"

"Ben senin lanet olası kardeşin değilim. şimdi cevap ver bana. Dokunuyor muydun? *Benimkine.*

Lanet olsun. Kadın mı?" Lars her kelimeyi sert bir kesik sesle ısırdı.

"Lars," diye araya girdim, olay büyümeden yatıştırmaya çalışıyordum.

Dangalağın ifadesi gök grltsyse, Lars'inki kasırganın ortasında tsunamiyle karışık bir kasırgaydı ve bakışları bana yöneldi. "Bu orospu çocuğunu öldürdükten sonra seninle ilgileneceğim."

Anlaştık mı?

Uğraşacak ne var ki?

Bakışlarına karşılık verdim. "Ben ne yaptım ki?"

"Sana arkada kalmanı söylemiştim. Defalarca. Buraya ait değilsin."

Sen buraya ait değilsin.

Kelimeler beynimde bir döngü halinde sekerek kalbimi parçaladı. Ruhumu. İçimi boşaltıyordu.

Vahşi ve kötülerin arasına ait değildim. Seksi değildim. Renkli değildim. Kalp atışlarını yükseltme yeteneğine sahip değildim.

Lars kendisi söylemişti. Hem de yüzüme karşı. Gzeldim. Bunu iyi bir şeymiş gibi göstermişti ama artık o kadar emin değildim.

Çünkü oraya ait değildim. O zaman

siktir et.

Siktir git

buradan. Onu

da sikeyim.

Lars

Az önce ne oldu yle?

Joss'un hışımla uzaklaşmasını izledim ama kahverengi gözlerindeki ateşi görmeden önce değil.

Ateşi bana doğru yöneltmişti, ki bu hiç mantıklı değildi.

Kızmayı hak eden biri varsa, o da bendim. Ona arkada kalmasını söylemişim. Beni bulması gerekirse fedaileri kullanmasını söylemişim. Yine de, agresif bir müşteriyle uğraştıktan sonra içeri döndüğümde onu barda otururken bulmak beni çok şaşırtmıştı. Kurtlar sofrasında bir masumiyet feneri gibiydi. Cehennem çemberinde cennetten bir tat.

O kadar dayanılmaz derecede güzeldi ki, oradaki her erkek ona bakıyordu. Ve bunun için hepsini öldürmek istedim. Piç kurusu elini kızın koluna dolamadan önce bile öğleden sonraki şiddet eyleminin henüz bitmediğini biliyordum.

Kadınlara rızaları olmadan dokundukları için parmaklarını kırmak, *kadınım*a dokunduğu için ayaklarımın dibindeki piç kurusuna yapacaklarımın yanında çocuk oyunağıydı.

"Onu takip et ve gitmesine izin verme," diye emrettim Killer'a. Yerdeki salak kaçmaya çalıştı, ben de ağır botumu göğsüne dayadım. "Gerekirse kapıyı kilitle."

Arkama bakmadan önce onun *korumasız* koridora çıkmasını bekledim. Frankie'yi görmeyi bekliyordum. O eli sopalı pisliği benim için dışarı sürükleyen oydu.

Beklenmeyen şey Gary'nin sırttan yüzüydü.

Onu pek iyi tanıımıyordum. Daha yeni bir fedai, çok ukala ve basit talimatları takip edemediği için işsizdi.

"Kovuldun," diye ısırdım.

Gülümsemesi düştü. "Ne? Neden?"

"Nerede olman gerekiyordu?" Ben talep ettim.

Göğsünü şişirerek çenesini kaldırdı. "Bana dışarıda ihtiyacın vardı."

Bırakın ona ihtiyacım olmasını, dışarıda olduğunu bile fark etmemiştim.

Mizahsız bir kahkaha attım. "Bir pisliğin parmaklarını kırmak için üç fedaiye *ihtiyacım* olduğu gün, Wicked'ı sattığım gündür."

Bir fedaiye bile ihtiyacım yoktu. Elbette, destek akıllıcaydı. Ve ben dışarı çıkana kadar geri alma ve alıkoyma işlerini yapmaları uygundu.

Ama kirli işlerimi kendim yaptım.

Patron olmanın avantajlarından biri.

Gary elini koridora doğru uzatarak, "Dostum, sadece bir koridor," d i y e sızlandı. "Hiçbir şey olmayacaktı."

Benim yüz ifadem taşlaştı, onun da beti benzi attı. Gözlerimi ondan alıp bok tekmemin altında sıkışmış adama çevirdim ve tekrar geri döndüm, "Bir şey yok mu Gary?" diye gürledim.

"Sürtüğünün tasmaşını kısa tutmaman benim suçum değil."

"Lanet olsun," dedi Frankie, Gary'nin vücudunu engellemek için vücudunu hareket ettirerek. "Patron, o bir çalışan."

"Umurumda değil," diye homurdandım, neredeyse yerdeki piçin gitmesine izin verecektim. Neredeyse. Ama iki kat eğlenmek varken bunu neden yapayım ki?

"Evrak işlerini düşünün."

Kahretsin. Daha fazlasına ihtiyaç duymadığım bir şey varsa o da evrak işleriydi. Çalışma departmanına eski çalışanımı neden dövdüğümü açıklamak muhtemelen bir yığın evrak getirecekti.

"Çıkarın onu buradan," diye emrettim ama Frankie çoktan Gary'yi kapıya doğru kurbağa yürüyüşüyle götürüyordu.

Sanki üzgün küçük bir köpek yavrusuymuş gibi, adamı gömleğinin arkasından yakaladım ve babası ve bir avukat hakkında bazı tehditler savururken onu dışarı sürükledim. Ya da yasal. Kartal mı? Beagle mı? Bilmiyordum, dikkat etmemiştim.

O önemli biriydi ve babası yarı kuş, yarı köpek bir avukattı. Vesaire, vesaire, vesaire.

Hiçbir şeyi değiştirmedim.

Ben yüzünü kapıya çarpmak için kullanırken o kapıya tutunmaya çalıştı. "Bu çok üzücü," diye mırıldandım. "Kendini utandırırıyorsun."

Onu binanın yan tarafına, oraya döktüğüm kan sayesinde siyah ışık altında neon gibi parlayan gizli girintiye götürdüğümde, onu tuğlaya doğru yatırdım.

Ve ağlamaya başladı.

Kahretsin, çocuk histeri krizine girdi. Özür, rüşvet ve istesem de anlayamayacağım başka şeyler söyleyerek hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Joss'a nasıl dokunduğunu hatırlayana kadar onun için neredeyse üzülüyordum. Onu nasıl döndürdüğünü. Yarı boyunda bir kadına dokunacak kadar erkekti, tehdit etmeden ya da satın almadan sonuçlarına katlanacak kadar da erkekti.

Her şeyin bir ilki varmış gibi görünüyordu.

Yumruğum hızla uçarak çenesine çarptı ve sözlerini kesti.

Bir elimle boğazını sıkarken, bir sonraki yumruğum burnuna isabet ettiğinde onu ayakta tutmak zorunda kaldım. Kan fişkırmadan önce tatmin edici bir çıtırtı duyuldu ve hissedildi. Elleri havaya kalktı ama bana vurmak için değil.

Hayır, sadece burnunu kapattı ve tısladı. Onları çektiğinde gözleri büyüdü ve sonra geri yuvarlandı.

Ve aşağı indi.

Kendi kanını görünce bayıldı.

"Bu hayatımda gördüğüm en üzücü şeydi," dedi Frankie cık cıklayarak. "Yedi yaşındaki yeğenim onu yere serebilirdi ve bu karateye başlamadan önceydi."

Abartmıyordu.

"Yüzünü kara listeye alın," diye emrettim. "Sonra da onu buradan çıkarın." Frankie adamı yakasından tutup kaldırdı, onu tokatlayarak uyandırmaya hazırды.

Kaçınılmaz gözyaşlarıyla baş etmesi için onu bıraktım, böylece ateşli esmerle yüzleşebildim.

Başka bir felaket yaşanmadığından emin olmak için ön kapıdan geçerken, ellerimdeki kan lekelerini yıkamak için barın arkasında durdum. Neredeyse bitirmiştım ki, "Sen bir aptalsın." dediğini duydum.

Sasha'ya uyarıcı bir bakış attım. "Ben senin patronunum."

"Haklısın." Bana öldürücü bir gülümseme fırlattı. "Sen bir aptalsın, *patron*."

"Ben ne halt ettim?"

"Ona buraya ait olmadığını söyledin... seni aptal."

"O yapmaz. Aksi takdirde buradaki tüm piçlerin gözlerini oymak zorunda kalacağım." Söz konusu piçlerden birkaçının başka bir yere oturmak için bardan uzaklaştığını belli belirsiz fark ettim.

Çok zekiler.

Sasha gözlerini devirdi ve sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi yavaşça konuştu. Ya da bir moronla. Ya da geri zekâlı bir çocukla. Çok az insan buna kalkıştı ve daha da azı bundan paçayı kurtarırdı. "Tatlı kız arkadaşına, bütün kadınların seksi olduğu bu yere ait olmadığını söylemişsin."

Ne dediğini anlamam gerekenden daha uzun sürdü. Çünkü aklımda, hiçbirisi Joss'a yaklaşamıyordu. Kimse yaklaşamadı. O, benim kişisel ıslak rüyamla çarpılan bir fanteziye sarılmış mükemmellikti.

Ama bunu bilmeseydi, nasıl çuvalladığımı anlayabilirdim.

Sadece bunu bildiğinden emin olmalıydım. Hem de en ufak bir şüphe duymadan.

Koridora çıktığımda Killer ofisimin karşısında duruyordu, kollarını kavuşturmuş ve yüz ifadesi gerilmişti. "Kızgın, patron." Genelde çalışanlarım birinin bana dert yanmasıyla eğlenirdi. Ama Killer'ın Joss'a karşı bir zaafı vardı ve onun üzgün olması onu da üzmüştü. Bu yüzden bana ters ters baktı ve devam etti. "Düzelt şunu."

Ofisin kilidini açtım ve içeri girdiğimde onu giyinik buldum. Kapüşonlu. Çanta. Etrafında güçlendirilmiş çelikten bir duvar. "Sonunda. Söyle..." Karşısındakinin Killer değil de ben olduğumu görünce sözleri kesildi ama sadece bir anlığına. Sonra omuzları geriye düştü ve çoğunlukla boş olan yüz ifadesindeki tek duygu inatçılıktı.

Tanrım, bu beni sertleştirdi.

"Bugün erken çıkıyorum," dedi, tartışmam için beni cesaretlendirerek.

Yapardım çünkü işleri yoluna koyana kadar gitmesine izin veremezdim.

Dilimde onun tadını tekrar almak sadece bir bonus olacaktı.

Kendimi kaybetmeden önce en önemli soruyu sordum. "Sana zarar verdi mi?"

Gözlerini devirdi. "Sadece dilimi çok sert ısırduğım için."

Omuzlarım gevşedi. Baygın olsun ya da olmasın, ona zarar verseydi o orospu çocuğunu öldürürdüm.

Ona doğru yürüdüm. "Ön tarafa gitmen konusunda sana ne demiştim?"

"Yüzümü *Operadaki Hayalet'in* arkasına saklamadığım sürece bunu yapmam. Maske," diye mırıldandı, inatçılığına alaycılığı da ekledi.

Bu iğneleme beni daha da sertleştirirdi. Ama bunun altında başka bir şey vardı. Daha kötü bir şey.

Yaralandım.

Lanet olsun.

Ben bir aptalım.

"Sen aklını kaçırmışsın," diye homurdandım ve ona yaklaştım. Onu hissedebileceğim kadar yakın. Üzerimdeki etkisini onun da hissedebileceği kadar yakın. "Benimle aynı binada olduğumu bildiğim için zamanımı ereksiyonla savaşıyor geçiriyorum. Seni o orospu çocuklarından biriyle aynı odada istediğimi mi sanıyorsun? Sana baktıkları için gözlerini oymadığım için şanslılar."

"Kimse bana bakmıyordu." Buna inanıyordu. ılgınca ifadesinde zerre kadar sahte alakgönüllölük ya da iltifat için balık avlama saçmalığı yoktu.

"Böyle düşünüyorsan körsün ve aklını kaçırmışsın demektir. Her biri benim olduğum yerde olmayı dileyerek bakıyordu, bedenın onlara karşı ve tadının hatırası lanet dillerine musallat olmuşken. Lanet olsun Joss, sırı başka bir hıyarın *sana* dokunduğunu görmek için dansılardan birine elini sürdüğü için bir piçin parmaklarını kırdıktan sonra içeri girdim. Benden önce bayılmasaydı elindeki bütün kemikleri kıracaktım."

"Birinin parmaklarını mı kırdın?" diye fısıldadı, yüzü dikkatle boştu.

Benim bir aziz olmadığımı biliyordu. Beni zorlayacak kadar aptal olan herkesle yumruk yumruğa olmayı sevdiğimi. Hapis yattığımı. Bir striptiz kulübü sahibi olduğumu, kurabiye pişiren, kartondan kesikler yapan ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için yaptığı diğer tüm sağlıklı şeyleri yapan güzel anaokulu öğretmenine bu kadar takıntılı olmamam gerektiğini biliyordu.

Ama yine de benimle takılmaya karar vermişti, bu da beni elde edeceği anlamına geliyordu. Her şeyimle, olduğum gibi. Çünkü ben de ondan aynısını talep ediyordum.

"İlk kez olmuyor," dedim dürüstçe. "O sürüngen neden bayıldı?"

"Burnunu kırdı."

"Sırf bana dokundu diye mi?"

"Hayır, *sadece* bu kadar. Benden başka kimse sana elini süremez."

Cevap vermedi ve sessizlik uzadıkça içim daraldı. Uzun bir dakikadan sonra başını salladı ve iç çekti. "Şimdi kim aklını kaçırmış?"

"Sana gelince mi?" Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve başını geriye doğru çekerek yumrukladım. "Kesinlikle."

O itiraz edemeden ağzını kendi ağzımla kapattım. Dudakları birbirine yapışmıştı, vücudu kaskatı kesilmişti.

Şanslıydım ki biraz sıkı çalışmaktan hiç korkmamıştım.

Dudaklarını benim için açması için ikna etmedim. Sabrım yoktu. Dilimi kullandım ve zorla içeri girdim. İsteddiğimi aldım. Dünyamdaki pisliğin ona zarar vermek için uzanmadığına dair güvenceye ihtiyacım vardı. Kollarımda olduğuna dair güvenceye ihtiyacım vardı.

Benim olanı aldım, aldım ve aldım.

Çok geçmeden Joss yumuşadı. Bana doğru eğildi. Bana sarıldı. Beni olduğum gibi kabul etti. Olduğum gibi.

Açgözlü, hak etmeyen bir piç.

"Hâlâ delisin," diye mırıldandı ağzımı boynunu okşamak için indirdiğimde.

"Evet," diye kabul ettim ve tekrar dudaklarının tadına bakmak için yukarı çıktım.

"İnsanların burunlarını öylece kıramazsın," diye soludu öpücükler arasında.

"Ya da parmaklarını. Ya da gözlerini oyamazsın."

"Yapabilirsin." Alt dudağını ısırdım. "Ve yapacağım."

Başka soru, talep ya da hakaretleri öpücüğümle keserek, kot pantolonunu çıkarıp bacaklarından aşağı iterek bu andan faydalandım. Kahretsin, onu masamın üzerine eğmek istiyordum, kumaş kalçalarını bir arada tutarken, ona o kadar derinden çarptım ki, işimiz bittikten çok sonra beni hissedecekti.

Siktir et.

Yapacağım şey tam olarak buydu, ilk sefer lanet olsun. Yatakta geçirecek saatlerimiz olduğunda bunu ona telafi edecektim.

Elim amını avuçlamak için henüz hareket etmişti, orta parmağım sırlıslıkla dudaklarının arasından kayıyordu ki kapı çalındı.

Eddie hayatımı ve işimi çeşitli şekillerde mahvettiğinden beri burayı sık sık yakmak istiyordum. Ama hiçbir zaman şu anda istediğim kadar değil.

"Siktir git," diye bağırdım, parmağımı içine bastırırken sesim hırçınlaşmıştı.

İniltisi göğsümde boğulurken, yarım yamalak bir şekilde başka yöne kaymaya çalıştı.

"Sasha'nın gitmesi gerekiyor ve yerine geçecek kişi henüz gelmedi," diye karşılık verdi Killer.

Kahretsin.

Zamanında gelmeleri için insanlara bir saat erken randevu vermeye başlamalıyız.

"Frankie barın arkasına geçsin. Beş dakika içinde çıkacağım."

"Hepsi bu kadar mı?" Joss fısıldadı, masum bakışları ve günahkâr bir sırıtışla.

"*Zamana* ihtiyacın olduğunu sanıyordum."

"Anladım patron," diye seslendi Killer.

Bana yalvarana kadar onunla alay ederek ve sonra konuşamayana kadar onu becererek yüzündeki sırıtışı silmek istedim. Parmağım kıvrıldı, ciddi bir şekilde düşünürken nefesinin kesilmesine neden olan bir noktaya sürtündü. Kaçınılmaz vuruşları ve erimeleri duymazdan gelebilirdim ama onun yapabileceğinden şüpheliydim.

Ve bu *zamana* ek olarak, onun odaklanmasını istedim. Her şeye.

Ona takıntılı haftalar geçirmiştım. Ona sarılmıştım. Sonunda onun daracık amına girdiğimde, onun da aynı şeyi hissetmesini istedim.

Bu, barın arkasına atlamadan önce onu boşaltmayacağım anlamına gelmiyordu. Dilimde onun tadının olması gecemi çok daha iyi hale getirecekti.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde, nefes alış veriş hızlandıkça göz kapaklarının ağırlaştığını hissettim. Elini başıma götürdü ve kavga etmek için hazırlandım. Ama beni itmek yerine kendine doğru çekti.

Benim için açgözlü.

Kumaş demetini bacaklarından aşağı doğru ittim ve onu motoruma yasladığım zaman yaptığım gibi bacaklarını ayırdım. Ağır ahşap masa Harley'den çok daha fazlasını kaldırabilirdi, bu yüzden Joss arkasına yaslanırken ağırlığını daha fazla verdi.

Tüm tatlılığını tatmayalı yıllar olmuş gibi içine daldım, onu öptüğüm gibi amını dilledim. Ne kandırdım ne de alay ettim. Yuttum. Aldım.

Kalçalarını oynatırken avuç içleri saçlarıma sürtünüyordu. Onun işaretlerini aldım, bana ihtiyaç duyduğu yere gittim ve daha sert yere bastığında baskıyı artırdım.

"Sen," diye nefes verdi.

"Peki ya ben, bebeğim?" Klitorisine geri dönmeden önce sordum.

"Bu... ikinci kez... yapmadın... yapmanı... istiyorum..." Homurtu ile sızlanma arasında bir ses çıkardı. "Bunu yapmaya devam edince odaklanmak zor oluyor."

Dilimi daha hızlı oynattım. "Bu mu?" "Evet," diye tısladı nefes verirken.

"Boşalmamı ister misin bebeğim?" Dudaklarım klitorisini sıyırırken bir parmağımı tekrar içeri kaydurdım.

Hayatı buna bağıymış gibi başını salladı.

"Seni düşünürken sikimi nasıl okşadığımı görmek ister misin? *Sonunda* içine girdiğimde amının beni ne kadar mükemmel sıkacağını hayal ederken?"

Kalçalarını sallarken bir kez daha hızlıca başını salladı, amı parmağımı fantezilerimden daha iyi bir şekilde sıkıyordu.

Tanrım, beni öldürecek.

Onu tatmak, onu hissetmek, tüm o tatlılığı koklamak.

Hiçbir soğuk su ya da beyzbol istatistiği ereksiyonumu geçirmiyordu. Eğer kadını ben rahatlatmak istiyorsa, ben kim oluyordum da karşı çıkıyordum?

Boştaki elimle sikimi serbest bıraktım, klitorisini emerken onu yumrukladım. İnilti lerim ona karşı titreşerek başımı daha sıkı kavramasını sağladı.

Öne ve yana doğru eğildi, bir yandan ağzımı bağlı tutmaya çalışırken bir yandan da görebilmek için elinden geleni yapıyordu. Gövdemi döndürdüm ve nefesi kesildiğinde her şeyi görebildiğini biliyordum, "Oh, Tanrım."

Beni görünce ıslandığını hissedebiliyordum. Benim yüzümden. Taşaklarımın gerilmesi için yeterliydi ama boşalmayacaktım. O boşalana kadar.

Beni öldürse bile.

Ve bu gerçek bir olasılıktı çünkü ben sikimi okşarken onun bana bakması aklımı kaçırmama yetiyordu.

Özellikle de kendini bana yaslar ken tırnakları başımı tırmaladığında.

Parmağımı çektim ve kalçasını kavrayarak onu daha sıkı çektim. Ona istediği baskıyı verdim. *İhtiyacı vardı.* Çünkü saniyeler içinde boşalıyordu, tadı dilime doluyor ve inlemeleri kafamı dolduruyordu.

"Lars," diye mırıldandı, çok fazla geldiğinde uzaklaştı.

Devam etmek istedim. Açgözlülükle başka bir orgazmı zorlamak için. Ama kontrolüm çok zayıftı ve daha fazla dayanamadım.

Ayağa kalktım, sikimi pompalamaya devam ettim. Sertçe sıkıyordum. Daha hızlı ve daha hızlı okşayarak. Onun beni izleyişinden zevk alıyordum. "Benim için çok iyi boşalıyorsun, bebeğim. Çok güzel."

Joss'un bakışları hareketlerimi takip ederken, kalçaları huzursuzca hareket ederken bir inilti daha.

"İyi bir kız olup üzerine boşalmama izin vermek ister misin bebeğim?"

Çılgınca bir baş sallama, iri gözleri geniş ve odaklanmamış. Bana yöneltilmiş arzuyla doluydu.

"Amını benim için aç." Benim için.

Ben.

Sadece ben.

Emrettiğim gibi yaptı. Aferin kızıma, parmağını klitorisini ov mak için uzattı.

Sikeyim.

Sikeyim.

Fuuuuuck.

Boşalmam kalın patlamalar halinde fişkırpıp elini kaplarken gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim. Amını. Yumuşak kalçasını. Parmağını klitorisine götürmeden önce menimi toplayıp aceleyle kendini boşaltırken kayganlaştırıcı olarak kullanmasını büyülenmiş bir şekilde izledim.

Hayatım boyunca gördüğüm en seksi şeydi. Tüm pornolardan daha iyiydi. Sahnede memelerini sallayan herhangi bir hatundan. Kadınların erkeklerin istediklerini düşündükleri için yaptıkları pratik ve amaçlı şeylerden de. Gerçektir, çığdı ve o kadar ateşliydi ki, bitmiş sikim sarsıldı.

Ölüm döşğinde yaşlı bir adam olabilirdim ve bu anı aklıma gelen son şey olurdu. Sertleşmiş bir şekilde mutlu ölürdüm.

Bununla birlikte, evren hak etmediğim kıcıma Joss gibi birini hediye etmeyi uygun gördüğüne göre, sikimi onun derinliklerine gömülü olarak ölmeme izin vermeyi uygun görmesini umuyordum. Yakın bir zamanda değil. İkimiz de yaşlandığımızda, saçlarımız ağardığında ve ben şüphesiz hâlâ onun için deli oluyorken.

Göğüsleri her nefes alışında inip kalkıyordu. Özbilinç yoktu. Utanma yoktu. Bana doğru yöneltilmiş bir küçümseme yoktu ve kadını bana ters ters bakmaktan korkmuyordu.

Güzel öğretmen tembelce bana gülümsedi. Mutluydum.

Bir kâğıt mendil aldım ve hâlâ yarı sert olan aletimi kaldırıp pantolonumu yeniden giymeden önce kendimi sildim. O da bir tane almak için uzandı ama onu durdurmak için elimi bileğine doladım.

Niyetimi anlamadan önce sorgulayan bakışları benimkilere yöneldi ve başını salladı. "Olmaz öyle şey. Bu şekilde çalışmam."

"Neden olmasın?"

"Her tarafım yapış yapış
ve... ıslak." *Kahretsin, beni
öldürecek.*

Elimi saçlarının arasına daldırarak başını hafifçe geriye yatırdım. "Sakın senden etkilenmediğimi düşünme. Hayatımda gördüğüm en güzel, en ateşli, en seksi kadın olmadığını. Sana söyledim, günlerimi, gecelerimi ve aradaki her şeyi sadece seni düşünerek sertleşmek için savaşıyor ve geçiriyorum." Saçlarını avuçladım ve çektim. "Bunu ödeşme olarak kabul et."

Yanakları kızardı, gözleri kapalıyken bile ifadesi yumuşadı. Yatak odası gözleri. Dansçılara ders verebilirdi ve bahşişleri üç katına çıkardı.

Cennetin derinliklerindeyken bana böyle bakması için sabırsızlanıyorum.

"Ön tarafa gitmeliyim. Seni de yanımda getirirdim," elimi saçlarından çenesine doğru kaydırđım, "ama sonra ne olacağını biliyorsun."

"Kırık parmaklar, oyulmuş gözler... aynı tas aynı hamam," diye kestirip attı, hâlâ en ufak bir yargılama belirtisi göstermeden.

Onu öptüm, durmadan önce kapıya doğru ilerledim. "Neden en başta beni arıyordun?"

"Oh, kahretsin, neredeyse unutuyordum." Karıştırdığımız bir yığın kâğıdı karıştırdı, birini çekip çıkardı ve birkaç tuşa bastı. "Bir şey buldum... garip."

"Instagram'ını ne kadar takip ettiğimle ilgiliyse, basit bir açıklaması var," diye yarı şaka yaptım - çünkü kesinlikle yaptım, ama telefonumda, bilgisayarımda değil.

"Hangisi?" diye sordu, rol yaparak.

"Seni takip ediyorum."

Bir an sırtıttı ve bu beni çok etkiledi. Ama sonra dudakları aşağı döndü ve içim burkuldu. "Anlam veremediğim bazı ödemeler var."

Eddie'nin temizlemem gereken pisliklerinden biri daha olduğunu bakmadan anlamıştım. "Kime gidiyorlar?"

Kaşları bir araya toplanmıştı. "Controversy LLC. Google'da aramayı denedim ama hiçbir şey çıkmadı."

Omuz silktim çünkü kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Eğer farkında olduğun ve paylaşmak istemediğin bir şeyse, göz ardı edebilirim-"

Neye benzediğimi biliyordum. Ne iş yaptığımı. Hayatımda neler yaptığımı. Ve kim olduğumu. Ama Joss'tan gelen ima kesmişti. Çok acıttı.

Öldürüldü.

"Kendi şirketimden çalmıyorum," diye ısırdım, omuzlarım çökmüştü.

Savunmaya geçtiğimde, Joss özür dilemedi ya da iki katına bile çıkmadı. Hayır, kadını yüzüme gözlerini devirdi ve aptallık etmeye devam ettiğimi anlamamı sağladı. "Evet, zimmetine para geçirmek biraz ters etki yaratır. Ama belki de vergi içindir. Emeklilik. Fahişeler ve sakso. Bilmiyorum, milyonlarca açıklaması var."

Ağzımın kenarı bir sırtışa dönüştü. "Fahişeler ve sakso mu?" "Ya da emeklilik birikimleri," diye tekrarladı yavaşça, kendi gülümsemesiyle savaşıyor.

"Hayır, hotcakes, sahte bir LLC ile hiçbir şey. Sadece birkaç dolar verip bu işi unutulabilir miyiz?" Vücudundaki gerginlik bana cevabı söylüyordu, ama denemeye değermiş, böylece büyüyen baş ağrısıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktım - gerçek ve mecazi.

Başımı salladı, hayal kırıklığıyla kaşlarını çatarken dikkatini bilgisayardan ayırmıyordu. Bunun benim adıma mı yoksa inatçı kadınının gizemden hoşlanmadığı için mi olduğundan emin değildim. Her iki durumda da mutlu değildi. "Her biri *ufak* tefek, ama sayıları hızla artıyor. İlk başta bunun tipik varyasyonlar olduğunu düşünmüştüm ama sizin siparişiniz de aynıydı. Bu beni tedarikçilerin sizi dolandırmaya çalıştığından endişelendirdi, ben de araştırdım. *Araştırdım* diyorum."

Geri dönerek masanın etrafında döndüm, böylece öfkesinin hedefini görebilecektim. Bilgisayarda o kadar çok pencere açıktı ki, ne görmem gerektiğinden emin değildim.

"Söyleyebileceğim kadarıyla," diye farklı ekranlara tıkladı, "yazılımınız belirli faturaları otomatik ödeme talimatı aldığında, iyi bir miktar para ekleniyor ve sonra ayrılıp başka bir yere gönderiliyor."

Evet, Eddie'nin saçmalıklarına benziyor.

"Sanırım," diye devam etti. "Yanılıyor olabilirim çünkü bunların hepsi gerçekten akıllı, sofistike programlamanın derinliklerine gömülmüştü."

Ve bu Eddie'nin yapacağı bir şey değil. Kimse o piç kurusuna zeki ya da sofistike demezdi.

Joss'un düşünceleri benimkileri takip etti. "Eddie'nin teknolojiyle arası iyi miydi?"

Bir kolumu iki yanına koyarak onu sıkıştırdım, fareye tıkladım ve başımı salladım. "Bahışçisine ne kadar borcu olduğunu görmek için Celtics skorlarını kontrol etmediği ya da porno izlemediği sürece, RAM'i Instagram'dan tanı mıyordu."

Gülümsedi ve başını eğerek bana baktı. "RAM'in ne olduğundan bile emin değilim."

Vücutlarımız arasındaki boşluğu kapattım, sertleşen sikim onun yuvarlak kıkna baskı yapıyordu. "Sana bunu yapmak için sabırsızlanıyorum."

Gözleri kocaman oldu, dudakları aralandı. Bu daveti kabul ettim, çenesini kavradım ve ağzını kendi ağzımla kapatabilmek için başını daha da eğdim. Ağzına sokmak istediğim şey dilim değildi ama vaktimiz olan tek şey buydu.

Geri çekilerek, "Bu gece giderken bu pencereyi açık bırak." diye emrettim.

"Tamamdır."

"Teşekkürler bebeğim. Çok geç kalma."

Başını sallayıp "Anladım" diye tekrarlarlarken yüzü yumuşak, tatlı ve çok güzeldi.

Henüz bilmiyordu ama ona vermek için sabırsızlandığımdan emindim. Barın arkasında çalışırken aklım Eddie'deydi, bana ne kadara mal olduğu ve mezarın ötesinden hayatımı nasıl cehenneme çevirmeye devam ettiği. Dik göğüslerim olmadığı için müşterilerin hiçbiri konuşkan değildi. Ve mutlu saatler olduğu için herkes ucuz yerli şişeler sipariş ediyordu. Bu da geriye Düşünmek için çok zamanım oldu.

Ve aklıma gelen hiçbir şey gergin kaslarımı gevşetmedi, çenemi açmadı ya da damarlarımdan zehirli atık gibi akan öfkeyi yatıştırmadı.

Sulu şerbetçiotu içmeye ara verdiğimde telefonumu çıkardım ve eski komşumla, yani hücre komşumla olan mesajlaşmalarımı açtım. Killian Nox yarı İskoç, yarı İrlandalı ve her yönüyle korkunç bir herifti. Tabii sizin yanınızda değilse -ki şükürler olsun ki benim yanımdaydı. Tam iş tanımı, adamın kendisi gibi grinin içinde bir yerdeydi, ama bulmayı içeriyordu... her neyse. İnsanları. Cesetler. Bilgi.

Şaibeli LLC'ler.

Bilgisayarla arası iyiydi. Tıpkı adamları Beck ve Matt gibi.

Ama uğraştığımız Wicked'di. Baş belası olabilirdi ama *benim* baş belamdı. Burayı yakıp yıkacak biri varsa o da bendim. Bu yüzden iyiye ihtiyacım yoktu. En iyisine ihtiyacım vardı. Bu yüzden ortağını sordum.

Dair hala Amerika'da mı?

Nox: Hayır, evde bazı şeylerle uğraşıyor. Neden?

Teknik uzmanlığına ihtiyacım var.

Nox: Dikkatinin dağılmasını hoş karşılayacaktır. Bilgiyi gönder, ben iletirim.

Olur mu? **Ben:** Controversy LLC. Onlar hakkında her şeyi bilmem gerek.

Özellikle de neden onlara para gönderdiğimi.

ödemeler.

Nox: Telekızlara ve bahisçilere para ödemek mi?

Ve sonra, beni çok şaşırtan bir mesaj daha geldi. Göz kırpan bir emoji.

Vay anasını. Sakallı canavar tek kelime mesaj atmaktan nefret ederken emoji göndermeye başladı. Bahse girerim bunun için Gus'a teşekkür etmeli çünkü onu kontrol etmeden bir saatten fazla duramıyor.

Joss bu şakayı fahişeler ve sakso ile senden önce yaptı.

Nox: Tatlı kız mı söyledi bunu? Hayır, inanma.

Tatlı kız bunu ve güzel öğretmeni ilk gördüğümde hiç beklemediğim bir sürü seksi, iğneleyici ya da pis şey söyledi.

Hepsi, onunla ilgili her lanet şey beni çılgına çevirdi.

Düşmeme neden oldu.

Nox: Bilgileri Dair'a gönderdim. Ona bir viski ve kucak dansı borçlu olduğunu söyledi ama bir yolunu bulacaktır.

Ben: Joss'la konuşup doğru şarkıyı bulup bulamayacağıma bakmalıyım, ama sanırım ısrar ediyorsa ona bir kucak dansı borçlu olabilirim.

Başka bir mesaj gelmeden önce birkaç dakika ara verildi.

Nox: Kahretsin, beni güldürdün ve Nolan'ı ürküttün. Halının üzerine işmeden önce çocuğu sakınleştirmek zorunda kaldım.

Nox ve Gus'ın sevgi bağından kısmen Nolan sorumluydu, bu yüzden şımartılmış bir köpekten tapılan bir köpeğe dönüştü. Küçük bir irkilmenin karşılığı muhtemelen karnını ovmak ve bir avuç ödül mamasıydı.

Daha kötüsü de olabilirdi, Dair'in lanet köpeğe biftek aldığı biliniyordu.

Nox: Söylentiler doğru o zaman? O kızla aranızdaki meseleyi açıklığa kavuşturacak kadar sıkı fıkı mıydınız?

Onu asla bırakmayacağım kadar sıkı.

Nox: Bunu biliyor mu?

Ben: Eğer yapmazsa, yapacak.

Nox: Evet, duymak istediğim buydu. İşi berbat etme, seni kukla.

Telefonumu cebime koydum, içki dağıtmaya ve ofisimdeki tatlı kızını düşünmeye geri döndüm.

Gelişimle kaplanan kişi.

Aptallığıma devam ediyordum.

O gece Joss'un evinin önünde dururken yumruğumu kaldırdım ve daha sert vurdum.

Havlama sesleri komşunun köpeğini uyandıracak kadar y ü k s e k t i .

Tam vazgeçmek üzereydim ki gözetleme deliği önce aydınlandı sonra karardı. Bir an sonra kapı açıldı. Joss'un panik içindeki bakışları beni taradı.

Elindeki beyzbol sopasını kavrarken.

Onu küçücük pijaması ve ince üstüyle görünce, daha fazla uyumak istiyorsa sopanın gerekli olduğunu anladım. Çünkü ayaklarımın üzerinde ölü ya da değil, beni uzak tutmak için sallanmaya başlamadığı sürece bir yerlerden biraz enerji toplayabilirdim

Boş ver. Silahın bile beni caydıracağından şüpheliydim.

Kitap temalı şirin pijamalara nasıl karşı koyabilirdim ki? Ben sadece bir erkektim, lanet olsun.

Ve sopayı tutuş şekli...

Sikim insani olarak mümkün olandan daha hızlı sertleşti.

Ben hasta bir herifim.

"Sorun ne?" diye sordu, ben öylece durup sivri meme uçlarına bakarken.

"Hiçbir şey, hotcakes. Uzun, boktan bir geceydi. Seninle yatakta yüksek bir notla bitirmek istedim."

Kadınım da benim gibi silinmiş olabilirdi, ama bu onun ima karşısında neşelenmesini engellemedi.

Kahretsin, o gerçekten benim ölümüm olacak.

"Uyuyor," diye ekledim, kendi saçma iddiamı inanmamıştım.

"Oh." Söndü ama bunu yüzünde uykulu, tatlı bir gülümsemeyle yaptı, içeri girebilmem için kenara çekildi. "Sabahın köründe uyandığımı biliyorsun, değil mi?" Çenemi kaldırdığımda, sopayı yere bırakıp sistemini yeniden kurmadan önce küçük bir omuz silkti.

Onu, kitaplarla, resimlerle ve yeterince büyük olmayan bir orta boy yatakla dolu şirin mi şirin odasına kadar takip ettim. Yine de onu bana sıkıca bastırmayı planladığım için işe yarayacaktı. Botlarımı tekmelemek ve gömleğimi başımın üzerine çekmek için durdum. Kumaş temizlendikten sonra bakışlarını yakaladım ve bir uyarı homurdandım. "Bana böyle bakmaya devam edersen bebeğim, yapacaklarımdan sorumlu olmayacaksın."

Onu ürkütmüşüm gibi sarsıldı ama başka tarafa bakmadı. Yatağın üzerinde öne doğru eğildi ve çenesini ellerinin arasına alarak kirpiklerini bana doğru kırıştırdı. Tehdidimi yerine getirecektim ama bunu y a p a m a d a n esnedi ve onu bencilce uyandırdığım için yine kendimi aptal gibi hissettim.

Yeterince değil

ya da bir daha asla yapmam.

Boxer giymediğim için pantolonumu çıkarmadım ve yatağa tırmanarak onu çoğunlukla üzerime çektim. Başının arkasını kavrayarak alnını boynuma yasladım.

Onu ofiste bıraktığımdan beri ilk kez kaslarım gevşedi.

BİR SORUN VAR.

Uykuya dalmadan önce bir şekilde nasıl uyanık olduğumun tek açıklaması buydu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı kulağımın dibinden yumuşak bir ses, nane, piliç sabunu ve cennet gibi kokuyordu.

Neyse boş ver. Hâlâ uyuyorum çünkü konuşan bir rüya kıızıydı. Islak bir rüya.

Ama rüyalarım gerçekçi 4K'ya dönüşmediği sürece uyumuyordum. Ben sadece şanslı bir piçtim.

"Gitmem gerek." Oturmaya başladım ama elini omzuma koydu. "Kal ve biraz uyu." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve yorgun uzuvlarım onu geri çekemeden uzaklaştı.

Gözlerimin birini kapatıp diğerini saate odakladım. "Sadece bir saattir buradayım."

"Sana erken kalktığımı söylemiştim. Kalktığında alt kattaki kahve makinesinin düğmesine bas. Seni özledim." Bu sözlerin onu omzuma atıp yatağa bağlamam için yeterli olduğunu biliyormuş gibi, Joss kışını kapıdan dışarı çıkardı.

Özledim seni.

Evet, arabayla gitmek doğru bir seçimdi.

On Altıncı Bölüm

Queso Acil Durumunda, Balta Joss

Atın

"BAY HENRY İÇERİDE Mİ?" Ana ofiste çalışan ve dünyanın en kıbar kadını olan Clara'ya sordum.

Fiziksel olarak yapmasa da gözlerini devirdiğini belli *eden bir bakış atarak* başını ofise doğru eğdi. "Şu anda seni göremeyebilir."

Çok şaşırdım.

Değildim tabii ki. Şok edici olan tek şey gerçekten de ofisinde olmasıydı. Adam okul dışındaki toplantılarda okul içinde geçirdiğinden daha fazla zaman geçiriyordu.

Ki bu iyiydi. Üstesinden gelemediğim bir şey olursa, yardım edebilecek kıdemli bir öğretmen vardı. Ya da Clara. O Wonder Woman'dı.

Ama öğretmenler odasında kısa çöpü çekmiştim - kelimenin tam anlamıyla - bu yüzden oradaydım, müdürün kapısını çalıyordum.

"Girin." Kapıyı açtığımda, "Ben de tam çıkıyordum, hanımefendi... hanımefendi" diye eklemekten önce zar zor başını kaldırıp baktı.

Vay canına. Bir öğretmene değer verildiğini hissettirmenin yolu.

"Elbette." Dişlerimi sıkarken bile zorla gülümsedim. "Öğretmenler sadece yarın için planın ne olduğunu merak ediyorlardı."

"Yarın mı?"

"Öğretmenlerin takdir yemeği," dedim yavaşça, içimi bir korku kaplamıştı.

Yavaşça göz kırpması ve ağzının açık kalması, benzer bir duygunun damarlarında dolaştığını gösteriyordu.

Uzun, garip bir an boyunca öylece durduk. Bakıştık. Diğerinin bir *sike, şaka* ya da *benim hatamla* bizi bu ıstıraptan kurtarmasını bekledik.

Öyle bir şey olmadı.

Bay Henry boğazını temizledi ve daha dik oturdu. Takmadığı kravatını düzeltmek için uzanmasaydı, otorite havasını geri kazanabilirdi. "Doğru, elbette. O yarın."

"Evet, öyle."

Bana bir parmağını kaldırdı. "Clara!"

Onu çağırmak için kullandığı panik dolu bağırıştan memnun görünmeyen Clara ofise adım attı. "Evet?"

"Öğretmenlerin takdir yemeği için neye karar verdik?" "Hiçbir şeye karar vermedik."

İçten içe gözlerini devirmeye zahmet etmedi. Sadece dümdüz yaptı. "Neye karar verdin?"

"Hiçbir şey."

Yeni bir telaş yüzünün rengini kaybetmesine neden olurken, ona karşı takındığı tavır da kayboldu. "Ne?"

"Birden fazla öneride bulundum, ancak bütçe nedenleriyle bunları reddettiniz."

"Evet, partiler için çok fazla isteğe bağlı fon yok."

Bunu büyük, pahalı masasının arkasında, tepesinde pırıl pırıl yeni bilgisayarıyla söylemesi bana çok komik geldi ama olsun. Olur.

Etkinliğin sözünü veren oydu.

Bizi bölgenin en iyi ilköğretim okulu yapmak için kışımızı yırttığımız için büyük bir minnettarlık gösterisi olacağını iddia etmişti.

Ve sonra o vuruldu aşağı herhangi bir . Clara'nın fikirler önce Hemen unutmak mı? Bu çok iyiydi.

İşimize övgü almak için girmedik. Para için yapmadığımıza da eminiz.

Bunu yaptık çünkü öğretmeyi seviyorduk.

Yani parti beklentimiz olmasa da, bize parti sözü verilmesi çok farklıydı. Yaptığı şey bir hakaret değildi.

Suratına bir tokat ve ardından kasıklarına bir tekme idi.

Ve Bay Henry bunu biliyordu. Beynindeki dişlilerin o kadar hızlı döndüğünü görebiliyordum ki, kulaklarından duman çıkmaması bir mucizeydi. Tabii ki bu hatadan hiçbir ders almamıştı ve suçu Clara'ya yükledi. "Neden bana hatırlatmadın?"

Onun öfkesinden etkilenmemişti, ancak onunla bu şekilde konuştuğu için Tanrı'nın onu bir şimşekle vurmasını beklerdim. "Yaptım. Birçok kez. Halledeceğinizi söylemişsiniz, Müdür Henry."

Büyüdüğümde Bayan Clara olmayı çok istiyorum.

Unvanını, bunun onun sorumluluğu olduğunu ince bir şekilde hatırlatmak için kullanması? *Şefin öpücüğü* mükemmeldi.

Odadaki gerginlik o kadar boğucuydu ki, bana neden binadaki yetişkinlerle değil de anaokulu arkadaşlarımla takılmayı tercih ettiğimi hatırlattı.

Planlama benim işim değildi. Topu düşürmemiştim. Kötü adam ben değildim. Kendimi kurtarmak için yavaşça odadan çıkmalıyım ama olduğum yerde donup kalmıştım. Gözlerimi ayıramıyordum. Sanki bir tren kazası yaşanıyordu.

"Sorun değil." Bay Henry bir kez daha olmayan kravatını düzeltmeye çalıştı. "Spor salonunda yapacağız. Pizza sipariş edin ve-"

"Hayır!" Sözümü kestim ve kendimi kaçmak istediğim durumun tam da içine soktum.

Hiç parti olmamasından daha kötü olan tek şey pizza partisi olurdu.

Bu, surata bir tokat, kasıklara bir tekme ve her kağıt kesiğinde bir el dezenfektanı fişkırtmasıydı.

"Peki," diye söze başladı Bay Henry, yüzündeki umut dolu ifadeyi gizlemeyi başaramayarak, "ne önerirsiniz Bayan Lennon?"

Ayyy, şuna bak. Sonunda adımları hatırladı. Kendi fikri olan koca bir etkinliği planlamayı unuttu ama sonunda bir ismi doğru hatırladı.

Onu kurtarmaya çalışmıyordum. Kurtarmak da istemedim. Onun plansızlığı benim için acil bir durum teşkil etmiyordu ve Bay Henry karmanın ona atacağı tokadı hak ediyordu. Ama öğretmen arkadaşlarım hak etmiyordu. Öğrenciler de bir avuç öğretmenlerinin istifa etmesini hak etmiyordu - ki bu tür bir hakaretle bunun olacağı kesindi.

Zihinsel olarak seçenekleri gözden geçirdim.

Fırın, lezzetli olmasına rağmen bir parti mekânı değildi. Hyde'ın dışarıda olduğuna eminim çünkü pahalı araba parçaları ve tehlikeli ekipmanların etrafında insanların olması kötü bir fikirdi. Binada henüz kiralanmamış bazı boş alanlar vardı ama çıplak alçıpan ve bitmemiş zeminler parti çığlıkları atmıyordu.

Tema endüstriyel şıklık ya da seri katil sığınağı olmadığı sürece.

Wicked, gerçekleşmeyi bekleyen bir İK ihlaliydi. Ayrıca, çok çalışan öğretmenler kabadayılık yaparlar. Killer'ın bile onları hizada tutabileceğinden şüpheliydim.

Bildiğim düzenli mekanlar muhtemelen çoktan dolmuştu. Öyle olmasalar bile, muhtemelen mevcut *örtülü* ödeneğin ötesindeydiler. Ben

Bay Henry'nin spor salonunda pizza fikriyle yetinmek zorunda kalacağımızı düşünmeye başlamıştım ki aklıma geldi.

Bir yolunu bulursam mükemmel bir yer *bulabileceğimi* biliyordum.

Ve ortak sahip benimle uyuyarak büyümlü bir saat geçirdiğine göre -sadece gerçek anlamda, lanet olsun- yapabileceğime bahse girmiştim.

"Bekle." Cebimden telefonumu çıkardım ve önemli bir işin ortasında olmamasını umarak aradım.

Birini dövmek gibi. Bu garip olurdu.

"Hotcakes," diye selamladı ve ben onu duyabildim. Kulübün gürültüsünü değil. Ya da müziğı. Ya da şiddet sesleri.

Onun gülümsemesiydi. Bunu sesinden anlayabiliyordum.

Sessizliğim uzadığında, ses tonu artık mutlu değildi ve alarma geçti. "İyi misin?"

"Evet, özür dilerim. Sadece bir sorum vardı."

"Herhangi bir şey."

"Kısa bir süre olduğunu biliyorum ama Demetrius'a yarın Bury the Hatchet'te birkaç kulvar rezerve edip edemeyeceğimi sorabilir misin?"

"Ateşli bir randevun mu var?" Sözleri şaka amaçlıydı ama ses tonu yine de mutlu değildi.

"Evet. Tam bir geçit töreni." Sahiplenici hırıltısı içimde bir heyecan yarattı, ama o buna aynı derecede sahiplenici ve pis kelimeler eklemeye başlamadan önce devam ettim. "Bir öğretmenin takdir yemeğı için. Bir... uh... snafu vardı."

"Doğru," dedi kıkırdarak, saçma sapan bahanesini anlamıştı. "Kaç tane?"

"Kaç kişi?" Bay Henry'ye aktardım.

"Uh, kırk beş mi?"

"Seksen üç," diye ısırıldı Clara, beceriksizliğe ve umursamazlığa daha az sinirlenmiş ve daha çok kızmış görünüyordu.

"Anladım." Kısa bir duraklama oldu. "Bana birkaç dakika ver."

Lars kapattığında tek kelime etmedim. Bayan Clara da öyle. Bay Henry kıpırdanıp durana kadar ağır sessizliğin uzamasına izin verdik.

Rahatsızlık içinde kıvranmasına izin verdik.

Zil sesim odada yankılandı ve Bay Henry neredeyse koltuğundan fırlayacaktı.

Gülümsememi zorlukla tutarak cevap verdim. "Selam."

"Her şey hazır," dedi Lars ve ben de öğretmenler adına rahat bir nefes aldım. "Saat altıya kadar. Gideceğinizi varsayıyorum?"

O noktada bunu yapmak zorundaydım. Takdir edilmeyi hak eden biri varsa o da bendim.

"Queso da olacak," diye belirttim. "Yani, evet. Evet, öyle."

"Bu ne kadara mal olacak?" Bay Henry yüksek sesle sordu. Onun işini yapmak zorunda kaldığım için ne bir teşekkür ne bir takdir ne de bir özür.

"Gitmeliyim, hotcakes." Kapattı ama aslında kaçmak zorunda olmadığını söyleyen kıkırdamayı duymadan önce değil. Müdürümün acı çekmesini istiyordu.

Ben de aynı arzuyu paylaşıyordum.

"Her ne kadar siz öğretmenler bundan nefret etseniz ve beni suçlasanız da, bir bütçe olmasının bir sebebi var. Tüm yılın bütçesini bir partiye harcayamam." Bay Henry sanki canı yanıyormuş gibi hüzünlü bir iç çekti. "Bundan zarar görecek olan çocuklar."

Cevap için Lars'a mesaj atarak onun acısına son vermek üzereydim ki Clara araya girdi. "Oh, bırak onu, Ted. Müdürleri onlara saygısızlık ettiği için öğretmenlerinin yarısı Pazartesi günü okula gelmezse çok daha fazla acı çekerler."

Vay be.

Clara hâlâ dünyanın en iyi insanıydı. Aynı zamanda dünyanın en iyi belalıydı.

Bay Henry arkasına yaslanmadan önce bir an durdu. "Bu iyi bir nokta. Ve bu yüzden bu... sizin deyiminizle bu karışıklığı kendimize saklamalıyız. Kimseyi nasıl ve kimin olduğuyla gereksiz yere üzmeye gerek yok. Önemli olan tek şey bu akşamı mutlu bir iş ailesi olarak birlikte geçirecek olmamız."

Oh barf.

Mekan bilgilerini sıralarken yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Bana öylece bakınca, Clara içini çekti. "Hadi, ben e-postayı göndereyim."

"Doğru ya," diye mırıldandı Bay Henry, ama Clara çoktan kapıyı arkamızdan kapatmıştı.

Yapışkanlı bir not kağıdına ismi ve saati karalayıp verdim. "Merak etme, herkesin bunu senin yaptığını bilmesini sağlayacağım," dedi. "Hayır, hayır, sorun değil. Gerçekten. Yardım edebildiğime sevindim."

Önce Bay Henry'nin kapısına, sonra tekrar bana bakarken bakışlarında bir parça kötü niyet vardı. "Şey, eğer haber yayılırsa... Tüh."

Büyüdüğümde onun gibi olmak istiyorum.

Başımı sallayarak kapıyı açtım. Ben dışarı adımımı atamadan Bayan Clara seslendi: "*Hotcakes*, ha?"

Duyacak kadar yakında durduğunu düşünmemiştim.

Yanılmışım.

Oh adamım.

Ana ofiste ve öğretmenler odasında Hyde'la ilgili hiçbir şey yoktu ama bu dedikodu yayılacaktı.

Ve bu çok *hızlı* olacaktı.

"Sakın bu boku bir daha çekme."

Sesinde titreşen öfkenin aksine, Lars'ın dokunuşu nazikti, beni ona doğru yuvarladı ve battaniyemi üzerimize örttü.

Gözlerimi açmaya çalışarak ve başaramayarak daha da yaklaştım. "Ne boku?"

"Kapıyı kilitlemeden bırakmak."

"Alarm açıldı."

"Fark etmez. Güvenliğini bu şekilde riske atma."

"Senin vuruşların sırasında uyumak istemedim."

"Güven bana, bebeğim." İri eli kalçamda gezindi ve bacağımı onun üzerine yerleştirdi, böylece daha da büyük olan başka bir şeyini hissedebildim.

"Yapamazsın."

Daha doğru sözler muhtemelen hiç söylenmemişti.

Ama benim kastettiğim bu değildi. "Kapıyı çalmanı kastetmiştim. Bu gece eve geldiğimde kapıma komşumdan pasif agresif bir not yapıştırılmıştı. İki gece üst üste gürültüden memnun değilmiş."

Lars gerildi. "Cılız adam mı? Karısını, metresini, vergilerini ve yuppy IPA takdir grubunu aldatıyor gibi mi görünüyor?"

"Bir insan sosyal bir kulüpte hile yapabilir mi?" Başımı sallarken mırıldandım, çünkü evet, bu yerinde bir tanımlamaydı.

"Bu sabah çıkarken o herifi köpeğini gezdirirken gördüm. Bana bir şey söylemeye cesaret edememesi komikti."

"Dinlenen gözlerini oyacağım suratınla bir ilgisi olabilir."

Dudaklarını alnıma bastırırken göğsü hafif bir kıkırdamayla gümbürdedi. "Teşekkürler bebeğim, bu şimdiye kadar aldığım en güzel iltifatı."

O görmese de gözlerimi devirdim. "Ayrıca, teknik olarak, bana bir şey söyleyecek cesareti de yoktu. Pasif-agresif not, hatırladın mı?"

"Mahalledeki tüm köpekleri, kedileri ve kuşları uyandırana kadar kapısını yumruklamamamın tek nedeni seninle yüz yüze konuşmamam." Beni kendine daha sıkı çekti. "Elbette, eğer seninle yüzleşecek kadar aptal olsaydı, onu çoktan yaptığın gibi nezaketle mahvetmiş olurdun."

"Şimdi kim çiçekli iltifatlar ediyor?" Şaka bir yana, beni böyle görmesi içimi çikolata fondü gibi ısıttı. Utangaç, sıkıcı Joss değil. İyi kız değil.

İyi kalpli biri değil.

Motorcu bir belalı olmayabilirim ama yine de beni kendi tarzımda güçlü görüyordu.

Belki de büyüdüğümde gerçekten Bayan Clara olabilirdim. "Bu gece herkes eğlendi mi?" diye sordu.

"Şey, Demetrius şehirdeki tüm Uber araçlarını sipariş etmek zorunda kaldı, bu yüzden cevabın evet olduğunu düşünüyorum."

"O bendim." Eli göğsümün kabarıklığını okşamak için yukarı kalktı.

"Öğretmenlerin ne kadar vahşi olabileceğini bilirim."

Sözleri, dokunuşu ve o geceyi başarılı kılmak için yaptığı her şey içimi ısıttı.

Hayır. Bu yetersiz bir ifadeydi.

Çünkü bu bayat bir okul etkinliği değildi. En iyi şeylerin olduğu bir *partiydi*.

Yemek.

İçkiler.

Mermiler.

Ve queso.

Gecenin sonunda en az yüzde üç peynirliydim.

Clara, etkinliği planlayanın ben olduğumu yaymıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, öğretmenler umursamamış gibi görünüyordu. En azından o zaman. Sadece birileri tarafından değer gördüklerini hissetmek istemişlerdi ve ben de bunu ayarlamıştım. Sonra Demetrius, öğretmenlerin yaptığı nankör işe minnettarlığını göstermek için tüm gecenin ücretsiz olduğunu duyurdu. Bay Henry ya bunu fark etmemişti ya da görmezden gelmişti. Paramı ikincisine yatırdım, çünkü muhtemelen *bedava* kelimesiyle mutlu bir inme geçirmişti.

"Artık herkesin favorisiyim," dedim esnemeye çalışarak.

"Sen kesinlikle benim favorimsin." Beni daha da yaklaştırdı. "Keşke daha uzun kalabilseydim."

Partinin en yoğun anında içeri girdi, sanki dünyadaki tek insanlar bizmişiz gibi beni öptü ve sonra arkasını dönüp gitti.

Abartmıyorum. O kadar ani olmuştu. Ve sıcak.

Cidden, çok sıcaktı.

Bunun uygun olmaktan çok uzak olduğunu ve çekingen, profesyonel imajımı tamamen sarstığını umursamadım bile.

Bu görüntüden bıkmıştım.

Küçük bir gülümseme dudaklarımı çekiştirirken, tekrar konuştuğunda neredeyse uyuyordum.

"Kilitli olmayan kapı hakkında." Lars kıcıımı kavradı ve öyle sert sıktı ki, içimden bir acı geçti.

Ama kötü bir tane değıl.

"Bu iş daha bitmedi, hotcakes." Sonra o kadar sessizdi ki rüya g ö r m e d i ğ i m d e n emin olamadım, "Asla bitmeyecek" diye ekledi.

On Yedinci Bölüm

Seks ve İntikam ve Küçük Bir Kaçırma Joss

PATLAYACAĞIM.

Abartı yok. Dramatiklik yok. Sik yok. Bu yüzden sorun var.

Kadınlarda mavi taşak -mavi klitoris- diye bir şey olduğunu bile **b i l m i y o r d u m** ama kesinlikle bundan muzdariptim.

Acı çekmek.

Lars'ın beni masasında orgazma ulaştırmasının üzerinden sadece üç gün geçmişti. Üç hafta değil. Ya da üç ay. İhmal edilmiş kadınlık organlarım söz konusu olduğunda üç gün bana sonsuzluk gibi gelmemeliydi.

Olmaması gerekirdi ama oldu.

Lars'ın hatasıydı. Yüzde yüz.

Her gece, sadece bir saatimiz olduğunu bile bile benimle yatağa tırmanırdı. Sonra Wicked'de tatlı sözler, ateşli öpücükler ve yaptığım asgari ilerleme için bana kayıtsızca vurduğu tüm övgüler sayesinde bana işkence ederdi.

Odanın daha iyi *görünmediğini* söylediği her seferinde gözlerimi devirmek istedim, ama gerçek şu ki, bunun için yaşadım. Her iltifatında içimde bir şeyler kıvılcımlanıyordu.

Akıl sağlığım için endişelenmeye başlamıştım.

Ama ondan önce, zavallı, ağrıyan bedenim için endişeleniyordum. Bu yüzden bir planım vardı. Garip bir plan.

Gerçekten garip bir tane.

O kadar ki, bırakın korkutucu ikinci bölümü, ilk bölümü bile tamamlayabileceğimden emin değildim.

Sweets You Rock'ın ön tezgahını Cumartesi sabahı kaosu için hazırlamaya başladığımdan beri gözlerim milyonuncu kez

Oda.

Ve Piper fark etti. "Tamam, dökül bakalım." Masumiyet için gittim.

"Ne?"

"Masalara bakıp duruyorsun."

"Hayır, bakmıyorum."

"Evet, öyle." Sophie'ye baktı. "Beni destekle, dostum." Sophie hızlıca başını salladı. "Evet."

"Sana söylemiştim." Çok keskin odağını tekrar bana yönelten Piper, "Canlanıp üzerinize atlamayacaklar," dedi.

Hayır, ama belki başka birini canlandırıp üzerime atarlar. Ama küçük bir intikama razıyım.

Sesimi alçak tuttum, böylece sadece Piper beni duyabildi. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Teknik olarak kendim de yapabilirdim ama başka bir çift el ve gözle daha kolay olurdu. Ayrıca, o gün bunu yapmak istiyorsam çok kritik bir zamandı. Ve gerçekten istiyordum.

Lars'ın programı o kadar yoğunlu ki, kurabiyesi ya da bir öpücük için gelemeyeceğini söylemişti bile. Küçük bir misilleme işkencesi uygulamak için mükemmel bir zamandı. Turnabout'un adil oyunu ve hepsi bu.

Gerçek Piper formunda, cevabı anında geldi. "Her şeyi yaparım."

"Buna pişman olabilirsin," diye uyardım. "Bu seks ve intikam için."

"İkisini de seviyorum!"

Sophie'nin duymaması için yakınımaya eğilerek fikrimi fısıldamaya başladım.

Ondan hoşlanmadığım için değil. Seviyordum. İyi ve çalışkan biriydi. Hafta içi sabahlarımız o kadar sorunsuz geçiyordu ki, birbirimizin farkına bile varmıyorduk; bu benim için bir nimetti. Sessiz sabahlarımdan ödün vermeden yardım aldım. Anaokulu arkadaşlarım kulaklarımın sürekli uyarılara sahip olmasını sağlamadan önce ihtiyaç duyulan sessizlik.

Ama bu, Sophie'nin işini yapmaya çalışırken hayatımın mahrem ayrıntılarıyla bombardımana tutulması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ben konuşurken Piper'ın gözleri neşeyle parlıyordu. Daha sözümü bitirmeden Sophie'ye, "Mutfaktaki şekerli kurabiyelerin buzunu çözmeyi ve leş yiyicilerin buraya gelmediğinden emin olmayı üstlenebilir misin?" diye sordu.

"Tamamdır." Sophie doldurmakta olduğu peçeteleri yere bıraktı ve arka tarafa geçti.

Sadece ikimiz kaldığımızda, Piper kolumu tuttu. "Bu fikre bayıldım. *Bayıldım.* Ben de yapabilir miyim yoksa bu tamamen ürkütücü mü olur?"

Başımı kocasının garajıyla paylaştığı duvara doğru eğdim. "Yardıma ihtiyacın olduğunu sanmıyorum ama yine de git."

"Oh, bu eğlenceli olacak. Benimkini bugün göndermeyeceğim, yoksa zavallı Sophie... mekanı... kendisi idare etmek zorunda kalacak..." Sözleri yavaşça kesildi ve Sophie'yi onların büyüleyici ellerine bırakarak hangi Hyde erkeğini kandırıp buraya geleceğini planladığını görebiliyordum.

Entrikacı bakış orada olduğu kadar hızlı bir şekilde tekrar kayboldu.

Piper, herkes kendisi gibi aşık olana kadar çöpçatanlık yapmak isteyen bir romantik olabilirdi ama herkesin bunu istemediğini biliyordu. Bazıları bekârken daha mutluydu ve kaynaşmaya hazırdı. Ya da bekâr ve evine, kedilerine ve bitkilerine dönmeye hazır. Tek istediği, nasıl görünürse görünsün, hayatındaki insanların mutlu olmasıydı. Zorlamayacaktı. Sophie sorana kadar zorlamayacaktı.

"Neyim ben, doğranmış ciğer mi?" diye sordum. "Gönder. Çıldır."

Birimiz yapmalı.

Piper başını salladı. "O mesajı gönderdikten sonra burada olmayacaksın. Lars-"

"Bütün gün toplantıdaydı ve bu gece milyonlarca partisi vardı." "Yazık."

Küçük kaşları yavaşça şeytani bir gülümsemeye dönüştü. "Asla Zihin, intikam kısmını şimdi anladım. Bu çok daha iyi. Bütün günü delirerek geçirecek."

Umutum buydu.

Durmadan önce vitrine doğru ilerledim, büyük pencereleri ve bekleme odalarını birbirine bağlayan kapıyı tararken içime şüphe doldu.

Tam korkup kaçacaktım ki Piper, "Eğer bunu çabucak yapmazsak, müşteriler dışarıda sıraya girmeye başlayacak ve seyirci toplayacaksınız" dedi.

Vay be.

Hissettiğim kadar beceriksizce aptal görünmediğimi umarak pozisyonumu aldım ve yer değiştirmeden önce Piper işini yaptı. İşimiz bittiğinde sırtıttı. "Eğer bu onu çılgına çevirmezse, kekimi yiyeceğim."

"*Şapkamı ye*" demezler mi?

"Evet, ama kek yemek varken kim bunu yapmak ister ki? Mesele şu ki, koşarak gelecek. Biraz esneme hareketleri yap, ihtiyacın olacak."

Sophie tabii ki o anı seçerek elinde buzlu kurabiyelerle geri döndü. Bunu saklamaya çalıştı ama tepsiyi çantaya koyup mutfığa geri götürürken yüzünde bir şey parladı.

Çabuk oldu ama bu ifadeyi biliyordum. Anaokulu arkadaşlarımla yüzünde sık sık görmüştüm.

Profesyonellik girişimim istenmeyen sonuçlarla geri tepmişti.

"Kendini dışlanmış hissetmesine neden oldum," dedim Piper'a.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sophie'nin kaybolduğu kapıya bakarken başını yana eğdi. "Kırgın göründüğünü düşünmüştüm. Bana küçük bir ailede büyüdüğünü ve korunaklı olduğunu söyledi. Benim sapıklık tarzıma alışık olduğunu sanmıyorum, bu yüzden kulak misafiri olduğumda penis randevularından bahsetmeyeceğim. Ve muhtemelen Jake'le hafif PDA'sı hakkında konuşmalıyım."

Hafifmiş, kızımla kenarı.

"Bu konuşma sırasında duvarda bir sinek olmak isterdim."

Jake Hyde karısına istediği zaman dokunmasına izin verilmezse aklını kaçıracaktı. Piper'a ve işine saygı duyduğu için onun isteğini yerine getirecekti ama bu konuda mutlu olmayacaktı.

Hoşnutsuz görünüyordu, bu da acı çekecek olanın sadece Jake olmadığını gösteriyordu. "Moral desteği için sana ihtiyacım olabilir çünkü bana dokunmaya ve beni öpmeye başlarsa, ofisten PDA'sını *kaldırması* için ona yalvararak ayrılacağım."

Arkadaşımla kolunu okşadım. "Çok ileri gidiyorsun çünkü ikimiz de onun ne hissettiğini bilmiyoruz. Yapılacaklar listesini, bir filmi ya da hayatındaki başka bir şeyi düşünüyor olabilir. Ya da belki de hiçbir şey düşünmüyordu ve beyni sadece sürekli ukulele çalan çim etekli bir inekti. Bu konuda endişelenmeyin."

"Bu doğru." Yine de, Piper'ın poposunu kemirme şekli tam anlamıyla endişeli olduğunu gösteriyordu.

Bu yüzden iyi bir patron ve daha iyi bir arkadaşı.

Bu ve onun seks ve/veya intikam planlarına yardım etme isteği.

"Daha yapmadın mı?"

İyi patronum, daha iyi arkadaşım ve sinir bozucu kanat kadınıma baktım ve ona en son sorduğunda - tam beş dakika önce - verdiğim cevabı tekrarladım.

"Hayır."

"Hadi ama. Ortalık sakinleşti. Mükemmel zamanlama."

Ortalık sakinleşmişti ama bu uzun sürmeyecekti. Gereğinden fazla kalabalık gelmişti, ama hâlâ sabahın normal kalabalığı ve sonra da dağılanlar vardı.

Harlow annesiyle bir düğün fuarında meşgul olduğu için sadece Piper, Soph ve ben vardık. Durup mesaj atacak vaktim olmadı.

Ayrıca, Lars muhtemelen çok meşguldü. Onu rahatsız etmek istemedim. Bir de büyük bir korkak olduğum gerçeği vardı.

"Bugün yapacağımdan bile emin değilim. Belki de beklerim." Kısmen Piper'la dalga geçiyordum, ama çoğunlukla korkakça bir şeydi.

Lars'ın beni istediğini biliyordum. Tanrım, biliyordum. Kanıtını hissetmiştim. Kanıtı görmüştüm. Wicked'da ıslak, yapışkan, muhtaç bir geceyi kanıtlı kaplı olarak geçirdim.

Reddedilmesinden korkmuyordum. Sadece savunmasız olma konusunda pek iyi değildim, özellikle de konu arzulanabilirlik olduğunda.

"Sakin geri adım atayım deme," diye tısladı Piper, dışarıda takılan birkaç müşterinin dikkatini çekerek. "Sen bir ultra-babesin ve bunu biliyorsun. Şimdi bunu onun yüzüne vur. Senin seksi gazabını hissetmeyi hak ediyor... ya da başka bir şeyi."

"Hayır, hayır, devam et," dedi Eli kapı aralığından, bir fincan kahveyi kavrarken. "Bu uzun zamandır kendimi en güçlü hissettiğim an. Ben kadını, kükrediğimi duyun. Erkeğe ihtiyacım yok. Sadece büyük bir kıza ihtiyacım var."

"Eli," diye uyardı Piper.

"Büyük hayaller, Piper. Büyük hayaller." Gözlerini masumca kırıştırdı, dövmeli komşu çocuğu havası veriyordu. "Ne diyeceğimi sanıyordun?"

Kendi gözlerini ona doğru devirdi. "Tam olarak ne olduğunu biliyorsun."

"Biliyorsun ben çok motive bir insanım, özellikle de bu moral konuşmalarından sonra. Onun da aynı güdüye sahip olmasını istiyorum." Göz açıp kapayınca kadar, o sağlıklı davranış gitmiş, geriye beladan başka bir şey kalmamıştı. "Ve kalın bir kış ve yumuşak her şey de zarar vermez."

"Ağzından çıkana dikkat et. Burası bir iş yeri," diye seslendi Piper Eli'a, mutfığa geri dönerken kıkırdarak.

Telefonumu görmezden gelmek ve sabırsız patronumun dikkatini dağıtmak için iş yaparken, "Sophie için onu çöpçatanlık listenden çıkarabilirsin," dedim.

"Soğukkanlı davranarak iyi bir iş çıkarmıyorum, değil mi?" Bana alaycı bir gülümseme attı ve omuz silkti. "O hiç ilgilenmedi. Birbirlerinin tipi değiller. Soph çok tatlı ve sessiz ve korunması gerekiyor. Yani sert ve koruyucu birine ihtiyacı var ve ne bileyim.... *patronluk* taslayan birine."

Bu Hyde erkeklerinin çoğunu ve onların genişleyen arkadaş gruplarını tanımlıyordu. Ama otoriter kelimesine yaptığı vurgu bana sağlam bir fikir verdi.

Aklında kim olduğuna dair bir ipucu.

"Yakında Rye'da bir kızlar gecesi mi planlıyorsun?" Ben sordum.

Piper çenesini düşürüp sahte bir şaşkınlıkla gözlerini açarak, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çılgınca bir tahmin."

"Dürüst olmak gerekirse, bu sadece bir tesadüf. Birinin evinde, bir kulüpte, bir restoranda, bir Target otoparkında yapabiliriz. Sırf kızlarımı bir araya getirmek için hepimizi Özgürlük Yolu yürüyüş turuna yazdırmak istiyorum. Çok gecikti." Bu cümleyi kullanarak kirpiklerini kırıştırdı. "Başka ne gecikti biliyor musun? Belirli bir mesajı göndermek." Yüzüm bomboş bir şekilde ona göz kırptığımda ellerini havaya kaldırdı. "Bunun ona karşı bir intikam olması gerekiyordu, bana değil."

"İntikam mı?" Sophie elinde keklerle içeri girerken sordu.

Piper gülererek, "Onu kupkuru bırakan biri için nihai intikam," dedi ve fısıldayarak, "Ya da bu durumda kupkuru *değil*," diye ekledi.

Koluna vurdum, bu da onu daha çok güldürdü. "Böyle devam edersen kocana resminden bahsedeceğim."

Nefes nefese kaldı, onu bir an önce yatağa atmakla tehdit ettiğim için şakacı bir şekilde kızdı. "Killjoy."

Oyunbozan değildim, ama Piper'ın sabırsız sefaletini uzatırken kendi beklenti kaygımı sona erdirecek kadar kötüydüm. Sonunda bunu yaptığımı ona söylemeden, telefonumu çıkarmak için onun başka bir şeyle meşgul olmasını bekledim.

Mesaj yok. Sevimli flört mesajı yok. Sadece resmi Lars'la olan mesajlaşmama ekledim ve fikrimi değiştirmeden önce gönder tuşuna bastım. Telefonumu cebime sokarak, var olmayan her titreşimin acı verici bir şekilde farkındayken onu görmezden gelmeye çalıştım.

Sadece meşgul.

Bunu

biliyorum.

Telefonumdan gelen cırcır böcekleri uzadıkça kendime bunu söylemeye devam ettim. İkinci müşteri dalgası fırını doldurdu ve ben de kendimi her birinin hayatlarının en iyi hizmetini almasını sağlamaya adanmıştım.

Lanet olsun.

Sabahın milyonuncu kekini paketliyordum ya da öyle görünüyordu.

-Midem sıkıştığında. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Tanıdık gümbürtü kulaklarımda çınladı, vücudumdan aşağı sekerek

neredeyse titreşimleri hissedebiliyordum. Göğsümde. Karnımda. Bacaklarımın arasında.

Her yerde.

Lars pek konuşkan bir mesajcı değildi, bu yüzden resmime yanıt olarak uzun bir paragraf ya da kalp gözü emojisi gibi bir şey beklemiyordum. Kısa, tatlı ve iğrenç bir şeyler göndereceğini düşünmüştüm. Bu konuda iyiydi. En az sert kelimelerle beni kızdırıyordu.

Programının çok yoğun olduğunu ve çakışmalar olduğunu söylediği bir günde geleceğini kesinlikle tahmin etmemiştim.

"Fotoğrafı sen gönderdin," diye nefes nefese bağırdı Piper, yanımda dururken sesinde heyecan vardı.

Bu bir soru değildi ama yine de bakışlarımı büyük pencerelerden ayırmadan ona cevap verdim. "Evet."

Bekleme sırasını yararak kapıya yaklaşmasını izlerken, damarlarımda bir beklenti vızıltısı canlı bir akım gibi dolaşıyordu. Kimse ona bir şey söylemedi. Yüzünde gök gürültüsü, gözlerinde ateş olan bir adamla tartışmak delilik olurdu.

İri gövdesi kapı aralığını doldurduğunda, içgüdülerim bile bana savaşıma değil kaçma zamanı olduğunu söylüyordu. Ama ben daha iyi biliyordum. Çünkü yüz ifadesindeki öfke değildi.

Şehvetti.

İstemekti.

İhtiyaçtı.

Bisikletin üzerinde bana oral seks yaparken de aynı şekilde bakmıştı. Ve masasına. Daha içime girmeden beni kendisininmişim gibi işaretleyerek üzerime boşalırken de beni izlemişti.

Hepsi ve çok daha fazlasıydı. On kat. Bir milyon kat.

Beynim hareket etmem, onunla yarı yolda buluşmam için bağıırıyordu. Ama ben donup kalmıştım, onun şehvet dolu bakışlarıyla büyülenmişim.

Yüksekten.

Güçlü adımları aradaki mesafeyi açarken, odadaki diğer insanları hiç düşünmeden ve umursamadan tek bir bakışla bana odaklandı. Bir hafta önceki gibi beni öpeceğini düşündüm. Öpeceğini umuyordum. Beynim taleplerini sürdürüyor, bedenime hareket etmesini, ona doğru eğilmesini, bir ağaç gibi ona tırmanmasını ve onu öpmesini söylüyordu.

Ben güçlü, bağımsız bir kadındım. Bunu yapması için onu beklememe gerek yoktu.

Ben fırsat bulamadan Lars eğildi. Sonra havada süzölmeye başladı ve omzunu karnıma saplayarak baş aşağı düştüm.

Tek kelime etmedi, sadece döndü ve beni de yanında taşıyarak çıkışa doğru yürüdü.

"Bekle!" Ama ben saçlarımı yüzümden çekmeye çalışarak onu tutarken bile yavaşlamadı. Piper ve Soph'un bizi izlediğini bir anlığına görebildim. Ekildikleri için üzölmek yerine, yüzlerindeki gülümsemeden Lars'ın beni çalmasından rahatsız olmadıkları anlaşılıyordu. Aslında beni kaçıırıyordu.

Yani, ben de bundan rahatsız olmuyordum, ama yine de. Bunu bilmiyorlardı. Benim için biraz endişelenmeleri iyi olurdu.

Bu kısa bakış, Lars'ın serbest eli kıcıma inmeden önce sahip olduğum tek şeydi - ve nazıkçe değil. Aşağı doğru kayarak kalçamı sardı ve kıpırdanmayı bırakmam için beni yerimde tuttu. Ne yazık ki parmakları amıma doğru bastırılmıştı. Hareket etmeyi bırakmadım.

Yapamadım.

Ben daha çok yaptım.

Lars sessiz kaldı, tek tepkisi parmak uçlarını içeri sokmak oldu. Bisikletine ulaştığımızda bacağını yana salladı ve beni üzerine oturttu. Gidonda bekleyen *kaskı* -benim kaskımı- hızla alıp kendi kaskını takmadan önce bana taktığında bir şey söylemeye fırsatım olmadı. Klipsle uğraşmadı, sanki onu sabitlemek için fazladan on saniye çok uzun sürecekmiş gibi. Kayışları tuttum ve ona güvenlik konusunda ders vermek üzereydim ki kıcımı kavradı ve vites değıştirdi. Motosiklet altımızda kükreyerek canlandı ve o da bulunduğuyerden yavaşça çıktı.

Bir çığlık attım, örümcek maymunu ona yapıştı. Ne kadar yakın olsam da, beni daha da sıkmak için kıcımı kavradı. Çok sıcaktı.

Aynı zamanda korkutucuydu.

Baştan beri bisiklet üzerinde kendime güvenmiyordum. Geriye doğru gitmek, nereye gittiğimizi görememek göğsümün sıkışmasına neden oluyordu. Zaten vücudumda karıncalanan ve başımı döndüren adrenalin patlaması fazlasıyla yeterliydi.

Eğlenceli kısma geçmeden kalp krizinden ölmek istemezdim.

Arkama yaslanarak Lars'a çılgınca başımı salladım.

Arazinin ortasında yuvarlanarak durdu ve beni neredeyse vücudunun etrafına fırlattı. Tamam, pek sayılmaz. Bana karşı her zaman temkinliydi ama

hareketlerinde aciliyet vardı. Önüm arkasına geldiğinde ve onu sıkıca kavradığımda, havalandı.

Tepemdeki güneş hassas tenimi ısıtsa da soğuk rüzgâr tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. Motosikletin titreşimi kalçalarımın arasında gümbürdüyor, yukarı doğru hareket ediyordu. Lars elini sürekli bardan çekerek bana dokundukça kalbimin hızlanmasına ve külotumun erimesine neden oluyordu. Sık sık. Ellerime. Baldırlarıma. Dizlerime.

Her hissin aşırı farkındaydım. Her dokunuşun. Her telaşın.

Kırmızı ışıktaki yavaşladığımızda, omzunun üzerinden bakmak için uzandım ve evime doğru gitmediğimizi fark ettim. Gömleğini tutarak, "Benim evim." diye bağırdım.

"Benimki daha yakın," diye karşılık verdi, bir kez daha bana dokunmak için verdiği kısa arayı arzumun daha da körüklemek için kullandı.

Bu hızla gidersek, varmadan önce yanacaktım. Bu beni

"Benim evim" diye tekrarlamaktan alıkoymadı.

Vücudumu onunkine bastırdığımda, çenesini kaldırmadan, trafiği kontrol etmeden ve bir uvey asmadan önce zaten sert olan vücudunun mermere dönüştüğünü hissedebiliyordum.

İsteğimi nasıl karşıladığını biliyordum. Eve gitmek istediğimi çünkü fikrimi değiştirdiğimi. Ya da kararsız olduğumu. Şüpheliydim. Bunların hiçbirini değildi. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Sadece...

İlk seferimizin benim evimde olmasını istedim. Çok sevdiğim evimde. O hatırayı istedim. Güzel bir şeyin. Vahşi bir şey. Yerleşmek, aldatmak ve zehirli kızgınlık değil.

Motorun sesi tam olarak anlamadığım bir şeyi açıklamaya çalışamayacağım kadar yüksek olduğundan, güven verme işini ellerime bıraktım. Bir tanesini karın kaslarından aşağı doğru indirdim. Aşağı. Aşağı. Aşağı. Aşağı.

Aletin üzerine inerek, hafif bir dokunuşla sertleştiğini hissetmenin tadını çıkardım. Ve sonra kalın uzunluğunu, araya giren sinir bozucu kotla elimden geldiğince kavradım. Avucumun altında daha da sertleşirken, diğer avucum göğsünde yuvarlanan iniltiyi hissetti.

Bileğimi sertçe sarması ve elimi ona doğru daha sert itmesi için tutuşumu bıraktım.

Alt dudağımı ısırarak, karın kaslarına doğru ilerlemeden önce gidonu tekrar tutmasını bekledim. Sonra kalçasına. Sonra sikine. Sonra tekrar uyluğuna. Hafif sıyrıklar ve sıkı kavrayışlarla onunla alay ediyordum.

Ben oynadıkça kasları daha da geriliyordu. Hızımız daha da arttı. Tehlikeli olacak kadar değil, ama olsaydı da umursayacağımdan emin değildim. Birden

Tepkisinin baş döndürücü gücü beni pervasızlaştırdı. Daha fazlasını istedim. Beni ele geçiren vahşi dalgaya binmek istedim. Beni boğdu.

Şehvetinin doruklarına çıkmak istiyordum. Arzusunun.

Ona binmek istedim.

İntikam ve eziyet planlarım geri tepti. Büyük ölçüde.

Uzayan, bitmek bilmeyen her kilometrede seçimimden daha çok pişmanlık duydum. Daha yakın bir yere gitmeliydim. Onun evi, benimki, toprak bir yol, karanlık bir sokak. Fark etmezdi. Sadece onu istiyordum. Hem de çok. O anda, en yakın büyük çalılığa bile razı olabilirdim. Ama varsayımsal seçeneklerimin ne olduğunu görmek için yan tarafa baktığımda, komşum Bayan Jordan'a ait olduğu belli olan çitleri gördüm.

Titiz bahçeciliğini mahvetmeye cüret eden sinir bozucu sincaplardan şikayet etmek için polisleri, belediye başkanını, mahalle bekçisini ve diğer tüm yetkili noktaları aramasıyla bilindiğini düşünürsek, iki yetişkinin farklı türde bir fındık ekmesine karşı çıkacağından şüpheliydim. Tabiri caizse.

Eğer evim iki kapı ötede olmasaydı, bu riski göze alabilirdim. O kadar heyecanlanmıştım. Hazır olmanın ötesinde.

Bir tek ben değildim.

Çünkü araba yoluma girer girmez Lars motoru durdurdu ve attan indi. Ayağa kalkacak ya da kaskımı çıkaracak zamanım olmadan kollarına atıldım, uzuvlarım ona sarılmıştı. Verandanın basamaklarını ikişer ikişer çıkarken, kapının kilidini açmam ve alarm kodunu girmem için durakladı, meşgul elleri tüm bu süre boyunca dikkatimi dağıttı.

Başlığımın klipsini açıp çıkarmak için boğazımı okşuyor.

Göğsümün kıvrımından aşağı iniyor.

Benim

tarafım.

Kalçam.

Kavrayışını sıkılaştırdı ve sertliğini bacaklarımın arasına bastıracak kadar beni alçalttı.

Olması gerekenden daha fazla odaklanmam ve çaba sarf etmem gerekti ama güvenlik şirketi süvarileri göndermeden önce alarmı açmayı başardım. Lars'ın uyguladığı sınırlı kontrol ortadan kalktığında onay bip sesi henüz duyulmamıştı. Kendini kaybetti.

Saçlarımı yumruklayarak ağzını ağızıma yapıştırdı. Dili içeri bastırdı, üstünlük için savaştı. Ele geçirme.

Kolay bir savaştı.

Ya da belki benim açımdan kolay bir teslimiyet.

Her iki durumda da gömleğini kavradım ve daha geniş açarak ona talep ettiği erişimi sağladım.

Mülkiyet.

Öpücükten. Vücudumun. *Beni*.

Ben bir tırabzanın kenarına çarpana kadar bizi döndürdü, ama nazikçe değil. Umursadığımdan değil, sadece daha fazla temas istiyordum. Daha fazla baskı. Daha fazla sürtünme. Ama Lars umursamış olmalıydı çünkü ağzını ayırdı ve yüzümü taradı. Orada acı görmedi ama gördüğü şey, merdivenleri ikişer ikişer çıkmadan önce acı dolu bir inilti çıkarmasına yetti. Bir iniltiyi zar zor tuttum, göbeğim ona karşı zıplıyordu. Bunun yerine, ağzımı daha iyi kullanmak için kullandım. Boynunu yaladım. Dudaklarımı ensesinde gezdirdim. Isırılabilir çenesini ısırdım.

Sırtım duvara çarpıp resimler sarsılana kadar merdivenlerin tepesine vardığımızı fark etmemiştim.

Lars sert öpücükler arasında, "Tanrım, beni öldüreceksin," diye ısırıldı.

"Daha sonra ölebilirsin." Göğsümü avuçlarken sırtımı onun dokunuşuna yaslardım. "Çok daha sonra."

"Beni sürüklemeye çalışan şeytanın kendisine meydan oku." Bu hırıltılı meydan okumayla Lars duvardan uzaklaştı ve ağzı tekrar ağzıma çarpmadan önce beni ayağa kaldırdı.

Ve her şey *çılına* döndü.

Ayakkabılar tekmelendi.

Gömlekler çılgınca çekiştirilerek çıkarılıyor ve bir yerlere atılıyordu.

Erişilebilir tenin her santimi öpüldü.

Bit.

Okşadım.

Çizildi.

Koridordan odama kadar olan kısa mesafe daha uzun sürdü çünkü ikimiz de ellerimizi ve ağızlarımızı birbirimizden uzak tutamıyorduk. Bacaklarım bir yere çarptığında gözlerimi araladım ve yatağıma ulaşmayı başardığımızı gördüm.

Lars becerikli parmaklarıyla sütyenimi çözdü ve kollarımdan aşağı kaydırıldı. Birini ağzına almak için eğildiğinde kumaş meme uçlarımı ancak temizlemişti. Dişlerinin arasında tutarak dilini hızla meme uçlarımın üzerinde gezdirdi.

Emmeden önce sertleşmiş zirveyi. Kalçalarım sallandı. Rahatlamaya ihtiyacım vardı. Basınç.

Bir şeyler.

Ama bulduğum tek şey havaydı.

Patlama tehlikesiyle karşı karşıyayım, bundan eminim. Uyarılmayla ölüm.

Kot pantolonunu kavrarken parmaklarım titredi - sinirden değil, yoğun bir arzudan.

Tamam, belki biraz da sinir.

Düğmeyi açtım, fermuarı dikkatlice aşağı kaydırdım, boxer hissetmeyi bekliyordum. Onun yerine parmaklarımla buluşan sıcak, damarlı bir ten oldu. Geri çektim, ben hareket ettikçe dişleri meme ucuma sürtünüyordu. İçimden bir titreme ve bir inilti geçti ve onu görme ihtiyacı ile bunu tekrar yapmasını istemek arasında kaldım.

Onu görmek kazandı.

Fermuarı inince sikiinin serbest kalacağını düşünmüştüm. Ama uzun boyu hâlâ kot pantolonu tarafından tutuluyordu ve leğen kemiği boyunca gerçekmiş gibi görünmeyen bir şekilde kıvrılmıştı... ya da bu konuda gerçekten rahattı.

Bu içime nasıl sığacak?

Mantiken, insan vücudunun böylesine inanılmaz yeteneklere sahip olduğunu biliyordum ama baktıkça sinirlerim daha da geriliyordu.

Benim ıslaklığım da.

"Kahretsin, ben zaten ölüyüm. Tek açıklaması bu."

Bakışlarım Lars'ın kapüşonlu gözlerine kaydı; koyu mavi, pencerelerimden giren parlak sabah güneşinde bile neredeyse siyahtı. "Neyin açıklaması?"

"Benim gibi bir piç nasıl bu kadar şanslı olabildi." "Çıkar şunu" diye emrettiğinde sesi sertti.

Beynim daha elimle iletişime geçmeden, elim otomatik olarak onun istediğini yapmak için hareket etti. Kotu iterek nihayet onu engelsiz bir şekilde görebildim; önümde ne bir kumaş ne de sert bir yumruk vardı.

Ağzım sulandı.

Oral alma ya da verme konusunda hiç iyi değildim. Bu konuda iyi bile değildim. Ama Lars'la her şey farklıydı. Bana oral yapmasına bayılmışım, yetenekli ağzından kolayca boşalıyordum. Deneme sırası bendeydi. Onu tatmak. Kalın damarlarını dilimde hissetmek için.

Fazla düşünmemek için çaresizce dizlerimin üzerine çökmeye başladım. Bunu yapamadan beni kollarımın altından kavradı ve yatağa fırlattı.

"İstiyorum-"

"Ne yapmak istediğini biliyorsun, bebeğim. Ve ben de istiyorum. Bunun için ağrıyorum. Ama eğer o lanet ağzı etrafıma alırsam, kendimi boşalmaktan alıkoyamayacağım. Ve şu anda senin içinde olmaya *ihtiyacım* var." Taytımın kemerini kavrayarak bana sırtıttı. "Gerisini sonra hallederiz."

"Çünkü zamanımız var?"

Yüzündeki gülümseme kayboldu. Korumasız. Gerçek. Ham. Bakışları nefesim kesilene kadar beni yakıp kavururken açlık ve yoğunluktan başka bir şey yoktu. "Evet, *var*."

Göz açıp kapayıncaya kadar pantolonum ve külotum gitmiş, Lars iki yana açılmış kalçalarımın arasına yerleşmişti. Dudakları dudaklarımdaydı, daha da fazlasını... *her şeyi* içine koyuyordu. Beni eziyordu. Beni yutuyordu. Bana sahip oluyordu.

Daha önce hiç böyle öpülmemiştim ve iki yüz yaşına kadar yaşasam bile bir daha asla böyle öpülmeyeceğimi biliyordum.

En azından başkası tarafından.

Sert siki aramızda sıkışmıştı, klitorisime sürtünmek ve girişimi kızdırmak için alt dudaklarımın arasından kayıyordu. Çok yakındı. Ona ihtiyacım olan yere çok yakın ama sinir bozucu derecede uzaktı.

Avuç içi başımın arkasını kavrarken diğer avuç içi aramıza daldı. Parmak eklemleri çıldırtıcı bir şekilde sıyrılırken, kendini ayarlarken hissettiğim aynı aciliyetle hareket etti. Kendini hizaladı. Sadece kalın kafası bile beni germeye yetiyor, mutluluk verici bir zevk-acı yayılmasına neden oluyordu.

Gerektiği kadar uzaklaşarak dudakları benimkilere değdi. "Prezervatif."

"Hap. Temiz," diye karşılık verdim hiç düşünmeden ya da tereddüt etmeden.

"Kahrolası *İsa*," diye ısırdı tek bir şiddetli hamleyle içime girerken.

Beni tamamen dolduruyor. Tamamen.

Ve sonra durdu, kendini derinlere dikti.

Alnını benimkine dayadı, vücudu kaskatı kesilirken sert nefesi yüzümü ısıttı. Uzun bir süre sonra başını kaldırıp bana bakmaya başladı. Bir eliyle saçlarımı tutarak yüzümü yukarı kaldırdı. Diğer başparmağı kavisli boynumun yanından geçerek çenem boyunca ilerledi ve ağzımın üzerine geldi. "Fırına girdiğim ve seni tezgâhın arkasında gördüğüm günden beri kimse olmadı. Ne gerçek hayatta ne de kafamda." Onun

Nasırlı başparmağım alt dudağımın üzerinde gezinirken gözleri hareketleri dikkatle takip ediyordu. "Güzel bir gülümsemenin peşine takılmışsın."

Bu çarpıcı açıklamayı hiçbir şey olmamış gibi bırakarak kalçalarını salladı.

Ama omzuna bir el atarak onu durdurma sırası bendeydi.

Dondu kaldı, sorgulayan bakışları üzerimdeydi.

Beni duvara yasladığını düşünmeden koridordaki o noktayı asla göremeyecektim. Onun kalın aletinin içimi nasıl doldurduğunu hatırlamadan yatağıma asla bakamayacaktım.

En çılgın fantezilerimden fırlamış bir adamla anılar biriktiriyorsam, elimden geleni yapacaktım.

Eğilerek onu öptüm, elimi omzundan geçirip başının üzerinde gezdirdim. Saçlarını seviyordum. Kısa tellerinin avuçlarımın altında verdiği hissi. Her zaman dokunuşuma doğru eğilmesini. "Saçını asla değiştirme."

"Asla," diye kabul etti sert öpücükler arasında, leğen kemiği bana sürtünerek onu bir şekilde daha da derine itiyordu.

Aşırı duyuşal yüklenme o kadar iyiydi ki, onu neden durdurduğumu neredeyse unutuyordum. Elimini omzuna götürdüm ve tekrar ittim, siki serbest kalana kadar yukarı, yukarı ve *yukarı* yalpaladım. "Sırt üstü yat."

Lars bir şey söylemedi ama sanki benimle dalga geçiyormuş gibi gözlerindeki sıcaklıkta bir miktar eğlence vardı. Sırt üstü döndüğünde, bir bacağımy gövdesinin üzerine attım, seksim kalçalarına bastırdı.

Bana onun motosikletine binmenin nasıl bir his olduğunu hatırlattı. Kalçalarımın bu kadar güçlü bir şeye karşı sıkıca bastırılması. Çok heyecan verici bir şey. Bu bir aceleydi. Yeni ya da farklı olduğu için değil -her ikisi de olmasına rağmen- sadece öyle olduğu için. Her zaman da öyle olacağına bahse girmeye hazırdım.

Ve, en azından şimdilik, hepsi benimdi.

O tamamen benimdi.

Aletini yumruklayarak dizlerimin üzerine çıktım ve durakladım. Teoride, fikrim iyi bir fikirdi. Hatta parlak bir fikirdi. Ama lojistiği düşünmemiştim ve endişeye kapıldım. Lars tarafından doldurulmak yerine, midemde çalkalanan şey kendimden şüphe duymaktı.

Eski yaralarım bana asla yeterli olamayacağımı söylüyordu. Asla yeterince yapamayacağımı.

Hiç zirveye çıkamamış olmamın bir nedeni vardı.

Çünkü yeterince iyi değildim.

Düşüncelerim o anın tüm beklentilerini yok etmek için ellerinden geleni yaparak ne kadar hızlı koşuşturmuş olsalar da, sadece birkaç kez tereddüt etmişim

saniye. Bu Lars için birkaç saniye fazla uzun bir süreydi. İri eli boğazımı sardı, beni kendisine doğru çekerken yan tarafları zorlukla sıktı.

Beynimdeki gölgeli anılar temizlenene kadar beni öptü ve hoyratça fısıldadı, "Sabırlı bir adam değilsin bebeğim. Beni kızdırman için bunu çok uzun zamandır bekliyordum." Bir başka sert öpücükten sonra, beni tekrar ayağa kaldırmak için tutuşunu kullandı. "Şimdi almadan önce bana ihtiyacım olanı ver."

İçimden sert bir titreme geçti ve düşmeden önce kendimi desteklemek için elimi göğsüne koydum.

Onun sözleri.

Gözlerindeki bakış, gece yarısı gökyüzünde birbirine karışan bir orman yangını ve fırtına gibiydi.

Sert uzunluğunun aramızda sıkışıp kaldığını, karnına doğru uzandığını hissediyordum.

Ama eski yaralarımı iyileştirmeye yarayan şey, onun avucumun altında atan kalbiydi.

Yarış.

Vurma.

Ben

yaptım.

Lars gibi bir adamın kalp atışlarını hızlandırdım. Düşüncelerimi susturmak için yeterliydi. Onları kapatmak.

Beni tahrik et.

Kendimi yeniden düzenledim, onu hizaya getirdim ve aşağı kaydım. Yavaşça. Acı verecek kadar yavaş. Kısmen kontrolü elinde tutmak için verdiği mücadeleyi izlemek için, parmakları kalçalarımı zevk-acı noktasına kadar kavriyordu. Ama çoğunlukla vücudumun onun boyutuna, açısına ve hareketlerime uyum sağlaması gerektiği içindi.

"Dayanabilirsin," diye ısırıldı Lars sıkılmış dişlerinin arasından. Biraz daha aşağıya indim, ikimiz de bu his karşısında inledik. "İşte benim iyi kızım."

Tanrım.

Bunu tekrar tekrar söylemesini istedim. Zil sesim olsun. Kişisel motivasyon müziğim.

Aniden yere çöktüm, hareket edersem patlayacağımdan emin olana kadar kendimi onunla doldurdum. Ya da hareket etmezsem delireceğime.

Hangisi olduğundan emin değildim ama vücudum benim yerime karar verdi.

Kalçalarım dönmeden önce yavaşça sallandı. Lars'ın kaba saçlarının klitorisime sürtünme şekli iyiydi. İnanılmazdı. Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Yükseldim ve düştüm, ritmimi buldum. Kendime güvenimi kazandım. Daha hızlı hareket ettim, Lars'ın alçak iniltileri ve törpülenmiş övgüleriyle teşvik edildim.

Kendi artan zevkimden bahsetmiyorum bile.

Lars kıpırdandı ve ellerim düşmemek ve gerekirse onu tekrar aşağı itebilmek için omuzlarına gitti. Ama o sadece eğildi, bakışları aramızdaki bağa kilitlenirken karın kasları lezzetli bir şekilde gerildi.

"Bak beni ne kadar güzel alıyorsun." Elleri kalçalarımın üzerine düştü, böylece başparmakları am dudaklarımı birbirinden ayırabildi. Her şeyimizi görmesine izin veriyordu. Her yerimi. Beni nasıl gerdiğini. "Mükemmel. Mükemmel, bebeğim. Benim için yapılmış."

Her dokunuşta hızım ve çaresizliğim arttı. Her gürleyen kelimeyle. Sadece ben değildim. Lars'ın pelvisi benimkiyle buluşmak için yükseldi, ben aşağı düşerken bana çarptı. Tutuşu daha sert, sözleri daha iğrenç oldu.

Hiçbir fikrim

yok.

Hiç şüphem

yok.

Yara yok.

Sadece Lars ve ben vardık.

Karnımın alt kısmındaki sarmal büküldü. Hayal kırıklığı noktasına kadar gerildi. Çok yaklaşmıştım ama neredeyse her çözüldüğünde ritmimi kaybediyor ve serbest kalmaktan daha da uzaklaşıyordum. Orgazmım, arzum ve şevkim beni kıracağından endişelenene kadar arttı.

Parçala beni.

Beni her zamanki gibi kolayca okuyan Lars, klitorisimi okşamak için bir başparmağını uzatırken, diğer eliyle kalçamı tutarak beni yukarı ve aşağı hareket ettirdi.

Daha

sert.

Daha

hızlı.

İnce bir ter tabakasıyla kaplanana kadar vahşi itişler, nefeslerimiz sert pantolonlarla geliyordu.

Sabit, güçlü tempo ihtiyacım olan şeydi. Bedenim hareket etmeyi bırakmadı, bırakamazdı da. Her küçük atom, sanki damarlarımdaki kanın yerini efervesan kabarcıklar ve elektrik almış gibi, seksimden yayılan zevkle patladı.

"Sıkı tutun bebeğim," diye emretti Lars.

Beni çevirmesini bekliyordum ve ona binmeyi sevmeme rağmen, verdiği her şeyi kabul ederdim. Üstten, alttan, yandan, önden. İçimde derinlerde kalması anlamına gelseydi simit gibi bükülürdüm.

Yine de yuvarlanmadı.

Ama bu onun kontrolü ele geçirmediği anlamına gelmiyordu. Kontrolü ele geçirmediği anlamına gelmiyordu.

Beni sıkıca kavradı, her birini karşılamak için beni aşağı çekerken yukarı doğru itişleri içime çarptı. Kapüşonlu bakışları bağlantımız, zıplayan göğüslerim, yüzüm ve tekrar geri döndü. Her bakış, hareketleri vahşi ve çılgınca olana kadar onu teşvik etti.

Acımasız.

Vücudumdaki gerilim yavaş yavaş artmadı. Onu bulmak için çalışmak yoktu. Kovalamak yoktu. Bana hızlıca yaklaştı ama ilk seferden daha az güçlü değildi. Tekrar ayrı düştüğümde, Lars'ın kendi homurtuları kafamı doldurdu, orgazmımı uzatan ve uzatan ve uzatan iddia kelimeleriyle karıştı.

Lars hareketsiz kalıp derinlere gömüldüğünde, ben de öne doğru yığılıp kaldım. Yüzümü göğsüne bastırdım, nefesimi tutarken dudaklarım oradaki teni sıyrıyordu. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

Mırıldandığım sözler üzerine Lars'ın altımdaki bedeni dondu. Kaslarına yayılan gerginliği tam anlamıyla hissedebiliyordum. Düşüncelerini neredeyse duyabiliyordum.

"Yaptım... yaptım," diye düzelttim. "Ama hiç bu şekilde değil. Ya da bu kadar iyi. Bu kadar iyi olabileceğini bilmiyordum. Ben sadece... biz sadece... O hoşlanmadı-"

"Ayrıntıları duymak istemiyorum Joss," diyerek garip gevezeliğimi kesti.

Lanet olsun.

Benim gerçek adımı kullandı.

Onu görebilmek için doğruldum. Ve sonra anında pişman oldum. Sayılır. Kızgındı ama yine de sıcaktı.

Yüz ifadesi ve sesi yumuşadı ama kalçalarımı kavrayışı yumuşamadı. "O piçin neyi sevmediğini duymaya ihtiyacım yok. Sadece senin neyi sevdiğini bilmek istiyorum."

"Kısa bir liste," diye sessizce itiraf ettim.

"Tamam, o zaman ne denemek istediğini bilmek istiyorum." "Bu çok daha uzun bir liste."

Dudakları bir sırtışa dönüşmüştü ama diğer her şeyi gibi bu sırtıştan da ateş ve seks damlıyordu.

Lars dikkatlice hareket ederek beni sırt üstü yatırdı ve dirseğini yanıma koydu. Bakışları benimkilere kilitlenmişti, yoğun, tatlı, sıcak ve çözemediğim milyonlarca başka duygu. "Kadınım beklemekten yoruldu."

O haklıydı. Haklıydım. Yine de buna değdi.

Parmağını bacaklarımın arasından geçirebilmek için bir kolunu aşağı doğru uzattığında cevap verme fırsatım olmadı.

Şişmiş klitorisimi okşuyordu. Az önce hafiflettiği ağrıyı yeniden alevlendirdi.

Parmağını karışık salınımlarımızda gezdiriyor.

Kalçalarım yataktan fırlarken göz kapaklarım kendiliğinden kapandı. Garip olmalıydı. Hatta iğrenç. Bunun yerine, şimdiye kadar yaşadığım en seksi şeylerden biriydi.

Böyle düşünen tek kişi ben değildim.

Yanımdan itildiğim için Lars'ın hâlâ yarı sert olan siki sarsıldı. Ben ona uzanamadan ayağa kalkmak için yuvarlandım.

Kalbim sıkıştı.

Tüm gün toplantıları olduğunu ve ardından Wicked'de çılgın bir Cumartesi gecesi geçireceğini biliyordum. Benim için işleri ertelemesi sadece büyük bir olay değildi.

Çok büyük bir şeydi.

Her güzel şeyin bir sonu vardır, falan filan. Anlamıştım. Ama bu, bundan mutlu olduğum anlamına gelmiyordu.

Elbiselerini dağıldıkları yerden toplayacağını düşünmüştüm ama çıplak ve utanmadan odadan çıktı.

Onu suçlamadım.

Vücudu tam bir sanat eseri idi. Kazınmış çizgiler, kalın kaslar, bronz teninin çoğunu kaplayan monoton ve renkli dövmelerin karışımı, etkileyici bir kalçaya giden o ağız sulandıran kalça girintisi... her şey. Onun yerinde olsaydım asla tişört giymezdim.

Ya da bu konuda pantolon.

Neyin peşinde olduğunu merak ediyordum ama yataktan kalkacak kadar değil. Bunun yerine gözlerimi kapadım, arkama yaslandım ve gülümsedim. Sonunda Lars'la seks yapmıştım. Aylarca merak ettikten sonra. İstedikten sonra. Hiçbir yolu olmadığını düşündükten sonra çok yaklaştığımız ama tam yaklaştığımızda yarıda kesilmişti.

Ve birçok fantezimden bile daha iyiydi.

Zirvede olmak onları da aşmıştı. Bunun için formda değildim ama yine olsa yine yapardım. Kalçalarımın yanması ve seğirmesi durduğunda.

Son yirmi dört yıldır bacak gününü atlamamalıydım. Her neyse, tamamen zorlanmaya değer.

Ve istediğim şey için gitmeye değer.

Göz kapaklarım açılarak tavanıma baktım; her zamankinden farklı bir bölümdü. Yukarı doğru eğildim ve ilk kez fark ettim ki

yatağın ortasında. En dipteydik.

Daha da iyisi, pencereden güneş parlıyordu. Vasatın altında seks yok, hep aynı pozisyonda, hep karanlıkta.

Lars'ı Peter ile kıyaslamıyordum çünkü bu bir hakaret ve zaman kaybıydı. Kendimi eski halimle karşılaştırıyordum. Kendimi normal olduğuna inandırdığım şeyle. Hak ettiğimi düşündüğüm şeyle. Bekâr olduğumda dayanılmaz derecede derinleşmeden önce yıllar boyunca iltihaplanmış olan tüm takıntılarım ve yaralarım. O kadar acı çekmiş ve incinmişim ki, iyileşebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama fark ettiğimden çok daha fazlası vardı.

Ne istediğimi açıkça söylemişim. Lars'a güvenmişim. Pozisyonlarımızı ya da odanın aydınlığını düşünmemiştim. Ve içimi doldurduktan sonra, ona binerken en ufak bir utanç bile duymadım.

İlerleme var.

Lars'ın odaya dönmesi beni harekete geçirebilecek tek şeydi. Harcanmışım ama manzaraya karşı koyamadım.

Bana yönelttiği hoşnutsuz bakış beklediğim gibi değildi ama yine de görmek için başımı eğmeye değerdi. "Yemek için bok var, hotcakes."

Bedenim en az çabayı gösterebilirdi ama beynim gösteremezdi, bu yüzden esprili cevabım "Yapma" oldu.

"Meyveler, sebzeler ve tahıllar falan." "Bu dengeli bir diyet," diye belirttim.

"Evet, lanet bir gerbil için."

Haklıydı. Sabahlarımı günahkâr unlu mamullerle çevrili olarak geçirdiğim ve çoğu gece onunla Wicked'de akşam yemeği yediğim için, diyetimde bir dengeye ihtiyacım vardı.

Beynim konuşmaya yetişmeye karar verdi ve kaşlarım çatıldı. "Neden mutfağımdaydın?"

"Karnın guruldadı." "Öyle mi oldu?"

Çenesini kaldırarak bana doğru ilerledi ve bir adım bile atmadan eğilip kot pantolonundan telefonunu aldı. Bu kadar iri bir adam için şaşırtıcı derecede zarıftı. Vücudunu böylesine kontrol ederek hareket etmesine hayran kalmışım.

Ama ben de bir kadındım.

Ve o da çıplaktı.

Bu da gözlerimin onunla ilgili başka bir şeye hayranlıkla bakmaya devam ettiği anlamına geliyordu.

Dizlerini şilteye dayadı ve yere çöktü, vücudunun yarısı üzerimde asılı kaldı, böylece yüzü bana yakındı. "Bana böyle bakmaya devam et bebeğim, seni besleyemeyeceğim." Daha da eğildi ve burnunu benimkinin üzerinde gezdirdikten sonra ekledi: "Ve planladığım şey için enerjiye ihtiyacın olacak."

Beynim otomatik olarak zihinsel bir Yelp gibi yerel restoranları taramaya başladı çünkü bu planın ne olduğunu gerçekten bilmek istiyordum.

Ayrıca, aç olduğumu fark etmemiştim ya da umursamamıştım ama o söyleyince...

"Gitmiyor musun?" Bir süre orada kalacağını ima etmesi üzerine sordum. "Bugün meşgul olduğumu biliyorum, yani tamamen anlıyorum."

"Kahretsin," diye öptü beni, sert ama hızlı bir şekilde, "hayır. Sasha'yı halledebileceği bazı işlerden sorumlu tuttum, diğerlerine de siktirip gitmelerini söyledim."

Bana sadece zaman ayırmamıştı.

Zaman ayırdı.

"Sonunda sana sahip oldum," diye fısıldadı, bakışları inanamıyormuş gibi yüzümde geziniyordu. Sanki huşu içinde olan kendisiydi. "Benden kurtulmak için beni levyeyle söküp kapıdan dışarı atman gerekiyor."

İkisini de yapmaya niyetim yoktu.

Ben daha bir şey söyleyemeden, tekrar oturdu ve telefonunun kilidini açtı.

Kilit ekranı genel fabrika ayarlarından biriydi.

Ana ekranı mı? O bendim.

Daha doğrusu, gönderdiğim resim. Sweets

You Rock'ta masanın üzerine eğilmiş.

Tamamen giyinik olabilirdim, ama bu açıkça seksi olmamı engellemiyordu. Özellikle de onun için. O pozisyonda 'güzel kıcımdan' ne kadar hoşlandığından birden fazla kez bahsetmişti.

"Bunu arka plan olarak mı ayarladın?" Hem dehşete düştüm hem de eğlendim.

"Aynen öyle. Elimde olsa dairemdeki her odayı bununla duvar kağıdı yapardım. Ama o zaman da cumbadan görünen manzara için şikâyet geldiklerinde ev sahiplerinin gözlerini oymak zorunda kalırdım." Bir parmak eklemeni göğsümde gezdirdi, meme ucumun etrafında gezdirdi. "Ya da sürekli sertleştiğim için kan akışı yetersizliğinden öldürdüm."

Başımı salladım, gülmedim çünkü... şey, tamamen şaka yaptığından emin değildim. "Peki ya biri telefonunu gördüğünde?"

"Benden başka kimse bilmiyor."

"Ve ben," diye belirttim, ekranını gizlemeye çalışmadığını fark ederek. Onu ve şifresini tam olarak görebiliyordum.

"Ve sen," diye kabul etti, hala ekranına bakmamdan etkilenmemişti. Hiç kaçamak yok. Gerginlik yok. Ben daha ne olduğunu anlayamadan ortaya çıkan *önemsiz* bildirimleri kaydırmaya hazır değildi. "Kadınım öğle yemeği için ne istiyor?"

"Bir şeyler yapabilirim," diye teklif ettim.

Sözlü olarak cevap vermedi ama attığı suskun bakış her şeyi anlatıyordu.

"Sandviç," dedim, hızlı, kolay ve beni hareket edemeyecek kadar şişirmeyecek bir şey seçtim.

Lars'ın dediği gibi...

Planları vardı.

"Sırt üstü yat, bebeğim."

Planlar lafın gelişi değildi. Abartı da değildi. Olsa olsa yetersiz bir ifadeydi.

Sandviçleri çıplak yedikten sonra duş almıştık ve Lars beni iyice sabunlamıştı. Rahatlayacağımızı ya da konuşacağımızı sanmıştım. Onun yerine, beni yatağa geri götürdü ve yüzünü sürmemi sağladı.

Sırt üstü yatmamı emretmeden önce boşalmayı ancak bitirmiştım. Hissettiğimden daha seksi görünmesini umarak kayıtsızca yana doğru yattığımda vücudum goo ile doyurulmuştu.

Öyle düşünmüş olmalı çünkü Lars'ın siki bana bakarken sarsıldı. İri elleri kalçalarımın gitti, parmak uçları kalçalarımı daha geniş açarken içeri girdi. "Çok güzel amına koyayım."

Kendini bacaklarımın arasına yerleştirerek içimi doldurdu ama itmedi. Ben kalçalarımı sallayınca kadar, elde edebildiğim azıcık sürtünme için açgözlülükle derinlere dikilmiş kaldı. Yine de yeterli değildi. Ağlamak ve yalvarmak isteyene kadar kalçalarımı kendi kalçalarıyla sabitlediğinde daha da azdı.

Hareket etmek için verdiğim mücadeleyi izlerken bakışları kapüşonlu hale gelirken dudaklarında sinsi bir sırıtma belirdi. Sallanmak için. Bir çeşit hareket yaratmak için. Yaptığı işkenceden zevk alıyordu.

Piç kurusu.

Ben ona lanet okuyamadan öne doğru kaydı, kaba saçları klitorisime sürtündü ve kalçalarım yükselirken keskin bir şekilde nefes almamı sağladı. Beynim kısa devre yapmayı bıraktığında, komodinin çekmecesini açmasını çaresizce izlemek için başımı eğdim.

Çekmece.

Theeeee çekmecesini.

Vibratörümü çıkardığında mantıksız paniğim mantıksız bir dehşete dönüştü. Basit olanı değil. Ne de asamı. Tavşan bile değil.

Hayır. Taştaki kılıç gibi, o da benim Excalibur'umu çıkardı. Parlak pembe, bir ucunda kavisli bir şaft ve diğer ucunda klitoris emişi vardı.

Eski sevgilimin aksine, Lars beni yargılamazdı. Tam anlamıyla bir striptiz kulübü sahibiydi. İş seksti, bu konuda profesyonel olsa bile. Profesyonel ve seks pozitif, dansçıları asla utandırmazdı.

Ben onun kadar rahat değildim. Onun benim güvenilir silikonumu tuttuğunu görmek, buruşup oracıkta yok olmak istememe neden oldu.

"Nasıl-" diye başladım ama sesim elli oktav kadar yüksek çıktı. Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Orada ne olduğunu nasıl bildin?"

"Sen banyodayken baktım," dedi hiç utanmadan. Burnunu sokarken hiç utanmıyordu.

Bunu unutmuyacağım. Turnabout adil bir oyun ve hepsi.

"Bütün duş boyunca bunu düşündüm," diye devam etti, sesi daha sertti ve siki içimde bir şekilde daha sertti.

Santim santim, yavaşça içimden çıktı ve sikini sahtesiyle değiştirdi. O güne kadar çok yeterli görünmüştü.

O anda, tamamen içime oturmuş olsa bile, eksikti. "Göster bana," diye emretti.

Bunu kastetmiş olamaz...

Değil mi?

Beklenti, endişe ve uyarılma duygusu eşit ölçülerde içimi doldurup beni titretirken bile donup kaldım. "Neden?"

"Görmek istiyorum."

"Neden?" Bu tek kelime o kadar çok baskı ve dehşetle doluydu ki, bir püriten bana namuslu diyebilirdi.

"Meraklı."

Ona göz kırptım. "Bunun aşağılayıcı olduğunu düşünmüyor musun?"

Doğru kelime bu değildi ama bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Sınırlı deneyimime göre, bazı erkekler vibratörleri ikame olarak görüyordu.

Ya da yedekleri.

Bazı erkekler de bu konuda haklıydı, ama yine de.

Lars bana bir kez daha sırttı, bu sırtış ateş, mizah ve Tanrı'ya şükür şefkatle doluydu. "Siktir, hayır. Bu benim..." Başını öne eğdi. "İş arkadaşım, rakibim değil." Söz konusu *iş arkadaşını* kıpırdattı ve sanki işkence gören kendisiymiş gibi bir inilti çıkardı. "Göster bana, bebeğim."

Hayır.

Bunu yapamazdım.

Bakışları üzerimde gezinirken gözlerini dolduran heyecan beni sarhoş etmeye yetmişti. Onunla. Arkasına yaslanıp sikini yumrukladığında bu heyecan tavan yaptı.

Tamam. Bunu
yapabilirim. Bunu
yapabilirim.

Dudaklarımı yalayarak, iki düğmeye basarken alttakini dişlerimin arasına çektim, diğer kısım klitorisimi nazıkçe emerken shaftın titreşmesini sağladım.

Birikim.

Lars'ın ne yaptığını.

Benim yaptığımı.

Hepsi birlikte cildimin kızarmasına ve terlememe neden oldu. Bunalmışım ve iyi görünüp görünmediğimi merak ederek fazla düşünüyordum. Beklediği gibi miydi? Beğendi mi diye.

Okşamayı kesti ve kalbim durdu. Bu iyi değildi. Onu tahrik etmiyordum.

Ama aşağıya bakma riskini aldığımda, aleti hâlâ sertti. Seğirdi ve bakışlarım tekrar Lars'ın yüzüne kaydı.

"Bana bakışını çok seviyorum bebeğim," diye gürledi ve uzanıp meme ucumu kopardı. Becerikli parmaklarının arasında oynattı.

Dikkat dağıtmaya çalıştığını
biliyordum. Ve işe yaradı.

Düğmeye bastım ve titreşimi artırdım. "Neden
izlemek istediğimi bilmek ister misin?"

Hızlı ve sarsak bir şekilde başımı salladım.

Cevap vermek yerine başka bir soru sordu. "Bu mükemmel amcığınla oynarken beni düşünüyor musun?"

Tanrım.

Emmeyi arttırdım.

Eli tekrar sikine gitti. Sıkıca sıkı ve yumruğunu yukarı kaldırdı. "Ben yatağında, duşumda ya da lanet ofisimde sikimi okşarken seni hayal ederken, sen burada kendinle oynayıp beni mi düşünüyorsun?"

Titreşimi birkaç kez daha arttırdım.

"Benim aletimin seni doldurduğunu hayal ederek kendini boşaltıyor musun?"

Çok fazla olmaktan bir saç teli uzakta olana kadar emmeyi arttırdım. Tabanını kavrayarak yukarı aşağı salladım, böylece klitorisimi sevdiğim şekilde okşadı. Bacaklarımı daha da açarak Lars'a görmek istediği şeyi gösterdim.

"Söyle bana," diye emretti, daha hızlı okşayarak.

Gözlerim kapandı. Sırtım kamburlaştı. Düşüncelerim vahşileşti, bir ahlaksızlık girdabına dönüştü. Milyarlarca parçaya bölünüp yok olmadan önce, iki kelimeyi zorla söyleyecek kadar kendimi tuttum.

"Her. Zaman."

Milyonlarca kilometre öteden homurtusunu duydum ama kulaklarımdan akan kanın ve vücudumun her zerresinde kıvılcımlanan gerilimin arasında kaybolmuştu.

Oyuncak çekilip çıkarıldığında ve yerine daha iyi bir şey konduğunda daha yeni yeni azalmaya başlamıştı.

Lars'ın dengesiz hamleleri bedenimi yatakta yukarı kaydırırken, beni bir sonrakine doğru fırlatmadan önce orgazmımı uzattı. Kendini alçalttı, böylece vücutlarımız birbirine sıkıca yapıştı, her itme daha derine inerken kırılmış ve acımasızdı. "Bana ilk gülümsediğin andan beri hep senin amın oldu. Her zaman sen oldun."

Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Hareket edemiyordum.

Onu tekrar tekrar içime çekerken başım dönüyor ve orgazmım içimden geçerken yıldızları görüyordum.

Beni parçaladı.

Lars'ın ilkel iniltisi boşalırken sisi yardı, kalınlığının etrafından damladığını hissedene kadar beni doldurdu.

Yavaş yavaş beynim bedenime geri döndü ve kalbim sinek kuşu hızından insan hızına yavaşladı.

Lars bana ağırlığını verdi, yüzünü boynuma gömerken nefesi sertleşti. O anda, çok kullanılmış ve hassas çekirdeğime kadar bir şeyi biliyordum.

İş arkadaşı iyiydi... Ama

Lars'ın yeri doldurulamazdı.

On Sekizinci Bölüm

Dokunaçlar ve

Yengeçler Joss

YARALIYDIM.

Bitkin.

Muhtemelen susuz kalmış.

Kesinlikle memnun.

Mutluyum.

Yirmi dört saatten fazla seks, paket yemek ve daha fazla seksle kesintiye uğrayan filmler bir kadına bunu yapar.

Bir erkeğin birkaç günde bir kereden fazla tuvalete gitmesinin mümkün olduğunu düşünmemiştim. En azından penis şeklindeki bir dağıtıcıdan çıkan Pez şekerleri gibi küçük mavi hapları patlatmadan olmazdı. Bu zaten bildiğim bir şeyi yeniden doğruladı.

Yanlış adamla birlikteydim.

Lars beni bacaklarımın arasında ağzıyla uyandırmadan önce -benim nadiren yapabildiğim bir şey- uyumuştuk. Ben boşaldıktan sonra duşa girdik ve açgözlü ağzım bu iyiliğe karşılık verdi, sonra da bana kahvaltı hazırladı.

Bir haftalık yumurta, hindi sosisi ve krep yaparken bile hep gerbil yemeği hakkında homurdanmıştı.

Adam yemek yiyebiliyordu, kelimenin tam anlamıyla.

Ayrıca dipsiz bir kuyu gibi görünüyordu çünkü az önce beni kucağına çekip aptalca öptü ve sonra aç olup olmadığımı sordu.

"Birkaç saat önce kahvaltı ettik," diye belirttim.

Uzaktan kumandayı kaldırdı, kalçalarımı kavramadan önce günün futbol maçları için taraflı seçimleri üzerinde tartışan yüksek sesli spikerlerin sesini kapattı. Beni sertleşen sikine doğru bastırdı. O sırada üzerinde sadece

Kot pantolon ve ince bir pijama şort giyiyordum, iki kat kumaşı yoldan çekmek kolay olacaktı.

Ağrılı ve yorgun olabilirdim ama ölü değildim.

"Enerjimi yüksek tutmalıyım," diye gürlledi, bakışları atletime baskı yapan meme uçlarıma odaklandı.

"Gitmek zorunda değil misin?"

Sormaktan nefret ediyordum. Dış dünyayı düşünmek istemiyordum. İçinde bulunduğumuz balonu seviyordum, sadece ikimiz. Birbirimizin tadını çıkarıyorduk.

Acele etmiyoruz.

Ama ikimizin de sorumlulukları vardı, bu yüzden şaşırdım.

Şaşırdım ama memnun oldum.

Memnun derken, çok mutluyum demek istedim.

"Sana söylemişim, hotcakes, beni bir levyeyle çıkarmak zorunda kalacaksın."

Ona sııttım. "O zaman ailemle Pazar akşamı yemeğini iptal ederim." "Bunu yapmana gerek yok."

Lars'lı bir Pazar, daha fazla seks ve aile yemeği yok mu? İnan bana, zor değil.

"Sorun yok," dedim biraz da hevesle. Çılgın ailemle ilgili hikâyelerle onu korkutmak istemediğimden, bu kadarla yetindim.

Onaylarcasına çenesini kaldırdı ama bana bakmıyordu. Çenesi bir kas kasılana kadar sıkılaştığında, omzumun üzerinden bakışlarını takip edip maç öncesi ekrana yayılmış sakatlık raporlarını görmeden önce sorunun ne olduğunu sormak üzereydim.

Başlangıç savunmasında İsviçre peynirinden daha fazla delik vardı. Herhangi bir taraftarı endişelendirmek için yeterliydi. Aynı zamanda aile yemeğini iptal ettiğim için mutlu olmama yetti. Babam muhtemelen annem ona kızana kadar bütün günü televizyona bağırarak geçirecekti.

"Öğle yemeği için ne istersin?" "Planladığım şey için enerjiye ihtiyacın olacak." diye eklemekten önce eğilip sıkı çenesini öptüm.

Planladığım bir şey yoktu ama bir gün önce söylediği sözleri ona karşı kullanma fırsatına karşı koyamadım.

Oyun gerginliği unutuldu, vücudu yumuşadı. Bazı kısımları. Saçımın bir tutamını parmağının etrafında döndürdü. "Tako ister misin?"

"Hangi psikopat taco istemez ki?"

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı ve beni üzerinden kaydırmaya başladı.

Hiç düşünmeden uzandım ve omuzlarını kavradım. Hareket etmek istemiyordum. Asla.

Şefkat ve erimiş sıcaklık yüz ifadesini eşit ölçüde etkilemişti. "Odandan telefonumu almalıyım."

"Telefonumdan sipariş vereceğim," dedim ve kanepeden alıp teslimat hizmeti uygulamasını açtım.

"Uygulamanız banka hesabıma bağlı mı?" diye sordu. "Hayır."

Cep telefonum arkamdaki masaya fırlatılmadan önce ellerimden alındı. "O zaman sipariş vermiyorsun."

"Bu hiç adil değil."

"Tabii ki öyle. Gerbil yemeğinden başka bir şey isteyen benim." "Yani yemeği ben önerirsem, ben ödeyebilir miyim?"

"Eğer ben yoksam, buyurun yiyin. Ama benimle yiyorsan, ben öderim." "Bu arkaik ve aptalca."

"Şimdi böyle düşünüyorsan, birlikte yaşayana kadar bekle."

Hazırladığım karşılık beynimle birlikte yok olup gitti.

Lars katatonik halimden faydalandı ve sırtışını gizleme zahmetine girmeden beni yana kaydırdı.

Gitmem gerektiğini biliyordum. Pazar yemeğinde olmayacağıma dair bir mesaj göndermezsem, biri ya da *birileri* kaçırılıp kaçırılmadığımı, öldürülüp öldürülmediğimi ya da daha da kötüsü, gerçekten haber vermeden yemeği kabaca terk edip etmediğimi görmek için ortaya çıkacaktı.

Lars'ı bu tür bir istilacı ziyarete maruz bırakmak istemedim - özellikle de geldiğimizden beri sürekli olarak soyunmuş durumda olduğu için.

Ama tek düşünebildiğim onun sözleriydi.

Birlikte yaşayana kadar bekle.

'Til.

Kadar olduğu gibi.

Eğer değil. Belki

değil. 'Til.

Genellikle sözleri beni suskun bıraktığında, bunun nedeni iğrenç olmalarıydı. Ya da beynimin onları iğrenç kılmak için çarpıtabileceği bir şekilde ifade edilmişti.

Ama eğer geleceğimiz hakkında umursamaz beyanlarda bulunmaya başlayacaksa, hayatta kalmamın imkânı yoktu.

Boku yedim.

Sersemliğimden sıyrılıp telefonumu aldım. Ruth'la olan mesajlaşmalarımı açmadan önce - mesajlaşmak için en güvenli ve en kolay aile üyesi

-Lars merdivenlerden koşarak indi.

Giyinmişti.

Pantolon, gömlek, çizme, giyinik.

Tüm kaba erkek güzelliğini kıyafetlerle örtmek bir suçtu, ama kalbimi batıran şey bu değildi.

Yüzündeki ifadeydi.

"Gitmen gerek," diye tahmin ettim.

Sasha Wicked'da kaleyi iyi korumuş olmalıydı       Lars  nceki gece tek bir telefon bile almamıştı. Herhangi bir dramla uğraşmak için dışarı çıkmak zorunda kalmamıştı.

Ya da parmak kırmak.

Her şeyin yolunda gitmesine şaşırmamıştım. Lars g  , korku ve saygı talebi yayıyordu ve neredeyse herkes bu sözsüz uyarıya kulak verdi. Sasha'da ise etrafta dolanıp durma havası vardı. O kadar korkutucu değildi ama yine de oldukça etkiliydi       kimse onun keskin hakaretleriyle herkesin içinde deşilmek istemiyordu.

Ama her güzel şeyin bir sonu vardı. Balonumuz sonsuza dek süremezdi.

" zg n m, hotcakes, halletmem gereken bir şey  ıktı." Bir elini başının üstünde gezdirdi. "Keşke hızlı olacağını s yleyebilseydim, ama..."

"Anladım."

Cebinden telefonunu çıkarıp kilidini açtı ve bana uzattı. "Takolarını sipariş et. Sırf ben saçmalıklarla uğraşıyorum diye sen de gerbil yemeği yemek zorunda değilsin."

Gülümsedim ama başımı salladım. "Madem gidiyorsun, ben de aile yemeğime gidebilirim."

Cevap veremedi telefonunu çaldı. Çenesini sıktı, bana doğru yürürken sesi susturmak için telefonu kaydıldı. "Bunu sonra konuşuruz."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve açıklama isteme şansım da olmadı.

Ağzı benimkine bastıldı. Gitmesi gerektiğini biliyordum. Bunun hızlı bir öpücük olmasını istediğini biliyordum.

Ama uğraşmak zorunda kaldığı *saçmalıklara* kızgın olduğunu da biliyordum. Bu da daha iyi hale getirmek istediğim anlamına geliyordu.

Sadece birazcık. Sadece bir an için.

Gömleğini kavrayarak parmak u larımda yükseldim ve dilimi dudaklarında gezdirdim. Tüm gereken buydu. İhtiyacı olan tek teşvik buydu.

Saçlarımı yumruklayarak ve kırımını avuçlamak için eğilerek devraldı. Vücudu hâlâ gergindi ama öfkeyle değil.

İhtiyaçla - bunun uzun, sert kanıtı mideme baskı yapıyordu.

"Siktir," diye mırıldandı alnını benimkine dayayarak. "Beni her zaman diken üstünde tutuyorsun, hotcakes."

Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değildim. Anaokuluna giden çocukları yaramazlık yaptığında ailelerine söylediğim şeyle aynıydı. Ama Lars bunu söylerken beni hâlâ sıkı sıkı tuttuğu için evet diyecektim.

"Muhtemelen cevap veremeyeceksiniz, ancak ayrılırken ve vardığınızda mesaj atın."

Koruyucu istek karşısında karnım ısındı. Yani, emir. "Bunu yapabilirim."

"Aferin kızım." Beni bırakarak kapıyı açtı ve durakladı. "Anahtara ihtiyacım var, bebeğim."

Lars verandamdan aşağı koşarak indi ve bisikletine binerek hızla uzaklaştı.

Ya da banliyöden bir belalı.

Lars

"FOOK, havadaki yengeç kokusunu alabiliyorum."

Nox'un kabuklulardan bahsetmesini çok isterdim. Ama bir deniz ürünleri restoranının değil de bir striptiz kulübünün önünde durduğumuz için böyle bir durum söz konusu değildi.

Nox'un adamlarından Beck, Land Rover'ın direksiyonundan inerken başını sallayarak, "Lanet olsun," dedi.

"Ne diyebilirim ki?" Nox dedi ki. "Kelimelerle aram iyidir."

Mesele şu ki, muhtemelen yanılmıyordu. Sokağın karşısındaki boktan binada dikkat edilmesi gereken sadece asbest ve kurşun boya değildi.

Ucuz kulübün yıkık dökük dış cephesinden bir taburede oturmuş telefonunu karıştıran adama bakarken dudağım kıvrıldı. "Ona ödediğim onca parayla daha iyi bir güvenlik tutacağını düşünürdün."

Controversy LLC'nin sahibini bulmak için Nox'un *iki* adamının elektronik olarak iz sürmesi gerekmişti. Ve Eddie yeterince başımı ağrıtmadığı için bu şirketin sahibi Elliot Nash'ti.

Eğer hayat bir film olsaydı, Elliot Nash düşmanımız olurdu ve sadece kahramanların iyi görünmesini sağlamak için yaratılmış, yenilmesi kolay bir kötü adam olmazdı.

Film olmadığı için başımızın belasıydı. Açgözlü ve kötü, ama aynı zamanda zeki.

Nox'tan çalarak ve adını pisliğe bulaştırarak ona kazık atmıştı. Suçu başka bir yere atmıştı ama ben buna inanmadım.

Hyde grubunun içine etmiş, Harlow'a gözünü dikmişti ki Harlow başkasının borçları için tali zarar haline gelmişti.

Nash kuzenime kancayı taktığında umurumda olmamıştı-Eddie yatağını çöpten yapmıştı ve o çöpün içinde ve isimsiz mezarında çürüyebilirdi. Ama Wicked'la yatmasına bir sınır çizdim.

Benim aksime, Nash'in iş kıskançlığı *vardı*. Benim binamı istiyordu. Dansçılarımı. Müşterilerimi. Sıfırdan inşa ettiğim işimi.

Hepsinden önemlisi, itibarımı ve onunla birlikte gelen gücü istiyordu.

Sadakati.

"Bir planın var mı?" Nox bir puro çıkardı, ağzına götürdü ve hemen cebine geri soktu.

Onun sorusunu görmezden gelerek daha önemli olan soruyu sordum. "Bunu nasıl yakacağını unuttun mu?"

"Hayır, seni lanet kukla. Bırakmaya çalışıyorum."

"Bu senin için nasıl gidiyor?" Çünkü benim için boktan olduğunu biliyordum. Joss benden sigarayı bırakmamı hiç istememişti ama kokusundan hoşlanmadığını biliyordum. Ve onu kendi alanımda istediğim için, çok daha az içiyordum. Ama tam olarak bırakamamıştım.

Sözlü olarak cevap vermedi, ama bana attığı ters bakış fazlasıyla yeterliydi.

Neden işi bıraktığından emin değildim ama eminim kadınıyla da bir ilgisi vardı. "Gus hamile mi?"

Uzun süredir nişanlı değillerdi ama yüzüğü parmağına takmadan önce de birbirlerini uzun süredir tanımıyorlardı. Hatta kızın yanına taşınmasından önce bile birbirlerini birkaç dakikadan fazla tanımıyorlardı. Nox sabırlı bir adam değildi.

"Kahrolası dilek." diye homurdanarak bunu doğruladı. Haplarını balkondan aşağı atasım var."

Joss'un da hap kullandığını biliyordum.

Daha yeni *biz* olmaya başladığımızı ve onu doğum kontrol hapını bırakmaya ikna etmem için bir süre geçmesi gerektiğini biliyordum.

Ama bu, sevişmemiz bittiğinde boşalmamı toplamamı ve ona geri itmemi engellememişti. Onu böyle görmek, o kadar sıkı ki,

Islak ve benimle doluydu. Beynime kazınmıştı. Pornodan daha iyiydi. Onunla ilgili fantezilerimin hepsinden daha iyiydi. Bir keş gibi, şimdiden onu arzuluyordum. Eğer sakın olmaya çalışmasaydım, içinde yer kalmayana kadar onunla tekrar tekrar birlikte olurum.

Ta ki gerilene, dolana ve damlayana kadar.

"Plan mı?" Nox dikkatimi tekrar olması gereken yere çekerek sordu.

"Sadece iş sahibi bir dostumla sohbet ediyordum."

"Evet, yeterince adil," dedi, gülümsemesi keskin bir kenara sahipti.

Joss'a geri dönmek istedim. Eminim Nox da eve, Gus'a dönmek istiyordur.

Ve Beck.

Muhtemelen bir alev makinesi ve et feneriyle romantik planları vardı.

Ancak dostane sohbetim kötüye giderse, hiçbirimiz bunu kendi eğlenceli yöntemimizle halletmekten kaçınmayız.

Bu yüzden aynı gerginliğin benim yüzüme de yansıdığını biliyordum.

"Çocuklarınız hazır mı?"

Telefonuna baktı ve çenesini kaldırdı.

Matt Nox'un depo karargâhına dönmüş, bilgisayarın başına oturmuş, anlamadığım *Matrix* işlerini yapmaya hazırlanıyordu. Dair da dünyanın öbür ucunda aynı şeyi yapıyordu. İkisi birlikte Nash'i bulmak için yanlış yönlendirmelerden oluşan bir labirenti çözmeyi başarmışlardı. Görevlerini tamamlayabileceklerinden hiç şüphem yoktu.

"O zaman şu işi bitirelim."

Üçümüz bir amaç uğruna kulübe doğru yürüdük. Biz içeri girene kadar fedai dikkatini telefonundan çekmedi. Bakışlarım otomatik olarak onun dikkatini neyin çektiğini görmek için kaydı.

Bu kararımdan hemen pişman oldum.

Adamın porno izlediğini bilmeme gerek yoktu. Kesinlikle dokunaçlar içerdiğini bilmeme gerek yoktu.

"Hey, seni resminden tanıdım. Buraya giremezsin," dedi ve ekranını gizlemeye çalışırken gözlerini bana dikti.

Çok az, çok geç, dostum.

Adama kurnazca rüşvet vermem gerekirse diye elime yüz dolarlık bir banknot almıştım bile. Kurnazlık falan yoktu çünkü adamın elini sıkmamın imkanı yoktu. Bunun yerine, temas etmeden uzatırken en ucundan tuttum.

Onu aldı, bakışları metal detektör çubuğuna kayd. "En azından seni taramalıyım."

Üçümüz de yanımızda taşıdığımız için cebimde bekleyen bir yüzlüğü daha aldım ve aynı şekilde uzattım.

"Neyse boş ver," dedi komplocu bir sırıtışla ve çizgi filmdeki kinkfest'ine geri döndü.

Sadakat olmadan, bu kadar kolaydı.

"Yasaklılar listesindeyim," dedim bir elimi göğsüme bastırarak. "Onur duydum."

"Sanırım ben de öyleyim ama ben öğrenmeden ona rüşvet verdin," dedi Nox. Şaka yapıyor olabilirdi ama ses tonunda onun eğlencesini çaldığım için bir kızgınlık damarı vardı.

"Benim hatam. Fotoğrafınızı utanç duvarında görmek için gözümü dört açacağım."

"Evet, bir fotoğraf çekerim. Gus buna bayılır" dedi ve sakalını sıvazlarken sırıttı.

Beck sadece başını salladı ve sessiz bir infazcı gibi ana odaya doğru ilerledi.

Salonun kapısından içeri girdiğimizde, duyularım saldırıya uğradığı için durakladım.

Kötü değildi.

Daha

kötüydü.

Odanın bir tarafı yapışkan bir çamur tabakasıyla kaplı, kir içinde, tozla kaplanmış klişe bir vahşi batıydı. Diğer tarafta ise tahtı andıran gösterişli sandalyeler, koyu renkli ahşap, kadife perdeler ve ipler vardı.

Görünüşe göre Pazar akşamları VIP'ler için pek uygun değil.

Sanki burası bir kır barı mı yoksa bir beyefendinin puro kulübü mü olduğuna karar verememiş gibiydi. VIP bölümüne olan ihtiyacı anlıyorum, ama o kadar kötü çakışıyordu ki, neredeyse ona müteahhitimin numarasını vermek istiyordum.

Nox yüzünü buruşturarak etrafına bakınırken, "Rick'le birlikte çalışmaya başladığından beri hiçbir şey değişmedi," dedi. "Hâlâ sadece A takımını işe alıyor."

Sadece dikkati dağılmış ve rüşvet verilebilen fedai değildi. Büyük salonda tek bir güvenlik görevlisi bile yoktu. Barın arkasındaki kızlar sanki içkileri geri deviriyor ve sulandırılmış içkileri müşterilere saklıyor gibiydiler. Sahnedeki dansçılar robot gibi hareket ediyor, sanki başka bir yerde olduklarını, başka bir şey yaptıklarını hayal ediyormuş gibi gözleri donuklaşıyordu. Odada çalışanlardan bazıları da aynı ifadeye sahipti, elle taciz edildiklerinde bile irkilmiyorlardı.

Beck beni durdurmak için elini göğsüme koyana kadar onlardan birine doğru bir adım attığımı fark etmemiştim bile. "Kurtarılmaya hiç niyeti yok. Durumu onun için daha da kötüleştireceksin."

Yanılıyor olmasını çok istiyordum ama yanılmadığını biliyordum. İçim cayır cayır yanıyordu. Bütün sahne öyle.

Durgun hava. Çaresizlik. Şiddet ve ahlaksızlığın alt akıntısı. Eğlenceli değildi. Takılmak ve manzaranın tadını çıkarmak için rahat bir yer değildi.

Zehirliydi.

Nefret ettiğim ve olmamak için kıcıımı yırttığım her şeydi. "Nash'ten iz yok," dedim.

"Şaşırmadım," dedi Nox, kendi çenesi de sıkıca kenetlenmişti. "Yardım ederken ellerini kirletmez."

Kısa boylu ama iri yarı bir herif kalabalığın arasından hışımla geçti ve tek bir özür ya da teşekkür bile dilemeden zaten sallanmakta olan dansçılara çarptı. Bakışlarımla karşılaşınca parmağıyla bir işaret yaptı.

Sikey

im.

İşte

bu.

Beni çağırmasının mümkün olmadığını anlayınca yürümeye devam etti, ben onunla yarı yolda buluşmayınca yüzü daha da kızardı. Bize ulaştığında göğsünü kabarttı ve hırladı, "Beni takip edin."

Koca oğlan koca adam olmak istiyor.

Ona siktirip gitmesini söylemek istedim. Nox, Beck ve ben barda yer kaplarsak, müşterileri korkutmak ve alkol satışlarını büyük oranda düşürmek kolay olurdu. Dansçıları da uzaklaştırmak daha kolay olurdu. Odadaki tüm kırılğan erkeklik bu hakareti iyi karşılamazdı. Kadınların ilgisine bile para ödeyemeyecekleri gerçeğine. İnternette kötü yorumlar bırakmak için annelerinin bodrumlarına nasıl geri döneceklerini hayal edebiliyorum.

Ama bunları yapmak için dışkıya dokunmak gerekir. Şişelerden içmek. İnsanlarla konuşmayı.

Bir petri kabından daha fazla bakteri üremesi olan bir odada gereğinden fazla zaman geçirmek.

İçeri girmek, Nash'e derdimi anlatmak ve Joss'a dokunmadan önce duş alabilmek için siktir olup gitmek istiyordum.

Güvenliği olmayan bir kapıdan geçerek uzun, kavisli bir koridora çıktık. Geniş açık kapıları olan bir soyunma odasının önünden geçtik ve

Güvenlik. Arkasından sahte inilti gelen kapalı kapıları geçtik ama sürpriz, sürpriz, güvenlik yoktu. Sona doğru ağır ahşap bir kapıya geldik.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, güvenlik vardı.

Hep kendisi için endişelenirdi.

Kısa boylu güvenlik görevlisi kapıyı çaldı ama kimse cevap vermedi.

Bu bir güç oyunuydu ve iyi bir oyun değildi çünkü hakarete uğramış görünen tek kişi o adamdı.

Ego kokan bir bekleyişten sonra Nash seslendi, "İçeri gelin."

Adam kapıyı açtı, gömleğinin altında bir bisiklet pompası olup olmadığını merak edene kadar göğsü bir şekilde daha da şişti. Kaşlarını çatarak bana baktı.

Ben de ona baktım.

Nash Nox'a saçma sapan bir selam veriyordu, her ne kadar son etkileşimleri dostane olmaktan uzak olsa da.

Bununla birlikte, Nox'un *küçük Nash'e* silah doğrultmak için Kahrolası Kale'sine girmesinden bu yana çok samimi olmuştu.

Ona henüz dikkatimi vermedim. Bakışlarımı omzunda çip olan adama kilitledim. Onda rahatsız edici bir şeyler vardı. Çok öfkeliydi, sanki iliklerine kadar işlemiş bir zehirden başka bir şey değildi.

Ama aynı zamanda bir korkaktı. Karşılaştığı kadınları önemsizmiş gibi görmezden gelmesinden ve Nash'e cevap veriyormuş gibi görünmek için önce gözlerini kaçırmasından belliydi bu. "Bir şey mi dediniz, efendim?"

Nash ona bakmadı bile. "Hayır. Git."

Bana doğru bakmadan duyulmayan bir şeyler mırıldandı ve gitti.

Nash'le yalnız değildik. Sikişme Ofisinde güvenli bir şekilde kilitlenmiş, her biri bir öncekinden daha yüksek bir kanepeye yayılmış üç kız vardı. Bu onun şeyiydi. Onun sapkınlığı.

İçim ekşidi ve çalkalandı.

"Sizin için ne yapabilirim *çocuklar*?" Kendisinden sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen son sözünden küçümseme damlıyordu.

"Sizinle işiniz hakkında konuşmak için buradayım," dedim.

Nox sağında durmuş, elleri cebinde duvara yaslanmış ve kalçasındaki silahı ortaya çıkarmıştı. Beck diğer tarafında kıpırdamadan duruyordu ve takım elbisesi onu örtüyor olsa da tepeden tırnağa silahlı olduğu bir şekilde belliydi.

Nash'in yüzünde lanet bir neşe ifadesi belirdi. Görevden alınan muhafızından bir not alarak göğsünü tavus kuşu gibi kabarttı. "Wicked'da işler o kadar kötü mü? Gözümü korkutmak için arkadaşlarını getirmene gerek yoktu. Seni satın alacağımı söylemişim zaten." Arkasına yaslandı ve parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Ve ben çok cömert bir adam olduğum için, senin talihsizliğinden faydalanmayacağım." Sırıttı. "En azından fazla değil."

Gülmek için kendimi zor tuttum. Kapanışa bir gün kalsa bile ona asla satmazdım. Hayatımın işini teslim etmeden önce burayı yakma tehdidimi yerine getirirdim. Ama daha çok, aksiliklerle tehdit ve gözdağı vererek başa çıkacağımı düşünmesi komikti.

Herkesin sorunlarla kendi gibi başa çıkmasını beklemek tam da bir narsistin yapacağı bir şeydi.

"NashVille değil," dedim. "Controversy LLC."

Tepkisini gizlemeye çalıştı ama başaramadı. Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bir parça korku. Taşlanmış dansçılar onu koridordan görebiliyordu, biz de bir metre ötede durduğunu gördük. Bu onu en iyi yaptığı şeyi yapmaktan alıkoymadı. Yalan söylüyorsun. "Bilmiyorum-"

"Saçmalık. Sana kadar izini sürdüm." Arkasındaki saate baktım. "Biz konuşurken, kuzenimin yardımıyla benden çaldığın her kuruş geri alınıyor."

Yüzünde her zaman var olan ukalalık kayboldu, yerini öfke aldı.

Ama işim bitmemişti.

"Ve bir izleyici bu hesabın çok çok *derinlerinde* saklanıyor. O kadar iyi gizlenmiş ki, Little Cayman'da bir plajda."

Offshore hesabının nerede olduğundan bahsedildiğinde kaşlarının kalkmasını engellemeye bile çalışmadı. Öfke yüz hatlarını sıkılaştırdı ve ayağa kalkacakmış gibi ileri atıldı. Üzerime gelecek.

Keşke o orospu çocuğu yapsaydı.

Onun bu hareketiyle, beklentiyle hazırlandım. Yanımdaki adamlar da aynısını yaptı, dik durdular ve sahip oldukları her türlü rahatlığı kaybettiler.

Nash'in korkak kıçını tekrar koltuğa gömmesi ve sanki sadece yeniden ayarlanıyormuş gibi görünmeye çalışmak için yer değiştirmesi için yeterliydi.

Boşverdim. Oradan ne kadar çabuk çıkarsak, vücut kokusu ve hüznle birlikte havada asılı duran bir hastalığa yakalanma olasılığımız o kadar azalırdı. "Parayı taşı, nerede olduğunu bileceğim. Alışveriş yap, ne aldığını bileceğim."

Bir daha kulübümün ya da paramın peşine düşersen, çalınan kayıplarımı geri almakla yetinmeyeceğim. Son kuruşuna kadar alacağım. Anlaştık mı?"

Dişlerini o kadar sıkılmış olmasına rağmen kırılmamasına şaşırmıştım. Uzun, bakışlarla dolu bir andan sonra çenesini yukarı kaldırdı.

"Bu iş bitmeli dostum," dedim, sesim alçak ve sakindi ama dikenli tellerle kaplıydı. "Burası büyük bir şehir. Bir sürü kulüp var, onları dolduracak üzgün piçler de az değil. Kendi işinize odaklanın ve benimkinden uzak durun."

Göğsü şişmiş egosuyla kabarıken bile bakışları daraldı. "Kulübün umurumda bile değil." Bu bir yalandı. Kimse önemsemediği bir şey için bu kadar zaman ve enerji harcamazdı. "Benimkinin canı yanmıyor ki."

Bu kadarı doğrudu. Ama bu açgözlü herif için yeterli değildi. Bunu çoktan kanıtlamıştı ve onun saçmalıklarıyla uğraşmaktan bıkmıştım.

"Buraya geri dönmüyorum," dedim. "Daha fazla konuşmak yok. Bu saçmalığa devam edersen, arkadaşlarıma, işime ya da hayatıma bir daha bulaşırsan, bunun peşini bırakmayacağım. Seni sinir bozucu bir sivrisinek gibi görmezden gelmeyeceğim. Bunun yerine, iyiliğinin karşılığını vereceğim. Ve hayatının cehenneme dönmesi için elimdeki tüm işaretçileri kullanacağım. Rahatsızlık değil. Rahatsızlık değil. Hayal kırıklığı değil. *Cehennem olacak*. Anladın mı beni?"

Nefret, yüz ifadesini kulüpteki pis koku tabakası kadar kalın bir şekilde kaplamıştı. Umurumda değildi. Kendi alanında benden nefret ettiği sürece benim için fark etmezdi.

Ama nefretin arkasında bir şey vardı. Korku.

Panik.

Bunu görünce kulüplerinin iyi gitmediğini düşündüm. Uyuşturucusu vardı. Kadınları vardı. Güç ve para peşinde koştuğu başka ne varsa. Bir pislik olmadığım için lojistiği bilmiyordum ama bu yasal işlere paravan olarak ihtiyacı olduğunu düşündüm. Batma ihtimalleri karşısında aklını kaçırmaması mantıklıydı.

Ayrıca umursamamam da mantıklıydı.

Kanepeden bir hışırtı geldi ve bu kesinti alarmı kilitlemesi için yeterliydi. Ne yazık ki yüz ifadesine yansıyan şehvet duygusunu bastıramadı.

"Eğer işimiz bittiyse," dedi sandalyesini geriye iterek, "odaklanmam gereken daha iyi şeyler var."

İşten çıkarma saygısızlık olarak algılanmış olabilir ama bir şeyi kanıtlamak için burada kalmayacaktım. Dokunaç pornosundan çok daha kötü bir şey görme riskini göze alarak değil.

Başka bir şey söylemeden Nox, Beck ve ben oradan çıktık. Yan taraftan gelen bir hareket dikkatimi çektiğinde neredeyse çıkışa varmıştık.

Barın yanında duran bir dansçının yan profilini görmek için baktım, pislik güvenlik görevlisi memeleriyle konuşurken gülümsemeye zorluyordu. Adam elini uzatıp bir parmağını dansçının üstünde ve göğüslerinde gezdirdi. Kadın uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu sıkıştırmıştı. Kızın irkilmesi üzerine gülümsedi.

Acımasızca.

O zaman taşındığımda Beck beni durdurmaya çalışmadı. Yürürken cüzdanımı çıkardım, yüz dolarlık bir banknot aldım ve kartvizitlerimden birinin etrafına sardım.

Kırılğan herifin ve avının yanına geldiğimde, bakışları bana yöneldi. "İzin verir misin? Burada bir şeyin ortasındayım."

Eğer ortası buysa, en azından onun için hızlı olacak.

Ki bu beni şaşırtmadı.

Vardiyada bir kez kotunu temizlemesi gerekiyormuş gibi görünüyor.

Ona hiçbir şey söylemedim, dikkatim dehşete düşmüş striptizciye yönelmişti.

Ve bilmediği şeytan karşısında bildiği şeytana daha da yaklaşmazsa lanet olsun.

Onu rahatlatmak için yüz ifademi yumuşatmalıydım ama güvenlik görevlisinin şüphelenmesi riskini göze alamazdım. Onu yalnız bırakmak için özel bir dans satın alabilirdim ama bunu yapmamın imkanı yoktu.

Sessiz kalarak, fedaiye para uzatırken kullandığım zorlukla tutuşla katlanmış parayı g-string'inin içine kaydardım. Vücudumu güvenlikten uzağa doğru eğerek onun oflamalarını ve sızlanmalarını duymazdan geldim. Sıcak havaydı, bu konuda hiçbir şey yapmayacaktı.

"Daha önceki yardımın için." Kaşlarımı kaldırdım.

Kafası karışmış görünüyordu ama yalanımı kabul etti; bu da onun az önceki dansçı kadar ileri gitmediğini kanıtlıyordu. "Teşekkürler bebeğim."

Bundan hoşlanmadım.

Bana bebeğim demesini istediğim tek bir kadın vardı ve bu gidişle ona dokunabilmem için çamaşır suyuyla yıkanmam gerekecekti.

Ondan haber alıp almayacağımı bilmiyordum ama ben üzerime düşeni yapmıştım. Nox ve Beck'in izlediği yere döndüm.

Nox, "Seni koca yumuşak," diyerek hiçbirimizin istemediği bir dikkat çekti. Sanki gürleyen İrlanda-İskoç aksanı bir işaretmiş gibi, alandaki dansçılar canlandı. Zaten meşgul olmayan birkaçı bize doğru ilerlemeye başladı.

Taze et.

"Hadi buradan defolup gidelim," dedi Beck, zombilerin saldırısına uğramak üzereymişiz gibi geri çekilerek.

"Evet," diye onayladı Nox.

Hiçbirimiz arabalarımıza binene kadar başka bir şey söylemedik - yine fedainin yanından geçip gittik.

"O kalın piçi neden öldürmemem gerektiğini bir daha söyle," dedi Nox, yanmayan purosunu çıkarıp ısırarak için.

"Gus'a cinayetleri azaltacağına söz vermemiş miydin?" Beck ona hatırlattı.

Ellerimde kan vardı. Yaralayabilirdim. Öldürürdüm. Parmakları kırardım. Joss söz konusu olduğunda gözleri bile oyardım. Ve bunların hepsini neşeli bir gülümsemeyle yapardım. Ama hiç can almamıştım.

Nox'un vardı. Sebepsiz yere değil. Bunu ve daha kötüsünü hak etmeyen hiç kimse.

Gus, Nox'un işi hakkında her şeyi biliyordu. Ya da en azından onun bilmek istediği kadarını biliyordu. Beck'in sorusunun şaka olmadığını da bu sayede anladım.

Kafadan çatlıktı, ama bu bana tatlı kadınların berbat erkekleri gerçekten sevebileceğine dair umut vermesini engellemedi.

"Evet, ama o anlayacaktır." Bunu söylerken bile sesinde sertlik yoktu. Gölgelede pek çok karanlık iş çevirirdi ama hiçbiri onu Gus'tan uzaklaştırma riski taşımazdı.

Ve kafatasında beyin olan herkes Elliot Nash'i öldürmenin bir risk olduğunu biliyordu. Büyük bir risk. Paranoyaklığıyla tanınırdı, kendini korumalarla, sürekli kamera gözetimiyle ve diğer güvenlik önlemleriyle korurdu. Dünya onsuz daha iyi bir yer olurdu ama onu ortadan kaldıran kişinin de ortadan kaldırılacağı neredeyse garantiydi.

Ya da daha kötüsü.

Yakalanıp hapis yatarlardı.

Nash tam bir baş belasıydı, ama hepsi buydu. Bir acı. Bir sıkıntı. Bir sivrisinek. Joss'a dokunduğum lekeli ellerime hayatımın kanını eklemeye değmezdi.

Ve onu kaybetme riskine değmeyeceğinden emindi.

"Puro ve cinayetten vazgeçmek mi?" Alçak sesle ıslık çaldım. "Onun için gerçekten değişiyorsun."

"Defol git," dedi Nox purosunu ısırarak ama bunu gülümseyerek yaptı. Gururluydu. "Sanki konuşacak yerin varmış gibi. Seni Wicked'dan hiç bu kadar uzak görmemiştim. Tatlı kızla tanıştığından beri son beş yılın toplamından daha fazla izin aldığını düşünüyorum. Değil mi delikanlı?"

"Defol git," diye karşılık verdim, aksanını abartarak.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Purosunu ağzından çıkarıp bir eliyle sakalını ovuşturdu ve başını yana salladı. "Sence o kalın piç mesajı almış mıdır?"

Binaya bakarken Nash'in yüzündeki korkuyu düşündüm. Paniği. Neden kaynaklandığından emin değildim ama oradaydı. Bu onun açgözlü ve aptal olduğu gerçeğini değiştirmiyordu, bu yüzden omuz silktim. "Kim bilir. Matt ve Dair'ın transferi nasıl gitti?"

Nox telefonunu çıkardı. "Tamamdır."

Çenemi kaldırdım. Milyonlar değildi ve Wicked onsuz batacak gibi de değildi. Ama mesele bu değildi. "Acaba takipçi kısmını kendimize saklamalı mıydık?"

"Hayır, bu daha iyi. Matt'in söyleyebildiği kadarıyla Nash o hesaba para yatırıyor ama harcıyor. Şimdi biriktirdiği bütün o paraya dokunmaya korkacak. Bu gerçek bir işkence olacak."

Haklıydı.

Telefonu elinde biyledi ve Beck'e baktı. "Matt seninle yemekte buluşacağını söyledi."

Beck yüzünü buruşturdu. "Ona yeni bir yer mesaj atarım." İç çekerek, "Deniz kenarındaki deniz ürünleri kulübelerinden birinde yemek yememiz gerekiyordu. Nox'un az önceki koku tarifinden sonra, şu anda yengeç yiyesim yok." Yeşil yeşil baktı. "Ya da hiç."

Nox kahkahaları arasında, "Kusura bakma delikanlı," dedi. "Muhtemelen istiridyeler de bitmiştir, ha?"

"Şimdi de iştahımı kaçırıyorsun," dedim.

Joss bir süre önce mesaj atıp aile yemeğinde olduğunu söylemişti ama işim bittiği için erken çıkacağını umuyordum.

Kaçırdığım taco yemeği umurumda bile değildi. Onu yemek istiyordum.

Telefonum çalmaya başladığında, o güzel kıçını eve götürmesi için ona mesaj atmak üzere telefonumu çıkarıyordum.

Lanet olsun.

"Hey," diye cevap verdim.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim," diye söze başladı Killer, her ne kadar ona defalarca resmiyete gerek olmadığını söylemiş olsam da. "Burada bir sorunumuz var."

"Dansçı mı müşteri mi?"

"Uh... ikisi de mi? Hiçbiri mi?"

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama önemli değildi.

"Hemen geliyorum." "Tekrar özür dilerim, efendim."

"Katil, ben-" Ama telefonu çoktan kapatmıştı.

"Her şey yolunda mı?" Nox sordu.

Bir omzumu kaldırdım. "Sanırım oraya gittiğimde göreceğim."

Vedalaşarak bisikletime atladım ve bir striptiz kulübünden diğerine gittim. Nash hiç değilse Wicked'i ve onu nasıl işlettiğimi yeniden takdir etmemi sağlamıştı. Joss'u yemekteki gecikmeden memnun değildim ama Beck'e sigorta parası için mekânı yakmasını da söylememiştim.

Olumlu bakış açım Wicked'in otoparkında polis arabalarının yanıp sönen ışıklarını görene kadar sürdü.

Ne oluyor be?

Belki de Beck'e bir alev makinesi vermeliydim.

On Dokuzuncu Bölüm

Eğlenceye Hazır Ol Joss

SICAK. YANIYORUM.

Sanki tropik güneşin altında berrak, mavi bir lagünde oturuyordum ve tüylerim diken diken oluyordu.

Kötü bir şekilde değil. Sadece çelişkili. Rahat ama gergin.

Aşırı duyarlı.

İfşa oldum.

Bir başka telaş, omurgamdan aşağıya doğru serin bir şelale gibi akıyor.

Uyandığımda çoktan hareket ettiğimi gördüm.

Ve tropik bir cennette değildim. Çok daha iyi bir yerdeydim.

Lars'ın başını kalçalarımın arasında tutan elim kısa saçlarına sürtündü. "Saat kaç?"

"Geç," diye mırıldandı yarığımı uzun uzun yalarken, sesi kırılmıştı. "Ya da erken."

Bunun alarmımın çalacağı saatin yaklaştığı anlamına geldiğini tahmin ediyordum, ama verdiği şeyi her gün biraz daha fazla uykuya tercih ederdim.

"Her şey yolunda mı?" Kalçalarımı kaldırdım.

İşini halletmek için ayrıldığında, gecenin çoğunda olmayacağını düşünmüştüm. Sonra mesaj atıp başka bir işinin çıktığını söyledi, bu yüzden onu ertesi öğleden sonra Wicked'de görmeyi beklemiyordum.

Ama bu beni her ihtimale karşı kapıyı kilitlemeden bırakmaktan alıkoymamıştı. Kafası kalçalarımın arasına gömülmüştü ve dili beni çılgına çeviriyordu,

Bu, arkasında durduğum bir karardı.

"Seni aklımdan çıkaramıyorum," dedi Lars kabaca, konuşurken parmağını içime soktu. Sanki bana dokunmadan edemiyormuş gibi.

Bu benim için iyiydi çünkü onun dokunuşu olmadan yapamazdım.

"Seninle evdeyim, dilimde tadın var, amın parmağımı sıkıyor. Başka saçmalıklardan bahsetmek istemiyorum."

Bu da benim için iyiydi.

Başının arkasına biraz baskı uygulayarak bu gerçeği ilettim. Dudakları klitorisime yapışmadan önce derin kıkırdaması içimde titreşti.

Berbattı.

Kestik.

Güçlü, sert ucuyla fiske vurmadan önce sinir demetini yaladı. Tüm bunlar olurken parmağı beni okşuyor, alay ediyor ve itiyordu.

İnşa etti, inşa etti ve sonra geri çekildi.

İnşa etti ve inşa etti.

Çekildi. Yapıldı.

Çekildi.

Aklımı kaçırmak üzereydim. Vücudum o kadar gergindi ki kalçalarımın yatağa değdiğinden bile emin değildim.

Beni tam da kalçalarımın titrediği ve artık kelimeleri oluşturamadığım sınıra getirdikten sonra, tamamen geri çekildi. Vücudumu kendi vücuduyla kapladığında saçma sapan, hoşnutsuz bir pelikan sesi çıkarmak için ağzımı açtım.

Uyku şortum çoktan kaybolmuştu ama gömleğim hâlâ üzerimdeydi. Lars ise tamamen çıplaktı. Olması gerektiği gibi.

Böylesine saf bir erkek güzelliğini örtmek bir suçtu.

Tabii onu gören başka biri yoksa. Bu manzara sadece benim içindi.

Sert siki alt dudaklarımın arasından kayıyor, ıslaklığın içinden süzülerek kalçalarının her sallanışında klitorisimi tahrik ediyordu. Vücudunu alçaltarak, ağzımı morartıcı bir öpücüğe boğarken bana eziyet etti, dili benimkine hükmediyordu.

Ve sonra geri çekildi. O.

Sikişmek

.

Çekildi.

Dışarıda.

Ağzını. Aleti. Kaslı vücudu. Dizlerinin üzerine çöktü, her şeyi aldı.

Bir saniye önce sırtüstü yatıyordum, sonra dizlerimin üzerinde kırım havadaydı. Kaslı bacakları benimkilerin dışındaydı ve yanağım yatağa değene kadar kürek kemiklerimin arasından iterken onları sıkıca kapalı tutuyordu.

Kalın sikinin küt başı seksime sürtünüyor, ıslaklığımla kendini kaplarken bana eziyet ediyordu. Eli gömleğimden yukarı çıkıp omurgamı okşadı. Yer değiştirdi ve sonunda bacaklarımdaki tutuşunu serbest bıraktığını düşündüm. *Sonunda* beni arkadan kavrayabilsin diye onları açmaya başladım, rahat bir nefes aldım.

Ciğerlerimdeki tüm havayla birlikte donan bir iç çekiş, o ileri atılıp kendini kabzasına kadar gömdüğünde.

Bacaklarım hala *kapalıydı*.

Lars büyüktü. Büyükten de öte.

Ama kalçalarım birbirine yapıştığında büyük değildi.

Devasaydı.

İkiye bölünmüş gibi hissediyordum. Parçalanıyordum. İçim boşaltılıyordu. Hem de en çılgın, en ezici, en şaşırtıcı şekilde.

Lars itişlerindeki gücü azaltmadı. Nazik değildi. Arkamdan defalarca içime girerken parmakları kalçalarımın saplandı. Dizlerimi yataktan kaldırdı ama yine de yavaşlamadı. Başını bacaklarımdan arasına sokarak başlattığı ihtiyaç sarmalı canımı acıtana kadar sıkılaştı. Parçalanmak üzereydim.

Ve sonra o piç durdu.

Horoz derinlere dikilmişti, en azından ruhumda hissettiğim hayal kırıklığını kaba küfürlerle dile getirme nezaketini gösterdi.

Dürüst olmak gerekirse, neden küfrettiğini bilmiyordum. *Bana* işkence eden oydu.

"Ne-" Tekrar hareket etmeye başladığında başladım.

Beni kabaca becerirken başka bir hızlı yapı.

Her ne kadar inanılmaz hissetsem de -ki bu dünya dışı düzeyde bir inanılmazlıktı- anlamadığım bir şeyler oluyordu. Küçük bir şeydi, göğsümde küçük bir sıkışma, ama büyümeye devam etti.

Tekrar durduğunda, farkına vardım ve aptal gözyaşları gözlerimi doldurdu. "Bana kızgınsın. Bu..." Klitorisimi ovma için uzandığında nefesim kesildi. "Sen... Bu... Bu cinsel eğlence!"

"Evet," diye itiraf etti hiç suçluluk duymadan. Bununla birlikte, sert sesinde çok fazla acı vardı.

En azından o da acı çekiyor.

"Neden?"

"Kapı," yavaşça geri çekildi ve hızla çarptı, "kapı." Kahretsin.

İlerlemeyi bıraktı ama ellerini gömleğimin altına sokarak beni okşadı. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değildim. Tenimi okşayışında çılgınca bir şey vardı, ulaşabildiği her yerde bana dokunmak için bir çaresizlik. Sırtıma. Yanlarıma. Kalçalarım. Kıçımın yanakları. Başparmağı aramızdaki bağlantıyı okşamak için hareket etti, içinden alçak bir inilti yükseldi. "Sana kapını açık bırakman konusunda ne demiştin?"

"Başka nasıl girebilirdin ki?" Sorusuna cevap vermeden sordum.

"Hotcakes, beni yatağından alıkoymasına izin vermeden önce oflayıp puflayacağım ve o lanet şeyi havaya uçuracağım."

"Şimdi de büyük, kötü kurt mu oldun?"

"Buna inansan iyi olur. Ama *benim* Küçük Kırmızı'm yenilmekten hoşlanıyor." Bana sürtünerek, donmadan önce olabildiğince derine itti. "Asla, Joss. Bunu bir daha asla yapma. İyi insanların başına kötü şeyler gelir. İyi mahallelerde kötü şeyler olur. Kötü şeyler rastgele olur. Sonunda seni yakaladım, benim olanla bu riski alma."

Onun endişesi.

Onun sahiplenici sözleri.

Onun *her şeyi*.

Göğsümdeki gerginliği dayanılmaz hale getirdi.

Nefret ediyordum.

Bana kızgın olmasından nefret ediyordum. Bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım olan orgazmı benden esirgediği için değil -gerçi bu hiç eğlenceli değildi. Aptalca bir risk aldığım için kendimi suçlu hissettiğim için de değildi -gerçi bu da eğlenceli değildi. Sadece çok yanlış hissettiğim içindi. Bana ne kadar iyi hissettirdiğini söylemesini istiyordum. Ne kadar iyi olduğumu.

Bunun için çaresizdim.

Yavaşça girip çıkmaya başladığında, alnım yatağa bastırdı ve gözlerim kapandı. Kelimeler ağızımdan akılsız bir gevezelik halinde dökülüyordu. "Kapıyı açık bıraktığım için özür dilerim ama bütün gece yanımda sen olmadan uyuyacağım fikri hoşuma gitmedi. Bu aptalca ama aynı zamanda gerçek. Ve mutfak tezgahımda senin için bir anahtar var, böylece gelebilirsin.

İşten sonra ne zaman istersen. Sadece uyumak için bile. Ama umarım bazen beni ağzın ve dilinle uyandırırısın çünkü bu şimdiye kadar aldığım en iyi uyandırma çağrısıydı. Ve özür dilerim."

Anlamsız konuşmalarımın arasında bir yerde Lars hareket etmeyi bıraktı. Sözümü bitirdiğimde bile konuşmadan önce uzun bir süre hareketsiz kaldı. "Ciddi misin, bebeğim?"

"Üzgün olmak hakkında mı? Evet. Ya da ağzının üzerimde olması hakkında mı? Çünkü o da evet.

Bu konuda çok yeteneklisiniz."

"Böyle düşünmene sevindim çünkü senin tadın dilime kalıcı olarak yerleşene kadar bunu yapmayı planlıyorum. Ama bahsettiğim şey bu değil." Bir elini omzuma götürerek beni kaldırdı ve çenemi kavrayıp başımı çevirerek olabildiğince iyi bir şekilde ona bakmamı sağladı. "Benim için bir anahtarın var."

Bu bir soru değildi ama yine de cevapladım. "Bir tane istediğini söylemiştin."

"Benim için bir anahtarın var," diye tekrarladı.

Birine anahtar vermek büyük bir olaydı. Bunu biliyordum. Tecrübesizdim, aptal değildim. Ama yine de Lars'ın bu kadar etkileneceğini beklemiyordum. Etkilendi mi? Sahiplenici bir şekilde mutlu ve alfa-y?

Evet, bu oydu.

Çenemi serbest bıraktı, sıkmadan önce kık yanaklarımı avuçladı. Bu tutuşu beni boyunun üzerinde ileri geri sallamak için kullandı. Kontrol yoktu. Alay etmek yok. Durmak yok.

Vahşi ve acımasızdı. İlkel.

Bu çok fazlaydı.

Dönmeye çalıştım ama beni çok sıkı tutuyordu. Kaçmak için öne doğru sıçradığımda, elleri kalçalarımın gömleğime doğru hareket etti. Kumaşı kavradı, beni yerinde tutmak için onu kullandı, böylece bana istediği gibi sahip olabilecekti.

Beni istediği gibi *kullandı*.

Patlayacak ve zevkten ölecektim ama onu almaktan başka çarem yoktu. Onun her şeyini almak.

Kendimi hiç bu kadar kısıtlanmış ama özgür hissetmemiştim.

Mükemmel olma beklentisi yok. Başkasının istediğini yapmak. Başkalarının istediği kişi olmak.

Bir şeyi doğru yapmadığım için endişelenmeme gerek yoktu.

Lars beni olduğum gibi istiyordu.

Ve beni tam ihtiyacım olduğu gibi aldı.

Orgazmım vurduğunda haykırdım, elektriksel zevk dalgaları parazit görene kadar üzerime çöktü. Bu Lars için yeterli değildi. Bir elini altına sokarak klitorisimi okşadı ve benden daha fazlasını çekti. İticileri acımasızdı.

"Keşke amının sikimi ne kadar mükemmel aldığını görebilseydin. Sikeyim. Çok güzel, bebeğim." Ritmini kaybetti, hareketlerinde güç ve ihtiyaçtan başka bir şey yoktu. "Beni çok iyi alıyorsun. Benim için yaratılmışsın."

Tanrım.

Tanrım.

Sözleri ve sert sesindeki hürmet beni tekrar uçurumun kenarına getirdiğinde amım hala artçı şoklarla titriyordu. Zevk içinde boğulacaktım. Lars'ın içinde.

Ama hiç olmadığım kadar mutlu ölecektim.

O inlediğinde, boşalması içimi doldurduğunda, hareket etme sırası bendeydi. İleri geri sallandım, bunun için açgözlüydüm. Onun için.

Ham ve en iyi şekilde kullanılmış, öne doğru yığıldım, hala yarı sert olan horozu aşırı hassas vücudumdan kayarken irkildim. Beynim ölmüştü, yapışkan bir hiçlik yığınıydı. "Bunu yapman hoşuma gidiyor" diye mırıldanmamın tek açıklaması buydu.

Lars kıkırdadığında, vücudu benimkini örtmek için alçalırken ve dudakları boynumu sıyırırken bunu duydum ve hissettim. "Fark ettim."

"O değil," dedim, kışımını ona karşı oynatırken bile, çünkü aslında ben de bundan hoşlanıyordum. "Böyle şeyler söylediğinde."

"Elbette seversin. İyi kızlar iyi şeyler yaptıklarını bilmek isterler. Ve sen, bebeğim," dudaklarını boynumun kıvrımına bir kez daha dokundurdu, "en iyisisin."

Bana yaşattığı orgazm karnımın alt kısmındaki gerginliği çözmüştü. Sözleri göğsümdeki sıkışıklığı çözdü.

Ama aynı zamanda içime yeni bir ihtiyaç dalgası gönderdiler. Yorgun bedenimin başa çıkamayacağı bir dalgalanma.

"Doyduğum için bitkin ve hassas olduğumda beni azdırma." "Dolu olduğunu söyleyip beni sertleştirme. Seni tekrar esnetiyorum."

Belki de o kadar harcanmamışımdır.

Öyle olmadı. Çünkü Lars'a sarılmış, onun içinde boğulurken uyuyakalmışım. Alarmım çalana kadar tam yirmi dakika boyunca.

Buna değer.

Lars

Geçirdiğim gecedan sonra bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Ama Joss kollarımda, benim gelmemle uykuya daldığında gülümsedim.

Bok çukurunun ortasında iyi bir tat. Biri benimle dalga geçiyordu. Kötü.

Genç bir dansçının bir müşteriyle fiziksel olarak kavga ettiğini iddia ederek polisi aramışlardı. O kelimeye çok fazla vurgu yapılmıştı. Genç. Sanki reşit olmayan çocukları işe alıyormuşum gibi. Sanki bir pislikmişim gibi.

Şikayetçi bir tanık, dansçı ya da müşteri bulamayan polis, gecenin getireceği diğer saçmalıklarla uğraşmak üzere yoluna devam etti. Beni kendi işimle baş başa bıraktılar. Mekândaki tüm kameraların her santimetrekairelik görüntülerini incelemek için kıcıımı masama park etmişim.

Sonra iki dansçıyı müşterilere oral seks yaptıkları için kovdum. Bu saçmalıkla uğraşmazdım.

Bunun dışında hiçbir şey çıkmadı. Kavga yok. Tartışma bile olmadı.

Ama bu aldığımız ilk isimsiz şikayet değildi. Ve zamanlama, Nash'i ziyaret ettikten hemen sonra? Bok gibi şüpheli. Ama ikna olmamıştım.

İçgüdülerim başka bir şeyler olduğunu söylüyordu. Ve içgüdülerim asla yanılmazdı.

Her ne oluyorsa, bunu çözecektim. Ve sonra onlara bu rahatsızlığı ödetirdim.

O zamana kadar kızıma sarılacak ve onu tekrar benimle doldurmadan önce ne kadar beklemem gerektiğini anlamaya çalışacaktım.

Ve ben onun doğum kontrol haplarını pencereden aşağı atamadan.

Joss

"İYİ MİSİN, JOSS?"

Arkamdan gelen sesle irkildim ve etrafımda döndüm. "Sophie, merhaba." Kulaklığımı çıkardım ve havaya kaldırdım. "Özür dilerim, şey dinliyordum..." Müziğimi başlatmayı unuttuğumu fark ettiğimde sözlerim kesildi. "Yeni mi geldin?"

"Birkaç dakika önce."

Müzik eksikliğini fark etmemek yeterince kötüydü. Dakikalarca koca kışlı bir insanı fark etmemek utanç vericiydi.

Devam ederken yüzü buruştu. "Piper'a geç kalacağıma dair mesaj attım bile. O da sana haber vereceğini söyledi."

Kahretsin, onu ispiyonlayacağımı sanıyor.

"Öyle olabilir ama belli ki ben hâlâ yarı uykuluyum."

Yüzü yumuşadı ve her zamanki gibi topuz yapmak yerine açık bıraktığı şık saçlarına dokunduğunda yanakları pembeleşti. "Yeni bir şey denedim ama fönle kurutmak beklediğimden uzun sürdü."

"Harika görüldüğünü söyleyecektim," dedim ona dürüstçe.

Gülümserken omuzları gevşedi. "Teşekkürler. Ama saç bandı gibi bir şey unutmuşum, o yüzden yine de atkuyruğu yapmak zorundayım."

Çantamı kaptım ve yedek pençeyi bulmak için etrafı kazdım, böylece tüm sıkı çalışmasını geri almayacaktı.

"Sen bir cankurtaransın." Saçını sabitledi. "Şimdi sadece daha hızlı olmam gerekiyor."

Aksi takdirde saat dörtte uyanmak zorunda kalacağım ve bunu kimse istemez."

Eğer Lars beni arkadan yemeden önce beni yiyorsa yaparım.

O kadar erken kalkmak buna değmiş olabilir ama üretkenliğime yardımcı olmuyordu. Sürekli tekrar eden anılar yüzünden yorgunluk ve dikkat dağınıklığı arasında gidip geliyordum.

"Herhangi bir ipucunuz var mı?"

Saç uçlarını kastettiğini anlamadan önce ona yavaşça göz kırptım.

Ayrıca kafamı Lars'ın pantolonundan çıkarmam gerektiğini fark ettim, yoksa uzun bir gün olacaktı.

"Isı koruyucu ve yuvarlak bir fırça kullanıyorum, sonra da saç tanrılarına ve nem tanrılarına işlerin yolunda gitmesi için dua ediyorum."

"Kahretsin, saçların her zaman mükemmel görüldüğü için gizli bir yöntemin olduğunu umuyordum."

"Okul gününün sonunda görmelisin. Yemin ederim, orada bir yerlerde hâlâ üç hafta öncesinden kalma simler var."

Birkaç dakika daha saç teknikleri, renk ve altı yaşındaki halimin kase kesimi gibi felaket kesimler hakkında konuştuk. Ruth ve Nora beni kuaförcülük oynamaya zorladıktan sonra tek seçeneğim bu olmuştu.

Her zamanki sessiz sabah rutinimize döndüğümüzde, müziğimi başlatmak için telefonumu elime aldığımda beni bekleyen üç mesajla karşılaştım.

Piper: Soph biraz geç kalacak. Ben de gecikebilirim. Gitmeliyim...

Göz kırpan emoji, ne yapması gerektiği konusunda çok az şüphe bıraktı.

Ya da *kim*.

Sonraki iki tanesi neden neredeyse geç kaldığımı hatırlatıyordu.

Lars: Küçük yatağın sensiz daha az küçük geliyor.

Gözlerimi devirmiştım. Orta boy yatağım yeterince büyüktü. Lars'ın dev gibi olması onun suçu değildi.

Anahtar için teşekkürler bebeğim. Bu gece kullanmak için sabırsızlanıyorum. Bu her yerimi kızarttı.

Ona domalmış bir resmimi gönderdikten ve bunun benim için ne kadar işe yaradığını gördükten sonra, biraz kirli flört çok da önemli değildi.

Beni de mi kullanacaksın?

Beklemeyi siktir et. On dakika içinde orada ol.

Göğsümde kabaran baş döndürücü kahkahanın dışarı çıkmasını engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu yapacağını biliyordum. Toplantılar ve işlerle dolu bir hafta sonunu ektiğinde bunu zaten kanıtlamıştı.

Ben: Okula seks kokarak gidemem. Beklemek zorundasın.

Lanet dakikaları geri sayıyorum.

Suçluluk duygusuyla, yakınımında olmadığından emin olmak için bakışlarımı Soph'a çevirdim. Dikkati önündeki kek tepsisi ile kapı arasında gidip geldiği için benim hafif cinsel içerikli mesajlaşmamdan habersizdi.

Duh.

Saç.

Sophie'ye ne olduğunu ya da yeni saç modeliyle kimi etkilemeye çalıştığını sormamıştım. Sadece farklı bir şey denemek istediğini düşünmüştüm. Her karar karşı cinsin onayıyla alınmıyordu. Aslında, bu nadirdi. Rastgele bir erkekten gelen iltifat, rastgele bir kızıdan gelen iltifatın yanında hiçbir şeydi.

Ama kapıya bakma şekline bakılırsa, belki *de* kararı bir adam tarafından sürülüyor.

Hyde Garajı'ndan bir adam.

Her ne kadar istesem de burnumu sokmayacaktım. Sadece kenardan izleyecektim.

Ve meraktan öleceğim, ama her neyse.

LARS anahtarı kullanmak için sabırsızlandığını söylediğinde abartmıyordu. Wicked'den benimle aynı anda çıkmış, beni eve kadar takip etmişti. Anahtara sahip olmaktan ne kadar hoşlandığını göstermek için beni yukarı taşımadan önce kapının kilidini açmak için anahtarını kullanmakta ısrar etmişti.

Ve ben.

"Neden hiç senin evine gitmiyoruz?" Tekrar nefes alabildiğimde, hâlâ seks sonrası sersemliğiyle Lars'ın kollarına sarılmış bir halde ağzımdan kaçırđım.

Lars'ın gizli bir ailesi olduğunu ya da pasaklı veya temizlik hastası olduğunu düşündüğümünden değildi. Muhtemelen beni evinden uzak tutmasının haince bir nedeni yoktu.

Sadece merak ettim.

"Senin evin fırına daha yakın. Benim evimde kalsaydık daha da erken kalkman gerekirdi."

"Gerçi geceleri sizin için daha uzun bir yol oluyor."

"Umurumda değil. Seninle vakit geçirdiğim sürece, ülkenin öbür ucuna bile giderim."

Bu ruhuma işledi.

"Eğer senin evine gitseydik, benimle daha erken yatağına girecektin," diye belirttim.

"Tanrım, beni öldürüyorsun." Çekildi ve muhtemelen tuvaleti kullanmak için koridora çıkarken çıplak kıcını izledim.

Sırt üstü yuvarlandım ve gözlerimi kapatarak gerindim. Bir hışırđı duydum ve bir dakika sonra gözlerimi açtığımda Lars giyinik bir halde başımda duruyordu.

"Giyin ve çantayı hazırla. Benim evime gideceğiz."

Dediğini yapmak için ayağına kalkarken bile "Sadece bir soruydu," dedim. Gerçekten merak ediyordum.

"Evet, ama birlikte olduğumuzdan beri seni yatağımda becermek istiyordum."

Bununla nasıl tartışabilirdim ki?

Hazırlandım ve arabamla şehirdeki güzel bir apartman dairesine gittim. Gerçekten, gerçekten, *gerçekten* güzel bir daire. Wicked'in ne kadar gelir elde ettiğini bilmeseydim, o yer bunu açıkça ortaya koyardı.

O alarm sistemiyle uğraşırken içeri girdim ve bakışlarım etrafta gezinerek her şeyi kavramaya çalıştı.

Varsayımlarımdan birinde yanlış olduğımı hemen anladım. Lars pasaklı biri olmayabilirdi ama gerçekten de temizlik hastasıydı.

Evi düzenli değildi. Lekesizdi. Aynı zamanda moderndi. Erkeksi.

Çok havalı.

Tıpkı onun gibiydi.

Kollarını arkamdan bana doladığında sarsıldım. "Düşüncelerin?" diye sorduğunda dudakları boynumu sıyırdı.

"Şey, gizli bir aile yok. Porno tapınağı yok. Boş bira şişelerinden oluşan bir erkek-erkek sergisi yok. Bakteri sporlarında yeni bir evren yaratan artık kaplar yok." Omuz silktim. "Ama yine de sorun değil. Sanırım."

Beni etrafında döndürürken güldü. "Endişe ettiğin bir şey var mıydı?"

"Belki porno tapınağı," diye yalan söyledim.

"Bebeğim, eğer birine tapınak yapacaksam, bu sensin." Mizah yüzünü terk etti, şehvet ve aşktan başka bir şey tarafından söndürüldü. "Ve son nefesimi verene kadar ona tapacağım."

Cevap veremeden kollarındaydım ve ağzı benimkinin üzerindeydi.

Evini tahmin ettiğim kadar çok göremedim.

Her zaman başka bir zaman vardı.

Çok zamanımız oldu.

Yirminci Bölüm

Stabby Stabby, Güvensizlikler

Joss

BİR ŞEYLER YANLIŞTI.

Çok yanlış.

Okuldaki Cadılar Bayramı şenliklerinin heyecanı, Wicked ve Sweets You Rock sona ermişti, her şey olaysızdı. Hatta sakindi.

Balta olayından beri öğretmenler odasının rock yıldızı olmuştum. Herkes bana gülümsedi. Benimle sohbet etti. Bunu bana *hotcakes* diyen seksi adam hakkında dedikodu yapmaya çalışırken yapıyorlardı, ama her neyse. Bay Henry bile hâlâ adımı hatırlıyordu, bu da kazanmaya en yakın şeydi.

Bir hafta süren eğlenceli şeker alemlerini saymazsak, anaokulundaki küçük arkadaşlarım her şeye tamamen alışmışlardı. Artık unutulmuş öğrenci şifreleri, kötü kabuklu sandviçler ya da her gün tavuk nugget siparişi verememe gibi öğle yemeği krizleri *yoktu*. Kimin hangi merkezi yaptığı, kimin hangi çemberde oturduğu ve kimin çok yakın, çok uzak ya da çok doğru durduğu konusunda hala tartışmalar vardı. Ama bu, bilmiyorum... son sınıfa kadar bekleniyordu, belki?

Ailem... şey, ailemdi. Görünüşe göre, biraz fazla mutlu ve biraz fazla dalgındım. Ruth bunun bir erkek nedeni olduğundan şüpheleniyordu ve bu teorisini Nora ve annemle nazikçe paylaştı. Üçü de ellerinden gelen en iyi dedektiflik işini yapıyorlardı. Neyse ki hiçbiri tam olarak Sherlock Holmes değildi, bu yüzden sırrım güvendediydi.

Wicked düzeliyordu. Sayılır. Tamam, pek sayılmaz. Lennon Family Hardware'deki eski usul muhasebe deneyimim nihayet işe yaramıştı ve birikmiş kaosla ilgili iyi bir ilerleme kaydedebilmişim. Ama hâlâ yeni bir sistemi hayata geçirmeye çalışıyordum. Tahmin ettiğimden çok daha fazla gelir vardı ve

dansçılardan, içkiden ve direk cilasından daha fazla ödeme vardı. Bunu düzene sokmanın bir yolunu henüz bulamamıştım. Sinir bozucuydu, evet, ama aynı zamanda Lars'ın Eddie'nin çöplük yangınından önce kendi kendini ne kadar idare ettiğini daha da etkileyici kılıyordu. Teknik olarak onu önceki yöntemiyle bırakabilirdim. Bunda yanlış bir şey de yoktu zaten. Ama parçaların birbirine nasıl uyduğunu gören tek kişi oydu. Beni görmesi için daha esnek olmasını istiyorsam, bunu Sasha'nın yapabileceği bir şey haline getirmeliydim.

Ve eminim ki beni görmesini istedim çünkü Lars...

Her şeyi.

Farklı programlarda çalışıyor olmamız önemli değildi, birlikte geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirirdi. Öğretmenler odasındaki kahvenin çakmak gazı tadında olduğunu söyledikten sonra, ara verdiğimi anladığında bana iyi bir şeyler getirmeye başladı. Akşam yemeğini benimle birlikte ofisinde yerdi, ancak genellikle kapıdan çıkarken ağzına patates kızartması ya da başka bir şey tıktırmadan önce sadece öpüşürdük. Çoğu zaman benim evime giderdik, ama bana bir anahtar vererek karşılık verdiğinden, birkaç kez yatağında beklemek için kullandım.

Ona göre *ıslak rüyası*. Bana göre, benim rüyam.

Hangi evde uyuduğum fark etmezdi, geceyi her zaman yanımdaki yatağa tırmanarak ve beni parmaklarıyla, ağzıyla, sikiyle ya da üçünün lezzetli bir kombinasyonu ile uyandırmadan önce bana sarılarak bitirirdi.

Yeterli zaman var mıydı? Hayır. Hayır, değildi. Ama yine de mükemmel miydi?

Ayrıca, hayır.

Hayır, değildi.

Onu özlemiştim ve o da bu özlemin karşılıklı olduğunu -kaba ama pis üslubu ile- oldukça açık bir şekilde ifade etmişti. Bunun dışında her şey mükemmeldi. Olabileceğini düşündüğümde çok daha iyiydi.

Her şeyin dağıldığı yer, şaşırtıcı bir şekilde, Sweets You Rock oldu. Benim eğlenceli ve kelime oyunu amaçlı, tatlı işim. Çünkü Piper'da bir şeyler vardı.

Çok çalışmaya başlamıştı. Hem de çok. Bunun yeni tarifleri denemek için olduğunu iddia etmişti ve belki de bu doğrudu. Ama *tüm* gerçek bu değildi. Sessizdi. Dikkati dağınıktı. İçine kapanıktı. Ve gittikçe daha da kötüleşiyordu.

Ve sadece o değildi. Jake de garip davranıyordu. Her zaman sessizdi ama bu farklı bir sessizlikti. Yine de onu görmek için uğradı. Yine de

kıçına dokundu ve patronluk tasladı. Ama daha fazlası da vardı. O bakmıyorken yüzüne kazınan endişe. Suçluluk belki de?

Başka bir çift olsalardı, yaralı kalbim adamın onu aldatıp aldatmadığını merak ederdi. Kadının bu yüzden mi uzaklaştığını ve adamın neden bu kadar dikkatli davrandığını. Ama bunun imkânı yoktu. Jake Piper'a kafayı takmıştı. Onu incitmektense paslı bir jant kapağıyla elini kesmeyi tercih ederdi.

Piper da Jake için aynı derecede deli olsa da, Jake aklını kaçırıp onu aldattığında sessizce somurtmazdı. Onun nazik dokunuşlarına boyun eğmek yerine, mekanik sürüngeğini nereye sokabileceğini söylerdi.

Yani, hayır, kesinlikle sadakatsizlik yok.

Sweets You Rock'ta çalışmaya başlamadan çok önce, burası resmi bir fırın bile olmadan önce, Jake'in çalışanlarından biriyle ilgili korkunç şeyler olmuştu. Ona ihanet etmiş ve Piper'ı en kötü, en zehirli şekilde incitmeye çalışmıştı.

Kısa bir süre için bunun onunla bir ilgisi olup olmadığını merak etmişim ama Jake fırının önüne sanki bir gece kulübüymüş gibi güvenlik koyardı. Ayrıca Piper'a bir adımdan fazla yaklaşmazdı. Yani eski çalışan değildi.

Ama bir şey vardı.

Elinde bir tepsi daha kurabiyeyle arkadan gelişini izlerken arkadaşım için duyduğum endişe göğsümde sıkıştı. Vitrine doğru ilerledi ve yer olmadığını fark edince donup kalmadan önce vitrini açtı.

Cumartesi sabahı müşterilerimiz, Tanrı bilir ne zamandan beri mutfakta olduğu için pişirdiği tüm ekstralardan çok memnundu. Henüz hiçbir şeyimiz bitmemişti - ki bu hiç duyulmamış bir şeydi. Ama müşteri memnuniyeti için fazla pişirmediğini biliyordum.

Dikkat dağıtmak içindi.

Kasada bekleyen sıraya bir parmak kaldırarak Piper'a doğru ilerledim ve tepsiyi aldım. "Sanırım bir süreliğine iyiyiz."

Gülümsedi ama kırılıyordu. "Kendimi kaptırmış olabilirim." "Sadece birazcık."

Fırın tam bir kaos içindeyken onu zorlamanın sırası değildi. Tepsiyi tezgâha bıraktım ve ona bir kurabiye uzattım. "Eminim Jake'in de işine yarar."

Kalabalığı taradı. "Sonra görüşürüz."

Onu dürttüğümde başımı Sophie'nin birkaç kek aldığı yere doğru eğdim.

Xavier ve Key için kekler.

Sadece bu da değil, onlara gülümserken yanakları da sevimli bir şekilde kızarmıştı.

Gülümsedi.

Piper için bu kadar endişelenmemiş olsaydım, bu beni daha fazla sevinçle -ve dedikoduyla- doldururdu.

"Biz hallederiz," diye ısrar ettim. "Git biraz nefes al."

"Peki," dedi dramatik bir şekilde, ama kırmızı dudaklarını çekiştiren gülümsemesini gizleyemedi. "Beş dakika içinde döneceğim."

"Tamamdır. Otuz dakika sonra görüşürüz."

Kurabiyeyle birlikte ayrılırken güldü ve bu ondan bütün hafta boyunca duyduğum ilk gerçek kahkahaydı.

O gittikten bir dakikadan az bir süre sonra dikkatim tekrar dağıldı. Ama bu sefer iyi bir şey tarafından. Çok iyi bir şey.

İçimden bir heyecan vızıltısı geçti ve beni sersemletti. Sanki damarlarım diyet kola, mentos ve romla doluydu.

Üzerinde çalıştığım siparişi bitirdikten sonra parmağımı kaldırdım ve bir sonraki müşteriye o garip, özür dileyen gülümsemelerden birini verdim. Cevap verip vermediklerini göremedim çünkü o sırada görebildiğim sadece bir kişi vardı.

Lars.

Sırayı, tezgahı ve her türlü profesyonel ya da kişisel alanı atlamıştı. Daha birkaç saat önce onu yatağında bırakmışım ama sanki aylar geçmiş gibi beni öptü.

Yıllar.

Çok geçmeden başını kaldırdı. "Geç bir gece olacak."

Saat ona kadar ayakta kalmak benim için çılgınca bir zaman olduğundan, onun tüm geceleri benim dünyamda geç gecelerdi. Çok, çok, *çok* geç demek istemiş olmalı. Wicked'a daha yakın olduğu için onun evinde uyuması daha mantıklıydı.

Bir gülümseme yapıştırarak, ona hissetmediğim bir klişe teklif ettim. "Önemli değil.

Yarın görüşürüz."

Hiç konuşmamışım gibi devam etmeden önce bana düz bir bakış attı. "Geç bir gece olacak ama geceyi seninle yatakta bitireceğim."

Bu çok daha iyi bir fikre benziyor.

Gülümsemem bunu anlatmış olmalı çünkü bakışları ağzıma kaydı ve sırtırken bile ısındı. "Bu geceye kadar bekleyebilir miyim bilmiyorum. Sen

Ofisimin yasak olduğunu açıkça belirttim ama Jake'in ayaküstü sevişmek için onunkini kullanmamıza izin vereceğini mi sanıyorsun?"

İçimden bir titreme geçti ve o da bunu hissetti. Zorla takmaya çalıştığı mizah maskesi düştü, geriye yoğunluk, ateş ve ham arzudan başka bir şey kalmadı. "Benim kız bu fikri seviyor."

Sevgilisi gerçekten de öyleydi. Onun sikini yalayalı sadece bir gün olmuştu belki ama sonsuza kadar da sürebilirdi. Ne yazık ki... "Ofisin zaten bu amaçla kullanıldığından oldukça eminim."

"Piç kurusu." Tamamen ayağa kalktı ve ellerini kıcımdan çekip çenemi şefkatli ama sıkı bir şekilde kavradı. "Eninde sonunda ofis kuralını bırakmalısın, hotcakes."

Evet, muhtemelen.

Bir öpücükle daha, gitti. Bisiklet parçası yok. Kurabiye yok. Beni görmekten başka bir amaç için ziyaret etme saçmalığı yok. Sadece beni öpmek için yolundan çıktı.

"Durumu kötü," dedi Soph arkamdan, kaotik çevrem geri dönerken Lars-bubble'ımı patlattı.

Elimde değildi. Değerlendirmesine sıırtım çünkü bunu yapan oydu. Kişisel konular hakkında asla yorum yapmazdı.

Bize ve saçmalıklarımıza ısınıyor. Belki bir sonraki o ve Key olur.

Ya da Xavier.

Etrafta balık tutmak üzereydim, ama Piper'ın sallanan kapıdan içeri girmesini izlerken şakam dilimde öldü. Tahmin ettiğim otuz dakika bir yana, söylediği beş dakika bile olmamıştı.

Yüzünde bir gülümseme vardı ama yasakladığı vanilya taklidinden daha zayıftı.

Bu iş yeterince uzadı. Diğer herkes bekleyebilir.

Bileğini yakaladım ve onu mutfığa doğru ittim. İçeri girdiğimizde, sevgi dolu ama korkutucu olduğunu umduğum bakışlarımı ona yönelttim. "Bir şeyler oluyor." Tartışmak için ağzını açtı ama ben elimi kaldırdım. "Seni burada konuşturmayacağım çünkü," fırının önünü ve ardından Hyde tarafını işaret ettim, "bariz ve dedikoduya açık nedenler var. Ama bu gece dışarı çıkıyoruz."

Tartışacağını düşünmüştüm. Çenesinin kalkışına bakılırsa, tartışmaya hazırlanıyordu. Ama sonra omuzları patlamış bir balon gibi söndü. "Buna kesinlikle ihtiyacım var."

"İyi, çünkü bu konuda başka bir seçeneğin yok," diye ciddi bir şekilde başımı salladım. "Çavdar?"

"Beni konuşmaya mı zorlayacaksın?"

"Zorlayacağım."

"O zaman hayır. Çok gürültülü, çok telaşlı, biz daha oraya varmadan Harlow'un barın arkasında olma ihtimali çok yüksek. Ayrıca," benim yaptığım gibi Hyde tarafını işaret etti, "çok dedikodulu. Ray'e Voodoo'da bize bir VIP alanı ayarlamasını söyleyeceğim."

Rayna'nın kısaltması olan Ray, Piper'ın dövme salonu sahibi arkadaşıydı. Onunla sadece birkaç kez pastanede karşılaşmıştım ama harika birine benziyordu. Ve Piper beni kesin olarak kendi grubuna çektiği için, gruptaki diğer insanları tanımak için heyecanlıydım.

Peki, tamam. Benim de arkadaşlara ihtiyacım vardı. Seksi striptiz kulübü sahipleri ya da beş yaşındaki çocuklar olmayan, sadece gözlerim kamaşana kadar oyun oynayan diğer çocukların YouTube videoları hakkında konuşmak isteyen arkadaşlara.

Yine de Cumartesi sabahı olduğu için "VIP odası olacak mı?" diye sordum.

Piper, "Ray'in kendine ait bir evi var," dedi. "Öyle olmasaydı bile Edge, Ray'i mutlu etmek için A listesindeki bir ünlüyü fiziksel olarak kışının üstüne atardı."

Görünüşe göre, erkeğimi tehlikeli tarafta seven tek kişi ben değilim.

Buna karar verdikten sonra, her birimiz duygusal destek fırınından birer tane aldık ve Sophie'yi kurtarmaya gittik.

Piper soğuk bir ifadeyle, "Bu gece dışarı çıkıyorsun," dedi.

Soph beklentiyle bana baktı.

Nedenini anlamam biraz zaman aldı. Anladığımda ona da anlattım. "Seninle konuşuyor."

Soph'un kaşları kalktı. "Ne?"

Piper'ın sertliği bu kadardı ve yapışkan, az pişmiş bir kurabiye gibi yumuşadı - en iyi şekilde, çünkü bunlar en iyi türdendi. "Eğer müsaitsen. Ve eğer istersen. Ama yapabilirsen çok sevinirim. Ve yaparsan." Dudakları kıvrıldı ve başını kendi kendine salladı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Sophie'nin ifadesi, havalı masaya oturmaya davet edilmiş gibi aydınlandı ama aynı zamanda... yani, havalı masaya oturmaya davet edilmiş gibi ihtiyatla doluydu.

Sanki baloda bir av, *bir sike* ya da bir kova domuz kanı olmasını bekliyormuş gibi.

Bunu kolayca anladım çünkü Piper'ın aslında görüldüğü kadar tatlı ve komik olduğunu fark etmeden önce ben de aynı şeyi hissetmişim. Harlow da lisede olduğu kadar sevecen ve sevimli bir inekti.

Uzun bir süre sonra Sophie ona şaka yapmadığımız sonucuna varmış gibiydi ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Nerede?"

"Voodoo. Şehir merkezinde bir kulüp."

Duraklamadan önce başını sallamaya başladı. Yüzünde bir şey parladı ve aynı hızla gülümsemesi kayboldu. "Kulüpte giyecek bir şeyim yok."

"Benimkilerden birini ödünç alabilirsin," diye teklif ettim. "Söz veriyorum, tamamen yüksek moda olduğunu bilsek de dayanıklı öğretmen kıyafetlerinden daha fazlasına sahibim."

Aynı boyda ya da vücutta değildik. Benden birkaç santim daha uzundu - kıskandığım santimler - bu da ona daha zayıf bir çerçeve veriyordu. Yine kıskanıyordum. Yine de ona çok yakışacak birkaç elbisem vardı.

Sophie düşüncelere dalmış gibiydi, yüzüne tereddüt yayılmıştı.

"Sadece kızlar olacak," diye ekledim, bu bilginin onu rahatlatıp rahatlatmayacağını merak ediyordum. Hyde erkekleriyle uğraşmak bunaltıcı ve korkutucu olabilirdi. Özellikle de birine abayı yakmışsa.

Ya da birden fazla. Onu kim suçlayabilir ki?

Zorlayıcı olmak istemediğim için konuyu kapattım ve işime geri döndüm.

Çok geçmeden bana doğru geldi, sesi alçaktı. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?" Başımı salladığımda bakışları yana kaydı ve yanakları kızardı. "Bir süredir gardırobumu yenilemek istiyordum. Hepsi ofis nötrleri ve gündelik şeyler. Zaten bu gece dışarı çıkacaksak..."

"Alışverişe gitmek ister misin?"

Başını salladı. "Eğer vaktin varsa. Ve bugün olmak zorunda değil. Ya da bana nereden alışveriş yaptığını söyleyebilirsin. Piper'ın tarzını seviyorum ama benim için biraz fazla cesur ve vahşi. Ben asla beceremem. Ama seninki daha sade."

Ouch.

Eline bir krema spatulası almış ve en büyük güvensizliğime vurmak için kör ucunu özgüvenimdeki çatlakların arasına saplamış olabilirdi. Bunu bir hakaret olarak söylemediğini biliyordum ama yine de canımı yaktı.

İstemedenden olduğunu bildiğim için acıyı bir kenara ittim ve gülümsemeye zorladım. "Bugün zamanım var. Dürüst olmak gerekirse, bu bana bir iyilik yapıyor. Okulda hamur yaparken bir gıda boyası olayı yaşadık, bu yüzden bazı eşyaları değiştirmem gerekiyor."

"Planlarınız varsa sizi gerçekten dışarıda bırakmak istemem."

Planlarım gece dışarı çıkabilecek kadar uyanık kalmaya çalışmak etrafında dönüyordu. Gerçekten sürükleyici bir gündü. "İstersen sonra benim evimde Voodoo için hazırlanabiliriz."

Yüzünü aydınlatan heyecan onu evime değil de Buckingham Sarayı'na davet etmişim gibi hissettirdi. "Gerçekten mi?"

"Evet, o zaman içki içeceğimize göre Voodoo'ya Uber'le gideriz?" Bunu bir soru olarak bitirdim çünkü konuşmamın bir bölümünde onun içki içip içmediğinden emin olmadığımı fark ettim.

"Çok heyecanlıyım," dedi.

Onun coşkusu -asırlardır bir alışveriş merkezine adım atmadığım gerçeğinden bahsetmiyorum bile- beni de aynı derecede heyecanlandırdı. "Ben de."

Ve ciddiydim. Sophie'yi pastanenin dışında da tanımak güzel olurdu. Ve eğer, ne bileyim, kime aşık olduğunu paylaşmak isterse, bu da harika olurdu.

"Gerçekten çok iyisin," dedi arkasını dönerken.

Yumuşak bir şekilde söylenen bu iltifatın, az önceki kasıtsız iğnelemesini dağıtmasına izin verdim.

Sayılır.

Her neyse. Azalttı.

Ama yine de kıyafet bakarken konfor alanımın dışına çıkmayı aklıma not ettim.

Zamanı gelmişti.

Bölüm Yirmi Bir

VIP, MVP, BFF ve BDE

Joss

Konfor alanımın dışındaydı.

Sonra elbise vardı.

Yeni elbisem.

Sophie'yle takılmanın eğlenceli olacağı konusunda haklıydım. Rahatlatıcı bir gündü ama *uzun sürdü*. Gardırobunu yenilemek istediğini söylerken şaka yapmıyordu. Alışveriş terapisi için fazladan para ayırmayalı uzun zaman olduğu için ben de biraz çılgınca davrandım. Benimle evimde buluşmadan önce arabalarımızı çanta üzerine çantayla doldurmuştuk.

Gece dışarı çıkmak için hazırlanırken o kadar çok zaman harcadım ki, neredeyse gerçekten gidemeyecek kadar yorgundum.

Ama yarı uykulu olsam bile, Piper için zorlardım.

Ve daha da önemlisi, yeni elbisem için para harcamıştım. Dolabımda tozlanmasına izin veremezdim. Fırında ya da veli toplantılarında giyebileceğim bir elbise olmadığı kesindi.

Pırıltılı ve siyah, kalın omuz askıları ve yüksek bir yakası vardı ama arkası yoktu. Etek tam kırımın üstünden başlıyordu ve tesisatçının çatlağı durumundan endişeliydim. Ya da *kısa* olduğu için kazara kasıklarımın görünmesinden. Soph kadar uzun olsaydım bu elbise değil, atlet olurdu.

Zarif bilek askılı topuklu ayakkabılarım, buklelerim ve her zaman yaptığımdan daha fazla makyajım da eklenince kendimi tatlı, utangaç Joss gibi hissetmiyordum. Bayan Lennon gibi hissetmiyordum. Yerleşik, sade ve komşu kız gibi hissetmiyordum. Şöyle hissediyordum.

Ben.

Büyük bir parıltıdan sonra

ben. Ama yine de *ben*.

Bununla ilgili bir şey beynimi dürttü ve içimi ısıttı. Ben daha içine girmeden, Uber'imiz Voodoo'nun önünde durdu.

"İyi görünüyor muyum?" Soph elbisesiyle oynadı. "Eteğim külotumun içine falan girmedi, değil mi?"

Yeni bir elbise almış olmasına rağmen Sophie yine de benim şal elbiselerimden birini giydi. Bana Lars'ın gözlerini hatırlatan koyu bir maviydi ve tam da tahmin ettiğim gibi çok güzeldi.

"Muhteşem ve hiç gardırop arızası yok."

"Güzel." Sessizce itiraf etmeden önce nefes aldı, "Hiç kulübe gitmedim. Ailem çok katıydı ve sonra kendi başıma kaldığımda çok çalıştım. Biraz gerginim."

"Harika olacak," diye onu rahatlattım. "Ve VIP alanındayız, bu yüzden daha sakın olacak."

Gülümsemeye başladı ama omzumun üzerinden bakınca gülümsemesi kesildi. "Oh, kahretsin. Palto getirmeliydim. Bir süre bekleyeceğiz."

"Bir erkeği tanıyorsan değil," dedim omuz silkmeden önce. "Tamam, bir erkekle evli olan bir kadını tanıyan bir kadını tanıyorsan olmaz." Yüzündeki ifadeye bakıp güldüm. "Gördün mü? O kadar da akılda kalıcı değil."

Kuyruğu atlayıp doğruca kapıya gittik, Sophie arada bir fısıldayarak kuşkulu yorumlar yapıyordu. Genellikle ben de onunla birlikte olurdum. Anaokulu arkadaşlarıma söyledığım gibi, ama yok, kesik yok, hindistan cevizi yok.

Ama listede biz de vardık. Bunun gerçek bir şey olup olmadığını bilmiyordum ama yine de güzeldi.

Kapıya yaklaştığımızda, sıkılmış, korkutucu bir fedai bekliyordum. Ve bir tane vardı. Ta ki kafasını kaldırıp beni görene kadar. Sonra gülümsedi.

"Öğret!"

"Katil! Burada ne yapıyorsun?"

Sırıttı. "Kadınlarının aksine, Patron Adam fedailerini sahiplenmez. Zamanımı burası ve Wicked arasında paylaşıyorum."

"Eğlenceli olmalı."

"Hemen hemen aynı bok, farklı yer. Sadece daha az korkak-" Boğazını temizledi. "Daha az korkaklık."

Kocaman pazusunu okşadım. "İyi siper."

Bana utangaç bir gülümseme fırlattı. "Her neyse, burada ne işin var? Patron Man, Wicked'a gideceğini biliyor mu?"

"Evrak işlerini yapmak için burada değil, bu yüzden bunun hile sayılacağını sanmıyorum. O da biliyor."

Muhtemel
en. Belki.

Ona daha önce kızlar gecesi olduğuna dair mesaj atmıştım ama geri dönmemişti. Bir VIP için düzenlenen büyük bir parti de dahil olmak üzere birden fazla bekarlığa veda partisi, muhtemelen *pisliklerle*, *boktan gösterilerle* ve *aptal piçlerle* uğraştığı anlamına geliyordu - onun kelimeleri.

Arkamızdaki biri kuyruğu kestiğimiz ve sohbet ettiğimiz için şikayet etmeye başladı. Katil başımın üzerinden dik dik baktı, yüzü cehennem gibi sertleşmişti. Onun bir oyuncak ayı olduğunu biliyordum ama ben bile geri çekilmemek için dizlerimi kilitlemek zorunda kaldım. Bana döndüğünde yüz ifadesi yeniden dostça bir hal almıştı. "Bana bir dakika ver öğretmenim, bu gece özel bir alanımız var mı diye bakayım."

Başımı salladım ve "Ben Ray'in listesindeyim" diye eklemeyen önce tartışmaya hazır görünüyordu.

Ray'den bahsedilince kaşları kalktı.

Dövmesiz öğretmenin dövmeyle takılmasına şaşırdığı için onu suçladığımı söyleyemezdin. Tabii onu dövmesiz öğretmenin striptiz kulübü sahibiyle çıktığı Wicked'den tanıyordum, belki de bakışları başka bir şey içindi.

"Güzel," dedi, omuzları gözle görülür bir şekilde gevşemişti. "Drama yok."

Hangi dram hakkında endişelendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve arkamdaki şikayetçi tekrar başlamadan önce sorma ya da bej boya kadar sıkıcı olduğuma dair onu rahatlatma şansım olmadı. Bu sefer kurnazlık yapıyormuş gibi bile davranmıyordu.

Killer onu görmezden gelerek diğer fedailerden birine döndü. "Onları Ray'in alanına geri götür. O da Lars'ın, yani ona bir şey olursa artık Jade'e ağzının suyu akarak bakmak yok."

Adam, Kötü Dansçı'dan bahsedilince canlandı.

Ve benim Lars'ın olduğumu ilan ettiğinde yapış yapış ve sıcacık oldum. Arkadaşı, kız arkadaşı ya da kadını değil.

Sadece onun.

Adam çenesini kaldırarak kapıyı açtı ve içeri girmemizi işaret etti. Ben yanından geçerken Killer seslendi, "Üzgünüm dostum, kulüpler doldu."

Orospu ağzında gevelemeye devam etti ve Killer arkasındakine içeri girmesi için seslendiğinde daha da öfkelenildi. "Az önce

kapasite."

"Sizin için her zaman kapasitede olacak."

Kapı arkamızdan kapandığında adamın geri dönüşü kesildi.

Kulüplerin en yoğun olduğu saatten birkaç saat uzakta olmamıza rağmen Voodoo tıklım tıklımdı. Belki tam kapasite değildi ama yakın olmalıydı. Uzun barın bazı yerlerinde dört kişi vardı. Sessiz fedai, VIP alanının en VIP'sine açılan bir dizi basamağa ulaşana kadar kokteyl masalarının arasından geçerek hepsini atladık.

Muhteşemdi.

Kulübün geri kalanına bakan bu alanda yüksek masa ve sandalyeler, birkaç büyük ve pelüş bank ve hemen dışarıda duran bir fedai vardı. Birbirine bağlı olan diğer bölümlerin aksine Ray'inki ayrıydı. Tek eksik birkaç şezlong ve bize üzüm yedirecek iri yarı bir Yunanlıydı.

"Buradasın." Piper, Ray ve Harlow'un arasında oturduğu yerden kalktı. Güzel yüzü o kadar içten bir mutlulukla parlıyordu ki, onun gibi bir arkadaş bulduğum için nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ettim.

Ve Peter'ın geriye sadece onunki kalana kadar tüm eski arkadaşlarımı nasıl dolandırmasına izin verdiğimi. Beni aldatmasına yardım edene kadar onların da benim arkadaşlarım olduğuna kendimi inandırmıştım.

İçkiler boş ellerimize tutuşturulmadan önce bir merhabalaşma ve kucaklaşma karmaşası yaşandı.

Artı, iltifatlar. Bir sürü iltifat. İyi bir arkadaş grubunun bir kızı Victoria's Secret meleşği gibi hissedene kadar heyecanlandırabileceğinin kanıtıydı.

Piper'ın diğer arkadaşlarını davet edip etmeyeceğinden emin değildim, ama başka kimse gelmeyince bunu kendi küçük çevresine sakladığı anlaşıldı. Onu sorgulama isteğimi görmezden geldim. Gecenin çok erken bir saatiydi ve çok ayıktık. Sanki aklımın nerede olduğunu biliyormuş gibiydi ya da

-Piper uzandı ve elimi sıktı.

Belki de bu bir uyarıydı, çünkü bir an sonra Ray elini su ve lavanta rengi saçlarında gezdirdi. "Ee... sen ve Lars? Nasıl gidiyor?"

Elimdeki votka karışımını bile suçlayamazdım, çünkü onu zar zor yudumlamıştım. Gülümsememin sebebi tamamen Lars'tı.

Sözlü olarak cevap verme fırsatı bulamadan Ray alçak bir ıslık çaldı. "Demek bu kadar iyi sikiyorsun ha? BDE'sinin sadece büyük, kötü bir iş sahibi olduğu için mi olduğunu bilmiyordum."

Hayır, büyük sikinin enerjisi tamamen büyük siki sayesinde.

"Edge bana Lars'la birlikte olduğunuzu söylediğinde çok şaşırdım," diye devam etti Ray.

"Edge mi söyledi?" Bakışlarım Piper'a gitti çünkü onun söylediğini varsaymışım.

Piper kollarını kavuşturdu ve hoşnutsuzluğunu belli etti. "Dedikodu şimşeğimi çaldı."

Ray'in şaşkınlığı karşısında biraz kıldandım, ince derimin altındaki güvensizliklerim kaşınıyordu. "Onun tipi değil miyim?"

Ray omuz silkti. "Eğer bir tipi varsa bile ben bilmiyorum. O adam işiyle evli. Sadece *senin* tipin olduğunu düşünmemiştim. Ama iyi seçim yapmışsın." Komplocu bir gülümseme paylaştı ve kimsenin duymaması için sesini alçalttı. "Bunu en iyi yarı psikopat erkekler yapar. Saplantılı aşk her yerde."

Onu düzeltmek için ağzımı açtım. Psikopatlık konusunda değil, çünkü o konuda haklıydı. *Aşk* konusunda.

İlişkimiz için çok erken. Hem de çok erken. Ama gelecekte?

İçimi bir sıcaklık kapladı. Baş döndürücü bir telaş, zar zor tükettiğim alkole rağmen beni sarhoş etti.

Ray bilerek başını salladı ve içeri bakmadan önce fincanını benimkiyle tokuşturdu. "Votka hayranı değil misin?"

"Ben romlu ve diyet kolalı bir kıyım," diye paylaştım.

Yüzünü buruşturdu, sahte tatlandırıcının iyi likörü mahvettiğine dair bir şeyler mırıldandı ama bunu biriyle mesajlaşırken yaptı. Bir dakika geçmeden güzel bir kokteyl garsonu elinde tercih ettiğim içkiden büyük bir bardakla girişte belirdi. Rye'daki hızlı servisin iyi olduğunu düşünmüştüm ama Voodoo elitti.

VIP hayatının avantajları var.

Bir süre için zamanımızı hafif konular hakkında sohbet etmek, insanları izlemek ve küçük özel kürsümüzde birbirimizle dans etmek arasında paylaştırdık. Ve içmek, gerçi kimse zamanını buna ayırmıyordu. Doğrudan bize getirilen sürekli bir alkol akışı vardı.

Kafamız güzel olduğunda Piper'a neler olduğunu sormak istedim ama tereddüt ettim. Dışarıda olmamızın nedeni bu olabilirdi ama o eğleniyordu.

Onu üzmemek istemedim.

Sohbetin durgunlaştığı bir anda fırtına bulutlarını kendisi dağıtmaya karar verdi. Gözleri bizi taradı ve küçük bir gülümseme verdi. "Kötü ruh halimi sandığım kadar iyi saklayamamışım, ha?"

"Üzgünüm bebeğim, ama hayır," dedi Harlow onun yanından.

"Seni yüz yüze çok az gördüm," diye belirtti.

"Mesajlarından bir şeyler olduğunu anladım." Harlow bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Sik şakaları konusunda belirgin bir eksiklik vardı."

"Akademi Ödüllü bir aktris olma hayalim suya düştü."

"Neler oluyor?" Nazikçe sordum.

"Jake'in bebek denemeye başlamak istediğini nazikçe ima ettiğini biliyor musun?"

Bu konuda nazik ya da imalı değildi. Bebeğini onun içine koyacağını söylediğine kazara kulak misafiri olduğum anların sayısı gülünçtü.

Güzelmiş. Biraz seksi. Ama aynı zamanda saçma.

Derin bir nefes aldı. "Bebek sahibi olamayabilirim." Kelimeleri yüksek sesle söylerken yüzünü buruşturmasına rağmen, Piper'ın vücudu gözle görülür bir şekilde gevşedi. Sanki bu sırrı göğsünden attığı için rahatlamış gibiydi. "Test için doktoruma gittim ve bir sürü kist buldular. Hem de çok fazla. Yumurtalıklarım inci takmış gibi görünüyor." Küçük bir kahkaha attı, sesi hüzünle karıştı. "Aksesuarlarımı her zaman sevmişimdir ama bu kadar ileri gitmek istememiştim."

"Nedenini söylediler mi?" Harlow sordu.

"Bende polikistik over sendromu var." İçini çekti ve arkasına yaslanıp içkisini yudumladı. "Berbat olsa da bu pek çok şeyi açıklıyor."

Soph cesaretlendirici bir gülümsemeyle, "Hâlâ gençsin, aceleye gerek yok," dediğinde irkilmemek için kendimi zor tuttum.

Ele avuca sığmayan yeğenlerimden de anlaşılabileceği üzere, Nora ve Ruth'un doğurganlık sorunları yoktu. Öyle olsa bile, denedikleri her ay beklentiyle doluydu ve adet dönemleri geldiğinde kalp kırıklığı yaşıyorlardı. Piper'ın bunu bu kadar çok istemesinin ve bunun asla gerçekleşmeme ihtimali olduğunu bilmesinin nasıl bir duygu olduğunu hayal bile edemezdim.

Bu acı döngüsü Sophie'nin iyi niyetli duygularının sandığı kadar cesaret verici olmamasının nedeniydi. Ve "Eminim rahatlarsan her şey yoluna girecektir," diye eklediğinde neden kaba bir mezar kazdığını da açıklıyordu.

Piper bir tanrıçanın sabrına sahipti çünkü sadece gülümsedi. "Belki."

Sophie ağzını açtı ama daha da kötüleştiremeden araya girdim. "Bekle, bunun için daha fazla alkole ihtiyacımız var."

Ray bir mesaj gönderdi ve yedekler hemen getirildi. Tekrar baş başa kaldığımızda, Piper randevusunun tam ve ayrıntılı bir özetini verdi ve

laboratuvar çalışması. Tıbbi sorgulamalarımız boyunca bir doktorun soğukkanlı ve gerçekçi tonunu kullanarak kendini tuttu. Ancak konu duygularını tartışmaya geldiğinde, inşa ettiği zihinsel bariyer yıkıldı.

"Tüm olası semptomlar boktan ve anksiyetem tam bir pislik gibi davranıyor. Yani, Jake beni seviyor. Ne olursa olsun beni hep sevecek. Mantıken bunu biliyorum. Ama gecenin bir yarısı, beynim bir pislik gibi davranırken?" Başını iki yana salladı. "Çocuk bile istemiyordu ama şimdi istiyor ve ben yapamam... yapamam..." Kendini kontrol etmek için savaşıırken sert bir hıçkırık çıkardı. "Kendimi başarısız hissediyorum."

Ray, Harlow ve ben o kadar çok nefes aldık ki odada oksijen kalması bir mucizeydi. Birbirimizin üzerine konuştuk, biraz daha yapmak için özür diledik.

Verdiğimiz kesin güvencenin özü aynıydı.

Bir kadının değeri, çocuk sahibi olma yeteneğine ya da isteğine bağlı değildi.

"Biliyorum, biliyorum." Piper ellerini savunma pozisyonunda kaldırdı ama bunu şefkatli bir ifadeyle yaptı. "Ve ben sizi seviyorum çocuklar. Gerçekten seviyorum. Ama bütün haftayı acıma duygusu içinde kıvranmakla çok kızgın olmak arasında gidip gelerek geçirdim. Vücudum aptalca davranıyor. Kelimenin tam anlamıyla çocuk doğurmak için yaratılmış ve ben... Ben..."

Onun bocalayan sözleri üzerine Ruth ve Nora ile olan tecrübelerimden yararlandım. "Ne demek istediğini anlıyorum. Anlamıyorum ama anlıyorum." Başımı salladım, bu düşüncelerimi daha da karıştırdı. "Vücudun sana ihanet ediyormuş gibi hissediyorsun."

Kollarını iki yana açtı, içkisi yere döküldü. "Aynen öyle. Aynen öyle." Neredeyse fark edilmiyordu ama bakışları hızla Soph'a kaydı ve gülümsemesi sıkılaştı. "Başka seçenekler de olduğunu biliyorum. Ve bu dünyanın sonu değil. Ama ben bebek sahibi olmak istiyorum. Bunu çok istiyorum. Jake ve benim için bunun mümkün olmama ihtimali var mı? Acıtıyor."

Ray başını yana doğru salladı. "Bütün bunlar hakkında ne düşünüyor?"

Piper'ın gözlerinden yine yaşlar süzüldü ama bunlar üzüntüden değildi. Bunu doğrulamak için konuşmadan önce yüzündeki aşk dolu gülümseme de aynı şeyi söylüyordu. "O daha çok benim iyiliğimle ilgileniyor ve benim her şeyden önce geldiğimi biliyor." Yanaklarına bir kızarıklık vurdu ve bu ifadenin birçok yönden doğru olduğuna bahse girdim. "Şimdilik, ben kendi kendime konuşup duygularımı hissederken o bana destek oluyor."

"Etkilendim," dedi Ray.

Başka biri olsaydı, Jake'in tepkisi pek bir şey gibi görünmeyebilirdi ama hepimiz onun nasıl biri olduğunu biliyorduk. Piper için bir şeyleri düzeltmeye çalışmayarak itidal göstermesi çok şey ifade ediyordu.

"Oh, eminim perde arkasında milyonlarca planı vardır," dedi Piper gülerek. "Ne yapmak istediğime karar verdiğimde, muhtemelen kontrolü ele alacaktır. Ama benim için sorun değil."

"Ne yapmak istiyorsun?" Harlow sordu.

"Doktorum beni bir doğurganlık uzmanına yönlendirdi. Normalde en az bir yıl denememiz gerekirdi," diyerek önce bileziğini sonra da karnını işaret etti, "ama şık yumurtalıklarım beni hızlı bir şekilde takip ettirdi. O zamana kadar, sadece çok fazla araştırma ve gerçek, resmi bir sendromun gerçek, resmi bir teşhisine sahip olmakla yüzleşmek. Dürüst olmak gerekirse, doğurganlık kısmına odaklanmak için diğer her şeyi bölümlere ayırdım. Çünkü şu anda en çok acı veren kısım bu."

"Piper," diye başladı Ray, sesi arkadaşına duyduğu sevgiyle doluydu. "Ben iyiyim," diye araya girdi Piper. "Ben şanslıyım. En iyi hayata sahibim. Ve Hayatımdaki en iyi insanlar. Her şey daha çok yeni, bu yüzden hâlâ dramatik bir yuvarlanma evresindeyim." Koltuğunda sallanarak omurgasını çelikleştirdi ve gözyaşlarını sildi. Sonra bana bakıp "Bize Lars'tan yediğin kazıklardan bahset" diye emrederek bu ciddi havayı dağıttı.

Gülmekle meşgul olduğum için cevap vermedim, ama onun ipucunu aldık ve daha hafif bir sohbete geri döndük.

Birkaç dakikalığına.

Sophie aniden, "Çok fazla arkadaşım yok," diye itiraf etti ve yine ağırlaştı ama kötü anlamda değil. "Her zaman sessiz biri oldum. Konuşmamak arkadaş bulmayı zorlaştırıyor." Yüzünde kocaman bir gülümsemeye dönüşen alaycı bir ifade belirdi. "Ama sizinle değil. Bana sahip olabileceğim her şeyi gösterdiniz." Giriş kapısının yanında durarak fincanını kaldırdı. "Yeni hayatıma."

Bunu kalbimde hissediyorum.

Sophie'nin daha önceki kasıtsız gafi unutulmuştu. Herkes kadehleri tokuşturdu, kucaklaştı ve Sophie'nin kadeh kaldırışının verdiği mutluluğu yaşadı.

Gece devam ederken Harlow, Ray ve Sophie, Piper bakmıyorken gizlice onu kontrol etmeye devam ettiler. Benim de aynısını yaptığımı gördüklerinden emindim. Yine de hepsi boşunaydı. Dışarıda geçirdiğimiz gece çoktan işe yaramıştı. Duygularını paylaşmak daha da iyi gelmişti. Sophie'nin itiraflarını dinlemek aslında en iyisiydi.

Ve içki.

İçki, VIP gecemizin en önemli özelliğiydi.

Bir süre sonra Piper yakınımaya eğilip fısıldadı, "Dışarı çıkmamızı istediğin için teşekkür ederim." Bana sarhoş bir gülümseme göstermek için geri çekildi. Şakaya dönüşen bir gülümseme. "Sence Lars Wicked'a gitmemize izin verir mi?"

"Hayır. Zaten bana dokunduğu için birinin parmaklarını kırdı ve göz oyma tehdidini de savurdu. Seni oraya götürürsem, Jake kendini kaybeder, Lars kendini kaybeder, bina yerle bir olur ve enkazda bir sürü gözsüz ve parmaksız insan kalır."

Ben konuşurken, duygularının yüzünde dizginlenemez bir şekilde parlayışını gerçek zamanlı olarak izledim. Mizah. Hayal kırıklığı. Şok. Korku. Huşu. "Gerçekten yapmadı... Yaptı mı?"

Başımı salladım ama utanmış bir şekilde değil. Ya da dehşete düşmüş bir şekilde. Gülümseyerek yaptım, midem bir kelebek coşkusuyla çalkalanıyordu.

Benim için birinin parmaklarını kırdığı bilgisinin beni rahatsız etmemesi benim hakkımda bir şeyler söylüyordu. Ve bunu ateşli bulmam gerçekten bir şey ifade ediyordu.

Tahrik edici bir şekilde.

O kısmı paylaşmadım.

"Siz ikiniz, belalı cennette yapılmış bir eşleşmesiniz," dedi.

O kadar çok güldüm ki burnumdan rom fişkıracak diye endişelendim. "O belalı. Ben-"

"Dışarı çıkmamızı isteyen, hayır cevabını kabul etmeyen, kötü bir çocukla çıkan, öğretmenlerin takdir gecesini kurtaran, arabaya binebilen-"

"Anladım," diye ciyaktım.

"Harley'e rahatlıkla binebilirsin." Masum rolü yaparken gözlerinde bir pırıltı vardı. "Neden, ne diyeceğimi sanıyordun?"

"Doğru," diye mırıldandım ama sözlerinin geri kalanı hoparlörlerden yayılan ritim gibi kafamın içinde yankılandı.

Belki içkinin etkisiydi ama biraz belalı biriydim. Lars seviyesinde değildim çünkü geleceğimde şiddet içeren bir intikam olmayacaktı. Hâlâ sessiz ve utangaç biriydim ama bu dalga yaratmaktan korktuğum için değildi. Ben buydum ve bunda yanlış bir şey yoktu.

Uber'in başındaki his geri döndü. Düşüncelerimde başlayıp bedenime yayılan farkındalık karıncalanması. Hayatım olan kaosun içinde bir yerlerde, Lars ve Piper gibi insanlarla çevrili ve

Harlow, kendim olmak konusunda rahat olmaya başlamıştım. İtaatkâr bir kız değil. Birinin beni şekillendirdiği mükemmel nişanlı değil.

Sadece ben.

Kendi hayatımın yolcu koltuğunda oturmuyordum. Kendimi küçültmüyordum, daha kabul edilebilir olmak için akışa uymuyordum.

Eğer insanlar beni olduğum gibi istemiyorlarsa, umurumda bile değildi. Çünkü istediğimi yapmak savaşılmaya değerd.

Yeni keşfettiğim belalılığımı toplayarak aniden Ray'e doğru döndüm. Ve neredeyse devam ediyordum. Vücudumu sabitledim, ancak dönen oda kaybedilmiş bir neden olabilirdi. "Dövme yaptırmak istiyorum."

Onaylamadan önce bakışları açıkta kalan tenimin genişliğini taradı. "Sende hiç var mı?"

"Hayır. Bu kız için teknik renk yok." Bunu söylerken bile kalbime her zamanki zehirli duygu dolmadı.

Sadece karaciğerimi rom bastı.

"Bakire eti kurbanı. Benim favorim." Genişçe sırttı, elleri korkunç ve eğlenceli bir şekilde manyakça sıkılıyordu. "Sarhoş musun?"

Başımı sallamadan önce duraksadım ve durum değerlendirmesi yaptım. "Öyleyim."

Sırtışı bir gülümsemeye dönüştü. "Tamam, şimdi yapmayacağız o zaman. Pişmanlık içinde uyanmanı istemem." Harlow'a yan gözle baktı. "Ya da bayılmanı."

Harlow kollarını havaya kaldırdı. "İğneleri sevmiyorum." "Dövmen mi var?" Sophie ona sordu.

Harlow kızıl saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve çenesini havaya kaldırdı. Çıkardığı yüksek sesli hıçkırık olmasaydı, bu mağrur ve zarif bir hareket olurdu. "Sonsuz evrenin büyük şemasında hayatın ne kadar kısa olduğunu sanatsal bir şekilde temsil ediyorum."

Ray, Harlow'un kolunu tuttu ve ışıklardan birinin altına çekti. "Gördün mü?" Hayır.

Hayır, yapmadım.

Ray çok küçük, çok silik mavi çizgiyi işaret etmek zorunda kaldı, yoksa hiçbirimiz göremeyecektik. Ben bile gördüğümünden emin değildim. Bir kalem lekesi olabilirdi.

Harlow kaşlarını çattı ve kolunu geri çekti. "Eninde sonunda tekrar deneyeceğimi söyledim, ama böyle devam edersen bunu başkasına yaptıracam."

Ray elini kalbine götürerek yaralı bir inilti çıkardı. "Kaba. Sen kötüsün." Bakışları bana kaydı. "İyi ki yedek bir bakirem var."

Kahretsin, ne başlattım ben?

"Günün soğuk, ayık ışığında hala bir tane istiyorsan, Piper'dan numaramı al ve bana mesaj at."

"Yapacağım." Ağzından kaçırmak bir heves olabilirdi ama dövme yaptırma arzusu öyle değildi.

İkna olmuş görünmüyordu ama sorun değildi. "Eğer mürekkep konusunda fikrini değiştirirsen, her zaman bir donanımla başlayabiliriz."

Sarhoş zihnim somun, cıvata, araba krikosu ve elektrikli el aletleri görüntüleriyle doldu. Tam ne demek istediğini soracaktım ki göğsüme ve alt bölgeme attığı sert bakış her şeyi açıklığa kavuşturdu.

"Oh." Piercingler hakkında hiç düşünmemiştim, ama bir kez bahsettiğinde... "Ohhhhh."

Piper bana "Ona fikir verme," dedi. "Kolunda bir kolluk ve bir sürü piercing ile ayrılacaksın, bölgedeki tüm metal dedektörlerini harekete geçireceksin."

Sophie sunucunun getirdiği yeni içeceği bana uzattı ve bir tane de kendine aldı. Su olduğunu görene kadar neredeyse el sallayacaktım.

Rom ve diyet kola kolay içildi. Su tanrıların nektarı gibiydi.

Yarısını tek seferde içtim, Soph'un söylediklerinin sadece son kısmını yakalayabildim.

"Sonsuza kadar."

Elimin tersiyle çok hanımefendi bir tavırla ağzımı silerek, "Ne?" diye sordum.

"Dövmeler. Çok kalıcıdırlar. Güzeller. Ama kalıcı."

Bu doğruydü ama pek de caydırıcı değildi. "Yani sende de yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Bunu düşündüm, ama sonra-" Gözleri fincan tabağı kadar büyüyünce sözleri aniden kesildi. Ben burnumu sokamadan omuz silkti. "Dediğim gibi, onlar sonsuza kadar."

Güzel bir sanat eserinden daha kötü şeyler de vardı. Ray'in pek çok çalışmasını gördüğüm için, nefes kesici olmaktan başka bir şey olmayacağını biliyordum.

Ne istediğime karar verdikten sonra.

Yirmi İkinci Bölüm

Seri Katil Joss Kampı'na hoş
geldiniz.

BİRKAÇ SAAT sonra, Voodoo hala tüm hızıyla devam ediyordu.

Biz mi?

Evet, o kadar da değil.

Sarhoştuk. Özensiz sarhoş değil, sadece eğlenceli sarhoş. Her şeyin eğlencenin doruğunda olduğu türden.

Ayrıca çok yorgunduk. Ray hariç hepimiz. Sweets You Rock'ın aksine, onun dükkânı öğleden sonra ikiye kadar açılmıyordu, bu yüzden şafaktan önce kalkmamıştı.

Aramızdaki ellinci esnemenin sonra Piper, "Görünüşe göre geceyi bitiriyorum," dedi.

Bir başka aşk dolu gülümseme yüzünü kapladı ve yanımdan geçerken gözeneklerinden şekerli bir tatlılık sızdı. Döndüğümde Jake'in girişte durduğunu gördüm. Sanki dünyadaki diğer tek kişi oymuş gibi tüm dikkatini ona vermişti.

"Seni almaya ne zaman geleceğini bilmek için ES-Piper'ı var mı?" Çok da sessiz olmayan bir fısıltıyla sordum.

"Bardaydı." "Bütün gece mi?"

Bir parmağını ona doğrulttu ve parmağını çarpıttı.

"Bütün gece," diye onayladı ona gözlerini devirirken. Ama bunu, gelecek hafta öpüşebilmek için aralarındaki mesafeyi kapatırken yaptı.

Bazıları bunun aşırı korumacı olduğunu söyleyebilir. Sınırdan bağımlı. Hatta belki de işlevsiz.

Tatlı ve romantik olduğunu söyledim.

Bekleyen tek adamın Jake olmadığını gördüğümde arkadaşşıma duyduğum sııcaklık daha da arttı. Kase girişte duraklamadı. Doğruca Harlow'a gitti ve bakışlarını kaçırarak zorunda kalana kadar onu öptü.

"İyi geceler, ipo?" diye sordu yüzlerini açtıklarında. Piper'a doğru hızlı ama sivri bir bakış fırlattığını görmek için arkama baktım.

"En iyisi," dedi esnemeye çalışarak.

Kıçını tutarak onu daha yakına çekti. "Söz verdiğin şey için çok mu yorgunsun?"

Neden bahsettiğini bilmiyordum ama pembeleşmiş yüzü bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Bir Uber çağırırken onları duymazdan geldim.

"Seni bırakıyoruz."

Sert sesle irkildim ve Jake'e baktım.

O iyi bir adamdı. Şaşırtıcı derecede tatlı ve Piper'a karşı süper romantikti.

Ama yine de gözümü korkutuyordu. Bir şoför gibi tüm şehri dolaşmasını istemedim. Ayrıca, ben zaten hazırdım.

Başparmağımı omzumun üzerinden geçirdim. "Soph ve bana bir Uber çağırdım bile."

"Lars-"

"Erkek arkadaşım, ama ben hala tam anlamıyla işleyen bir yetişkinim. Gecenin ilerleyen saatlerinde şehrin daha çılgın yerlerinden Uber'lere bindim."

Kütüphaneden üniversitede kaldığım yurda kadar, ama yine de. Bunu bilmelerine gerek yoktu. Bırakın havalı ve partici olduğumu düşünsünler.

Tartışacakmış gibi görünüyordu ama sadece çenesini kaldırdı. Bu hızlı teslimiyetinin Piper'ın elinin sırtından kıçına doğru belli etmeden dolaşmasıyla bir ilgisi olabilirdi.

Her iki çiftin de kalabalık arasında kendi dünyalarında kaybolmuş bir şekilde ayrılmasını izledim. Kalbim sıkıştı. Kısmen onlar adına çok mutlu olduğum için. Ama daha çok Lars'ı özlediğim için. Bencilceydi. Ondan sürekli işe gelmemesini bekleyemezdim. Yürütmesi gereken bir işi vardı. Tıpkı her sabah fırın ve okul varken benden onun kadar geç saatlere kadar ayakta kalmamı bekleyemeyeceği gibi. Bir yolunu bulurduk.

Muhtemelen.

Umarım.

Soph kolunu benimkine doladı. "Hazır mısın?"

"Evet."

Ray, güvenlikle birlikte bizi kapıya kadar geçirdi ve çok şakacı fedai ile girişimizde kaçırdığımız harika ayrıntılara işaret etti.

Dışarı çıktığımızda telefonumdan gelen bip sesi Uber'imizin geldiğini gösteriyordu. Kaldırımdan kapıya kadar olan kısa yürüyüşün beni titrettiği önceki günlerin aksine, soğuk gece havası aşırı ısınmış tenimde harika hissettirdi.

Fedai sessizce elimden telefonumu aldı ve Ray'e veda ederken ayrıntıların eşleştiğini teyit etmek için arabanın etrafında yürüdü. Sarılmalar, bir an önce dönme sözleri ve destansı dövmeler için yeminler içeren sarhoş bir vedalaşma. Tatmin olduktan sonra telefonumu geri verdi ve kapıyı açtı.

Rotayı önce onu bırakacak şekilde ayarlamıştım, ama arabayla uzaklaşmaya başladığımızda, onu eski moda bir yatıya davet etmek geldi içimden - daha az şaka ve daha çok romla. Arabası evimin önüne park edilmişti, bu yüzden mantıklı geldi. Son dakikada, Lars'ın daha önceki sözleri kafamda ve vücudumda sekerek beklentiyle meme uçlarımı sıkılaştırırken zihnim sarhoş dürtülerimi yakaladı.

Geceyi benimle yatakta bitirecekti.

Sophie ve ben artık sadece iş arkadaşı değildik. Arkadaştık ve buna çok ihtiyacım vardı. Lars'la seks yaptığımızı duyarsa, bu yeni arkadaşlığı gariplikle mahvetmek istemiyordum.

Ve ölümler gibi uyumadığı sürece duyacaktı. *Eğer diye bir şey yoktu.*

Şoför Soph'u bıraktıktan sonra, dikkatimi telefonumu kaydırmak ve gizlice etrafımızı kontrol etmek arasında paylaştırdım. Hayatım neredeyse mükemmeldi. Sarhoş ve aptal olup *Dateline*'a özel haber olarak çıkararak her şeyi berbat etmiyordum.

Ne de olsa bir baş belasıydım.

Kısa bir süre sonra evimin önünde durduğu için dikkatim boşa gitmemişti. İçeri girdiğimden beri ilk kez konuştuk -benden beş yıldız almayı garantilemişti- ve vedalaştık. Kapıyı açtım ve dışarı çıktım ama arkamdan kapatamadan ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Sarhoş sisini bir farkındalık telaşı kesti ve tanıdık bir bisiklet ya da kaslı bir araba aradım.

Garaj yolunda bir tek benim arabam vardı.

Ama orada biri vardı.

Gözlerimi zorlayarak verandadaki salıncağımda oturan gölgeli bir şekli seçebildim.

Bekliyorum.

Hareketsiz ve
sessiz. "Kim var
orada?"

"Bayan?" diye sordu şoför, muhtemelen kafamın iyi, sarhoş, deli ya da bunların hepsinden biri olup olmadığımı merak ediyordu.

Her kimse, uzun, gölgeli ve dramatik bir şekilde duruyordu. Elektrikli testerelerin, yaz kampı seri katillerinin ve maskeli katillerin resimleri aklımdan geçti.

*Sevişme noktasında bir ergen olmayabilirim ama azgın ve sarhoşum.
Bu da beni katledilme olasılığı skalasında en üst sıraya koyuyor.*

Ama bu bir korku filmi kötü adamı
değildi. Daha kötü bir şeydi.

Çok daha kötü.

Işığa doğru adım attığımda yakışıklı bir yüz bana baktı. "Benim, Jossy Bean."
Siktir.

Olamaz.

Kıçımı kaldırıp tekrar Uber'e bindim ve kapıyı kapattım. "Yeni bir araç sipariş
edeceğim. Sadece, rom aşkına, beni buradan götür."

Şoför kaldırımı yanaşıp arabayı sürmeye başladığında daha sözümü
bitirmemiştim bile. "İyi misin? Polis çağırmamı ister misin?"

"Hayır, hayır, o kadar ciddi bir şey değil. Eski sevgilim bir moron ama
tehlikeli değil." Uygulamayı açtım ve Wicked'e kaçış yolculuğumu sipariş ettim.

Belalı olmak için çok fazla.

Elbette en yakın sürücü o olduğu için adamın telefonu çaldı. Dikiz aynasından
bakışlarımla buluşmadan önce telefona bir göz attı. "Bundan emin misiniz,
bayan?"

"Evet, erkek arkadaşım orada."

Buna gözünü kırpmadı. Striptiz kulübünde eski sevgilisinden şimdiki erkek
arkadaşına koşan sarhoş bir hatun muhtemelen en tuhaf yüz yolculuğu arasında
yer almıyordu. Ya da belki de öyleydi ve bahşiş için çalıştığı için iyi bir poker
suratına sahipti.

Her neyse.

Lars'a haber vermek için mesaj attım ama tüm gün boyunca olduğu gibi hiçbir
geri dönüş alamadım. Wicked'e gitmek akıllıca bir seçim gibi görünmüştü ama
kulübe yaklaştığımızda tedirginlik ve tereddütler kafamı doldurdu.

Lars hafta sonları Wicked'de çalışmamam konusunda netti çünkü çok kaotikti.
Hafta sonları Wicked'da çalışmamam konusunda

sarhoş kışını ön kapıdan içeri sokardı. Her yerde kırık parmaklar olurdu.

Şoför tariflerimi takip ederek arka tarafa gitti ve Lars'ı dışarıda gördüğümde midemde elektrikli kelebekler uçuşmaya başladı.

Sonra yalnız *olmadığını* görünce kurşun gibi döküldüler.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Belalılar Sorunlarından Uzaklaşır Joss

Wicked'ın otoparkında görmeyi beklediğim SON ŞEY bir devriye arabasıydı. Neyse ki yanıp sönen ışıklar yanmıyordu ama farlar iki polisin ateşli bir adamla konuşmasını mükemmel bir şekilde aydınlatıyordu.

Benim seksi erkeğim.

Lanet olsun.

Şiddet eğilimi onu yakaladı ve şimdi de tutuklanıyor.

Değildi tabii ki. Ağzından sarkan yanmamış sigarasıyla duvara yaslanmış, neredeyse rahat görünüyordu.

Neredeyse.

Ama onu vücudunu okuyacak kadar iyi tanıyordum. Omuzlarındaki gerginliği. Kollarını savunma amaçlı kavuşturmuştu. Çatık kaşlarını dolduran kaynayan öfke.

Ya da belki sarhoştum ve her şeyi hayal ediyordum. Bu da ayrı bir olasılıktı.

Tereddüt ettim, ne yapacağımdan emin değildim. Şoförü zaten şehrin her yerinde zıplatmıştım. Yani, bu onun işiydi ve ona çılgın bir bahşış verecektim, ama yine de. Geç olmuştu. Muhtemelen eve gitmek istiyordu.

Oysa ben yapmadım.

Peter'ın ait olduğu cehenneme sürgün edildiğini öğrenene kadar olmaz. Ya da muhtemelen imajına uyduğu için çok pahalıya kiraladığı modern, göze batan daireye.

Dediğim gibi... cehennem.

Bakışlarım Lars'ın gergin vücuduna geri dönüp gözlerinin lazer odağıyla beni hedef aldığını gördüğümde seçim benim elimden alınmıştı. Parmağını eğdi ve neredeyse gücümün ve asaletimin bedenimden kaçtığını hissedebiliyordum. Beni çağırıyordu ve reddedecek gücüm yoktu.

Sabırlı -ya da sadece şaşırmamış ve bıkkın- şoföre teşekkür ederek arabadan indim. Lars'a doğru ilerlerken ağırbaşlı görünmek için elimden geleni yaptım. Peter'dan kaçmak ve sonunda halk içinde sarhoş olduğum için kelepçelenmek istemiyordum.

Belki başka nedenlerden dolayı.

"Burada işimiz bitti mi?" Lars önümü sıkıca kendi tarafına çekti. Eli çıplak sırtıma süründü ve içinden sessiz bir hırıltı yükseldiğini duydum. Her zamanki inlemelerinin ve arzu dolu küfürlerinin aksine, bu ses mutlu bir sese benzemiyordu.

Hayvani alfa saçmalığına gözlerimi devirirdim ama çok ateşliydi. O çok ateşliydi.

Onu özlediğimden beri, bir izleyicimiz olması umurunda değildi. Bir kolumu sırtına doladım ve diğer elimi karın kaslarının üzerine koydum. Çok yaklaştığımda kaslarının bir parça gevşediğini hissettim.

Memurlardan biri "Biz kendi açımızdan iyiyiz," dedi. "Başka bir sorun olursa bize ulaşın."

Mükemmel tavırlarını sürdüren Lars çenesini kaldırarak bariz bir şekilde reddetti. Polisler arabaya binerken sessiz kaldı, ben de aynısını yaptım. Gözden kaybolduklarında, vücudundaki gerginliğin geri kalanının gevşemesini bekledim.

Olmadı.

"Tutuklanacağımı sanıyordum."

Kollarını uzattı. Bronzlaşmış ön kollarını, renkli dövmelelerini ve kelepçesiz halini göstermek için kollarını sıvamıştı. "Henüz evlilik ziyaretleri planlamanıza gerek yok."

Ön kolları hiç düşünmemiştim... hiç, gerçekten. Ama özellikle damarlı bir önkolun seksi olduğunu hiç düşünmemiştim. Ta ki Lars'a kadar.

Dikkatimi onun açıkta kalan teninden uzaklaştırmam uzun bir anımı aldı. "Her şey yolunda mı?"

"Sikeyim hayır."

"Ne oldu?"

"Saçmalık. Yine saçmalık." Bu cevapsızlıkla birlikte sigarasını yere attı.

"Kötü olmuş olmalı," diye başladım, çöpü göstererek, "atmadan önce içmeyi unutturdu sana."

"Sigara içme," diye gürledi, bana daha sıkı sarılarak.

"Evet, sen..." Bunu düşünürken sözlerim kesildi.

Onu sigara içerken gördüğüm birkaç seferden birinde, bunun onun için kötü olduğunu söyleyen sıkıcı iyi kız ben olmuştum. Açıkçası, beni hala iyi kızı *yaptığı* için umursamamıştı. O zamandan beri onu sigara içerken nadiren görüyordum. Sadece kokusunu alıyordum.

Ama bir süre için değil.

Aslında en son ne zaman olduğunu hatırlayamadım.

Kaşlarım neredeyse saç izgimin içindeydi. "İstifa mı ettin?"

"Evet."

"Neden?"

"Hoşuna gitmedi."

Endişe beynimi kemirirken bile midem ısındı. Onu olduğu gibi seviyordum. Tam olarak olduğu gibi. Değışmesi gerektiğini düşünmesini istemiyordum. Değışmesini *istemedim*.

Düğmelerini kavradım, başımı geriye atarken kumaşı karın kaslarına doğru buruşturdum. "Bebeğim-"

"Bayıldım buna," diye mırıldandı ve kolunu zorlukla nefes alabileceğim kadar sıkarak bana doladı.

Belki de beni nefessiz bırakan sadece onun yakınlığı ve gözlerindeki yoğunluktu.

Onunla ilgili her şeyin dikkatimi dağıtmaması için elimden geleni yaparak, "Bırakmak zorunda değilsin," dedim.

"Bunu bil. Ama aynı zamanda bana bu şekilde bastırılmayı istemeni istediğimi de bil." Ağzımı açtım ama konuşmama fırsat vermeden ekledi: "O şirin burnun kokudan kırıışmadan." Eli kıçıma gitti ve bir yanağımı avuçladı. Sertçe. O kadar sertti ki, beni ayak parmaklarımın ucuna götürdü. "Böyle boktan gecelerde bile kolay bir seçim."

Tutuşunu kullanarak beni kaldırdı ve ben de otomatik olarak bacaklarımı ona doladım. Sıkı. Karnı, vücudunun bacaklarımın arasına sıkıştırılmasını istediğim sert kısmı değildi ama alabildiğimi alırdım. Ağrıyı hafifletecek herhangi bir şey.

Kapıyı açtı ve arkamdaki güvenlik görevlisine bir emir verecek kadar öpüşmeye ara verdi. "Arkanı dn."

Eteğimin ne kadar yukarı kalktığını düşünmemiştim bile. Ve o anda umurumda da değildi. Burası bir striptiz kulbyd. Sergilenen çok daha fazla ten vardı.

Lars bu düşünceyi paylaşmadı. Ofisine girene kadar bakışlarını omzumun üzerinden ayırmadı.

O dünyanın geri kalanını kapatırken kilidin tıkırtısı etrafımızda yankılanıyor gibiydi. Beni duvara yasladı, öpücüğü sert ve ısrarcıydı. Çaresizdi. Sertleşmiş aleti göbeğime bastırılana kadar vücudumu alçaltırken bağlantıyı sürdürdü. Beni duvara yaslamak için iterken, boştaki elini kalçamda gezdirdi. Yanımda. Göğsümün kıvrımı boyunca, sırtı açık elbise başparmağının içeri kaymasına ve devam etmeden önce hassas cildi kızdırmasına izin verdi. Dövmeli parmaklarını boğazıma doladı ve başımı yukarı kaldırdı.

Görebildiğim tek şey gece mavisî gözleriydi. İçimi yakıyorlardı, sanki ruhumu onun adıyla damgalıyorlardı. Onun sahipliğini. "Ben yokken böyle şeyler giyme."

"Yoksa ne olur?" Çenemi meydan okurcasına kaldırdım çünkü bunu kabul etmemin imkânı yoktu. Elbiseye çok fazla para harcamıştım. Paramın karşılığını almak için onu market alışverişinde giyerdim.

"Bunu konuşmuştuk, bebeğim." Başını eğdi, dudakları benimkileri sıyırırken tehditkâr bir şekilde fısıldadı, "Oyulmuş gözler. Benim olana bakan her orospu çocuğunun. Benim olanı isteyen. Keşke benim yerimde olsaydım diye üzgün küçük çuklerini sallayanlar."

Şiddet içeren sözlerinin sadece kabadayılık olduğunu söylemek isterdim ama emin değildim.

Ve bu da işin berbat kısmıydı. Çünkü umursamadım.

Aslında, meme uçlarımı acı verici bir şekilde sıkılaştırmak için içimde dalgalanan titreme herhangi bir gösterge ise, onun süper şarjlı sahipleniciliğini *sevdim*.

"Oh," diye nefes aldım.

Lars neredeyse tek bir kelimeden damlayan uyarılmayı okudu. Ya da belki de vücudumun daha alt bir bölgesinden damlayan uyarılmayı tam anlamıyla hissetti. Durum ne olursa olsun, ağzımı tekrar almadan önce alçak bir inilti verdi.

Kendini soyup çıkardığında, ihtiyaçtan titriyordum.

Boğazımın yan tarafını sıktı. Nefesimi kesecek kadar değil ama iyi gelecek kadar. Çok iyi. "Bir kuralın olduğunu biliyorum-"

"Sikeyim kuralımı," diye soluk soluğa bağırdım tutuşunu gevşettiğinde. "Siktir et beni."

"*Tanrım*." Kendini kurtarabilmek için beni vücudundan yukarı kaldırmadan önce söylediği tek şey buydu. Bir an sonra külotumu kenara çekti ve içimi sonuna kadar doldurdu. Kibarlık yoktu. Hafifletmek yok. Fikrimi değiştirme şansım yoktu, zaten değiştirmezdim de. Buna ihtiyacı vardı. *Benim* de ihtiyacım vardı. Ve kurallar aptalcaydı. Sıkıcı iyi kızlar içindi, Lars'ın sarhoş iyi kızı için değil.

Duvarı destek olarak kullanarak kalçalarımı kavradı ve beni uzunluğunda yukarı ve aşağı hareket ettirdi. Isırmak zorunda kalana kadar içimde o zevki inşa etti.

Çılgılık atmamak için omzumu tuttum.

Ve sonra patladı. Her atomum coşkulu bir mutluluk içinde olana kadar sinir uçlarımı aydınlattı. Her şeyi kapsayan. Dünyayı sarsan.

Lars serbest kalıp yürümeye başladığında ağzımdan istemsiz bir inilti döküldü. Beni döndürmeden önce sallanan bacaklarımın üzerine indirdi ve omuzlarımın arasına sert bir el koyarak beni zorla masasının üzerine eğdi. Külotumu bacaklarımdan aşağı çekerken, o kadar sert girmeden önce yan tarafa uçan dantellere kısa bir bakış attım, masa öne doğru kaydı. İçimi her doldurduğunda, ben onayımı inletirken masa gıcırdayarak itiraz ediyordu.

"Bu lanet olası elbiseyi kesip atmak istiyorum." Yavaşlayarak ellerini kalçalarımın arkasında gezdirdi ve kısa eteği yukarı doğru itti. Kıcığımın yanaklarını avuçladı ve iz bırakacak kadar sertçe sıktı.

Ertesi gün için küçük aşk hatırlatıcıları.

Her uzun itişin arkasına daha fazla güç koyarak devam etti. "Ama benim kız sarhoş, mutlu ve azgın. Bana *bebek* dedi. Onu kızdıracak kadar aptal değilim."

Mini orgazm diye bir şey olup olmadığından emin değildim ama sesindeki iğrenç şefkat karşısında bir tane yaşadığımdan emindim.

"Şu anda beni öldürüyor olsa bile."

Yavaş gidenin o olduğunu belirtme şansım olmadı çünkü klitorisime dokunmak için bir kolunu altımdan geçirdiğinde konuşma -düşünme, hareket etme, var olma- yeteneğimi kaybettim.

Tanrım.

Tek seferlik.

Lars'ın nelerden hoşlandığını öğrenmesi için bir kez birlikte olmamız gerekmişti. Bedenimi, ipuçlarımı ve yalvarışlarımı okuması. Alay edebilirdi. Bunu yapmak için zaman ayırabilirdi. Ama ben hazır olduğumda, tam olarak nasıl istediğimi biliyordu.

Beni tanıyordu.

Orta parmağının ucuyla klitorisimi sevdiğim şekilde aşağı yukarı okşadığında kalçalarım masadan kalktı ve ruhum neredeyse fani bedenimi terk ediyordu. Zaten tamamen parçalanmıştım, geriye bir şey kaldığını düşünmemiştim.

Yanılmışım.

Lars vücudunu benimkinin üzerine kıvırdığında uçurumun kenarında kayıyordum. Pantolonunun çıplak bacaklarımdaki hissi. Çıplak sırtımdaki gömleği. Hatırlatma

Aletini beni alacak kadar serbest bırakmadan önce soyunma zahmetine girmemiştik. Sabırsızlığımız.

Aciliyet.

Çaresizlik.

Neredeyse beni yere çakacak kadar baş döndürücü bir heyecan yarattı ama parmağı biraz fazla yavaş gidiyordu. Biraz fazla hafif. Bunun tesadüfi olduğu yanılsamasına kapılmamıştım. Ne yaptığını biliyordu.

Bana işkence ediyorsun.

"Isıracak omuz yok, bebeğim. Çığlığını bastıracak bir şey yok. Orada seni duyacaklar. Seni kimin getirdiğini bilecekler. Kime ait olduğunu."

Çekingenliğim gitmişti. Sağduyu, külotum gibi bir kenara atılmıştı. Kendi kuralımı çiğneyerek ona bir inç vermiştim ve o da bunu alacaktı.

Her şeyi.

Her şeyimi.

Ve hiç umurumda değildi. Kulüp boyunca onun adını haykıracaktım çünkü bu sadece onun olduğum anlamına gelmiyordu... "Senin de benim olduğunu bilecekler."

Sanki onu hazırlıksız yakalamışım gibi hareketleri bir an için duraksadı. "Evet, sikecekler." Vücudunu benimkine bastırmaya devam etti, daha derine girdi. Beni daha da doldurdu. Beni acımasız bir güçle alıyordu.

Tamamen akıldışıydı. Vahşiydi. Vahşiydi.

Bayıldım.

Fısıldadığı şefkatli ve iğrenç sözler kulaklarımda akan kanın içinde kayboldu. Moleküllerimde dalgalanan zevkte. O zaman ben patladığımda, o da patladı, içime boşaldı.

Yerinden kıpırdamadan durdu, sert nefesi kulağıma fısıldarken, "Lanet olsun! beni şu anda öldürüyor, bebeğim."

Yumuşak bir kahkaha attım ve kıcıımı oynattım, serbest kalırken inlemesini sağladım. Sikinin başı şişmiş ve aşırı hassas klitorisime sürtündüğünde kahkahalarım acı dolu bir nefese dönüştü.

Ellerinden biri başımın yanına gitti, vücudu hala benimkinin etrafında kıvrılmıştı. Koruyucu, ezici ve sakinleştirici. "Bu mükemmel amcığın derinliklerinde stresimi atmak varken neden sigara içeyim ki?"

Çok haklı bir noktaydı.

Parmak uçlarını kalçamda gezdirdikten sonra yarığım ve ortak salınımlarımız boyunca alay etti. Kalın parmaklarıyla beni kabaca doldururken sarsıldım,

Ama başparmağı klitorisime dokunup ciğerlerimdeki nefesi çalsa bile olduğum yerde kalmak için dizlerimi kilitledim. Oda. Tüm atmosfer.

Beni yeniden gelecek kadar uzun süre oynadıktan sonra elini çekti ve pantolonunu yeniden giymeden önce eteğimi çekiştirerek yerine oturttu.

Bitmiştim. Gözlerimi kolayca kapatıp kırım havada uyuyabilirdim. Ama bu, Lars'ın gece sonu işlerini yapmasını biraz zorlaştırabileceğinden, o atılmış külotumu kapıldığı anda ayağa kalkmak için enerjimi topladım. İçime giymeme yardım edeceğini ya da en azından kendim giyebilmem için bana vereceğini düşünmüştüm ama o güzel dantelleri cebine attı.

"Onlara ihtiyacım

var." "Hayır, yok."

"Pantolonsuz olamam."

"Elbette olabilirsin."

İçimi çektim ama içimde gerçek bir rahatsızlık yoktu.

Aramızdaki mesafeyi kapattı. "Voodoo'da eğlendin mi?"

"Çok fazla." Esnemem de bunu kanıtlıyordu. "Mesajlarımı aldığından emin değildim."

"Yapmadım. Telefon

bozuldu." "Olamaz."

Bir omzunu kaldırdı. "Duvara doğru fırlattığımda olan şey gibi." "Artık eskisi gibi telefon üretmiyorlar." Üzgünce başımı sallamam yavaş ve dramatik. "Ne oldu?"

"Bira dağıtıcısı durup dururken arayıp Wicked'i bıraktıklarını söyledi. Mazeret yok. Saçmalık yok. Sadece söylediler, kapattılar ve numaramı engellediler. Son birkaç kez geç kaldılar ve ben de sabrettim. Sonra teslimattan bir gün önce haber vermeyerek beni tamamen sikip attılar. Şerefsizler."

"Hangisi?" diye sordum ama yaydığı öfke bana ipucu verdi.

Lars birden fazla distribütör kullanıyordu. İçki için bir tane, muslukta sunduğu küçük parti biralarla çalışan birkaç tane ve en çok satan içkiler olan büyük köpek yerli içkileriyle çalışan bir tane.

Onlara sahip olmamak Wicked'in kolunu kesmek gibiydi. Hâlâ göğüsleri ve kalçaları vardı ama ucuz bira çok iş görüyordu.

"InMug," dedi ve korkumu doğruladı.

"Kahretsin. Peki ya polisler?"

"Serserinin biri kural ihlali ihbarında bulundu. Aşırı doluluk yaptığımızı söyledi. Ki kesinlikle öyle değildi. İki büyük parti vardı, bu yüzden kafaları dikkatlice saydık ve lanet blok boyunca bir sıra vardı. Geri çevirdiğimiz hıyarlardan biri küçük bir kaltak olmaya karar vermiş olmalı. Büyük bir gecede bizi kapatmış olsalardı ortalık karışabilirdi." Elini tıraşlı kafasında gezdirdi, ağzının suyu biraz akmış olabilir. "Şükürler olsun, konuştuğum polis Levar, Nox'un bir arkadaşı. Ve sürekli müşterisi. İşleri nasıl yürüttüğümü biliyor, o yüzden gecenin sonuna kadar bekledi ve içeri bile girmedi."

Voodoo'nun daha önce söylediği cümleyi düşündüm ve gülümsedim. İnsanların uğruna soğukta beklediği, çok farklı olsa da eşit derecede başarılı bir kulüp işlettiği için adamımla gurur duyuyordum.

Daralan gözleri gülümsememe kaydı. "Az önce sana polislerin çağrıldığını söyledim ve sen gülümsüyorsun, öyle mi?"

"Halletmişsin." Önemli bir şey değilmiş gibi elimi salladım. Önemliydi. Sadece iyiye odaklanmak istedim. "Ama insanlar içeri girmek için sıraya giriyor. Çok çalıştın ve burayı havalı bir yer haline getirdin. Bu beni gülümsetti, diğer kısmı değil."

"Lanet olsun." Beni kollarıyla sardı ve yüzümü göğsüne bastırdı. "Bu boku sadece sen yapabilirsin."

"Ne boku?"

"Beni mutlu et."

Tanrım.

Tanrım.

Kalbim sıkışmıştı ve başımın belada olduğunu biliyordum. Çok büyük bir bela. Aklıma bir düşünce gelmeden önce dudağımı kemirdim. Neyse ki ağzımı açtığımda diğer düşüncelerim değil de sorum ağzımdan çıkıverdi. "Telefonun bozuksa Voodoo'da olduğumu nereden biliyorsun?"

"Katil Frankie'ye söylemiş, Frankie de bana. Edge, Ray'i VIP alanında tutuyor ve kimsenin yaklaşmasına izin vermiyor, bu yüzden iyi olacağını biliyordum. Ama *bunu* giydiğini bilseydim," parmağını elbisemin arkasında, kırımın hemen üzerinde gezdirdi, "bekârlığa veda partileri cehenneme dönebilirdi."

Birinin beni takip edecek kadar önemsemesi hoş olmayan bir his değildi. Tam tersine.

"Burada olmana sevindim," diye devam etti. "Sana burada ihtiyacım vardı. Aksi takdirde kendimi kaybedebilir ve kelepçelenebilirdim."

"Peter'ın benim evimde olması beni neredeyse mutlu ediyor."

Bir şey söylemek istememiştim. Peter'ı koruduğum ya da sakladığım için değil. Lars'ın günü zaten yeterince baktandı, bir de ben dramaya boğulmasaydım.

Ayrıca... unutmuştım. Ray'in deyimiyle, sikilmek gerçekten çok iyiydi.

Ama benim ağzımdan kaçırdığım itirafla birlikte, hafifletilmesine yardım ettiğim tüm gerginlik Lars'ın bedenine eskisinden daha kötü bir şekilde nüfuz etti. "Peter?"

"Eski sevgilim."

Sesi alçak, eşit ve biraz da korkutucuydu "Peki *neden* senin evindeydi?"

Omuz silktim. "Bana söylemesine fırsat vermedim. Uber'den indim, onu gördüm ve buraya gelmek için hemen geri döndüm."

"Buraya geldin."

Bu bir soru değildi ama yine de kollarımı uzatırken cevap verdim. "Gördüğünüz gibi."

"Kızlarınızdan ya da kız kardeşlerinizden birine değil."

Hah. Bunlardan biri muhtemelen mantıklı olurdu.

Piper, Wicked'in ters yönünde oturuyordu ama evi biraz daha yakındı. Sarhoşken Nora'yla yzleşmektense trafiğe girmeyi tercih ederdim ama Ruth'un evine gitmek hızlı bir yolculuk olurdu.

"Onları düşünmedim bile." Düşünmüş olsaydım bile, yine de Lars'a giderdim.

"Sen gelmedin. Sen buraya

geldin." "Evet..."

"Bana."

"Evet," diye tekrarladım, hâlâ kendimi kaybetmiştim. Ve giderek geriliyordum. Yüzündeki boş ifade beni korkutuyordu. Sanki yanlış bir şey yapmışım da bunu anlayamayacak kadar sarhoşmuşum gibi kendini tekrarlayıp durması da yle.

Belli ki geldiğim için kızgın değildi. Tabii her davetsiz misafiri *sikmezse...* Hayal etmek istemediğim bir görüntü.

Peter konusunda bana kızgın olması mantıklı olmazdı. Onu evime davet etmemiştim. Orada olmasını istemedim.

Hayatımın geri kalanında onun kibirli yüzünü görmediğim için mutlu olurum.

Anladığım kadarıyla yanlış bir şey yapmamıştım. Eğer Lars bir pislik olmak üzereyse, sadece eve giderdim.

Çünkü bazen belalılar sorunlarından uzak dururlar.

Tam ona çıkışacaktım ki, gözleri erimeye başladı. Şehvet ve şefkat, bitter ve beyaz çikolata gibi birbirine karıştı.

"Siktir." Lars elimi tuttu ve beni kapıya doğru çekti. "Nereye gidiyoruz?" Ciyakladım.

Lanet olsun.

Lars

ANASINI SIKTIĞIM.

O ana kadar Joss'un eski sevgilisinden tamamen nefret etmemiştim. Çünkü onu aldatacak kadar aptal olmasaydı, ona sahip olamazdım. Ve eğer o böyle bir pislik olmasaydı, benim zavallı kığım kıyaslandığında o kadar da iyi görünmezdi.

Ona bir borcum vardı.

Ya da kadınının evine gelecek kadar aptal olmadan önce öyleydim.

Onu ziyaret etmesi için hiçbir neden yokken, gecenin bir yarısı davetsiz olarak ziyaret etmesi?

Sikey

im.

İşte

bu.

Salona ulaştığımda Frankie'ye gideceğimi söyledim. Ekibim Wicked'ı kapatmayı halledebilirdi.

Tehdit edecek bir adamım

vardı. Oymak.

Maim.

Joss'un beni alaycı bir şekilde suçlamaktan hoşlandığı diğer her şey, yine de bunun doğrudan gerçek olduğunu biliyordu.

"Bekle, bekle, bekle," diye bağırdı Joss arka tarafa doğru giderken. Beklemediğimde beni çekiştirerek durdurdu. Kolayca devam edebilirdim ama güzel topuklarına takılıp düşme riskini almak istemedim. "Ne yapıyorsun?"

"Senin evine gidiyorum."

"Neden?"

"Bak bakalım o pislik ne istiyor."

Eliyle bileğini hafifçe salladı. "Eminim Peter çoktan gitmiştir." "O zaman yatağa girelim, sen de sikime binersin."

Onun mutlu küçük nefesi üzerine, söz konusu alet tepki olarak sarsıldı.

Doğruyu söylemek gerekirse, o piçin hâlâ orada olmasını umuyordum. Joss evde yalnızken tekrar ortaya çıkmasını istemiyordum.

Onun icabına baktıktan sonra, sikimi sürmeye başlayabilirdik. Ve belki yüzüme, eğer kibarca sorarsam.

Deri ceketimi giymesine yardım ederken bir süre beni izledi. Tartışmanın anlamsız olacağını fark edince iç geçirdi. "En azından külotumu geri alabilir miyim?"

"Lanet olsun, hayır." Onu kendime çektim. "Eğer bir yüzleşmeye zorluyorsa, bu sen benim derimi giyerken ve benim döllerim o tatlı amından damlarken olacak."

İçinden soğukla hiç alakası olmayan bir titreme geçti. Muhtemelen benim edepsiz sözlerimle de bir ilgisi yoktu.

Kadınım sadece birisinin onu kollamasından hoşlanıyordu, çünkü eski sevgilisinin bunu hiç yapmadığına hayatım üzerine bahse girerim.

Başka bir şey söylemeden motosiklete binmesine yardım ettim ve bindim. Ben daha motoru çalıştırmadan kollarını sıkıca bana doladı. Çıplak olduğunu biliyordu. Boşaldığının ondan sızdığını. Vücudu benimkine bastırılmıştı.

Neredeyse siktir et deyip onu köşedeki evime götürecektim. Ama götürmedim.

Çünkü çok sevdiği evinde güvende ve rahat olduğundan emin olmak istiyordum. Ve çünkü kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım vardı. Aksi takdirde, aptal ağzımı açıp onu sevdiğimi söyleyecektim. Bana ilk gülümsediğinde başlamıştı.

Bana bebeğim dediğinde dilimin ucuna gelmişti, o kadar güzel görünüyordu ki. Seks sırasında, onu ofisimde becermeme izin vererek kuralını çiğnediğinde neredeyse boğuluyordum. Bana yalvarmıştı.

Ama daha yakın seçenekler yerine bana geldiğini öğrendiğimde. Benden *başka* kimseye gitmeyi düşünmemişti bile. Bu kontrol ince bir ipliğe dönüştü.

Kendimi tutmamın tek nedeni, eski sevgilisi kafasını meşgul ederken ona söylemek istemememdi. O piç kurusu bize tecavüz edemezdi. Onun hatıralarımıza bağlanmasını istemedim.

Onu hallettikten sonra, ona söyleyecektim.

Bu konuda küçük bir sürtük olmaktan bıkmıştım. Eğer o da aynı şekilde hissetmiyorsa, onu zorlardım.

Başka bir seçenek yoktu.

Eski sevgilisini tehdit etmekle başlar, sonra da yüzüme ve sikime binerken onu boşaltmakla devam ederdim.

Joss ile sonsuza kadar sağlam bir başlangıç oldu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Güvercin Evde Eğitim Hizmetleri

Joss

PETER, TİPİK Peter tarzında, kötü şanstın başka bir şey getirmemişti.

İlk olarak, Lars ve ben evime vardığımızda Peter gitmişti. Bu da iyi bir haberdi ama Lars arkamdayken onu azarlamak güzel olurdu.

Sonra Lars evi herhangi bir saçmalık belirtisine karşı iyice kontrol etmek istedi. O bitirdiğinde ben uyuyakalmıştım. Ölü gibi, uyanmak yok, *uyuyordum*.

Bu da demek oluyor ki gecemi bitirmek için sık sürme olayı olmamıştı. Ve Lars ben uyanmadan gittiği için, güne başlarken de sık sürme olayı olmamıştı.

Ailemin evinin ön merdivenlerinde oturmuş, yeğenlerimle oynarken ve Pazar akşam yemeğini beklerken, kötü şansımın henüz sona ermediğini fark ettim.

Çünkü şok ve öfke içindeyken, bana en kötü şeyi getirmişti.

Kendisi.

Pahalı cep telefonundan bozma elektrikli arabasını yavaşça kaldırıma yanaştırıp inişini izlerken çenem yere düşmüştü.

Gülünç görünüyordu.

Pazar günüydü. Dinlenme günü. Ve o, sanki bir aile yemeğine değil de ünlü bir müşteriyle buluşuyormuş gibi, fazla kolalı kıyafetler giymiş ve saçlarını fazla şekle sokmuş bir halde orada duruyordu.

Seksi bir kafa yok. Dövme yok. Uzun, huzurlu sürüşler için yapılmış bir motosiklet yok.

Aptal arabası, herkesin parası olduğunu bilmesini sağlamak için aptalca gösterişliydi.

Gençken ona neden aşık olduğumu biliyordum. Sadece o bu kadar değiştikten sonra neden onu sevmeye devam ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni bu kadar kötü incitmesine nasıl izin verdiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Beni utandırmasına.

En önemlisi, onun beni *köreltmesine* nasıl izin verdiğimi anlamıyordum. Beni küçültmesine.

Sıkıcı olana kadar beni küçümsedi ve kontrol etti. Sıkıcı.

Teknik renkli olmayı hak ederken beni bej yapmıştı. Ben teknik renkliydim, lanet olsun.

"İçeri girin," diye mırıldandım yeğenlerime.

"Memnuniyetle," diye mırıldandı Jasper. Hiçbiri Peter'dan pek hoşlanmamıştı. Ya da belki hiç.

Havasız ve çok yapmacıktı. Çocuklar bu konuda iyi içgüdülere sahipti. Ben dahil çoğu yetişkinden daha iyi.

Peter yaklaşırken ayağa kalktım. Yeğenlerimi takip edip kıcımlı içeri sokmak istedim. Onu görmek canımı acıttığı ya da yaralarımı sarmam gerektiği için değil.

Zaman, Lars ve kendi benliğim sayesinde yaralarım büyük ölçüde iyileşmişti.

Uzaklaşmak istedim çünkü gerçekten umurumda değildi. Ne geçmiş, ne o, ne de bahaneleri. Kendini daha iyi hissedene kadar neden onun lafı evirip çevirmesini dinlemek zorunda kalayım ki?

Yine de ona parmağımı verip kaçmadım. Çünkü Peter çoktan evime gelmişti. Şarap içmiş ve yemek yemişti ya da kahve içmiş ve manipüle etmişti.

-Annem. En kötüsü, *Sweets You Rock*'ı bir şekilde öğrenmişti ve oraya gelmesine ihtiyacım yoktu.

Lars arkamda olmasa da -ve boşalması içimden damlamasa da- Peter'a haddini bildirmeye hazırdım. Çok gecikmişti.

Sohbet etmek istediğime dair yanlış bir izlenime kapılan Peter'ın ifadesi yumuşadı. Cazibe ve göz boyama amaçlı o kendine özgü gülümsemesi yerine, bana gerçek gülümsemesini verdi.

Çocuksu olan.

Çok eskiden, o gülümseme bana ilk randevumuzu kabul ettirmişti. Göğüslerimi görmesine izin vermemi. Sonra da onlara dokunmasını.

Gerçek dünyayı anlamayan korunaklı bebekler olmamıza rağmen onunla evlenmeyi kabul etmemi sağlamıştı.

Beni kendimi karartmaya zorladı.

Sonra bunun aynı zahmetsiz ve kolay aşk bakışı olmadığını fark ettim. Onu silah haline getirmişti. Bu onun saçmalık kemerindeki başka bir araçtı.

"Jossy Bean-" dediğinde hazırdım.

Elimi ve başımı kaldırarak onu susturdum. Verandanın basamaklarındaki pozisyonumdan aşağıya, ona bakıyordum.

Bir güç oyunu çünkü en kötüsünden, ondan öğrenmiştim.

"Beni yalnız bırakmalısın, Peter." Konuşmak için ağzını açtı ama ben devam ettim. "Şaka yapmıyorum. Beni kovalaman için kaçmıyorum. Oyun oynamıyorum. Gitmen gerekiyor. Şimdi. Sonsuza kadar."

"Joss, sadece konuşmak istiyorum." "İstemiyorum."

Gözü seğirdi. İyi bir şeydi. Kendisine kaltak, cırtlak ya da zor denmesinden endişe etmeden dik duran belalı Joss'a alışık değildi.

"Bunun nedeni *Lars* mı?" diye sordu.

"Lars'ı nereden biliyorsun?"

Elini havada sallayarak çok haklı bir soruyu geçiştirdi. "Fark etmez."

"Evet, öyle. Nasıl?"

Konuyu kapatmayacağımı anlamış olmalı ki sinirlenmiş görünüyordu. "Birkaç hafta önce konuşmak için evinize gittim ve sizi birlikte bir *motosikletle* çıkarken gördüm." Harley muhtemelen Peter'ın arabasından daha pahalı olsa da bu kelimeyi tiksintiyle tükürdü - özellikle de Lars'ın sırf beni görmek için satın aldığını itiraf ettiği yükseltmelerle.

"Tamam ama adını nereden biliyorsun?"

Yakasını çekiştirirken biraz kızardı. "Şirketten bazı adamlar onun striptiz kulübüne gitmiş."

Doğru ya. Konuşmaya geldiğinde şirketindeki tüm adamlar yanındaydı, palyaço arabası gibi doluydular ve içlerinden biri Lars'ı tanıdı.

Çok mantıklı.

Bilmiyorum, Lars'ı tanıdığından değil, çünkü kendisi de Wicked'i ziyaret etmişti.

Tabii. Buna inanacak kadar aptalım.

Yalanına izin verdim çünkü önemli değildi. Başka yakıcı ve ürkütücü -Sorular. "Beni anneme ispiyonladığında fırında çalıştığımı nereden biliyordun?"

Ellerini teslim pozisyonunda tuttu. "Bu bir tesadüftü, yemin ederim. Maggie oradan muffin aldı ve seninle fotoğraflarını gördü.

sahibi. Araştırdı ve senin orada çalıştığını öğrendi."

Maggie onun ofisinde çalışan bir yalaka ve boşboğazdı. Eminim bu haberin tadını Piper'ın krem peynirli kreması gibi çıkarmıştır.

"Yani?" diye dürttü. "*Onun* yüzünden mi?"

"Hayır, bunun onunla hiçbir ilgisi yok ve her şey seninle konuşmak istememekle ilgili. Ne zaman gelsen. Verandamda sapık gibi beklediğinde değil. Ve şimdi de değil."

Ama ben hiç konuşmamışım gibi davrandı. "O bisikletin arkasındaydın. Sonra dün gece o kulüpteydin, partideydin, içiyordun ve o lanet elbiseyle herkesin görebileceği şekilde dans ediyordun. Beni görmek istediğini düşündüm ama güvenlik seninle konuşmama izin vermedi." Öfke yakışıklı yüzünü çirkin ve kırmızı bir şeye dönüştürdü. "Sen benim nişanlımsın ve seninle konuşmama izin vermediler."

Ürperdim, tüylerim diken diken oldu.

Beni neden görmek istediğini ya da neden orada olduğunu sorma zahmetine girmedim. Arkadaşları Voodoo gibi yerleri severdi. Sweater-Set-Miffy'yi şehir kulübüne ve aile yemeğine getirdikten sonra vahşi tarafta gizli gizli eğlenirlerdi.

Bunun yerine, aklını yitirmiş konuşmasının daha önemli kısmına odaklandım. "Ben senin nişanlın değilim."

Burun delikleri alevlendi, nefesini içine çekti ve bana aptal köpek yavrusu gözleri attı. "Her şeyi berbat ettim, Joss. Bunu biliyorum. Yeterince acı çekmeme izin verdin. İkimiz hakkında konuşmanın zamanı geldi. Bana bu kadarını borçlusun."

İnanılmazdı. Birinin bu kadar aptal olabilmesi gerçekten hayret vericiydi.

Acı çekmesine izin vermemiştim.

Bunu kendi kendine yaptı. Ve üzgün olduğu için ona *borçlu* olduğum fikri?

Kelimeleri bulamayınca yavaşça göz kırptım. Ama sonra onları buldum. "Evde bir güvercin tarafından mı eğitildin?"

Kafası tokat yemiş gibi sarsıldı. Onunla hiç böyle konuşmamıştım. Bunu düşünmüş olabilirim ama hiç söylememiştim.

İyi hissettirdi.

Cazibesıyla bir yere varamayacağını anlamış olmalı ki taktik değiştirdi. Gülümsemesi acımasızlaştı. Bir köpekbalığı gibi öldürücü dişlerini saklayarak zayıf bir nokta aradı. Kan için.

Gecenin gaz lambası bölümü başlamak üzere.

"Bu hiç mantıklı değil, Joss." Sahte endişesi zalimlikle süslenmişti. "Bütün o kadınların etrafında, her gün. Gecedен geceye. Sen seksisin, Joss. Hep öyle düşünmüşümdür. Ama o dansçılara *seksi* olmaları için para ödeniyor. Bu tamamen farklı bir şey. Müşterilerine servis etmeden önce ürünün tadına bakmadığını düşünecek kadar saf değilsin..." Sözlerinin havada asılı kalmasına izin vererek, "Sen misin?" diye bitirdi.

Yaraları kalbime koymuştu. Ruhuma. Bunlar onun suçuydu ve onları yırtıp açmak ve içlerine tuz dökmek istiyordu. Beynimi şüpheyile ve ilişkiimi zehirle doldurmak için.

Onun sözleriyle, anılar kafamda uçuşmaya başladı.

Onun ve hızlanan kalp atışlarının.

Striptizci arabasında, ona biniyor.

Lars ve etrafındaki tüm o muhteşem dansçılar. Günden güne.

Her gece.

Orada durup Peter'ın sözlerini düşünürken, kendimi tutamadım.

Denedim ama kendimi durduramadım.

Gülmeye başladım.

Yüksek sesle.

Peter'ın şok olmuş yüzüne nişan aldı.

Lars kalemini şirket mürekkebine batırmadı. Dansçıların ne kadar muhteşem olduğu önemli değildi. Ona göre onlar bir iş yapmak için orada bulunan profesyonellerdi ve onun görevi de onları korumaktı. Hepsi bu kadardı.

Benim bir çalışan olmadığımı özellikle vurgulamıştı. Ben bağımsız bir müteahhittim. Onun gözünde tamamen farklıydım.

Bundan da öte, Lars'ın sözü onun için her şeydi. Aynı sadakat gibi. Eğer başka birini isterse, içinde bulunduğu ilişkiyi bitirirdi. Bu kadar basit.

Küçük çocuk oyunları oynamayacak kadar büyük bir adamdı.

Ve eğer kimseyi aldatmadıysa, beni de asla ama *asla* aldatmayacağından emindi. Kendi kendine ilan ettiği bir saplantısı vardı. Onun deyimiyle, ben hayatında gördüğü en muhteşem, seksi ve güzel insandım.

Beni istedi ve benden hoşlandı.

Bana ihanet etmeden önce kendi parmaklarını kırar ve kendi gözlerini oyardı. Buna tüm ruhumla inanmışım.

"Sapkın erkek arkadaşının fahişelerle sikişmesi sana komik mi geliyor?" Peter sordu.

"Hayır, sen bana komik geliyorsun. Bu çirkin saldırıların herhangi bir şeyi başaracağını düşünmeniz çok komik. Söyleyebileceğin ve bir şeyleri değiştirebilecek tek bir şey bile yok." Gözlerimi sildim ve bunu orta parmağımı kullanarak yaptım.

Arkamda açılan kapının belli belirsiz farkındaydım. Kirli çamaşırlarımı ortaya dökmekten ne kadar nefret etsem de, hepsini ortaya dökmem ve onu hayatımdan sonsuza dek göndermem gerekiyordu.

Başkasının sorunu haline gelmesinin zamanı gelmişti.

"İşimiz bitti, Peter. Sekiz aydan fazladır işimiz bitti. Ve eğer kendine karşı dürüst olursan, bundan çok daha uzun süredir bittiğimizi anlarsın. İkimiz de bunu göremeyecek kadar aptal ve inatçıydık."

İşte. Kulağa hoş geliyor. Sanki suçu paylaşıyormuşum gibi, her ne kadar tamamen o dangalağın suçu olsa da.

Onun için özel olarak döşediğim yüksek yoldan ayrılmadı. Hayır, aptal ödüllerin en büyüğüne gönül vermiş gibi aptal oyunlar oynamak zorunda kaldı.

Kendi içine kıvrılmadan önce bakışlarını arkamda gezdirdi. Fazla abartmamak için birazcık. İyi niyetli ama lezzetli insanları kendine çekmek için incinmiş gibi davranan bir köpekbalgı. "Sadece seninle konuşmak istedim. Özür dilemek için. Ama acımasız davranıyorsun. Bu sen değilsin, Jossy Bean. Bu, görüştüğün adam yüzünden."

Arkamda biri nefes nefese kaldı ve Peter'ı boğazlayabilirdim.

Oh, sen tam bir pisliksin.

Yine, bu onun için yeterli değildi. Annem ve muhtemelen babam da bizi izlerken, beni ispiyonlamaya devam etmeye karar verdi. "O iyi bir adam değil. Onun s-" Kendini yakalayacak kadar akıllıydı çünkü Wicked'den bahsedirse bunu da itiraf etmiş olacaktı. "Kulübünü. Tehlikeli insanlarla dolu. O tehlikeli biri. Ve seni manipüle ediyor."

Omurgamı çelikleştirip kendim ve Lars için başımı dik tutarken içimi öfke doldurdu. Wicked'i muhteşem bir şey yapmak için çok çalışmıştı. Aileme söylemek istiyor muydum? Hayır, o anda değil. Önce onların Lars'la tanışmasını istedim. Onu tanımalarını ve kadife eşofmanlı, basmakalıp bir striptiz kulübü sahibi olmadığını görmelerini istedim.

Onun ne kadar zeki ve gerçekten çekici olduğunu görmelerini istedim. Bana karşı ne kadar tatlı olduğunu. Ne kadar şefkatli. Bana ne kadar saygı duyduğunu ve beni ne kadar sevdiğini.

Ama Peter bunu sabote etmeye çalışıyordu.

"Haklısın," diye kabul ettim, sesim alçak ve düzgündü. "O iyi bir adam değil."

Kaşları havaya kalktı ama bu, kendini beğenmiş yüzündeki gülümsemenin kıvrılmasını engelleyemedi.

"O *en iyi* adam" diye bitirdiğimde orada öldü. Çünkü beni asla aldatmaz. Asla. Önce kendi elini keserdi. Bana sesini yükseltmez. Saçımı değiştirdiğimde, makyaj yaptığımda ya da istediğimi giydiğimde bana onaylamaz gözlerle bakmaz. Beni olduğum gibi seviyor." Öne doğru eğildim, sesim artık eşit değildi. Öfkeyle titriyordu. "Ve eğer bir daha onun hakkında kötü bir şey söylersen, ben..." Zihnim bulanıklaştıkça tereddüt ettim.

Belalı biri olarak ilgi çekmeye başlıyorum ama henüz gerçek bir tehdit savurmak zorunda kalmadım.

Yaptığım en korkutucu şey bir ebeveynle iletişime geçmek, ama bu değil... Bingo.

"Bu son konuşmamız olacak Peter. Ailemi rahat bırakacaksın. Erkek arkadaşımı rahat bırakacaksın. Ve sen de beni rahat bırakacaksın." Ağzını açtı ama artık çok geçti. Aptal ödülünü hak etmişti. "Eğer yapmazsan, senin ve özel arkadaşının videosunu annene göndereceğim."

Yala onu. İnsanları annelerine ispiyonlayabilen tek kişi sen değilsin.

Anlayana kadar birkaç kez gözlerini kırptırdı ve yüzünün rengi soldu.

Striptizcinin ona binerken çektiğim kısa video.

Düğünü iptal ettiğimizde, ailesine ve ailesinin geri kalanına yalan söylemişti. Aldığım kötü e-postalar ve DM'ler tüm suçu benim üzerime attığını açıkça gösteriyordu. O zaman durumu düzeltmek için yeterince umursamamıştım. Unutmak daha kolay gelmişti.

Ama artık o ben değildim. Uğruna savaşmaya değer şeyler olduğunda dalgalar yarattım.

Lars gibi.

Ve iç huzurumu.

"Video yok," diye fısıldadı, annesinin onun masum, mükemmel çocuğu olmadığını öğrenmesinden korkuyordu.

Barf.

Haklıydı... bir bakıma.

Yollarımız ayrıldığında ve onun hayatımdan çıktığını düşündüğümde videoyu sildim. Ama hiçbir şey sonsuza dek yok olmadı. Hâlâ elimde

aynı cep telefonuydu ve tanıdığım birinin onu geri alabilecek kadar teknoloji meraklısı olduğuna bahse girmiştim.

Bunların hiçbirini paylaşmadım. "Bu almak istediğin bir risk mi?"

Arkamda bir boğaz gürültüyle temizlendi. "Sanırım gitme zamanın geldi evlat."

Kulağa bir öneri gibi gelebilirdi ama Noah Lennon'ın ses tonundaki hiçbir şey tartışmaya açık değildi.

Peter yakışıklı bir adamdı. Cana yakın bir adamdı. Çekici bir adamdı.

Ama akıllı bir adam değildi.

Benim çok gerçek tehditlerime ve babamın çok gerçek... Babalığına rağmen tereddüt etti. "Neden sadece dinlemediğini anlamıyorum."

"Çünkü umurumda değil," diye karşılık verdim ona dik dik bakarak.

"Duygularını açıkça ifade etti," diye araya girdi babam yine. Lars'ın arkamda olmasıyla aynı şey değildi ama kötü olmaktan çok uzaktı. "Hayatına devam etmenin zamanı geldi. Bu senin iyiliğin için. Eğer kızım bir şey yapacağını söylüyorsa, yapacaktır. Ayrı yollara gitmek ve orada kalmak daha kolay."

Peter bana son kez bakmadı. Veda etmedi. Hüzünlü bir duygu yok. Tehdidimin gerçek olduğunu biliyordu. Görüntüleri aldığımı biliyordu. Ve ben yeni, gelişmiş, biraz belalı Joss olduğum için, paylaşacağımı da biliyordu.

Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak aceleyle arabasına gitti ve hızla uzaklaştı.

Bana da kendi kişisel cehennemimle uğraşmak kaldı.

En iyi savunma iyi bir hücum olduğu için -ya da öyle bir şey- arkamı döndüm ve anneme ters ters baktım. Dilinde demlenen öfkeyi kendiminkiyle kestim. "Bana ne yaptığını bile bile mi Peter'ı buraya davet ettin? Beni nasıl *incittiğini bilerek* mi?"

Fıstık ezmesinden daha kalın sürüyordum ama her türlü kaldıraca ihtiyacım vardı.

"Ne?" Annem sanki ona fıstık ezmesi bıçağımı saplamışım gibi elini göğsüne götürdü. "Hayır. Bunu asla yapmam."

Lanet olsun.

Annemin sinsi saldırıyı kolaylaştırmamış olması iyi oldu. Bu gerçekten incitebilirdi. Ama aynı zamanda gizli erkek arkadaşım ile ilgili üzerime geldiklerinde karşılık verecek bir şeyim olmadığı anlamına da geliyordu.

Ve yaparlardı. Hepsi. Bütün meraklı ailem.

Lanet olsun.

Şaşırtıcı bir şekilde, annem hemen konuya girmede. Bana acıyarak sıcak bir gülümseme verdi ve şefkatle sıktı. "Küp biftek buz küpü bifeğe dönüşmeden gidip yiyelim."

Babam omzumu tuttuğunda onu takip etmeye başladım. Bir kolunu bana doladı ve yanımı kendine doğru çekti. "Sen onu yere serdikten sonra tekrar buraya gelecek kadar aptal olduğunu sanmıyorum, ama öyleyse söyle bana."

Onun koruyuculuğu karşısında boğazım tılandı. "Teşekkürler, baba."

"Bir koca ve baba olarak geçirdiğim yıllar boyunca öğrendiğim bir şey var..." Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Bir Lennon kadının asla küçümseme."

Bu doğrudu.

İyi bir ders.

Hatırlamam akıllıca olurdu.

Çünkü herkes masaya oturduktan, küp biftek servis edildikten ve ortalık sessizleştikten sonra annem bana baktı. Gözlerimin içine baktı.

Sonra da "Joss'un erkek arkadaşı var." diye duyurdu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Işıltı Çubuklarınızı Alın, Tereyağlı Rave Joss

Uzun aile yemekleri geçmişimde hiç *böyle* bir şey yaşamamıştım.

Annem dedikodu bombasını patlatmış ve herkes bana sorularla saldırırken arkasına yaslanıp keyfini çıkarmıştı.

Gerçekten de fark ettiğimden daha çok birbirimize benziyorduk.

Hiçbir şeye cevap vermedim, bu da geri tepti ve sadece meraklarını artırdı. Lars'ı er ya da geç buraya getirmem gerektiği açıktı.

Ama yine de mümkün olduğunca uzun süre ayaklarımı sürüyecektim çünkü *çok fazlaydılar*.

Onlarla akrabaydım ve ben bile öyle düşünüyordum.

Zihinsel olarak yorgun ama fiziksel olarak lezzetli bir akşam yemeğiyle dolu bir halde araba yoluma girdim ve sokakta park etmiş tanıdık bir Harley görünce sııttım.

Arabamdan daha yeni inmiştim ki aniden arabaya doğru itildim. "Çok uzun zamandır yoktun, hotcakes." Lars'ın ağzı benimkine değdiğinde, gün akıp gitti. Erkeğimin kollarında olmak dışında her şey.

"Burada olacağını bilmiyordum," diye nefes nefese kaldım ağzını ayırdığında. "Yedek bir telefona ihtiyacın var."

"Çoktan aldım." "Neden mesaj atmadın?"

"Sana sürpriz yapmak istedim."

Bugün bir erkekten gelen ikinci sürpriz ziyaret, ama gerçekten istediğim tek ziyaret.

Bileğimi yakaladı ve her zamankinden daha sabırsız bir şekilde verandaya doğru yürümeye başladı. Bu benim için sorun değildi ve annemin beni eve yemek artıklarıyla gönderdiğini hatırlamadan önce neredeyse gidiyordum. Gece boyunca arabamda bırakmak istemediğim yemek artıkları.

"Bekle." Bileğimi güçlü tutuşuna geri vermeden önce eşyalarımı aldım.

Verandaya kadar gitmiştik ki, elim korkulukta yine aniden durdum.

Sağlam ray, çünkü birisi onu düzgün bir şekilde tamir etmişti.

Kapıyı çevreleyen yeni ışıkları kısaca fark ettim ama dikkatimi çeken tavandan sarkan sevimli sundurma salıncağıydı.

Bakışlarım Lars'ın beni izlediğini görmek için yana kaydı. "Bu benim aldığım değil."

"Üzgünüm, bebeğim." Bir kolunu omuzlarıma doladı. "O enayinin ahşabı tamir edilemeyecek kadar eğrilmişti."

Bir yıldan uzun bir süredir kutusunda, hava koşullarına maruz kalmış bir şekilde durduğu için bu şaşırtıcı değildi.

Evi ilk kez gezdiğimde, verandadaki salıncakta ya da sallanan sandalyede oturup dünyayı seyrettiğimi hayal ettiğimde kalbim sıkışmıştı. Arabalar geçiyordu. Köpeklerini gezdiren insanlar. Oynayan komşu çocukları.

Kendi çocuklarım oynuyor.

Evi resmen benim yapmak için milyonlarca evrak imzaladıktan sonra, doğruca mağazaya gidip ellerindeki en ucuz sundurma salıncağını satın almıştım. O zamanlar Peter'la hala işleri yoluna koymaya çalışıyordum ve birlikte takılacağımızı düşünmüştüm. Gülmek, limonata içmek, tüm klişe romantizm montajı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hiç zamanı olmamıştı. Hiç zaman ayırmamıştı. Babam ve kayınbiraderlerim teklif ettiler ama bu benim için inatçı bir çekişme ve kızgınlık noktası haline geldi. İşe yaramaz hale gelene kadar ihmal edilmiş bir şekilde orada durmasına izin vermekten mutluydum.

Şiirsel.

Lars'ın kurduğu koltukta ucuz olan hiçbir şey yoktu. Doğal ahşaptan yapılmıştı ve koltuğu çok genişti. Güzel yastıklar bile almıştı.

Yastıklar.

Sade bir sundurma salıncağında oturmak bir amaçsa, iyi bir içki ve daha da iyi bir kitapla bu rahat salıncakta uzanmak mutlak bir rüyaydı.

Bunu yapmak istiyordum. Bunu yapmak için sabırsızlanıyordum. Ama önce başka bir şey yapmam *gerekliyordu*.

Lars'ın elini tutup onu içeri çekme sırası bendeydi.

"Gerisini görmek ister misin?"

Dahası var mı?

Fark etmezdi, cevabım yine aynıydı. "Hayır."

"Anladım." Göz açıp kapayınca kadar, bacaklarım beline dolanmış bir şekilde onun kollarındaydım.

Hareket ederken kalan kabı ve çantamı kenara attım, sosun yere dökülüp dökülmediğini gerçekten umursamadım. Bu gelecekteki benim için bir sorundu.

Odama ulaştığında, onu çılgınca soymaya çalışıyordum. Ona dokunmaya ihtiyacım vardı. Onu hissetmeye. Lars'ın çaresizliği de aynı derecede güçlüydü, ağzı ve elleri beni düşürmeden dokunabildiği kadar çok yerimi tatmaya ve dokunmaya çalışıyordu.

Sırtım yatağa çarptı, kıyafetlerimiz etrafa saçıldı ve sonra üzerime çıktı.

İçimde.

Güçlü bir hamleyle kabzasına kadar gömüldü. İçeri girmeden önce sadece ucu kalana kadar geri çekildi. Göğüslerimi zıplattı. Bedenimi yatağa doğru kaydırды. Beni tamamen dolduruyordu, buna dayanabileceğimden emin değildim.

Ama ben

yaptım.

Tekrar ve tekrar.

Yeterince alamadım.

Asla doyamayacağım.

Omuzlarını ittim, isteğimi dile getirecek kelimeleri bulamıyordum. Yine de biliyordu. Her zaman biliyordu. Sırf yapabildiğim için sık sık yapmaktan hoşlandığım bir şeydi bu. Çünkü o bundan hoşlanıyordu.

Daha da önemlisi, çünkü hoşuma gitti.

Bağlantımızı koruyarak, ben üstte olacak şekilde bizi dikkatlice yuvarladı ve izleyebilmesi için başını yastıklarla yükseltti.

Ona binişimi izle. Onun etrafında gerilmemi izle. İhtiyacım olanı açgözlülükle almamı izle.

O da verdi. Bana her şeyini verdi. *Her zaman.*

Ben dırdır etmeden. O şikayet etmeden. Kızgınlık, monotonluk ya da şart koşma olmadan. Zahmetsiz ve kolay, Lars sayamayacağım kadar çok şekilde benimle ilgilendi.

Çok etkileyiciydi.

Göğsüm sıkışmıştı. Karnımda kelebekler uçuşuyordu, çarpık çırpınışlardan oluşan bir çukur. Elimi Lars'ın kaslı göğsüne koyduğumda onun da kalbinin hızla çarptığını gördüm.

Ve *bu* benim felaketim oldu.

Sesim boğuk bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı. "Söyle."

Bakışları aramızdaki bağdan gözlerime yöneldi. Kalçalarımındaki tutuşu sıkılaştırırken kendini derinlere yerleştirdi. Tipik Lars tarzında, yüzümü okudu. Vücudumu. Ruhumu.

Bir an bile kararsızlık, kafa karışıklığı ya da tereddüt yaşamadan emrettiğim şeyi yaptı.

O söyledi.

"Seni seviyorum, Joss."

Genellikle gerçek adımı kullanmasından hoşlanmazdım. Mantıksızdı ama *bebek* ya da *kek demesini* tercih ederdim. Yine de o an, mükemmeldi.

Gözlerimi kapattığımda kalbi avuçlarımin altında çarpıyordu. O anın içime yerleşmesine izin verdim. Sadece beynime ya da kalbime değil. Hayır, Lars Luthor'un beni sevdiğini mırıldandığını duymak varlığıma işledi.

DNA'mın içine.

Kafam karışmamıştı. Emin değildim. Ve bir an bile tereddüt etmeden, savunmasız, yaralı kalbimi ona vermek için ağzımı açtım. Ve bunu, onunla ilgileneceğini bilerek yapacaktım. Tıpkı geri kalan her şeyimle ilgilendiği gibi.

Ben daha söyleyemeden Lars parmağını ağzıma götürdü. "Ne dediğini anladığından emin ol."

Kaşları çatıldı. Ona nasıl hissettiğimi söylemek için ölüyordum. Ölürken cesaretimi topluyordum ama yine de. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

"Bana kendini verdin, hepinizi," diye devam etti, "ve ben seni asla geri vermeyeceğim."

Kalbim öyle güzel bir acıyla sıkıştı ki, beni derinden sarstı.

Parmağı daha tam olarak hareket etmeden, "Ben de seni seviyorum," dedim.

Bacaklarını sırtıma dayamak için dizlerini büken Lars, gövdelerimiz birleşecek şekilde oturdu. Onun tarafından kuşatılmıştım. Onunla dolmuştum. Ona saplanmıştım. Çenemi yukarı kaldırmak için elini boynuma doladı. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum." Hareket ettim, açtım yeni ve harikulade bir yere ulaştım.

Lars kontrolü ele almadan önce sadece bir anlığına kontrol edebildim. Kalçamdaki ve boğazımdaki tutuşunu kullanarak beni salladı. Klitorisim ona karşı topraklandı ve ucu

Aleti içimdeki o noktaya titreyene kadar sürdü. Parmaklarını boğazımın yan tarafına doğru sıkarak, geri kalanını çalmak için ağzımı almadan önce havamı kesti.

Tutuşunu bıraktığında ciğerlerim doldu, kafam her şeyle ve hiçbir şeyle doldu ve körüklediği orgazm patladı. Biz boşalırken onun iğrenç şehvet sözcükleri, şefkatli aşk sözcükleri ve zevk homurtuları kulaklarımı doldurdu.

Çiğ olarak

soyulmuş.

Derisi

yüzülmüş.

Ortaya

çıkarıldı.

Savunmasız.

Ama

güvende.

Ve *sevdim*.

Yirmi Altıncı Bölüm

Hayatımızın Aptalları

Joss

LİSEDE BİR ERKEK ARKADAŞIM OLSA BİLE, HİÇBİR ZAMAN KORİDORDA SEVİŞEN ÇİFTLERDEN OLMAMIŞTIK. Hele sınıfta hiç. Öğretmenlerim beni aileme ispiyonlar, ceza alır ve hırdavatçıda fazladan mesai yapardım. Ben bunu göze almış olsam bile Peter almazdı. Bu onun *altın çocuk* imajına ters düşerdi.

Ama artık bir öğrenci değildim. Öğretmendim.

Bu da Salı öğleden sonra sınıfımda öpüşmenin tamamen normal olduğu anlamına geliyordu.

Bir elimde buzlu kahve, diğerinde Lars'ın boynunu tutarak, tüm bebeklerin, dinozorların ve yapı taşlarının görmesi için onu öpmenin heyecanını yaşadım. Hem de sessiz zaman halısının üzerinde dururken.

"Uyku minderlerinden birini kırmak ister misin?" Lars öpücükler arasında mırıldandı.

Evet.

"Senin için var ve benim de arkadaşlarımı beden eğitiminden almam gerekiyor."

Sesi ve için için yanan ifadesinden seks damlıyordu. "Arkadaşın olmak istiyorum."

Onun içinde erime isteğiyle savaştım. Eğer bunu yaparsam, halının etrafında yuvarlanmaya başlardık ve bu konuda sessiz kalmamın hiçbir yolu yoktu.

"Öylesin." Fincanımı kaldırdım. "Bana kahve getirmişsin."

"Bu kadar kolay olduğunu bilmek güzel."

Haksız olmadığı için omuz silktim. Onun için gerçekten bu kadar kolaydı.

Son bir öpücükle kapıya yöneldi ve hareket ederken konuştu. "Seni seviyorum, hotcakes. Dakikaları geri sayıyorum."

Beynimin tekrar çalışmaya başlaması biraz zaman aldı. Lars'ın peşinden koşmak yerine spor salonuna gitmek için yeterli kontrole sahip olmam daha da uzun sürdü.

Dönüş yolundaydık, Bayan Clara kapıyı açtığında ofisin yanında pek de sessiz olmayan bir sırada yürüyorduk. En sevdikleri personelle her düşüncelerini paylaşmak için birbirleriyle hararetli bir şekilde konuştuklarında, PE'nin zirvesindeydiler.

Muhtemelen ilk kez çocuklara hoşgörölü bir gülümseme vermedi. Dikkati benim üzerimdeydi ve endişeyle kazınmıştı.

Uh-oh.

"Bay Henry sizi görmek istiyor."

Ekstra uh-oh.

Bay Henry'yle randevu ayarlamak haftalar aldı. Acil bir görüşme neredeyse Bayan Clara'nın nazik yüzündeki önsezili ifade kadar kötü bir işaretti.

"Çocukları odaya geri götürüp yerleştireceğim." Kolumu güven verici bir şekilde sıkamak için uzandı.

Yutkundum, boğazımda oluşan yumruyu yutmaya çalıştım.

Bu görüşmeden sonra hala benim çocuklarım olacaklar mı?

Endişemi daha fazla uzatmak istemediğim için ofis kapısını hafifçe tıklattım ve yanıt beklemeden açtım.

Bay Henry gülümsemedi ya da yumuşak bir selam vermedi. Sadece önündeki sandalyeyi işaret etti. "Oturun, Bayan Lennon."

Keşke adımı bilmemeye geri dönse.

Ellerimi kavrayarak sinirlerimin belli olmamasını umdum. Çünkü içten içe? Kasırganın içindeki bir parça kağıt mendildim.

Gecikmeden, korkunç kovalamacayı kesti. "Bir şikâyet aldık."

Karnım dibe vurdu. Yere değil. Ya da bodruma. Ya da binanın altındaki toprak katmanlarına. Hayır, midem dünyanın merkezine doğru bir yolculuğa çıkmıştı.

Hakkımda hiç şikâyetle bulunulmamıştı. Öğrenci öğretmenken bile. Mantıken, bunun olacağını biliyordum. Bu kaçınılmazdı. Her öğretmenin eninde sonunda anlaşılmadığı bir velisi ya da meslektaşları olur.

Ama kötü bir şey olmamıştı. Küçük arkadaşlarım geliyordu. Axes'teki geceyi ayarladıktan sonra, öğretmenler benim bir rock yıldızı olduğumu düşündüler. Kimse bir sorun olduğuna dair bir işaret vermemişti.

Gafil avlandım.

Sersemlemiş bir halde sesim düz ve hissizdi. Düz ve hissizdim. "Neydi o?"

"Şüpheli bir adamla ilişkiniz oldu ğ u dikkatimize sunuldu..."

Sözleri kesilince, "Şüpheli *ne*?" diye sordum.

Bay Henry göz temasını kesti ve masasının üzerindeki kalemlerle oynadı.

"Şüpheli iş seçimleri."

Bu tam bir saçmalıktı. "Ve?"

"Ve ebeveynlerin çocuklarının bu yaşam tarzına maruz kalmasından rahatsızlık duyabilecekleri belirtiliyor."

"O zaman onları hiç onun kulübüne geziye götürmemiş olmam iyi bir şey."

"Ama o binadaydı. Bugün oldu ğ u gibi yakın zamanda."

Pek çok eş ziyaret etti. Öğretmenler odasındaki dedikodulara inanılacak olursa, Lars'ın yaptığından çok daha şüpheli seçimler yapan eşler.

Ama kimse onlar hakkında tek kelime etmedi.

"Evet, çocuklarım yokken. Onun hain bir etkisi oldu ğ unu düşündüğüm *için değil*," diye vurguladım, "ama programlarına dikkat dağıtıcı veya aksatıcı şeyler eklemekten hoşlanmadığım için. Örneğin, günlerinin en telaşlı bölümünden hemen sonra öğretmenlerini onlardan uzaklaştırmak gibi."

Burun delikleri alevlendi ama devam etti. "Özel hayatınızda ne yaptığınız sizi ilgilendirir. Açıkçası bunu denetleyemeyiz. Ancak öğretmenlerimizden bazı beklentilerimiz var."

"Ne zaman beklentileri karşılayamadım?" diye sordum, bu ima karşısında çok sinirlenmiştim. *Hakaret*. "Çocuklarım için her şeyin ötesine geçiyorum. Her değerlendirme bunu gösteriyor. Bu okul için de her şeyin ötesine geçiyorum. Lars da öyle, tüm masrafları üstlendi. Onun sayesinde, toplu göçün eşiğindeki hoşnutsuz öğretmenlerle dolu bir okuldan kurtuldunuz."

Sert ifadesi dalgalandı. "Bunu takdir ediyorum. Ama burada sırtım duvara dayalı. Eğer bu iş bitmezse başımın üstüne çıkacaklarını söylediler."

"O mu? İlişkim mi?" Suratımın ortasına yumruk yemiş gibi geri çekildim. "Bana ultimatoma mu veriyorsun?"

Bunun yasadışı olduğundan oldukça emindim ama öyle olmasa bile umurumda değildi. İşim bitmişti. Neden bana çöp gibi davranılan bir okula kanımı, terimi ve gözyaşlarımı akıtmaya devam etmek isteyeyim ki?

Bay Henry, sanki beyninde bir İK kâbusu dans ediyormuş gibi başını şiddetle salladı. "Dediğim gibi, özel hayatınızda ne yaptığınız sizi ilgilendirir. Ben sadece ziyaretçinizin geri dönmemesini istiyorum."

"Siktir et," diye ısırdım, profesyonellik dışı olup olmadığını umursamadan. Erkek arkadaşına hakaret *ederken* geçim kaynağım için gelmişlerdi.

Ne öğrenciler ne de veliler Lars'la tanışmadıkları için, bu onlardan gelmiyordu. Peki ya personel? Çoğu onu kısa bir süre de olsa görmüştü. Arkamdan konuşurken yüzüme gülenlerin kim olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Kim şikayet etti?" Ben zorladım. "Başka bir öğretmen mi?"

"Bunu açıklayamayacağımı biliyorsun," dedi başını hafifçe sallarken bile.

"Bir personel mi?"

İnce bir sallama daha.

"Demek bir ebeveyndi," diye tahmin ettim, sırtından bıçaklanmış bir havuz şamandırasından daha hızlı sönerek. Hâlâ acıyordu ama artık o kadar kötü değildi.

"Açıklayamam," diye tekrarladı, bir yandan da başını sallıyordu.

Ne oluyor be?

"Kimin yaptığını biliyor musun?"

Ve, sürpriz, sürpriz, bir sarsıntı daha.

Omurgasız bir bobblehead olduğu için onu tokatlamak istedim.

Ses tonumu alçak tutmaya zorlayarak, "Şunu açıklığa kavuşturalım," diye çıkıştım. Müdürüme zaten küfretmişim, ona bağıramazdım - hak etmiş olsa bile.

"Beni öğrencilerimden uzaklaştırdınız. Kişisel işlerimi işime karıştırdınız. Ücretsiz bir etkinlikle kışını kurtaran adamı kötüledin. Ve isimsiz bir şikâyet yüzünden beni tehdit mi ettin?"

Özetim üzerine Bay Henry utangaç bir ifadeyle bakma nezaketini gösterdi. Kararlı bir şekilde başımı sallayarak ayağa kalktım. "Peki.

O zaman bırakıyorum-"

Sendika temsilcimden ve avukatımdan bahsetmeye fırsat bulamadan oturduğu yerden fırladı. "Bayan Lennon, istediğim bu değil. Eğer bu iş beni aşarsa, tamamen elimden çıkmış olacak. Size yardım edemem."

Ciddiyeti gerçektir. Konuşması berbattı ama kalbi doğru yerde gibi görünüyordu.

"Bu durumdan en az senin kadar ben de hoşlanmıyorum," diye devam etti. "E-postayı aldığımda-"

"Bekle, bu bir e-posta mıydı? Görebilir miyim?"

Okuyabilmem için bilgisayarını çevirmeden önce birkaç tuşa bastı.

Aynı anda hem rahatlama hem de öfkeyle dolu olmak garip bir duyguydu. Beynim yüzene ve göğsüm patlamak isteyene kadar içimde savaştı.

"Ben hallederim." Bunu söyledikten sonra, öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir halde sınıfıma döndüm.

Ya da kan.

Lars'a Peter'ın sürpriz ziyaretinden bahsetmeyi
planlıyordum.

Gerçekten. Yapılacaklar listemin en başındaydı.

Sonra Lars bana ev işleriyle ilgili sürpriz yaptı ve yapılacaklar listemin başına *geçti*.

Seks ve aşk ilanlarından ve her ikisinin de tekrarı için onun dairesine yaptığım yolculuktan sonra Peter'la hesaplaşmak aklımdan en uzak şeydi. Lars ve benim kendi mutluluk balonumuz vardı. Peter'ın saçmalıklarının zehirli bir çamur gibi içeri sızmasına izin vermek için bunu patlatmamın imkanı yoktu.

Bu, müdürüme bir e-posta göndermeden önceydi. İmzalamamış olabilir ama o göndermişti.

Ebeveynler, okul bölgesi ve hatta medya Bayan Lennon'ın bir sapkınla ilişkisi olduğunu öğrenirse, anaokulu öğrencilerine kimin öğretmenlik yaptığı konusunda rahatsız olabilirler.

Ve okulu kim yönetiyor.

Bir sapkın.

Sadece bir moron Lars'a böyle seslenmişti ve o da bunu iki gün önce ailemin verandasında yapmıştı.

Halkla ilişkiler şirketine gidip onunla kendim yüzleşmek istedim ama bu onun çok hoşuna giderdi. Çılgın, takıntılı bir eski sevgili onun rafı için kristal bir kupa gibi olurdu. Alacağı itibar artışı, aptal arkadaşlarının bedava içki ve golf turlarını garantileyecekti.

Peter'ı tekrar görmek zorunda kalacağımdan bahsetmiyorum bile. Bunun olmayacağını zaten açıkça belirtmiştim.

Daha iyi bir planım vardı.

Lars'a onu görmem gerektiğine dair mesaj atmıştım ama heyecanlı muhasebe akşamım için geldiğimde Frankie beni dışarıda bekliyordu. Killer'la olduğum kadar yakın değildik ama Frankie benden hoşlanıyordu. Çoğunlukla akşam yemeğimin artıklarını paylaştığım için, ama bu sorun değildi. Rüşvetin üstünde değildim.

Kanka olmayabilirdik ama bana bir kez baktı ve kaşlarını çatı. "Ne oldu öğretmenim?"

"Sadece uzun bir gün. Vardiyası nasıl?"

O caymadı. "Birinin kışını tekmelememi ister misin?"

Güldüm ama aslında bu bir şaka değildi. "Belki bir dahaki sefere."

Sadece başını salladı ve içeri girebilmem için kenara çekildi.

Uzun koridorda ilerlediğim anda, diğer taraftaki sallanan kapı çarparak açıldı. Lars'ın keskin bakışları sanki bir yara arıyormuş gibi üzerimde hızlı bir tarama yaptı. Uzunluğumun hâlâ olması gereken yerde olduğunu görünce, uzun bacakları beni ofisine çekip kapıyı çarpmadan önce aradaki mesafeyi kapattı.

"Beni içeri aldığın için teşekkürler Frankie," diye seslendim, kabalığı yüzünden Lars'a ters ters bakarak.

Lars benim korkutucu bakışlarımdan etkilenmedi. "Mesajını yeni gördüm. Ne istiyorsun?"

"Controversy LLC'nin sahibini nasıl buldunuz?"

Kaşları havaya kalkarken diğer kısımları da temkinli bir hal aldı. "Nox'un teknolojiyle arası iyi olan birkaç adamı var. Neden?"

"Telefonumdan sildiğim bir şeyi geri yükleyebilirler mi?"

"Muhtemelen." Kollarını kavuşturdu. "Tekrar edeceğim..."

Neden?"

Ona Peter'ın ziyaretini, video tehdidimi ve müdürüme gönderdiğim e-postayı hızlıca anlattım. Lars'ın kendisinin e-postasının odak noktası olduğunu atladım.

Peter'ın bana zarar vermek için onu kullanmaya çalıştığını öğrenirse, nezaket şansı kalmazdı.

Asgari ayrıntılarla işim bittiğinde cep telefonumu kaldırdım. "Teknik elemanlarından birinin videoyu nasıl kurtaracağını bilip bilmediğine bakabilir misin? Peter'ın annesine göndermeyeceğim." Durakladım ve "En azından henüz değil" diye düzelttim. Sanırım ona videonun var olduğuna dair kanıt göndermek yeterli bir tehdit olacaktır."

Lars tek kelime etmeden telefonunu cebinden çıkardı, başparmakları ekranda geziniyordu. Daha yerine koymadan bip sesi duyuldu. "Dair on dakika içinde sizi ofis telefonundan arayacak ve nasıl yapacağınızı anlatacak."

"Teşekkür ederim," dedim yavaşça, gözlerim kısılmıştı. Bu kolay oldu.

Çok kolay.

"Bu orospu çocuğunun nerede çalıştığını söyleyerek bana teşekkür edebilirsin" dediğinde şüphelerim doğrulandı.

"Bebeğim-" diye başladım, o sözümü kesmeden önce tatlılıkla devam ettim.

"Hayır. O piç gecenin bir yarısı senin evinde bekliyordu. Ailenin evine geldi. Sonra da patronuna e-posta gönderecek cesareti mi vardı? Hayır, Joss. Bunu kendi yönteminle halledebilirsin. Videoyu ona gönder. Ailesine. Ailesinin geri kalanına, arkadaşlarına, birinci sınıf öğretmenine. Ama yine de onunla kendim konuşacağım."

Bunu bekliyordum. Israr etmeseydi şok olurdum. Belki bu beni boktan bir insan yapardı ama onu durdurmazdım - sakatlamayacağına ya da oymayacağına söz verdiği sürece. Tehdit etse bile mi? Şaşırtıcı bir şekilde bununla bir sorunum yoktu.

Birincisi, Peter kendi eylemlerinin sonuçlarını hak etmişti.

Lars'ın duruşunu yansıtmak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Şiddet yok." "Buna söz veremem."

"O zaman sana onu nerede bulacağını söylemeyeceğim."

Zaten öfkeli olan vücudu, kapıyı menteşelerinden koparmasına iki saniye kalana kadar gerildi. Öfkesine rağmen bağırmadı. "Neden onu korumaya çalışıyorsun?"

Ayıyı dürtmedim. Gözlerimi onun yüzüne doğru yuvarladım. "Seni koruyorum, seni aptal. Ofisinin yakınında çok fazla kamera var ve o da çok davacı. Suç duyurusunda bulunacak, dava açacak ve işi uzatacak. Onu hayatımızdan asla çıkaramayız."

Lars hâlâ çok kızgındı ama bu söz üzerine yumuşadı. "Hayatlarımız mı?" "Evet. Şimdi söz veriyorum."

"Şiddet yok." Kollarını açtı ve beni kendine çekti. "O başlatmadığı sürece."

Bu iyiydi çünkü böyle bir şey asla olmayacaktı. Peter kavga başlatmazdı. Onları bitirmezdi de. İmajını mahvedebilirlerdi - gerçek ve mecazi anlamda.

Bakışlarımı bir saniye daha tutarak Lars'a Peter'ın nerede çalıştığını söyledim. Kararımdan pişmanlık duymama fırsat vermeden, pişmanlığın ne demek olduğunu unutana kadar beni öptü ve gitti.

Resmen dalga yaratıyordum. Ve zamanı gelmişti.

Ofis telefonu çaldığında hiç duraksamadım. "Alo?"

"Evet, genç kız, ben Dair." Arka plandaki çınlama ve konuşma sesleri kesildi.

"Senin için ne yapabilirim?"

"Yemeğe mi çıkıyorsun?" Dair Amerika'da değilse saat farkını düşünmemiştim bile.

"Hayır, sadece fısıltıları takip ediyorum."

Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü Nox'un mesleği -ve buna bağlı olarak Dair'in mesleği- nadiren tartışılırdı. Yasadışı değildi, ama gri renkтейdi.

Ayrıca beni ilgilendirmezdi, bu yüzden sorunumu açıkladım. Ya da fazla açıkladım. Çünkü sadece bir videoyu sildiğimi söylemek yerine, zavallı adama videonun ne olduğunu, Peter'ın bir dolandırıcı ile birlikte bir pislik olduğunu ve tehdit planımı anlattım.

O kısma geldiğimde, aksanlı adam garip bir şekilde "Evet, eyaletlerdeki yetenek çok iyi" demeden önce kulağıma yoğun bir kahkaha doldu.

Yine bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama iltifat gibi gelmişti. "Şu kalın amcığı saçından çıkarmana yardım edelim, olur mu?" Sabırla

Bir aziz olan Dair, talimatlarını takip edebilmem için teknik terimleri basitleştirdi. Birkaç dakika içinde video bulutun karanlık ve ürkütücü yarıklarından kurtarıldı.

Dair'a teşekkür ettim ve fısıltıları takip etmeye geri dönmesine izin verdim.

Şimdi ne olacak?

Lars

Yuppy binasına girerken, güvenliği geçebilmek için rüşvet vermek ya da palavra sıkmak zorunda kalacağımı sanıyordum ama durdurulmadım. Oraya aitmişim gibi kendime güvenerek asansöre doğru ilerledim ve kimse gözünü bile kırpmadı.

Joss'un talimatlarını takip ettim, onuncu katta indim ve aradığım ofisi bulana kadar ofislerin önünden geçtim.

Kapıyı çalmadan iterek açtım ve dangalağın yüz ifadesinin şaşkınlıktan paniğe dönüşmesinin tadını çıkardım.

Evet, kim olduğumu biliyordu. Ve şok edici bir şekilde, ben de onun kim olduğunu biliyordum. İsmen değil ama onu yıllardır Wicked'da görüyordum.

Bu da düşündüğümünden daha aptal olduğu anlamına geliyordu. Joss evinde, yatağındayken neden kadınlarla flört etmek için para ödesin ki?

Adam tam bir aptaldı.

"Güvenliği çağırıyorum," diye tersledi.

"Devam edin. Buraya gelmeleri en az bir dakika sürer ve ben o sürede çok şey yapabilirim."

Bakışları telefonundan tekrar kapıya yöneldiğinde kaşları daha da çatıldı.

"Demek istediğini anladı. Bekçi köpeğini göndermesine gerek yoktu."

Lanet olsun, bana sıcak hisler veriyordu. Önce adını söylemedi. Sonra bana bekçi köpeği dedi. *Bundan* nasıl hoşlanmayabilirdim ki? Ama sonra kızın amacına ulaştığı yalanını söyleyerek her şeyi berbat etti.

Aramızdaki mesafeyi sadece onun masası kalacak şekilde kapatarak eğildim. "Öyle mi? O zaman neden korkak bir sıçan gibi müdürüne koştun?"

Arkasına yaslandı. Bir yalan bekledim ama gelmedi. "O e-postayı haftalar önce gönderdim."

Gönderdiğini inkar etmiyor, sadece zaman çizelgesini inkar ediyor.

Ve, lanet olsun, ona inandım. Hâlâ çok iyiydi ama daha kötüsü de olabilirdi.

"Biliyor musun, senden hoşlanıyorum," dedim.

Gözleri kuşkuyla kısılmıştı ve omuzları gerginlikten kulaklarına kadar inmişti.

"Mutlu ölebilirim," diye alaycı bir şekilde konuştu.

O hiç konuşmamış gibi devam ettim. "Joss'u o kadar kötü becerdin ki, onu hak etmediğimden emin olduğum halde beni iyi bir seçim gibi gösteriyorsun."

"Bu konuda anlaşabiliriz."

"Sen de onu hak etmiyorsun, salak. Ama senin sayende beni isteyecek kadar delirdi. Beni sevecek kadar. Ve hayatımızın tek bir anında bile bu kararından pişmanlık duymaması için kıcımlı yırtacağım. Bir daha onun havasını solumayacağından emin olmakla başlayacağım."

Peter parmak eklemleri bembeyaz olana kadar sandalyesinin kollarını kavradı. "Ne? Kıcıma tekmeyi mi basacaksın?" Yüzünü kurtarmaya çalışıyordu ama korku yüzünün rengini parmak eklemlerine uyana kadar tüketti.

"Hayır. Joss'a şiddet yok diye söz verdim." Ona haince bir gülümseme attım. "Sen başlatmadığın sürece."

Biraz daha geriye yaslanırsa sandalyeyi devirecek ve kendini kıcının üstüne düşürecekti.

"Joss seninle ilgilenirken onun arkasında olmaktan başka bir bok yapmama gerek yok." Moronun kaşları aşağı indiğinde başımı salladım. "Onu hafife alıyorsun. Benim kızımın kendine has bir belalı çizgisi var."

Planladığımızdan daha iyi bir şekilde, Peter'ın telefonu çaldı ve Joss'un adını bir mesajda görmek için aşağıya baktım.

Hayır, Joss

değil.

Jossy Bean.

Eminim bu boktan nefret ediyordur.

Peter hızla doğruldu, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Bunu bir sırıtışa dönüşmesi için zorladı. Kendini beğenmiş ifadesi yüzünü yumruklamak istememe neden oldu, ama beni öldürücü yapan küçük, şefkatli gülümsemeydi. Kimse *benim* kadını hakkında böyle gülümsememeliydi.

Telefonunu kaydırды ve odayı rüzgâr ve kuş sesleri doldurdu. Sonra boğuk ama sahte inleme sesleri duyuldu.

Joss videoyu geri yükleyebilmişti. *Ve* onu gönderdi.

Tanrım, onu seviyorum.

Kibirli gülümsemesi karnına yumruk yemiş gibi düştü. Ya da kasıklarına.

"Dediğim gibi," diye başladım doğa seslerine geri döndüğünde, "bunu halledecektir. Ve eğer bunu ailenize, arkadaşlarınıza ve diğer herkese patlatmayacağını düşünüyorsanız, onu tanımıyorsunuz demektir."

"Onu tanıyordum." Bakışları bana yöneldi, ses arka planda hâlâ dönüp duruyordu. "Ama sonra sen onu mahvettin. *Benim* Joss'um tatlı, sevgi dolu, sessiz ve-"

"Ve sonra onu aldattın."

"Bir hata yaptım!" diye kükredi gözleri açılmadan önce. Gözlerini kapatarak soğukkanlılığını topladı. "Bunun bir önemi yok zaten. Her zaman çok mükemmelmış gibi davranırdı. Ama şimdi benden daha iyiymiş gibi davranan başka bir kaba kaltak. Tutucu iffetinin tadını çıkar."

İşte oradaydı, bana yine sıcak duygular yaşıyor ve sırıtmama neden oluyordu. "Eğer sana karşı tutucuysa, bu senin hakkında bir şey söyler, onun değil. Çünkü benim Joss'um hâlâ tatlı ve sevgi dolu ama aynı zamanda hırçın, ateşli ve lanet olası bir *vahşi*."

Oluruna bırakabilirdim. Ben diyeceğimi demiştim, Joss da o mükemmel zamanlamalı video mesajıyla kendi diyeceğini demişti. Peter aptalın tekiydi ama onun bile devam edecek kadar aptal olduğundan şüpheliydim. Tamamen palavra ve saçmalıktı. Tutunmaya çalıştığı haysiyet kırıntısını ona bırakabilirdim.

Ama o bunu hak etmedi.

Elimi uzattım ve yüzünü ekşitmeden önce irkildi. Sadece bunun hatırası bile onun peşini bırakmayacaktı. Gülümsememi bastırdım ve masasından resim çerçevesini aldım.

Joss'un gülümseyen yüzü göğsüme, karnıma ve sikime çarptı.

Ben de bütün gün ona bakmak isterdim. Ama anlıyor olmam buna izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

Konuşurken çerçevenin arkasını çözmeye başladım. "Burada, orta düzey ofisinizde oturabilir ve kendinizi daha iyi durumda olduğunuza ikna etmeye çalışabilirsiniz. Küçük aletini çürüyene kadar zehirli amına sokabilirsiniz. Joss'u kötüleyebilir, hikayeyi çarpıtabilir ve kendini üstün hissetmek için ihtiyacın olan her türlü yalanı söyleyebilirsiniz. Ama ikimiz de gerçeği biliyoruz. Senden daha iyiymiş gibi davranmıyor. O senden daha iyi."

Peter bakışlarıyla kafamı patlatacakmış gibi bakmaya devam etti ama hiçbir şey söylemedi.

"Açıkça söylediğimi sanıyorum, ama daha da netleştireyim. Joss'tan uzak dur. Siktir git yoksa hayatını mahvetmesine yardım ederim.

Anladın mı?" Uzun, sessiz bir andan sonra çenesini kaldırdı.

Boş çerçeveyi masaya fırlattım, resmi cebe attım ve duraklamadan önce kapıya doğru ilerledim. "Ve kulübümden uzak dur."

Geldiğim günkü özgüvenle binadan ayrıldım ve kulübümdeki kadınıma geri döndüm.

Ve arka ofiste sikime binerek kuralını tekrar çiğnemesini umuyordum.

Yirmi Yedinci Bölüm

İnsan İçin Küçük Bir Adım, Orgazm İçin Üç Çikolatalı Kurabiye Lars

"DAHA SERT."

İyi kızım nasıl olursa olsun sikimi seviyordu ama bana binmek en sevdiğiydi.

Kanepesinde otururken, o hala seksi elbisesinin içindeyken ve ben hala kıyafetlerimin içindeyken, ne kadar sevdiğini saklamaya çalışmadı. Kanıtı yüzündeydi. Kesik kesik nefes alıyordu. Kalçalarını ve sikimi kaplayan ıslaklıkta.

Nox ve Gus'ın nişanını gecikmeli olarak kutladığımız gece boyunca kontrolüm çok zayıftı. Büyükannesini Tennessee'den şehirdeki bir destekli yaşam tesisine taşıdıktan sonra ortalığın yatışmasını bekledikleri için mutluydum. Bu, bekarlığa veda partisi yerine Joss'un yanımda olması anlamına geliyordu. Bana sıkıca sarılmıştı. Bana dokunuyordu. Bana eziyet ediyordu.

Bütün gece onun amını sikimin etrafında hayal ettim. Ve gözlerim ne zaman Gus'ın parmağındaki taşa takılsa, yüzüğümü Joss'un kinde hayal ediyordum.

Emrini yerine getirerek kalçalarını kavradım ve onu daha sert bir şekilde aşağıya doğru ittim. Onu daha sert alıyordum. Nasıl sevdiğini biliyordum. Başparmağımı klitorisine ekledim ve kızımın etrafımda tutuşmasını izledim.

Tüm o bastırılmış vahşiliği bırakmasını izledim.

Kısa süre sonra ben de onu takip ettim, ama ondan bir tane daha sıkmadan önce değil, böylece amı sikimi boğarken boşaldım.

Başını omzuma bırakan Joss'un nefesi, uyuduğunu düşünene kadar düzleşti. Benim için sorun yoktu. Wicked'a gitmek üzere yola çıkmış olmamın bir önemi yoktu. O kucağımdayken ve sikim içindeyken mutlu bir şekilde uykuya dalabilirdim.

Ama bir an sonra kalkıp bana uykulu bir gülümseme verdi. "Sanırım yatağa gitsem iyi olacak."

"Evet."

"Hâlâ işe gidiyor musun?"

Bu beni öldürdü ama başımı salladım. Geçen ay, burayı açtığımdan beri aldığımdan daha fazla izin almıştım. Sasha fazladan çalışmaktan şikâyetçi değildi. Tonla para kazanıyordu. Yetki sahibi olmayı sevdiğinden bahsetmiyorum bile. Bu konuda da iyiydi.

Ama Cuma günleri çok yoğun oluyordu, ben de ona yemekten sonra geleceğimi söyledim.

Yemekten sonra sekse dönüşmüştü ama böylesi daha iyiydi. En azından daha sakin olurdu.

İkinci raunda hazır olana kadar Joss'u öptüm, kendimi istemeyerek de olsa soydum ama parmağımı kullanarak boşalmamı onun içine geri bastırmadan önce değil. Banyoda temizlendim ve döndüğümde onu kapının önünde, neredeyse ayaklarının üzerinde sallanırken buldum.

Sırf onu hissedebilmek ve tadına bakabilmek için onu sürekli uyandırmayı bırakmalıyım. Belki bir gün bu kadar çaresiz olmayacağım. Belki bir gün Ay'da yürüyeceğim. İkisinin de gerçekleşme ihtimali aynı.

"Bunu benden sonra kilit," diye emrettim. "Her zaman öyle yap."

Kilit sesini ve alarmin bir sesini duyunca çıktım. Telefonum çaldığında Wicked'a giden yolu yarılardım. Ekranı kontrol ederek aramayı bağladım.

"Beni şimdiden özledin mi?"

Nox bir hakaret savurmak yerine ciddiye. "Neredesin?" "Arabamda, neden?"

"Dair burada."

"Eh, nasılsın güzel tavuk? Video çalışması o zaman?"

Nox ve Dair hem İskoç hem de İrlandalıydı ama Dair hâlâ yurtdışında yaşıyordu. Bu da aksanının daha kalın olduğu anlamına geliyordu ve ne dediğini anlamam her zaman bir saniye sürüyordu.

"Evet, işe yaradı. Neler oluyor?"

Nox'la aramız iyiydi ama beni arayıp **d e r t l e ş m e z d i**. Özellikle de birbirimizi yeni görmüşken.

Özellikle de geceyi Gus'ı restoranın ortasında duvara yaslamak istercesine süzerek geçirdiği için.

Joss'u koltuğuna oturtmak için geri sayıyor olmasaydım, ona bu konuda bok atardım.

"Bazı fısıltıları takip ettim," dedi Dair. "İrlandalılarla ilgili. Nash ile işbirliği yapmışlar."

Neden şaşırmadım?

İrlandalı çete gürültülü, çılgın ve açık alanda koşuyordu. Taşaklarına tekme atsa bile incelik nedir bilmezlerdi.

Nash ile takılmaları mantıklıydı. Onlar mükemmel bir eşleşmeydi. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Büyümek istediklerine dair söylentiler var. Ve bunu yapmak için Wicked'i kullanmak istiyorlar."

Wicked'i iyi bir yere getirmek için kıcıımı yırtmamıştım ki bazı sahtekâr piçler gelip her şeyi berbat etsin. Eddie bunu denemişti ve yerin dibine girmişti. Kulübümün onların genişlemesinde nasıl bir etkisi olduğunu sorma zahmetine girmedim. Fark etmezdi çünkü cevap aynıydı.

"Sikeyim hayır."

"Bunu ilk kez mi duyuyorsun?" Dair itti.

Anlamış olsam bile ses tonundaki ima hoşuma gitmemişti. Pek çok açgözlü piç İrlandalı mafyayla işbirliği yapmanın getireceği para ve güce karşı koyamazdı. Daha da fazla korkak onlara karşı çıkacak cesarete sahip değildi.

İkisi de benim için geçerli değildi ve ben de bunu söyledim. "Uğruna çalıştığım her şeyi teslim etmeden önce sol topumu keserdim. Bu yüzden, evet, bunu ilk kez duyuyorum."

"Evet, ben de ona öyle söyledim," dedi Nox, bu imadan da memnun değildi.

"Kıcıımı tehlikeye atmadan önce emin olmalıydım. Nox ve benim arkanızda olduğumuzu doğru kulaklara fısıldayacağım. Ayrıca onlara Wicked'in İtalyan bölgesinde olduğunu hatırlatacağım. Koruma için ödeme yapıp yapmamanız önemli değil, İtalyanlar kaçak avlanmaya izin vermez."

"Bu işe yarar mı?" Birkaç tehdidin lanet olası İrlandalı çeteyi korkutup kaçırmaya yeteceğinden şüpheliydim.

"İrlandalılar cesur ama intihara meyilli değiller. İşe yarayacaktır." "Nox?" Onun da fikrini almak için dürttüm.

"Evet, işe yarayacak. Dikkatli olun, mafya patronlarınız veya çalışanlarınız varsa, düşeceklerdir. Yarın işe gittiğinizde sadece bir çuval inciri berbat etmiş olabilirsiniz."

Bana uyar. Kulübümü pisliklerini akıtmak için kullanmak isteyen çılgın gangsterlerle dolu bir bina yerine bunu tercih ederim.

Wicked'e yanaşana kadar birkaç dakika daha konuştuk. Yanıp sönen ışıklar, bir yangın ya da binanın yerle bir olmasını bekliyordum.

Ama her Cuma gecesi olduğu gibi aynı görünüyordu. Dolu.

Joss'a ve bana verdiği sakinliğe şükürler olsun. Ona ihtiyacım olacak.

Joss

"UZUN SÜREN KIZLAR GÜNÜ."

Odağım kasadan Piper'ın yakınlarda durduğu yere kaydı. İçimden bir alarm geçti.

En son kızlar gecesi yaptığımızda, bu onun teşhisi yüzünden olmuştu. Kısa bir an için, paylaşmak istediği daha fazla kötü haberi olduğundan endişelendim.

-Ya da dikkatinin dağılmasını. Ama yüzünde hiç hüznün yoktu.

Mutlu görünüyordu. Belki de heyecanlıydı.

"Nasıl bu kadar gecikmiş olabilir?" Ben sordum. "Daha dün gece Gus ve Nox'un nişan yemeği için dışarı çıktık."

"Evet, o diğer insanlarla birlikteydi. Bu sadece biziz."

"Yine mi Voodoo?" Kendimi zihinsel olarak hazırlamam gerekiyordu. Dışarı çıkmak istemediğimden değildi. Sadece...

Dışarı çıkmak istemedim.

Hazırlıklar. Evden gerçekten ayrılmak. Gece geç saatlere kadar. Çok yorucuydu.

Bir gece önce çok geç saatlere kadar dışarıda bile kalmamıştık ama Lars'la kanepemde eğlendikten sonra uyuyakalmıştım. Hem de çok. Lars beni uyandırmasaydı alarmım çalana kadar uyuyacaktım.

Başını salladığında Piper'a sarılabılırdim. "İşten sonra Harlow'un yerinde. Tabii meşgul değilsen."

Planlarım olsa bile, onları yeniden düzenlerdim çünkü arkadaşlarımla bir sahil evinde geçireceğim bir Cumartesi öğleden sonrası kulağa kaçırılmayacak kadar mükemmel geliyordu.

"Ben varım," dedim.

"Güzel. Çin yemeği. Margarita. Sakin olacak." Arkasını döndü ve kısa bir süre sonra durdu.

Omzumun üzerinden baktığımda Sophie'nin elinde bir tepsi yapışkan çöreklerle arkamızda durduğunu gördüm. Neyse ki hiçbir şey düşmedi, yoksa elimizde bir müşteri isyanı olacaktı.

Hızlıydı. O kadar hızlıydı ki, yanılmış olabilirim. Ama kısa bir an için Piper tereddüt eder gibi oldu. Ama aynı hızla o dalgın bakışları kayboldu. "Harlow'un yerinde buluşacağız," dedi Soph'a. "Kapanıştan sonra sakın bir kızlar günü. Müsait misin?"

Sophie kaşlarını çattı, hayal kırıklığı açıktı. "Kuaför randevum var."

"Mükemmel, bu günün kişisel bakım temasına uyuyor." Sophie'nin eliyle etrafımızdaki kaos. "İşin bitince gel. Bütün işlerimi hallettikten sonra muhtemelen benden önce gelirsin."

Piper Soph'a adresi gönderirken, Lars içeri girerken mağazanın diğer tarafına baktım. Beni görür görmez yakışıklı yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Bir anda kalbim sıkıştı, midem bulandı ve kalçalarım sıkıştı.

Lars'ın gülümsemesinin gücü böyleydi.

Yan taraftan bir poşet kaparak tezgâhın etrafından dolandım ve onunla yarı yolda buluştum, kollarına girene kadar durmadım.

İkimiz de bir kurabiye için yolundan çıkmadığını biliyorduk ama beni sert ve ateşli bir şekilde öptükten sonra yine de çantayı ona uzattım.

İçeriye bakarak, "Üç kurabiye, sıcak kek?" diye gürledi.

"Her biri için bir tane..." Bir gece önce ve o sabah yatakta bana yaşattığı üç orgazmın anısıyla yanaklarım ve vücudum kızarak başladım.

Ağzı bir alarmdan çok daha iyiydi ve uyumak imkânsızdı.

Muhtemelen müstehcen ve tatlı bir şey söylemek için ağzını açtı ama hemen kapattım. Halka açık bir yerdeydik ve müşteriler dinleme konusunda incelikli davranmaya bile çalışmıyordu.

Soph ve Piper da öyle.

Avucumu dişlerinin arasına almadan önce gülümsediğini hissettim.

"Ah. Pis dövüşüyorsun." Acımamış olmasına rağmen dramatik bir şekilde sallamak için elimi çektim.

"Ve sen bundan hoşlanıyorsun,"

diye karşılık verdi. Bu doğrudu.

Hoşuma gitti.

"Daha sonra Harlow'daki kızlar gününe gideceğim," dedim ona.

"Kulağa hoş geliyor, bebeğim." İşaret parmaklarını kemerimin halkalarına geçirdi ve sikiinin karnımda sertleştiğini hissedene kadar beni kendine çekti. "Bu Wicked'a sarhoş ve azgın bir şekilde geleceğin anlamına mı geliyor?"

"Belki," diye itiraf ettim.

"İşin bitince beni ara, gelip seni alırım." "Uber'le geleceğim."

"Ara beni." Başını kulağıma doğru eğdi. "Yoksa kıcıını masamın üzerine koyar, boşalmak üzere olana kadar seni yerim ve sonra dururum. Tekrar ve tekrar."

İçimden bir ürperti geçti ve bu hoş olmayan **b i r** ürperti değildi. Yine de cevabımı hemen değiştirdim. "Seni arayacağım."

"İşte benim iyi kızım."

Bir öpücükle daha fırından ıktı. Bana bir yığın mutlu yapışkan bırakarak.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Sıcak Noods ve Soğuk Gerçekler

Joss

KENDİNE NOT:

Bir köpek al.

Kendime bir not daha:

Deniz kenarında, köpeğiniz için bolca yeri olan bir ev alın.

İlk gelen ben olduğum için mi yoksa tuzlu atıştırma ile geldığım için mi emin değildim ama her ne sebeple olursa olsun Harlow'un iki köpeği yeni en iyi arkadaşları olduğuma karar vermişti. Beni her yerde takip ettiler. Harlow ve Kase'ye mutfakta yardım etmeye çalıştığımda, köpeklerin ve benim yoluma çıktıkları hemen anlaşıldı, bu yüzden onları dışarı çektim.

Su kenarındaki çılgın evin arka güvertesinde durmuş, kocaman bir köpek olan Chewy'yi sevdim. Küçük olan Boba ise sanki dış dünyayı ilk kez görüyormuş gibi kumların üzerinde koşuyordu.

Hayran kaldığım için onu suçladığımdan değil. O eve daha önce de gitmiştim ama yine de güzelliği beni etkilemişti.

Romantik Kase, bir aile hayali kurmuştu. Zaten kendi ailesini kurmuştu ama kızıl saçlı güzeliyle evlendiğinde hayali gerçeğe dönüşecekti.

Kendi romantik kötü adamım olmasaydı kıskanırdım.

Bütün öğleden sonra bana iğrenç şeyler mesaj atan biri. Onu aramayı kabul etmeme rağmen, yine de benimle dalga geçmeye karar vermişti.

Cinsel içerikli mesajlaşma becerilerim de en az belalı becerilerim kadar geliştiği için ateşe ateşle karşılık vermekten mutluydum.

Ayrıca artık bir kural olmaktan çıkmış olan Wicked'da seks yapmama kuralımı bozmak için saatleri geri saymaktan da mutluydum.

Rüzgâr hızlandı ve Boba kapıya doğru tırıs giderek içeri girmeye hazır olduğunu işaret etti. Chewy bana yaslandı, ben içeri girene kadar kıpırdamadı.

Yaptım.

Lars beni a l d ı ğ ı n d a , hafif bir köpek kaçırmaya yardım edecek mi merak ediyorum.

Tam Harlow ayakkabılarını giyerken çocukları içeri aldım. "Ben de seni almaya geliyordum." Bana bir margarita uzattı.

Ve kırmızı plastik bardakta servis edilen hazır karışımlardan değil.

Mutfak adasında gerçek anlamda bir margarita makinesi, uygun bardaklar, ağız için tuz ve şeker, çeşitli aromalı şuruplar, karıştırılmış meyveler ve bir şişe tekila duruyordu. Cips, sebze, sos ve diğer atıştırmalıklardan oluşan kaseler ve tabaklardan bahsetmiyorum bile.

Ben de Mary Lennon'ın buluşmalar için elinden geleni yaptığını sanıyordum.

"Jake ve Piper az önce geldiler." Kase Harlow'u sıkıca kendine çekti. "İyi misin, ipo?"

"Mükemmel. Teşekkürler, bebeğim."

"Bu gece sarhoş lani amcığıyla bana borcunu ödeyebilirsin."

Harlow'un yüzü saçları kadar kızardı ve ben hiçbir şey duymamış gibi davranarak arkamı döndüm.

"Sen en kötüsüsün," diye tısladı

Harlow. "Buna bayılıyorsun."

Hoşnutsuz bir homurtu çıkardı. "Sen ve egon gitseniz iyi edersiniz... Koca kafanız Jake'in arabasına bile sığabilir."

"Benim büyük-" Sözleri kesildi ama kadının eli ağzını kapattığı için değil. Ona baktım ve kendi ağzıyla onu susturduğunu gördüm.

Bunu neden düşünemedim?

Piper kapıyı çalmadan içeri girince birbirlerinden ayrıldılar. Piper'ın elleri cüzdanı dışında boş kalırken, huysuz kocası çantaları taşıyarak onu takip etti.

Tanrım, buna bayıldım.

Tüm bunları ve daha fazlasını taşıyabilecek kapasitede olması, bunu yapmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Omuz silkerek omzunu kaldırdı. "Biraz aşırıya kaçtım." Jake, "Sweets, benim biraz zorba olmam gibi bu da biraz abartılı," dedi,

Her iki durumdan da hiç üzgün görünmüyordu.

Gözlerini devirdi. "Her neyse."

Piper'ı kollarına almadan önce çantaları kanepenin üzerine bıraktı. Gözlerimi kaçırmadım.

Onlar vedalaşırken ben mutfağa gittim.

Adamlar gittikten ve PDA sahili temizlendikten sonra geri döndüm. "Ray geliyor mu?"

"Hayır, bütün akşam randevuları yüzünden dükkânında mahsur kaldı."

Lanet olsun. Dövmelerin ilham verici resimlerini saklamıştım ve onunla bunlar hakkında konuşmak için sabırsızlanıyordum.

"Bir avuç işkolik," diye alay ettim, sanki üç işte çalışmıyormuşum gibi. Henüz içmediğim için Harlow'un bana verdiği bardağı Piper'a uzattım.

O da hemen geri verdi. "Henüz değil." "Tamam..." Ben çizdim.

Açıklayamadan kapı çalındı. Harlow kapıyı açtı ve nefesi kesildi. "Bayıldım buna."

Sophie içeri girdi, saçları salondan yeni çıkmış gibi kabarıktı.

Koyu renk saçları. Açık rengin yerini, tenini ve yüz hatlarını tamamlayan güzel ve zengin bir kahverengi almıştı.

"Oh, Tanrıya şükür." Soph şişelenmiş su ve birkaç poşet taşıdı. "Çok dramatik olur diye endişelenmiştim."

Harika görüldüğünden emin olmak için birbirimizle konuştuk.

Harlow, Sophie'nin yükünün bir kısmını aldı ve zaten etkileyici olan yayılmaya güzelliklerini eklemek için onu mutfığa yönlendirdi.

Ortalık sakinleşince eğildim ve sesimi çıkarmadım. "Hangi erkek esmerleri tercih eder?"

Piper'ın kaşları alnının yarısına kadar kalktı. "Bunu düşünmemiştim bile. Anahtar açık. Rhys bir kadının... *huyu* konusunda titizdir ama görünüşü konusunda değil." Başını eğdi, heyecandan neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu. "Bu konuda hıyar falan değil ama Xavier'i sadece esmerlerle gördüm."

Xavier'i Sophie ile
görebiliyordum. *Kesinlikle*
görebiliyordum.

Ona gülümseme şekli çok tatlıydı.

Xavier ateşli, çalışkan ve tekrar etmekte fayda var, ateşliydi. Bir keresinde fırında yardım ederken bana *anne* demişti. Zaten Lars'a aşık olmasaydım, patlayabilirdim.

Kase kadar dışa dönük değildi ama Key kadar da sessiz değildi. İyi bir eşleşme olabilirlerdi.

"Sadece çöpçatanlık yardımımı istemesine ihtiyacım var," diye fısıldadı Piper, benden çok kendi kendine.

Kızlar Günü'nün yeni bir misyonu var.

Soph başını sallayarak geri geldi. Başparmağını omzuna atana kadar bizi duyduğundan endişelenmiştim. "Sakin bir gün olacağını söylediğini sanıyordum. Bu sakın *değil*."

"Öyle olacak." Piper, Jake'in kanepenin üzerine bıraktığı çantalardan birini aldı ve salladı. "Yüz maskelerim var."

Poşetleri sehpanın üzerine indirdiğinde gerçekten de yüz maskeleri vardı. Ayrıca yüz fırçaları, siyah nokta bantları, serumlar ve güzellik reyonunun yarısı da vardı.

"Tamam, aşırıya kaçtığın konusunda Jake'e katılıyorum," diye yarı şaka yaptım. "Öz bakım cumartesi, bebeğim," diye karşılık verdi gülümseyerek. çantasını kaptı. "Ayrıca, bunları da getirdim."

Onu ters çevirerek bir düzine kadar gebelik testini kanepenin üzerine bıraktı.

Birden iki şey anlam kazandı.

Nişan yemeğinde neden içki içmediğini ve ona uzattığım margaritayı neden reddettiğini.

Ve neden Sophie'yi davet etmekte tereddüt etmiş olabileceğini.

Soph ne kadar harika olsa da, Voodoo'da Piper'a yaptığı yorumlar canını yakmış olabilir. İyi niyetliydi ve cesaretlendirici olduğunu düşünmüştü. Söylediği gibi, pek arkadaşı yoktu. Çok korunaklı büyümüştü. Sadece ona nasıl çalıştığını göstermemiz gerekiyordu. Onu kabuğundan çıkarmak değil, çünkü içine kapanık olmanın yanlış bir tarafı yoktu.

Ama belki kafasını biraz daha dışarı çıkaracak kadar rahatlayabilirdi.

Eğer bu onun sessizliğinden hoşlanan bir alfa belalı bulmasına yol açarsa, bunun ne kadar işe yaradığını deneyimlerimden biliyordum.

Ya da belki de her şeyi çok fazla yorumluyordum. Bu da mümkündü.

Hepimizin gözleri Piper'a çevrildi ve o da omzunu kaldırdı. "Geç kaldım. Eğer iyi bir haberse, harika olur diye düşündüm. Eğer kötüyse, o zaman margaritalarım ve kızlarım var."

"Henüz doğurganlık doktorunu görmedin, değil mi?" Bir şeyleri kaçırdığımdan endişelenerek sordum.

"Hayır, adet dönemim başladığında aramam gerekiyor ki teste gidebileyim."

Harlow testlerden birini aldı ve ters çevirdi. "Hamile değilsen tabii."

"Hamile olmadığım sürece," diye onayladı Piper, yığına bakarken yüzünde dizginlenemeyen bir özlem vardı.

Soph, "Git test et," diyerek ona bir tane uzattı.

"Daha sonra. Henüz hazır değilim."

Konuşurken atıştırmalıklardan atıştırdık, kutular odadaki bir fil gibi kanepenin üzerinde duruyordu. Bu beni çıldırtıyordu, midem beklenti ve sinirle çalkalanıyordu. Ve aklını kaçıran tek kişi ben değildim.

Harlow aniden öne doğru oturdu ve dört kutu aldı. Her birimize birer tane attı, sonuncusunu kendine sakladı. "Hepimiz yapacağız."

Rahatlama Piper'ın kaslarını gevşetti, ta ki güneşte bırakılmış krem şanti gibi eriyip yere düşeceğinden endişelenene kadar. Duygularını maskeleydi ve inatla çenesini kaldırdı, sesi isteksizdi. "Tamam ama bana borçlusun."

"Akşam yemeği için Kung Pao tavuğu. Anladım."

"Ve bu sefer tüm lo mein'i buzdolabına koyma," diye ekledi Piper, sert bir müzakereci olarak.

"Kim buzdolabına erişte koyar ki?" Soph alaycı bir tavırla fısıldadı, ben de omuz silktim.

"Peki," diye kabul etti Harlow.

Piper sönmeden önce başını salladı. "Ama önce sen gitmelisin."

"Tamam." Harlow mutfağın yanındaki banyoya yöneldi.

Piper, Soph'dan bana bakmadan önce, "Bana hâlâ tavuk ve sıcak noodles borcun var," diye seslendi. "Teknik olarak senin patronun olduğumdan ve burada bazı bariz İK ihlalleri olduğundan eminim, aslında bunu yapmak zorunda değilsin." "Eğlenceyi kaçırmak istemiyorum." O yanlış bir fikre kapılmadan önce, "Sekiz yıldır doğum kontrol hapi kullanıyorum ve hiç bu yüzden aslında heyecan verici olmayacak."

Soph elindeki kutuya baktı. "*Hâlâ tekli* yazıyorum, yani negatif olacak." Başını kaldırarak sıkıca gülümsedi. "Ama testi boşa harcamak senin için sorun değilse, benim için de sorun değil."

Piper irkildi, suçluluk duygusu zaten hissedilir olan sinirlerine karıştı. "Gerçekten sorun değil. Bunu yapan tek kişi olmak istemedim ama Harlow'un-"

"Ben neyim?" Harlow geri döndüğünde sordu.

Soph yerinden fırlayıp aceleyle banyoya girmeden önce kimsenin bir şey söylemesine fırsat kalmadı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye fısıldadı Piper. "Eğer bırakmazsa, bu bir mucize olacak. Çok fazla olabildiğimi biliyorum. Mesela sapığım ve çok fazla küfrediyorum, aşırı arkadaş canlısıyım ve hiç profesyonel değilim."

"Sizin için çalışmayı sevmemin tüm nedenleri," diye dürüstçe ona güvence verdim.

"Ama Soph'un aynı şeyi hissettiğini sanmıyorum. O burada Xavier'e aşık ve ben onun bekarlığını yüzüne vuruyorum. Ne kadar *üzgün* görüldüğünü gördün mü?"

"Bekle." Harlow, kimin esmerleri tercih ettiğine dair konuşmamızı ve Soph'un hamilelik testine verdiği tepkiyi kaçırdığı için yüz sayfa gerideydi. "Xavier'e mi aşık?"

"Düşünüyoruz," diye açıklık getirdim.

Başını eğerek düşünceli bir ifade takındıktan sonra başını salladı. "İyi bir eşleşme olurdu."

"Katılıyorum," dedi Piper. "İşte bu yüzden duygularını itiraf etmesine ve yardım istemesine ihtiyacım var. Aksi takdirde çöpçatanlık konusunda elim kolum bağlı." Yine kaşlarını çatı. "Ama tüm bunlardan önce, pes *etmemesine* ihtiyacım var."

Sophie döndüğünde arkamıza yaslandık ve rahatlamaya çalıştık.

"Ben kalktım." Paketi banyoya taşıdım ve durakladım.

Başlangıçta testi sadece su altında yapmayı planlamıştım, ancak kendimi odaya kapattığımda, heyecanlı yoldaşlık duygusu beni etkiledi. Negatif çıkacağını biliyordum, farklı bir şey beklemiyordum.

Ama rol yapmak eğlenceliydi.

Ya da belki potansiyel geleceğimi hayal ediyorum.

Talimatları okuduktan sonra testi kullandım, kapağını taktım ve diğerlerinin yanına dikkatlice yerleştirdikten sonra onların yaptığı gibi bir parça mendille kapattım. Harlow'un testine bakmayı çok istiyordum ama bu isteğime karşı koydum.

Zar zor.

Ellerimi yıkadıktan sonra oturma odasına döndüm ve dramatik bir şekilde kolumu Piper'a uzattım. "Sonuncu ama en az değil."

Gergin bir gülümsemeyle neredeyse koşarak banyoya girdi.

Bir süre sessizce oturduk. Ve o anda Harlow kıpırdandı, öne eğildi, arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve arkadaşı için endişelendiğini gösteren milyonlarca başka kıpırdanma daha yaptı.

Vazgeçerek ayağa kalktı. "Her ihtimale karşı ona margarita hazırlayayım."

"İyi fikir." Hâlâ dokunulmamış fincanımı aldım ve tazelemek için peşinden gittim.

Yukarı.

Piper işini bitirdiğinde, telefonuna bir zamanlayıcı kurdu. Saniyelerin yavaşça ilerleyişini izlemiyormuş gibi yapmaya çalıştık ama konuşmamız kesik kesikti.

Alarm bir yüzyıl sonra çaldığında, Piper alarmı susturdu. Hareket etmedi. Nefes aldığından bile emin değildim.

Bir dakika sonra Harlow, "Bakmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır, yapacağım." Derin bir nefes aldı ve bir anlığına içeri girdi. Geri döndüğünde, margaritayı kapıp birkaç yudum almadan önce bile ağzında kıvrılan hüzünlü gülümseme her şeyi anlatıyordu.

Bir kolumu Piper'a doladım. "Bir planın ve bir doğurganlık doktoru tavsiyen var. Bu büyük bir ilerleme çünkü bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ettin ve bunu ciddiye aldın. Ne olursa olsun, bunu başaracaksın."

Başını omzuma yasladı. "Teşekkür ederim. Bu tam da duymak istediğim şeydi."

Piper'ın başının üzerinden bakışlarımı karşılayan Harlow başını eğdi ve muhtemelen hatırlatıcıyı temizlemek için banyoya doğru sıvıştı.

Omurgasında çelik ve gözlerinde yenilenmiş mutluluk, Piper tamamen ayağa kalktı. "İstediğim haber bu değildi. Ama dediğim gibi, en azından marglarım ve kızlarım var." İçkisini kaldırdı. "Planlara."

Benimkini onunkiyle tokuşturdum. "Planlara."

"Bekle!" Harlow acelesinden neredeyse kayarak yere düşüyordu. "Kim testini üçüncü noktaya koydu?"

"Ben," diye başladım, sonra onun çılgın heyecanına kapıldım. Nefesim ciğerlerimde dondu. Kalbim sanki kaburgalarım bir ksilofonmuş gibi çarpmaya başladı. Midem dönüp dururken okyanusta yelken açmış olabiliirdi.

Ama yüz ifadesini doğru okumamın imkânı yoktu. Hayır.

Mümkün değil.

Olamazdım.

Harlow testi çevirerek iki pembe çizgi gösterdi. İki tane.

Bir tane

bile yok.

İki.

O kadar karanlıktı ki, onları uzaydan bile görebiliyordum.

Diğer her şey, tüm konuşmalar, sorular ve etrafımdakiler kaybolup gitti.

Sadece ben, iki çizgi ve bir rüyanın sisi vardı.

Kabus mu?

Harlow omzuma sert bir el koyup beni bir tabureye ittiğinde dünya tekrar yerine oturdu. "Joss, bebeğim, otur."

İçkime uzandım ama biri elimden kaptı. Oh. Doğru ya. Alkol alamazdım. Çünkü hamileydim.

Hamile.

Milyonlarca düşünce kafamı doldurdu, bir tanesini bile ayıramayıncaya kadar koşuşturup durdular. Beyaz bir gürültü gibiydi. Statik.

Kaos.

Sonunda diğerlerini bastırmak için ortaya çıkana kadar.

"Bu imkânsız." Çılgın gözlerim Harlow'a ve elindeki teste kaydı. "Ben hiç hap kaçırmadım. Plasebo haftamı bile aldım."

"Sen benden çok daha iyi bir yetişkinsin," dedi Harlow. "Plasebo haftasını atlayıp durdum ve sonra yeni bir pakete başlamayı unuttum. Bu yüzden RİA taktırdım. Hiç düşünmek zorunda kalmadığım için daha kolay."

Zaten *her şeyi berbat etmemiş* olsaydım iyi bir tavsiyeydi.

"Hiç geç kaldığın oldu mu?" diye sordu.

Kendimi Lars'a fazla kaptırdığım birkaç zamanı düşündükçe içimden utanç akıyordu. Alarmım çalardı, ama sonra dikkatimi dağıtmak için ellerini, ağzını, pis sözlerini ya da üçünün bir kombinasyonunu kullanırdı. Yine de hapları almıştım ama daha sonraya bırakmıştım.

Çok sonra.

Doz zamanımı akşam yemeğinden sabaha ayarlamayı planlamıştım ama bu tam bir süreçti. Bir türlü fırsat bulamadım.

"Bu hâlâ imkânsız," dedim. "Hasta hissetmiyorum. Aşerme yok. Hiçbir şey."

"Son zamanlarda çok esniyorsun," dedi Piper.

Lanet olası ben. Yorgunluktan bittiğimi biliyordum ama esnemelerimde gözle görülür bir artış olduğunu bilmiyordum. "Bunu Lars'la gece geç saatlere kadar çalışmama bağladım."

Tanrı

m.

Lars.

"Benden nefret edecek," diye fısıldadım. Bu düşünce kalbimi kırdı. Paramparça.

Umutsuzluğum Piper'ın kahkahasıyla bölündü.

Tanrı

m.

Piper.

Daha önce kötü bir arkadaş olduğunu düşündüğünde söylediği gibi...

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

İşte oradaydı, bebek istiyordu. Bense bebek istemediğim için çılgına dönmüştüm.

Tamam, bu doğru değildi. Korkuyordum, evet. Ama bundan çok daha fazlası vardı. Bunu düşünmeme izin veremezdim.

Arkadaşıma bakarken, öfkeye hazırlandım. Kızgınlık. Kalp ağrısı. Yaşamak için her türlü hakka sahip olduğu çok geçerli duygulardan herhangi biri.

Ama kahkahası acı ya da sert değildi. Gerçektir. Ve bana yönelikti.

Bana gülüyordu.

"Kızım, eğer böyle düşünüyorsan, dikkatini vermiyorsun demektir. O adamın sana nasıl baktığını gördün mü? Doğum kontrol haplarını şeker haplarıyla değiştirirse hiç şaşımam. Ya da PEZ, çünkü bu konuda ince davranacağından şüpheliyim."

"Ona prezervatif kullanmamasını söyleyen bendim," diye paylaştım. "Tamam, peki? Tartıştı mı?"

Onun çok seksi tepkisini hatırladım. "Ah, hayır."

"Aynen öyle."

"Ama yine de onu tuzağa düşürdüğümü düşünebilir."

Piper bunu duymak istemedi. "Saçmalık. O adam seni tuzağa düşürmek istiyor. Kendini onun olarak etiketlemek için kışına onun adını dövme yaptırabilseydi, yaptırırdı. İkinizin birlikte bir bebeği mi olacak? Mutluluktan ölecek."

Olabilir.

Belki de değildir.

Beni istediğini biliyordum. Beni sevdiğini. Kendi kendine ilan ettiği saplantısı bunu açıkça ortaya koyuyordu. Ama evlilik ya da çocuklar hakkında hiç konuşmamıştık. Tek bildiğim, ikisini de istemediğiydi.

Kahretsin. Bu muhtemelen insanların ilişkilerinin başlangıcında konuştukları türden bir şey.

Harlow ayaklarımın dibindeki köpekleri işaret etti. "Bu, çocukların seni neden kraliçe seçtiklerini açıklıyor. Hayvanların bu tür şeyler için bir içgüdüğü yok mu?"

Piper, "Bunun kedi ve ölüm olduğunu sanıyordum," dedi.

Harlow bir el salladı. "Kediler pisliktir, tabii ki ölümü hissederler. Köpekler melektir."

"Bekle, bekle, bekle. Testin doğru olduğundan emin miyiz?" Sophie kutulardan birinden talimatları çıkardı ve SSS bölümüne geçti. "Yanlış pozitifler bir şey değil mi?"

Harlow ve Piper olayların şaşırtıcı bir şekilde gelişmesi karşısında sevinçlerini gizlemeye çalışmazken, Sophie benim paniğimi paylaşıyor gibiydi. Bu neredeyse komikti.

Diğer ikisinden daha büyüktük ama yine de korkan bizdik.

"Jake ile ilişkimin başlarında bir tane vardı," diye paylaştı Piper, farkında olmadığım bir şeyi. "Ama çizgi zaman sınırından sonra ortaya çıktı ve silikti. Bu ise zaman dilimi içinde ve *karanlıktı*."

"Evet, ama yine de yanlış olabilir. Kötü bir parti. Kendini fazla kaptırmadan önce iki kez kontrol etmeli." Soph endişeli bakışlarını aramızda gezdirdi. "Öyle değil mi?"

"Haklı," diye itiraf etti Harlow, gözle görülür bir şekilde neşesini bastırmaya çalışarak. Sophie'nin getirdiği su şişelerinden birini alıp bana uzattı. "İçmeye başla ki işeyebilesin."

Piper, "En azından hidrasyon Cumartesi günü kişisel bakıma uyuyor," diye ekledi. "Şimdi sadece bir yüz maskesine ihtiyacın var."

Oturma odasına gittiğimizde Sophie yakınımaya oturdu. Zaten ham olan sinirlerime ateş topu gibi düşebilecek iyi niyetli yorumlara hazırlandım ama hiçbiri olmadı.

Beni izlerken yüzünde endişe vardı. Benim için endişeliydi.

İyi olduğumdan emin olmak için.

Güven veren gülümsemeler ve yüz maskelerinin ilk tur seçimi.

İhtiyacım olan dikkat dağınıklığını sağlamak için okul, ailem ve diğer rastgele konular hakkında sorular sordu. Harlow ve Piper da hemen katıldılar. Üçünün arasında kendimi neredeyse sakın hissediyordum.

Neredeyse.

Bir süre sonra, yüzüm en yumuşak şeftali gibi hissettiğinde ve daha da iyi koktuğunda, Piper'ın yanına gidip "Özür dilerim" diye fısıldadım.

Geri çekilerek bana beş baş büyümüşüm gibi baktı. "Neden?"

"Çünkü sen... ve sonra ben..."

Gözlerini devirdi ama bunu sıcak bir gülümsemeyle yaptı. "Üzgün değilim. Ben de hamile olmayı ister miydim? Tabii ki isterdim. Ama ben *de*. Ayrıca. Seninle birlikte, senin yerine değil. Arada büyük bir fark var, değil mi?"

Başımı salladım ve gülümsemesine karşılık verdim. "Sonunda Jake gibi konuştun.

Bence kocanızla çok fazla vakit geçiriyorsunuz." "Öyle bir şey yok."

Midemdeki kurşun yumağı -bir zigotla aynı alanı paylaşıyor olabilir de olmayabilir de- onun verdiği güvenceyle hafifledi. Hâlâ yemek yememe izin vermiyordu ve kendimi almaya zorladığım her su yudumunda çalkalanıyordu. Ama en azından Harlow'un köpeğinin üzerine kusmak üzere değildim.

Beklemeye daha fazla dayanamayınca kanepeden bir kutu daha aldım ve banyoya gittim. Bu sefer, düşüncelerimi renklendiren uzak hayallerle dalgın bir şekilde plastik çubuğu yere bırakmadım.

Ona baktım.

Bu bana bir karar vermek için yazı tura atmayı hatırlattı. Yazı ya da tura gelmeden paranın havada asılı kaldığı o milisaniye içinde her zaman bir netlik anı olurdu. İçimde bir sızı ya da göğsümde bir şişlik bana gerçekten ne istediğimi söylüyordu.

Nem vitrin boyunca ilerlerken, metaforik madeni paranın hangi yöne düşmesini istediğimi iliklerime kadar biliyordum.

Çünkü içimi dolduran şey dehşet değildi. Korku değildi. Endişe değildi.

Umuttu.

İkinci bir hat görmeyi
umuyordum. Ve saniyeler
içinde gördüm.

Ben

hamileyim.

*Şimdi ne
olacak?*

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Yer Kontrol'den Binbaşı Ick Joss'a

OLAMAZ.

*Hayır, bekle, bundan daha
kötüsü. Oh lanet olası
taşaklar.*

Verandamda dururken, araba yolundan aşağı baktığımda arabamın önünü kesen bir bisiklet gördüm. Tanıdık bir bisiklete tanıdık bir adam eşlik ediyordu.

Kızgın bir adam.

Lars Harley'e yaslanırken kollarını kavuşturmuş, uzattığı bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı. Arabayı çektiğini duymamıştım, bu da duşta olduğum anlamına geliyordu.

Bir gece önce onunla yüzleşemeyeceğimi bildiğim için Lars'a kendimi iyi hissetmediğimi ve eve ayık döneceğimi mesajla bildirmiştim. Yatağıma tırmanıp beni şefkatle kendine çektiğinde uyuyormuş gibi yaptım.

Sabah aşağıya indiğimde çorba, simit, mide ilaçları, kendi markam olan tamponlar ve çikolata bulduğumda yalan söylemekten duyduğum suçluluk katlanarak artmıştı.

Mide rahatsızlığı mı yoksa regl mi olduğunu bilmiyordu ama benim düşünceli adamım kendini garantiye almak istemişti.

Neyse ki tamponların son kullanma tarihi kısa değildi çünkü bir süre lavabomun altında duracaklardı. Kırk hafta kadar.

Zulayla birlikte, evden çıkmadan önce aramam için kesin emirler içeren bir not bırakmıştı. Mesajla tekrarladığı emirler.

Görmezden gelme sürecinde olduğum emirler.

Dürüst olmak gerekirse, Pazar yemeğine gitmeyi planlamamıştım. Evde oturup televizyon izlemek ve dinlenmek istiyordum.

Kulağa her ne kadar mükemmel gelse de, bunda bir kusur vardı. Ben.

Kusur bendim.

Düşüncelerimle baş başa kalmak beni çıldırtmaya yetiyordu. Hamilelik hakkında düşünmeyi bile reddederken, hamilelikle ilgili her şeyi araştırmaya başlamıştım. Doğum kontrolünün yan etkileri, testlerin doğruluğu, belirtiler, doğum tarihleri. Bir şekilde hayatım boyunca iz bırakacak bir ebeveynlik mesaj panosuna girdikten sonra, ailemin dikkatini dağıtmanın hoş bir şey olduğuna karar verdim.

Sadece bu kararımı Lars'la paylaşmamıştım. Ondan kaçtığım için değil.

Ben sadece... Tamam, ondan kaçıyordum.

İyi bir nedeni vardı. Duygularımı kontrol edebilmek için zamana ve alana ihtiyacım vardı.

Lars'ın Wicked'da çok meşgul olacağını ve fark etmeyeceğini düşünmüştüm. Yanlış düşünmüşüm.

Avcı gözlüklerini indirdi, parmağını bana doğru uzatırken bile yoğun bakışları beni olduğum yerde dondurdu.

Bir an için içeri kaçmayı düşündüm.

O da biliyor olmalıydı, çünkü "Aklından bile geçirme, hotcakes" diye gürledi.

"Yoksa ne olur?" Meydan okudum.

"Yoksa seni kovalarım. İçeride. Şehir boyunca. Tüm lanet dünyanın etrafında." Gözlüğünü kafasına geçirdi, böylece bakışlarının korkutucu etkisini tam olarak görebildim. "Şimdi o güzel kışını buraya getir."

Sırf beni kovalamasının heyecanı için kaçmak istedim.

Ama kusmaya, bayılmaya ya da her ikisine de tehlikeli bir şekilde yakın olduğumda değil. Çünkü Lars kızgındı ve bu mesaj atmamamla ilgili değildi. Bu bir gözetleme ve ters bakış gerektirmezdi.

Başka bir şey vardı. Dedikoducu adamlardan birinin paylaşmış olabileceği bir şey. Tekrar eden sinir bozucu bir şarkı gibi kafamın içinde dönüp duruyordu.

O biliyor.

O biliyor.

Biliyor.

Cesaretimi toplayarak merdivenlerden koşarak ona doğru indim. "IPA komşum kapının çalınmasına kızdıysa, kışma bağırdığı için bana daha da sert bir mektup yazacak."

"Keşke o orospu çocuğu yapsa," diye bağırdı, bakışlarını başımın üzerine dikerek.

Onu susturmaya çalışmadım çünkü endişelenmem gereken kendi kığım vardı. Ayrıca komşum bunu hak etmişti. Bunun yerine ona tatlı tatlı gülümsedim. "Ne var ne yok?"

Bakışları ağızıma kaydı. "Bu sefer işe yaramayacak."

Lanet olsun.

Ama yüksek sesle söylediğim şey, "Ne işe yaramayacak?" oldu.

Sert sesi her zamankinden daha da çakıllıydı. "Benimle konuşmanı bekledim."

Lanet olsun.

"Açıklamak için."

Hayır, hayır, hayır, hayır.

"Size zaman verdim," diye devam etti.

Daha bir gün bile olmadı.

"Sabrım tükendi."

Bir gün bile değil!

"Bana neden ailenle tanışmamı istemediğini söyle," diye sordu.

Bayılabılırdım. Yere yığılmamak için gömleğini tutmak zorunda kaldım.

"Bu yüzden mi kızgınsın?" Ağzımdan kaçırdım.

Tabii ki Lars, Lars olduğu için söylediklerimi ve sözlerimden bal gibi damlayan rahatlamayı anladı. Gözleri kısıldı. "Başka ne olabilir ki?"

"Hiçbir şey." Ellerimi onu hipnotize edecekmiş ya da dikkatini dağıtmak için duman ve parıltı çıkaracakmış gibi salladım. "Sadece seni neyin bu kadar heyecanlandırdığından emin olamadım."

"Hiçbir şey giymediğimi biliyorsun," diye gürledi ve tamamen farklı bir nedenle gömleğini kavramamı sağladı. "Bana nedenini söyle."

"Pazar günleri çalışıyorsun ve-"

"Tekrar dene. Tek yapman gerekenin sormak olduğunu biliyorsun. Hayır. Bunu yapmana bile gerek yok. Pazar saatlerimi zaten azalttım. Sana her zaman tüm günü veremiyorum ama büyük bir kısmını veriyorum."

Tartışmak için ağızımı açtım ama o haklıydı.

Bana her zaman zaman ayırırdı.

"Yapmanı istemediğimden değil," diye başladım ama saçmalıklarına ben bile inanmıyordum.

"Siktir," diye fısıldadı Lars. Gizli bir acı yüz ifadesini gerginleştirdi ve çenesini sıktı. "Utaniyorsun."

"Bebeğim, hayır." Kendimi onun geri çekilmesine hazırladım. Beni dinlemeyi reddetmesine. Ama o Lars'tı, Peter değil. Oyun oynamazdı. İletişim kurardık.

Zehirli değildik.

Biraz işlevsiz, tabii. Bağımlı mı? Belki de. Ama iyi türden.

Bana her zaman gösterdiği açık sözlülüğü ona da borçluydum. "Senden asla utanmam. Ben *onlardan* utanıyorum. Benim ailem deli."

"Kimin değil?"

"Hayır, anlamıyorsunuz. Onlar klişeleşmiş, tutucu banliyö ailesi. Meraklı. Pasif-agresif. Annemin tuhaflıkları çok yorucu. Babam eski kafalı ve daha da yorucu. Kız kardeşlerim sınırdan şirret olabiliyor. Yani, biri olabiliyor. Diğer sadece şirretlikte sınır tanımıyor." Gömleğini sıkıca kavradım ve gözlerimin içindeki dürüstlüğü görmesini umarak gözleriyle buluşmak için geriye yaslandım. Çünkü ondan utandığımı düşünmesindense tüm zayıflıklarımı ve kusurlarımı bilmesini tercih ederdim. "Sen hayatımda sahip olduğum en iyi şeysin. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi şey. Sorgulayıcı sorularla, boktan tavırlarla ve kargaşayla içeri dalmadan önce mutluluk baloncuğumuzu bencilce korumak istedim." "Ama senin var olduğunu biliyorlar. Bir erkek arkadaşım olduğunu biliyorlar."

Peter'ın nezaketini bildikleri gerçeğini atladım çünkü bunun bir önemi yoktu.

"Mutluluk balonumuz' mu?" Lars papağan gibi tekrarladı, elleri

Boynumun

kenarları.

"Evet."

Başparmağıyla çenemi tutarak uzun bir süre beni inceledikten sonra başını salladı. "Tamam, sıcak kek. Sen hazır olana kadar bekleyeceğiz." Konuşmama fırsat vermeden yüzünü benimkine yaklaştırdı. Görebildiğim tek şey o olana kadar. "Ama bil diye söylüyorum, kimse mutluluk balonumuzu patlatamaz. Sorularla değil. Ne de kargaşayla. Beni kapıdan gerçek bıçaklarla kovalasalar bile. Çünkü o bizim bebeğim. Ve ben onu son nefesimi verene kadar koruyacağım."

Gözlerimi kapattım, bu aşkın üzerimden akıp gitmesine izin vermek için bir ana ihtiyacım vardı. Dilimin ucuna gelen kelimeleri boğmak için birkaç tanesine ihtiyacım vardı. Her ne kadar iletişim kurmaya devam etmek istesem de, araba yolumda dikilmek bunu yapmak için uygun bir yol değildi. Bu yüzden ağzımı kapalı tuttum ve "Beklemek istemiyorum." dedim.

Gerçek buydu. Ben sadece aileme vereceği tepkiden endişeleniyordum, onların ona vereceği tepkiden değil. Dövmelerini, yarı tehditkâr havasını ya da striptiz kulübü sahibi olmasını onaylamamaları umurumda bile değildi.

Sinirlenirler ve üstesinden gelirlerdi.

Aileler böyle yapar.

Ve belki bundan bir somun özür ekmeği daha çıkarabilirdim.

Ama artık korkup kaçmayacağını bildiğim için hazırdım. Ne olursa olsun hayatımda olacaktı. Hamilelik testi pozitif çıkmadan önce de böyle hissediyordum.

Lars'ın başparmakları çenemi okşadı. "Emin misin?"

"Sonrasında da beni seveceğine söz veriyor musun?"

"Beni durdurmaya çalış."

"Bisikletini alabilir miyiz?"

"Yara bandını böyle yırtıp atmak istiyorsan, evet." "O zaman eminim.

Alnımı, burnumu ve son olarak da ağzımı öpen Lars beni bıraktı ve yola çıkmadan önce hazırlanmama yardım etti.

Sürerken, gergin hissetmedim. Korku yoktu. Şüphe yoktu. Motosikletin arkasında olmanın kafamı rahatlatan bir yanı vardı. Lars'a yakın olmanın bana ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşündüren bir yanı vardı.

Hayatıma dinginlik getiren bir vahşilik. Ruhuma huzur.

Annemlerin evinin önüne geldiğimizde neredeyse tüm yeğenlerim verandada bekliyordu. En sevdikleri teyzeleri olarak övgüyü ben almak istedim ama muhtemelen tüm bu gürültüye neyin sebep olduğunu görmek istiyorlardı.

"Vay canına. Bad-A, Josie Teyze," diye seslendi Parker kaskımı çıkardığımda.

"Parker!" Nora kapı aralığından bağırdı.

"Küfür etmedim. A dedim. Bu bir harf. Harf söylediğim için ceza alamam."

"Çocuk avukat olacak," diye mırıldandı Lars kıkırdayarak, bir kolunu belime sararken.

"Umalım da öyle olsun. Güçlerini iyilik için mi yoksa kötülük için mi kullanacağından asla emin olamıyorum." Aşağıya baktığımda diğer kolunda bol miktarda buket ve birkaç şişe şarap olduğunu gördüm.

"Bu da nereden çıktı?" Ben sordum.

"Heybe."

"Çiçek ve şarap mı getirdin?" Kaşlarımı kaldırdım. "Biraz ukala. Seni davet etmemiş olsaydım ne yapacaktın?"

"Sana söylemiştim, hotcakes." Dudaklarını başımın yan tarafına b a s t ı r a r a k "Seni her yerde kovalarım" diye fısıldadı.

Şaka yaptığından ve gerçekten böyle bir şey yapmayacağından yüzde doksan emindim.

Tamam, yarı yarıyaydı.

Geri çekildi ve verandaya doğru yürümeye başladı.

Burada bir şey yok.

Şaşırmıştım. Nora'ya Dan, Ruth ve Benny'nin katılması merdivenlere ulaşana kadar sürdü. Oyundan çıkmışlardı.

En ufak bir alay ya da savunmaya geçmeden, "Bu benim erkek arkadaşım Lars," demeden önce aval aval bakan kalabalığı selamladım.

Ruth uzun ve garip bir andan sonra, "Bu senin erkek arkadaşın," diye tekrarlardı. Bu bir soru değildi ama yine de "Evet" diye cevap verdim.

Yaşadıkları şoku anlıyordum. Birincisi, Lars gerçekten gülünç derecede ateşliydi ve bazen benim de nutkum tutuluyordu. İkincisi, şimdiye kadar birlikte olduğum tek erkek Peter'dı. Beni haki pantolon ve polo giyen birinin yanında görmeye alışmışlardı. Lars'ın siyah kotu, siyah gömleği, deri ceket ve boktan pantolonuyla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Neyse ki kendilerini tanıtacak terbiyeyi buldular. Nora bile küçümseyici ya da yargılayıcı bir şey söylemedi. En azından yüksek sesle.

Annem dışarı çıkmadan bir saniye önce paravan kapı tıkırdadı. "Yani, biz sadece ısıtıyoruz..."

Lars'ı görünce cümlesi kesildi. Sonra kolunu bana doladığını görünce zaten kocaman olan gözleri daha da büyüdü.

"Selam anne," dedim sanki önemli bir şey yokmuş gibi. Sadece normal bir Pazar yemeği. "Bu benim erkek arkadaşım, Lars."

"Bayan Lennon." Lars şarabı ve çiçekleri uzattı, fazla üstüne gitmedi. Soğukkanlı davranıyordu. Ya da öyle olduğu ve oynamak zorunda olmadığı için havalı davranıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi otomatik olarak, hayal kırıklığına uğramış bir anne kaşını bana doğru çevirmeden önce birkaç kez göz kırptı.

Lanet olsun.

Dürüst olmak gerekirse, akşam biraz daha ilerleyebileceğimizi düşünmüştüm.

Ama Lars'a kızgın değildi. Benim kabalıma kızmıştı.

Sesi azarlayıcıydı. "Bana birini getireceğini söylememiştin. Yerim hazır değil. Çocuklardan birinin bodrumdan fazladan bir sandalye getirmesi gerekecek."

"Üzgünüm Bayan Lennon, benim hatam. Ona duracağımı söylemedim. Çıkmak üzereydi ve beni davet edecek kadar nazikti."

Düşüşü üstlendiği için Lars'a bir öpücük vermeyi aklıma not ettim. Geceyi geçirdikten sonra geri dönmeyip uğrayacağını söylediği için ona coşkulu bir oral seks yapmayı da aklıma not ettim.

Ve ayrıca ona sakso çekmek istediğim için.

Annemin herkese içeri girmelerini emrettiğini duymak için tam zamanında konuşmaya odaklandım.

Lars kalçamı tutarak onun ve benim adımlarımızı yavaşlattı. Diğerleriyle aramızda biraz boşluk kaldığında daha da yaklaştı. "Az önce kafan neredeydi, bebeğim?"

"Pantolonunun içinde," diye fısıldadım.

Bana sahte bir korku ifadesiyle baktı. "Ailenin önünde mi?"

"Her zaman" diye dürüstçe cevap verdiğimde sesimde hiç mizah yoktu.

"İşte benim iyi kızım."

Ben onun iyi kızıydım.

Ama ben onun akıllı kızı olmayabilirdim. Olsaydım, gardımı bir milimetre bile düşürmezdim.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdı babam aniden ve beni yerimden sıçrattı. Giriş holünün sonunda durmuş, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve bize doğru bakıyordu. "Çek ellerini kızımın üzerinden."

Ailemde yakınlaşmayı pek sevmezdik. Ruth ve Benny evliydi ve babam, Ruth onun yanağını öptüğünde hâlâ kaşlarını çatardı. Bununla birlikte, Lars'ın dokunuşu uygunsuz değildi. Boğazını tutmadı. Kıçını tutmadı. Eli kalçamda bile değildi.

Ama babamın yüzü benek benek kızarmıştı ve sanki beni Michelson'ların bahçesinde alenen seks yaparken yakalamış gibi gürlüyordu.

"Baba, bu-" diye başladım, "Bu lanet adamın kim olduğunu biliyorum. Sen biliyor musun?"

"Kim o?" Annem elini göğsüne doğru kaldırdı ve neredeyse çiçeklerle yüzüne vuracaktı. "Peter haklı mıydı?" Geri adım attı. "Tehlikeli biri mi?"

Lars'ın vücudu gerildi ama bakışlarım yüzüne yöneldiğinde boştu. Hatta yumuşaktı. Sadece Peter'ın ismine ve yaptığı imaya -özellikle özetimden çıkardığım bir imaya- verdiği tepkiyi hissettim.

"Daha da kötüsü," dedi babam. "Bu adamın *yetişkinlere* yönelik bir işletmesi var."

Yeğenim Jasper, "Annem yetişkinlere yönelik şeyleri sever," diye açıkladı. "Onları kilitli bir çekmecede saklıyor ve sadece yetişkinler için olduklarını söylüyor."

Gergin hesaplaşmanın ortasında bile herkesin dikkati Nora'ya yönelmişti.

"Çikolata!" diye haykırdığında yüzü neredeyse babamınki kadar kızarmıştı. Çikolatalarımı burada saklıyorum. Aksi takdirde hepsini yiyorlar ve paketlerini temizlemem için bana bırakıyorlar."

"Biliyordum," diye tısladı Parker, ihanet yüzünü buruşturarak.

"Baba," dedim, bizi konumuza geri döndürerek -her ne kadar Nora'ya yıllarca *bu* konuda bok atacak olsam da. "Bu nasıl suçlu olmaktan daha kötü olabilir?"

"Şey, bu... Bu... Bu iyi değil!"

"Kesinlikle kötü değil." Lars'ın adına içimi savunmacılık ve öfke doldurdu.

Rahatsız olduğundan değil. Umutsuzca içmek istediğim rom ve diyet kola kadar soğukkanlıydı. Kalçamı sıkması ve başparmağıyla okşaması beni sakinleştirmek içinmiş gibi görünüyordu.

İşe yaramıyordu.

Babamın Lars'a hakaret etmesine izin vermemek için ağzımı açtığımda aklıma bir düşünce geldi. Bilmek istemiyordum.

Gerçekten bilmek istemiyordum.

Ama kendimi "Ne tür bir işletmesi olduğunu nereden biliyorsun?" diye sormaktan alıkoyamadım.

Peter, Lars'ı otobüsün altına atmaya çalıştığında, kendini bu işe bulaştırmamaya dikkat etmişti. Babam çok tepkisel davranmıştı. O aynı önlemi almamıştı.

Sorum üzerine yüzündeki kızarıklık kayboldu.

Hemen ardından annemin kuşkulu bir suçlamayla yüzünü buruşturarak, "Ee, Noah? Nasıl?"

Ağır sessizlik uzun sürmedi ama sanki sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Sonunda sessizlik bozulduğunda konuşan babam değildi.

Lars'tı.

"Birbirimizi Boston'daki Küçük İşletme Sahipleri toplantılarında görmüştük," diye açıkladı bir adım öne çıkıp beni de bu felakete sürükleyerek. "Resmi olarak hiç tanışmadık ama." Serbest elini uzattı.

Babamın çenesi o kadar sıkıydı ki, dişlerinin ağzından kum gibi dökülmemesi bir mucizeydi. Alnındaki damarlar bile zonkluyordu.

uğursuzca. Yine de, yüzünde bir şey parıldamadan önce isteksizce salladı.

Herkesi el sıkışmalarına göre değerlendirirdi. Ona göre bu, bir insan hakkında çok şey anlatırdı.

Lars'ın elini hiç sıkmamıştım ama elini üzerimde hissetmiştim. Erkeksi.

Nasırlı.

Kendinden

emin.

Çok çalıştığını, onları sık sık kullandığını ve kirletmekten korkmadığını söyleyen türden.

Ya da Lars'ın durumunda, kanlı.

Onay işareti beni şaşırtmamıştı ama babamın tepkisinde başka bir şey vardı.

Ben daha parçaları birleştiremeden, o gitmiş ve huysuzluğuna geri dönmüştü. Normal mizacından daha kötüydü ama Lars'ı gördüğü zamankinden daha iyiydi.

İlerleme var.

"Yemeğin daha fazla soğumasına izin vermenin bir faydası yok," diye homurdandı sonunda. "Bunu özel olarak tartışmayı bitireceğiz."

"Tartışacak bir şey yok." Mutfığa girdim ve Lars'ı uzak köşeye çektim çünkü gerçekten de konuşacak bir şeyim vardı. "Gerçekten SBOOB üyesi misin?"

"O lanet ismi değiştirmeliler."

"Boston-hiphen-Küçük İşletme Sahipleri olarak değiştirselerdi, meme olurdu," diye belirttim.

"Bunun arkasında durabilirim."

Ona sırtarak bakarken aklım başımdan gitti ama onu rahat bırakmadım. "Soruma cevap vermedin."

"Hayır, hotcakes, değilim."

"O zaman nasıl..." Midem çalkalandı ve büyük bir iğrenme dalgasını temizlemek için başımı salladım. "Ne var biliyor musun? Boş ver. Bilmek istemiyorum."

"Muhtemelen iyi bir fikir," diye mırıldanarak midemin tekrar bulanmasına neden oldu.

Anlam veremediğim ifade buydu.

Lars'a SBOOB sonrası göğüs ziyaretini örtbas ettiği için minnettarız. Ew.

Nasıl oldu da kimse beyin ağartıcıyı icat etmedi?

Masayı kurarken daha garip, daha resmi ama daha az gürültülü ve kaotik değildi. Ne zaman elime bir şey alsam, Lars onu elimden alıyor ve benim için taşıyordu.

Zaten düşünceli bir davranıştı ama annem, Nora ve Ruth'la birlikte kazandığı brownie puanlarını görünce daha da iyi oldu. Özellikle de rol yapmadığı belli olduğu için. Lars kendisi gibi davranıyordu. Gerçektir. Doğal. Ve eşyalarımı teslim etmem ve rahatlamam için gürleyen emirlerle cehennem gibi patronluk taslıyordu.

Herkes oturduktan ve yemekler dağıtıldıktan sonra Lars benim sandalyemi kaptı ve kendi sandalyesine doğru çekti. Bir koluyla arkama geçti, diğeriyle de yemeğini yedi.

Ve yine, erkekler kayıtsızca yemek yerken, bu ona kadınlardan brownie puanı kazandırды.

Herkes kazdı, ama bunu sessizce yaptılar. En azından yetişkinler. Çocukların sessiz olma yetenekleri yoktu. Denerlerse patlayacaklarından oldukça emindim.

Masanın başında bir tıkırtı oldu ve annemin babamın kolunu dürttüğünü görmek için tam zamanında baktım. Babama doğru sürekli dik dik bakmasına bakılırsa, Lars'ın açıklamasına inandığından emin değildim. Babam da aynı şeyi fark edecek kadar zeki ydi ve kızgın karısının sözsüz konuşma emrini yerine getirdi.

Boğazını temizleyerek bakışlarımla buluştu. "Dün gece yemeğe giderken senin evinin önünden geçtik Josie."

Kara koyun içgüdülerim devreye girdi ve başımı belaya sokmak için hazırlandım.

Ne yapıyorum ben? Ben bir yetişkinim. Bana ceza veremez.

Gerçi şu anda odama gitmek kulağa harika geliyor.

"Verandaya salıncak koymuşsun," dedi babam sonunda. "Hazır elin değmişken şu parmaklığı da tamir ettin mi?"

Başımı öne eğdim. "Lars yaptı. Yeni ışıklandırma da yaptı."

Babamın bakışları bana dönmeden önce ona doğru kaydı. "Hava çok soğumadan pencereleri değiştirmemiz gerekiyor. Sana birkaç telefon numarası vereyim."

Lars, babamı ve beni şaşırtarak, "Çoktan başladı," dedi. "Doğru olanları sipariş etmiştik ama en geç önümüzdeki hafta montaja başlanacak."

Umarım doğru olanlar aynı zamanda ucuz olanlardır çünkü ona her kuruşunu geri ödeyecektim. Akşam yemeğinin parasını ödemek bir şeydi. Güzel bir sundurma salıncağının parasını ödemek zorlamaydı.

Ama yeni pencereler için ödeme yapmak? O başka bir gezegendeydi.

Akşam yemeğinin daha fazla dramatize edilmeye ihtiyacı olmadığı için düşüncelerimi kendime sakladım. Lars benim sessizce konuştuğumu biliyordu, tabii ki biliyordu. Ne özür diledi ne de bir açıklama yaptı. Sadece saçımın bir tutamını parmağının etrafında döndürmeden önce neredeyse belli belirsiz bir kıkırdama yaptı.

Ve çekiyorum.

Şefkatli dokunuşu, sahiplenici yakınlığı ve benim için her şeyi yapma konusundaki mağara adamı ısrarı onu ailemdeki kadınlara sevdirmişti.

Wicked'e yaptığı gizli ziyaretleri sorunsuz bir şekilde örtbas etmenin babamı ikna edeceğini düşünmüştüm ve belki de öyle oldu. Ama evimi onarması kadar değil.

En azından bir an için. Babamın yüzündeki giderek artan onay ifadesi bir anda silinmiş, yerini benekli yanaklar ve kızgın bir damar almıştı.

"Oh, şimdi ne olacak?" Yorgun ve sinirli bir şekilde mırıldandım ve Lars'ın tepelere doğru kaçmayacağını umuyordum.

"Senin olmayan bir evi onarmak için neden bu kadar zaman ve para harcıyorsun oğlum?" diye sordu babam.

Lars'ın cevabı gecikmedi. "Çünkü Joss o evi çok seviyor ve ben de onun orada güvende ve mutlu olmasını istiyorum."

Tanrım, kaydettiği ilerlemeyi geri almasaydı kucağına tırmanıp onu öpebilirdim.

Az önce dünyanın en mükemmel şeyini söylememiş gibi, bir ısırik aldı ve başka bir mükemmel şey söylemeden önce yutkundu. "Yediğim en iyi manicotti."

Annem bu iltifat karşısında neredeyse sersemlemişti. "Bu bir süreç ama bence ortaya iyi bir şey çıkıyor." Beni başka bir bakışla süzerken kısa bir an için parıltısı söndü. "Beklenmedik bir misafire yetecek kadarım olduğu için mutluyum."

Akşamın birikimi ve gerilimi annemin açıklamasıyla birleştiğinde çok fazlaydı. Benden hanımefendiye yakışmayan bir homurtu yükseldi.

"Joss Lennon," diye azarladı.

"Anne, gerçekten mahalledeki herkesi doyuracak kadar yiyeceğin var. İki kere." Ağzını açtı ama o konuşmadan ben yumruğumu yedim. "Ama haklısın, kabalık ettim. Bundan sonra ne zaman geleceğini sana haber veririm."

Bu yüklü bir ifadeydi ve şaşırtıcı bir şekilde bu konuda söyleyecek sözü olan ilk kişi Parker oldu. "Yani yine mi geliyorsun?"

Lars çenesini kaldırdı.

"Motosikletinle mi?"

"Muhtemelen yakın zamanda değil." Lars Parker'ı görmezden gelmedi ya da onu küçümsemedi. Gerekçesini açıklamak için zaman ayırdı. "Hava çok soğuyor. Bisiklet için iyi değil ve yollar tehlikeli hale geliyor. Ben olsam Josie teyzeni güvenli olmayan bir yere götürmezdim."

Parker koltuğunda zıplarken ona kocaman baktı. Bu bakışı tanıyordum. Sinemada ona ekstra büyük boy patlamış mısır fıçısı almayı kabul ettiğim, çocuksu bir zevkle dolu bakıştı.

Onun tereyağlı kusmuğunu halımdan temizlemek zorunda kaldığımda pişman olduğum bir karardı.

Başını sertçe sallamadan önce bile ne olacağını biliyordum. "O zaman bugün beni bırakacaksın."

"Parker, hayır." Nora içini çekti ve günün teması olan hayal kırıklığına uğramış anneleri takip ederek şakaklarını ovuşturdu.

Annesini ya da masada konuşan yetişkinlerden herhangi birini tanımadı. Dikkatini Lars'tan ayırmadı.

"Hayır," dedi Lars ve Parker'ın tamamen çökmüş bir halde sönüşünü gerçek zamanlı olarak izledim. Ta ki devam edene kadar. "Havalar ısındığında belki. Bu bize sana bir şeyler almak için zaman verir. Ailenin beni tanımasına izin veririz. Sonra bakarız."

Parker'ın şüpheli bakışları onu inceledi, muhtemelen bunun gerçek bir belki mi yoksa her zaman hayır anlamına gelen yetişkin bir belki mi olduğunu anlamaya çalışıyordu. "O kadar uzun süre buralarda olacak mısınız?"

Lars bir an bile kararsızlık, şaşkınlık ya da tereddüt yaşamadan çenesini kaldırdı. "Evet."

"Harika.

" Evet.

Güzel.

Yemeğimizi bitirdiğimizde her şey gergin bir ateşkes havasına büründü. Annem, Lars'ın getirdiği şaraplardan birini açtı ve bunun sadece güzel bir şişe olmadığını fark etti.

Güzel bir şişeydi.

Bunu öğrendikten sonra, annem diğer ikisini gizlice bir kenara sakladı, muhtemelen arkadaşlarını etkilemek için akşam yemeklerinden birinde kırbaçlayacaktı.

Bu konuda iyiydim. Birincisi, içebileceğim halde şarap içmiyordum, yani bir şey kaçırmıyordum. Bir diğeri, Bayan Michelson'ın

Lars ve benim gürültülü bir bisiklete binmemle ilgili fikirlerle dolu olacak. Pahalı şişelerin benim belalıma ait olduğunu öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterdim.

Büyük çocuklar masayı toplamaya başladığında Ruth ayağa kalktı. "Joss ve ben tatlıları dağıtacağız."

Lars'ın bakışlarıyla karşılaştığımda başımı arkaya yatırarak koluna yasladım. "Görünüşe göre tatlıyı ben dağıtıyorum."

Ağızma hafif bir öpücük kondurdu. "Sabırsızlanıyorum."

Mutfaktaki çikolatalı kekten bahsetmediğini bildiğim için gözlerimi devirdim. Ama bunu kalçalarımı sıkarken yaptım.

Mutfağa girdiğimde Ruth'u uzak köşede dikilirken buldum. "Bir cin bulup Peter'ın tam tersini mi diledin?" diye sessizce sormadan önce bana el salladı.

"Doğru, ama hayır. Tatlı alacağını sanıyordum."

"Ben de kardeş olduğumuzu sanıyordum," diye çıkıştı. "Yine de bana Lars'tan bahsetmedin."

"Yemekte onun tam karşısında oturuyorsun."

"Evet, ikinizin çok yakın görüldüğü bir akşam yemeği. Sanki bir süredir görüşüyormuşsunuz gibi. Sanki ciddi bir şeymiş gibi."

"Öyleyiz, öyleyiz, öyle," diye kabul ettim.

"Ve yine de bunu ilk kez duyuyorum." Başını salladı, daha da öfkeli görünüyordu. "Hayır, bekle, annem bize geçen hafta söyledi. *Annem* benden önce biliyordu."

Dolaptan küçük tabaklar aldım ve her şeyi anlatmasına izin verdim. "Hmm, onu neden daha önce getirmediğimi merak ediyorum. Biraz kek almaya çalışırken deli kız kardeşimin bana bağırmasıyla bir ilgisi olabilir."

Koluma bir tokat attı. "Oh, kapa çeneni." Yaklaşırken sesi alçaldı. "Seks kulübü mü var?"

"Ne? Hayır. Bir striptiz kulübü."

"Oh." Neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ve bu, üzerinde dolaşmak istediğim bir düşünce yolu değildi.

O gün için yeterince zihinsel yara almıştım.

Pastayı keserken, "O keyifsiz olanlardan değil," diye paylaştım.

"Düşündüm de. Onunki gibi motosikletler ve o şarap şişeleri ucuza gelmiyor." Başını öne eğdi, hâlâ gönüllü olduğu işi yapmama yardım etmiyordu. "Babamı SBOOB'dan tanıdığını biliyor muydun?"

Ona bir bakış attım. "Hiç sorma."

Gözlerinin açılması ve yüzünün biraz yeşile dönmesi bir anını aldı. "İğrenç."

Sonunda yardım etmeye başlarken bana daha fazla soru yöneltti. Tam tabakları servis etmeleri için çocukları çağıracaktım ki kolumdan tuttu. "Benny ile tanışmadan önce Lars gibi bir adamla çıkmıştım. Çok seksiydi. Vahşiydi. O kadar yoğundu ki, ona karşı koymak imkansızdı. Dövmeleri vardı..." Bakışları omzumun üzerinden geçti, kendini biraz sallamadan önce hüzünlü ve hayalperestti. "Mesele şu ki, kendimi ona o kadar kaptırmıştım ki, hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyordum. Çok eğlenceliydi, ta ki o başkasının eğlencesi olmak için gidene kadar. Sonrası sefaletti."

"Eğer durum buysa," dedim sert ama nazık bir sesle, "o zaman Lars gibi bir adam değildi."

Bir süre sonra endişesi sırtıma dönüştü. "Hayır, sanırım değil. Özellikle de bana hiç *"hotcakes"* demediği için."

Buraya geldiğimden beri milyonuncu kezmiş gibi hissettiren bıkkın bir iç geçirdim. Ama bunu gülümseyerek yaptım.

Çocuklar tatlı dağıtmamıza yardım etti, ancak ben kendim için hiç tatlı almadım. Tüm bu endişe, gerginlik ve drama - çok fazla manicotti'den bahsetmiyorum bile

-Midemi bulandırmıştı.

Başka bir şey de olabilirdi ama bunu düşünmüyordum. Lars saçımı tutarak başımı geriye doğru çekti. "İyi misin?" Şey...

Babam erkek arkadaşımın striptiz kulübüne sık sık giderdi.

Babam striptiz kulübü yüzünden erkek arkadaşımın hoşlanmıyordu.

Annem babamın kafasını koparmaya hazır görünüyordu, yine söz konusu striptiz kulübü sayesinde.

Nora'nın ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ve muhtemelen yeğenlerimden biri arkamdan konuştuğunu söyleyene kadar da olmayacaktı.

Yeğenlerim o anda çikolata kremasını görsel malzeme olarak kullanarak grafik kaka şakaları yapıyordu.

Ailem zorba, meraklı ve tamamen deliydi. Ve muhtemelen hamileydim.

Bunların hiçbiri gülümsememi engellemedi. "Duruma göre değişir... Seni korkutup kaçırdılar mı?"

"Sana söylemişim, hotcakes, beni bir levyeyle çıkarmak zorunda kalacaksın." "O zaman ben iyiyim."

Ya da olacağım. Hamileliğimi onaylar onaylamaz ve bu ağır sırrı göğsümden atar atmaz.

O zaman her şey yolunda gidecektir.

Otuzuncu Bölüm

Çok Güzel Bir Kabus Joss

BU...

Ben...

Vay

canın

a.

Pazartesi sabahı ilk iş doktorumu aradığımda, safça hızlı bir randevu alabileceğimi düşünmüştüm. Yanılmışım. Onlara göre, hamile kadınları dokuz haftaya kadar görmüyorlardı. Bana göre bu delilikti.

Doğum kontrol hapı kullandığım ve sesim ağlamak üzere olan deli bir kadın gibi çıktığı için beni hafta sonuna sıkıştırmayı kabul ettiler.

Sır saklamak *zordu*. Beynimi ve vücudumu yüzyıllardır inceliyormuş gibi okuyan Lars'tan sır saklamak mı? Neredeyse imkansızdı. Bütün hafta dilimin ucundaydı. Sessiz anlarda. Alacakaranlık uykusunun sisinde. Beni her kucağına çektiğinde ve aptalca öptüğünde. Flört ettiğinde, beni güldürdüğünde ya da beni çok sevdiğini hissettirdiğinde, içim sızladı.

Yine de kelimeler boğazımda düğümlendi. Tepkisinden endişe ettiğim için değil. *Çok da* endişeli değildim; mantıksız ve mantıksız hormonlar kafamı allak bullak ediyordu.

Kendimi aşmadan önce emin olmak istemiştim. Kanım şampanyadan yapılmış gibi, yüzeyin altında fokurdayan heyecanı hissetmeme izin vermeden önce.

Doktorun muayenehanesinin dışında arabamda otururken, kapüşonumun cebine dikkatlice yerleştirmeden önce ultrasona birkaç dakika daha baktım. Artık resmileşmişti.

Ben, Joss Lennon, hamileydim.

Bir bebeğimiz olacaktı. Bir kese ve küçük bir kurbağa bacağı mı? Uzaylı mı? Bir şeyin noktası. Büyüyüp sağlıklı bir bebeğe dönüşecek bir şey.

Bu da sonunda Lars'a söyleyebileceğim anlamına geliyordu.

Ama cuma günü değil. Ona mesaj atabilirdim ve o da bana zaman ayırırdı - her zaman ayırırdı. Ama bu haber kaosun ortasında verilemeyecek kadar önemliydi.

Kutlamak için zamanımız olsun istedim.

Bir gün daha beni öldürmez.

Planladığımdan daha fazla çantayla silahlanmış olarak birkaç saat sonra verandamın merdivenlerini tırmandım.

Sırrı saklamanın en zor kısım olacağını düşünmüştüm. Yanılmışım. Belalı erkek arkadaşına klişe, basmakalıp ya da ezici olmadan nasıl söyleyeceğime karar vermek kelimenin tam anlamıyla imkânsızdı.

Pinterest, sahip olduğumdan daha fazla zaman ve çaba gerektiren fikirlerle doluydu. Sanat becerilerimin Harlow'unki kadar eksik olmadığını söylememe gerek yok, ama harika da değillerdi. Uzaylımızın ilk resmini çerçeveleterek işi kolaylaştırmaya karar vermiştim. Hâlâ özeldi ama abartılı ya da karmaşık değildi.

Ayrıca bulduğum motosiklet desenli bir kurdeleden büyük bir fiyonk yapacaktım çünkü Mary Lennon fiyonk bile yapmadığımı öğrenirse beni azarlardı.

Korku.

Resme uygun küçük bir tulum ya da uyku tulumu almayı planlamıştım ama bebek reyonuna kafamı uzattığımda çok ürkütücü gelmişti. Yavaşça geri çekildim.

Çerçeve ve kurdele dışında çantamın geri kalanı yiyeceklerle doluydu.

Lars'ın aldığı kadar gerbil maması olduğu için şikâyet etmesine imkân yoktu.

Bunun psikosomatik bir tepki olup olmadığından emin değildim ama *açlıktan* ölüyordum. Birden Harlow'a neden bu kadar çok tuzlu atıştırmalık getirdiğimi anladım. Ballı hardallı kraker parçalarından oluşan dev bir fiçıya ağızımla dalmak istiyordum.

Aklım önce yay yapmakta ya da kraker yemekte olduğu için kilidi açarken düğmeye bakmıyordum.

Görmemin tek sebebi buydu.

Gözetleme deliğim aydınlanmadan önce karanlıktı.

İçeride biri var.

Geri çekilmeden önce çantaları yere bıraktım. Dramatik davranıyordum. Muhtemelen bir gölgeydi, hayal gücümdü ya da milyonlarca başka şeydi. Ama Lars'ın beni ilk buluşmamızda aldığı zamanı düşünüp duruyordum. Orada olduğumu biliyordu çünkü gözetleme deliği kararmıştı.

Telefonumu kaptığım gibi neredeyse 911'i arayacaktım. Ama alarmım çalmıyordu. Güvenlik şirketim bir sensörün tetiklendiğini söylemek için aramamıştı. Polisi arayıp gözetleme deliğimin karanlık olduğunu söylemek aşırı hevesli, hatta delilik sınırında görünüyordu.

Görmüştüm ve ben bile inanmamıştım.

Polisi aramak istememem, korku filmindeki aptal civciv gibi aceleyle içeri girip olayı araştıracağım anlamına gelmiyordu. Bunun yerine, beni koruyacak bir şey olmasa bile beni koruyacağına güvenebileceğim adamı aradım.

Bağlantı kurulur kurulmaz, hattan yüksek sesli bir müzik sesi geldi. Nadiren aradığım için, özellikle de Cuma geceleri, Lars'ın sert sesi her zamankinden daha sertti. "Sorun nedir?"

"Verendamdaydım," dedim sessizce, "ve gözetleme deliğim karardı." "Siktir.

Dışarıda mısın?"

"Evet."

"Arabana bin ve buraya gel. Hemen şimdi, bebeğim. Polisleri arayıp onlarla evde buluşacağım."

Bu kadar sarsılmamış olsaydım, buraya *ev demesine* gülümseyebilirdim. "Bu değil-"

"Şimdi." Başka birine emir vermek için telefonu çekti. "Ben hatta kalacağım."

Gözüme bir hareket iliştiğinde neredeyse arabama varmışım. Şöyle bir baktım, hokey maskesi takmış bir yaz kampı seri katili olmadığı için rahatlamış bir kahkaha attım. "Aman Tanrım. Beni böyle korkutma."

Ancak vücudum gevşemedi, beklenmedik bir ihtiyatlılık omurgamdan aşağı süzüldü.

Lars

"NEYDİ O, bebeğim?"

Hiçbir şey.

Sessizlik.

"Joss, orada mısın?" Tekrar denedim. "Bir şey söyle."

Killer'a bağlamak için telefonumu çektiğimde, onun güldüğünü ve bir şey söylediğini duyduğumu sandım. Gülmesi iyiydi. Sessizlik? O kadar da değil. Çünkü telefonumuz hâlâ bağlı olmasına rağmen konuşmadı.

Konuşamıyor muydun?

Killer'ın telefonunu kullanarak 911'i aradım ve anahtarlarımı almadan önce onlara Joss'un adresini verdim.

"Sasha'ya gittiğimi söyle." Killer'ın söyleyecek bir şeyi varsa bile, duymak için burada kalmadım.

Joss'a giderken, yaptığımız konuşmayı dinlerken içim içimi yiyordu. Bir esinti. Ara sıra bir araba. Ama çoğunlukla sessizlik.

Ölüm sessizliği.

Tüm hız sınırlarını aştım ve yaşlı bir kadın tarafından terslendim ama Joss'un evine rekor sürede vardım. Neredeyse polisleri atlatıyordum çünkü ben oraya geldiğimde onlar ekip arabalarından yavaşça iniyorlardı. LeVar'ı istemiştim ama Tweedledee ve Tweedledumbass'ı göndermişlerdi.

İşe yaramayacak.

Biri not alırken ben de Joss'un çağrısını tekrarladım. Bitirdiğimde, evi kontrol edebilmek için anahtarımı kullandılar. Kapı çerçevelerini. Pencereleri. Hiçbir şey bulamayınca, farklı bir şey olup olmadığını görebilmem için beni de yanlarında götürdüler.

Değildi.

Boğuşma izi yok.

Zorla girildiğine dair bir iz yok.

Kırık bir cam ya da eğri bir resim çerçevesi kadar bile değil.

Cinayet kanıtı olmadığı için endişelenmediler.

Alarm çalmamıştı ama insanlar alarmı kurmayı unutmuştu. Cep telefonu çalışmıyordu ama telefonlar bozulmuştu. Arabası hâlâ oradaydı ama bu bir şey ifade etmiyordu.

Yürüyüşe çıkmış olabilir.

Bir Uber'de.

Başka birinden yardım alabilirdi. Belki bir *arkadaşından*.

Kahretsin, bunu söylediği için memurun dişlerini dökmek için vücudumdaki tüm kontrolü kaybetmem gerekti. İma.

Sanki kadını ben aldattıyormuş, bana ait olan bedeni başkasına veriyormuş gibi.

Ama bir polise saldırdığım için kafese kapatılmamın hiçbir faydası olmaz.

Joss'un bana ihtiyacı vardı.

Bir rapor aldılar ve bölgeyi taradılar, ancak orada yapabilecekleri fazla bir şey yoktu. Karakola gelmemi istediler ama siktir et. Pis bir odada strafor bir fincan boktan kahveyle oturmak Joss'u bulmama yardımcı olmayacaktı.

Ama kimin yapabileceğini biliyordum.

Devriye arabası uzaklaşana kadar bekledim, telefonumu çıkardım ve onunkıyla görüşmeyi sonlandırmak üzereydim ki sesi duydum.

Benim kızım

değil.

Sesler değil.

Ayak sesleri.

Benim ayak izlerim.

Sesler yükselene kadar ileri geri yürüdüm. Etrafımda bir şey göremeyince yere çöktüm ve arabasının altına uzandım.

Ve telefonunu çıkardı.

Paramparça olmuş ekrana bakarken içim burkuldu.

Onun için endişelenmeme asla izin vermezdi ve telefonunu rutin olarak arabasının altında saklamadığı da kesindi.

İçeri girip takviye çağırdım. "Evet?"

Nox cevap verdi.

"Joss gitti," diye boğazımdaki düğümden zorla çıktım. "Ne demek kız gitti?"

Ona aramasını ve sonrasında olan her şeyi anlattım. "Doğrudan aramak için LeVar'ın numarasını aldın mı?"

"Evet. Alabileceğin her türlü yardımı istediğini biliyorum ama onu kendi kanallarımdan, onun kanallarından bulabileceğinden çok daha hızlı bulabilirim." Durakladı. "İşin içinde kimin olduğunu görene kadar beklemek isteyebilirsin... Ya da onlarla nasıl başa çıkmak istediğine karar verene kadar."

"İyi noktaya değindin." Çünkü kim olduğuna bağlı olarak, bir kruvazörün arkasında götürülürken el sallamak istemeyebilirdim. Önce ellerimi kirletmek isteyebilirim.

"Diğer erkeklere sor bakalım, kadınları bir şey biliyor mu?" Nox sordu.

"Hayır. Harlow ya da Piper'la birlikte olsaydı beni arardı."

"Evet, muhtemelen haklısın ama yine de kontrol et. Adamlarımı arayacağım. Bana adresini mesaj at."

Kapattım ve Kase'yi aramadan önce ona adresi gönderdim.

"Sonunda normal bir hayatın olsun diye Wicked'ı yaktın mı? Rye'dayız ve-"

"Harlow Joss'la konuştu mu?"

Bunun ötesinde bir şey söylememe gerek yoktu. Sesimden bunu anladı ve onunkini hafifleten tüm o şakacı mizah kayboldu. "Soracağım."

İsa.

Onun tepkisi tam da Teo'ya söylemek istememe nedenimdi. Kötü anıları canlandırmak için. Harlow kayıp uyuşturucular için ödeme yaptığında onunla birlikteydim. O kadar çaresiz olmak aklını başından almıştı. Bunu görmüştüm.

Bunu deneyimleme sırası bendeydi.

"Hayır dedi," dedi Kase. "Piper da hayır demedi. Sen neredesin?"

"Joss'un evinde."

"Yola çıkıyoruz."

"Hayır, bu-"

Telefonu kapatmadan önce "Yoldayız," diye tekrarladı.

Koltuğuna oturup gözlerimi kapattım, başımı öne eğdim ve onunla yatmak isteyebilecek herkesi gözden geçirdim.

Joss'un tüm tatlılığına takıntılı olan tek kişi ben değildim, bu yüzden kısa bir liste oldu.

Peter.

Siktiğimin Peter'ı.

Onunla konuştuğumda, onunla işi bitmiş gibiydi. Joss ona haddini bildirmişti, ben de kapının kilitli ve sürgülü olduğundan emin olmuştum. Ama belki de içgüdülerim yanılttı. Belki de Joss'u, onun alaycılığını ve ateşini unutmamıştı.

Belki de o salak herif bana ait olanın peşine düşmek istiyordu.

Telefonumu aldım ve Nox'a bir mesaj daha gönderdim.

Ben: Peter bir şey. Saul Strategies'de çalışıyor. Bana adresini bul.

Nox: Tamamdır. Beş dakika kaldı.

Joss'la uğraşacak insanların listesi kısıydı, ama benimle uğraşacak insanların listesi? Bir mil uzunluğunda.

Yolumuza çıkan her pislik bir şüpheliydi. Wicked'da ona dokunan adam. Patronu. Kulüpten attığım herhangi biri. Cehenneme kadar yolu vardı,

Belki de IPA komşusu şirret bir not bıraktığı için hızlanmıştı. Kendimi Killer, Frankie ve arka koridorda çalışan diğer fedailere duyduğum sadakati sorgularken buldum.

Belki de Joss'u sevmiyorlardı.

Belki de onu çok sevdiler.

Bunların herhangi birinin benim hatam olma ihtimali, akü asidi içmek gibiydi.

Jake ve Piper ilk gelenlerdi. Piper solgundu ve e n d i ş e d e n kan kaybediyordu.

"Teo ve Harlow arkanızda mı?" Ben sordum.

Jake omuz silktili. "Rye'dan geliyorlardı. Biz hâlâ Hyde'daydık." "Bir haber var mı?" Piper sordu.

Keskin bir kafa salladım.

Jake karısını sırtı önüne gelene ve kolu göğsünün üst kısmına dolanana kadar kendine çekti.

Teo gibi ben de Jake'in kafasının güvendiği bir arkadaşının ihanetine uğradığına bahse girmiştım.

Piper, sanki onun kafasının nerede olduğunu okuyabiliyormuş gibi, benimle konuşurken kocasına tutunmak için uzandı. "Joss'a ekstra dikkat eden var mı? Ürkütücü notlar? Rastgele çiçekler?"

"Sadece eski sevgilisi etrafı kokluyor."

"Sence böyle bir şey yapar mı?" Jake sordu

Elimi başımın üstünde gezdirdim ve omuz silkmeden önce düşündüm. "Hayır demek isterdim ama deliliğin kendini saklamak için nasıl bir yol bulduğunu herkesten iyi bilirsin. Nox bana bir adres bulacak, böylece emin olabilirim."

"Güzel."

"Fırında bir şey oldu mu?" Ben sordum. "Müşteriler çok sık geliyor ya da ona çok fazla ilgi gösteriyor.

Piper bana kırılğan bir gülümseme verdi. "Sadece sen."

Ağır bir sessizlik içinde oturduk, anılarda, kâbuslarda ya da keşkelerde kaybolduk.

Teo ve Harlow geldi ama yine aynı şey oldu. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu rahatsız eden kimseyi görmemişti. Nereden başlayacağına dair hiçbir ipucu yoktu.

En son Nox, Beck ve Matt geldi ve işler resmiyet kazandı.

Gerçek oldu.

Nox'un işi bir şeyler bulmakla ilgiliydi. Onun programı hakkında beni sorguya çekti. Hayatını. İş. Her şeyi. İş bitince, "Bugün farklı bir şey yaptı mı?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Evet," diye düzeltti Piper hemen.

Bakışlarım ona kaydı. "Ne değişti?"

Ve neden benim bundan haberim olmadı?

"Doktor randevusu vardı." Bana güven verici bir gülümseme gönderdi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. Yakınından bile geçmedi. "Kötü bir şey değil, sadece rutin bir şey."

Grip aşısı ya da enayi için olması umurumda değildi. Bilmek istiyordum.

Ayrıca Piper'ın bize ne halt anlatmadığını bilmek istedim. Onun iyi bir insan olduğunu biliyordum. Ayrıca kızımı kardeşi gibi sevdiğini de biliyordum. Yani bu suçluluk duygusu ya da katılım değildi. Endişeden neredeyse ağlayacaktı. Ama bir şey vardı.

Onu yakından izleyerek, "Başka bir şey biliyor musun?" diye sordum. "Hayır," dedi Piper. Yalan mı? Hiçbir fikrim yok.

Onu kızdırmak -dolayısıyla Jake'i gırtlığıma göndermek- beni hiçbir yere götürmeyecekti, bu yüzden peşini bıraktım. Önemli bir şeyi saklayarak arkadaşının güvenliğini riske atmazdı.

"Peter denen heriften başka kimsenin kızla bir sorunu yok." Nox sakalını sıvazlayarak beni süzdü. Ne düşündüğünü biliyordum.

Kimsenin onunla bir sorunu yok... Ama kimin *benimle* sorunu var?

Sorulmamış sorusunu cevapladım. "Bir süre önce görev yerini terk ettiği için bir fedaiyi kovdum. Sana adını veririm. Bir bira distribütörü çekildi ve ben de sözleşmeyi ihlal etmekle tehdit ettim. O bilgiyi de gönderirim." Başımı öne eğdim. "Her zamanki müşteri saçmalıkları, ama göze çarpan bir şey yok. Son zamanlarda hiç el ya da yüz kırmak zorunda kalmadım. İrlandalıları mı?"

"İlk aklıma gelen buydu, bu yüzden Dair'a tüm bağlantılarına ulaşmasını söyledim. Sorun onlar değil. Uyarısını ciddiye aldılar ve diğer seçeneklere yöneldiler. Yüzlerce kulüp varken bir kulüp için bizimle ya da İtalyanlarla savaşı göze alamazlardı."

"Emin mi?"

"Bir fısıltı bile yok ve bu aletlerin büyük ağızları var."

Aklımın bir köşesinde pusuda bekleyen bir isim daha kalmıştı.

Bir orospu çocuğu daha.

Nox bunu düşünüyordu. Adamları da düşünüyordu. Harlow'la yaşanan onca şeyden sonra Kase de muhtemelen bunu düşünüyordu.

Elliot Nash.

Ofisinde onunla yüzleştikten beri sessizdi. Geri çekildi. Ama ilk kez kibar davranmaya çalışmıyordu. Bir erkekle baş edemediği için bir kadının peşine düşmek o korkak piçin yapacağı bir şey değildi.

Nox, Matt ve Beck'e döndü. "Nash'i ziyaret edin."

Harlow boğuk bir nefes aldı. Nash'in kadınlara yaptıklarının grafik detaylarını duymuştu. Bununla tehdit edilmişti.

Ve şimdi Joss aynı canavarla birlikte olabilir. Hay sikeyim.

Sikeyim.

Kendimi kaybediyordum.

Joss'un duvarına astığı resim çerçevelerinden birini kırmadan önce Nox'un çalan telefonu dikkatimi çekti. "Dair eski sevgilinin adresini buldu. Onlar Nash'in izini sürerken ben de oraya gideceğim. Bir şey bulursak haberleşiriz."

Ayağa kalktım. "Yok artık. Eski sevgilim var." "Kalın kafalı olma."

"Joss'un ortaya çıkma ihtimaline karşı yakın durmalısın, tamam mı?" Jake ekledi.

"Sikeyim hayır," diye daha yavaş tekrarladım. Her kelimeyi vurgulayarak. "Burada başparmağım kışıkta öylece oturamam."

"Peki," diye yumuşadı Nox, "ama o serseriye öldürdüğün için tutuklanmaman için ben de geliyorum."

Kase, "Jake ve ben fırını ve okulunu falan kontrol edeceğiz," dedi. Harlow,

"Piper ve ben de burada Joss'u bekleyebiliriz," diye gönüllü oldu. "*Ne zaman* eve gelir."

"Hayır." Sesim sertti. "Bu evin güvenli olup olmadığını bilmezken olmaz."

"Dışarıya adam koyacağım." Nox konuşurken yazıyordu. "Orayı onlar için en güvenli yer haline getirin."

Bu bana doğru gelmedi. Nox ve adamları profesyoneldi. Riskleri biliyorlardı ve onlarla yüzleşecek donanıma sahiptiler. Ama Kase, Jake ve Piper boş zamanlarında insan pisliğini yok eden eğitilmiş savaşçılar değildi.

Harlow bir adamın taşaklarına stres topu gibi patlayana kadar basmıştı. O bir jokerdi.

Hoşuma gitmemiş olabilir ama hiçbiri geri adım atmıyordu. Ve onları ikna etmek için daha fazla zaman harcayacak değildim.

Görmem gereken bir *gobshite* vardı.

Joss'un evinden Peter'ın pahalı şehir evi sitesine uzun bir yoldu ama yine de benim için çok kısaydı. Dışarı çıkıp ön kapıya vurmadan önce arabamı zar zor park ettim.

Şüpheli bir gecikme olmadan bir dakika sonra açıldı.

Umut verici bir işaret değil.

Ayrıca umut verici bir işaret değil mi? Peter'ın yüzündeki gerçek şaşkınlık.

Kızgınlığın arkasına saklamaya çalıştığı korkuya dönüştü. "Beni ofisimde tehdit etmek yetmedi mi? Nasıl oldu da-"

Onu geçip etrafı taradım. Kırık bir şey yoktu. Vereceği kavgaya dair fiziksel bir iz yoktu. Onu parçalayacak hakaretlere dair duygusal bir iz de yoktu.

Yine de onunla yüzleşmek için döndüm. "Joss'u gördün mü?"

"Hayır. Şimdi polisleri aramadan önce evimden defol git."

"Onunla konuşmak mı?"

"Bana küçük şantajını gönderdiğinden beri değil." Bakışları kapıya yöneldi. "Sen de kimsin be?"

"Çok güzel bir kabus. Güzel bir yer. Bir şeyleri telafi ediyorsun, ha?"

"Defolun gidin. İkiniz de."

"Onu görmedin mi?" Tekrar sordum.

"Hayır, neden?" Peter'ın ağzında iğrenç bir gülümseme belirdi. "Bekle... Seni terk etti, değil mi? Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordu."

Kendini beğenmiş böbürlenmesine izin verdim. Fark etmezdi çünkü kız onda değildi.

Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Çocukken bile. İçerideyken bile. Asla.

Peter kollarını uzattı. "Gördüğünüz gibi buraya gelmedi. Gelmiş olsa bile, o kaltağın içeri girmesine izin vermezdim. Sen onu mahvettikten sonra olmaz."

Mesafeyi kapattım ve Nox kolumu tuttuğunda onu kendi polosuyla boğmak üzereydim.

"İşte bu yüzden gelmek zorundaydım, seni aptal." Nox'un hangimizle konuştuğunu bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Beni kendisinden uzaklaştırdı. "Bu aletle vakit kaybetme. Kızını bulmalısın. Buna odaklan, tamam mı?"

"Bekle, Joss kayıp mı? Yani, gerçekten kayıp mı?" Peter, Joss'la hiçbir ilgisi olmadığını bir kez daha kanıtlayarak sordu, çünkü herif yüzünü kontrol edemiyordu. Onu sevmezdim ama poker gecesine davet ederdim.

"Evet," diye homurdandım.

Tiksinti dudağını büktü. "Onu neyin içine sürükledin?"

O sefer Nox beni geri çekmek için iki elini birden kullanmak zorunda kalmıştı ve yine de çok yakındı. "Kalın kafalı bir herbo, değil mi?"

Peter aptaldı.

Ancak haklı da olabilirdi.

Dönerek evden arabama doğru fırladım. Hiçbir yere gidemeyecektik çünkü elimizde başka ipucu yoktu.

Kapıyı açtım ama içeri giremedim. Çok küçük geldi. Hot Wheels gibi. Bir kafes gibi. Sanki nefes alamıyordum. Yumruklarımı çatıya vurdum ve başımı eğdim, benimle alay eden kanlı, parçalanmış dehşeti uzaklaştırmak için savaştım.

Omzuma bir el indi ve Nox olduğunu görmeden önce neredeyse savuruyordum.

"Atla," diye emretti.

"Bana bir dakika ver."

"Yok. Matt arıyor." Ne demek istediğini anlatmak için dikkatle etrafına bakındı. Birinin kulak misafiri olabileceği bir telefon görüşmesi yapmak istemiyordu.

Çenemi kaldırarak dediğini yaptım.

Telefon çaldı ve Nox hoparlöre verdi. "Bir şey var mı?"

"Joss'tan iz yok patron."

İçim sıkıştı. Nash'in ona sahip olmasını istediğimden değil. Sadece nerede olduğunu bilmek istiyordum. "Emin misin?"

"Olumlu. Güvenlik kayıtlarına girdim. Bütün gece Nashville'deki arka ofisindeymiş. Tartışılacak şeyler görmüş. Terapistle ihtiyacım olacak şeyler gördüm. Ama Joss'tan iz yok. Ziyaretçi yok. Mesaj yok. Her zamanki saçmalıklarından başka bir şey yok."

"Konuşacak neyimiz var?" Arabamı çalıştırırken Nox sordu.

İhtiyacım olan her şeyi duymuştum.

"Lars'ın reddini kabul etti ve dikkatini Mayhem'e kaydırıldı. Kızlar ve silahlar konusundaki yeteneğini reddettiler, bu yüzden yeni bir rota bulmaya çalışıyor. Ne olduğunu söylemedi."

Benzer bir şeyi ben ve Nox için de denemiş ve hiçbir sonuç alamamıştı. Kargaşa Mahkemesi, Nox'un birlikte çalıştığı yerel bir motosiklet çetesiydi.

ara sıra. Onlara ekip kuracak kadar güveniyorsa, bu Nash'in saçmalıklarına kanacak türden insanlar olmadıkları anlamına geliyordu. Yeni rotası ne olursa olsun, boşa çaba harcayacaktı.

"Yargıç'a haber veririm." Ben arabayı sürerken Nox adamlarıyla birkaç detayı daha gözden geçirdi. Nereye gideceğimi bilmediğim için Joss'a döndüm. Ondan sonra...

Ne yapacağımı bilemedim.

Evinden yaklaşık bir blok ötede, Nox koltuğunda kıpırdandı. Bir an sonra silahını çekti. "Kuyruğumuz var."

Joss'un evine bu kadar yakinken, biz gelmeden onları atlatmak imkânsız olurdu. Devam edebilirdim ama zamanımı boşa harcamayacaktım. Dikkatimi vermem gereken daha önemli şeyler vardı.

"Bakalım ne istiyorlar." Joss'un garaj yoluna döndüm ve ayak bileğimdeki kılıftan DoubleTap'i çıkardım.

Araba kaldırıma park ettiği sırada dışarı çıktık. Nişan alarak bekledim.

Uzun bir süre sonra Peter elleri havada arabadan indi.

Nox silahını yeniden kılıfına sokarken başını sallayarak, "Seni vurabilirdim, seni herbo," diye mırıldandı.

Ben takip etmedim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Şunu kaldırabilir misin?" Peter sordu. "Ya da en azından bana doğrultmayı keser misin?"

Ben ikisini de yapmadım.

Ama ateş de etmedim.

Kollarını yavaşça indirdi. "Yardım etmek için buradayım." Gözlerim kısıldı. "Neden?"

"Joss'la ilişkimiz bitti," diye itiraf etti gecikmiş bir kesinlik içinde, "ama bu onun incindiğini görmek istediğim anlamına gelmiyor."

Sahiplenici bir hıyar olabilirdim ama aptal değildim. Konu Joss'un güvenliği olduğunda değil. Bir araya geldiğimizden beri, onun işlerini öğrenmeyi kendime iş edinmiştim. Fırın, okul ya da her neyse, bana söylediği her lanet kelimeye asıldım. Ama benden önceki hayatı hakkında bilmediğim çok şey vardı.

Ama Peter bilirdi.

Bu yüzden çenemi kaldırdım ve silahımı indirdim.

Omuzları çöktü. "Annesi ve kız kardeşlerinden biriyle sosyal medyada hâlâ arkadaşız. İkisi de bu gece bir şeyler yapacaklarını yazmışlar ama Joss'tan hiç bahsetmemişler." Verandaya doğru yürümeye başladı. "Göreceksin, çok sıkılar."

"Zaten gördüm," dedim.

Eğer kız arkadaşım kayıp olmasaydı, sözlerim karşısında tökezlerken gülümseyebilirdim. Hakkını vermek lazım, beklediğim gibi sinirlenmedi. "Eminim çok ilginçtir."

"Doğru söylüyorsun."

İçeri girdiğimizde Jake ve Kase'nin çoktan dönmüş olduğunu gördük. Peter'a bakarken Piper'ın ifadesi boştu.

Harlow'un ki öyle değildi. Bakışları arkadaş adına küçümsemeyle doluydu. Sözleri selamlamadan çok ısırik gibiydi. "Peter."

Parçaları birleştirmesi bir anını aldı. "Liseye beraber gitmiştik, değil mi?"

"Doğru." Tek kelimeydi ama asit damlıyordu.

Peter söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu ama Kase bir kolunu Harlow'a dolayınca akıllıca çenesini kapalı tuttu. "Her yer aynı görünüyor." Başını öne eğdi. "Sanırım ikimiz de burada onunla yaşamayacağımızı biliyorduk. Burası onun hayalindeki evdi. Evi istediği gibi dekore etti ve ben hiçbir zaman bunu fark edecek kadar orada bulunmadım."

Nox, "Arabanda pompa yapmakla çok meşgulsün," diye mırıldandı, zerre kadar umursamadan ya da sempati duymadan.

Peter itiraz etmeden başını salladı.

Kase ve Jake buldukları her şeyi yeniden gözden geçirdiler. Kadınları internette Joss'un arkadaş listesindeki herkesi takip etmekle meşguldü. Peter ve onlar arasında bulabildikleri -daha doğrusu bulamadıkları- şey çok korkunçtu.

Takip etmek kolaylaştı.

Nox, "Bana verdiğiniz diğer isimleri de gözden geçireceğim," dedi.

"Yardım edeceğim." Hiçbir şey beklemiyordum ama bu beni aklımı kaçırmaktan alıkoyacaktı.

"Hey." Peter omzunun üzerinden bana baktı. "Joss Sophia'yı nereden tanıyor?"

"Sophie'yi mi kastediyorsun?" Piper sordu.

"Oh, evet, doğru."

"Onu tanıyor musun?" diye

sordum. "İşten."

Boston büyük bir şehir olabilir ama pek çok açıdan küçüktü. Birbiriyle örtüşüyordu. Herkes birilerini tanırdı.

Tesadüfler vardı ve bir de bana doğru gelmeyen şeyler vardı.

"Bu gece Sophie'yle konuştun mu?" Piper'a sordum.
Başını iki yana salladı. "Denedim ama cevap vermedi."
Nox telefonunu indirdi ve tüm dikkatini Piper'a verdi. "Bana onun hakkında bildiğin her şeyi anlat."

Bölüm Otuz Bir

Sadece Takılıyorum

Joss

"HAZIR DEĞİLDİM. Zamanı gelmedi. Hazır değildim." Tekrar ve tekrar ve tekrar. Yolcu kapısına öyle bir yaslandım ki, yan tarafıma battı ve Sophie'ye baktım. Ve elindeki silah.

Sophie elindeki poşetlerle verandamdan aşağı koşarak indiğinde, tanıdık bir yüzle karşılaşınca rahatlamıştım.

Ama o kadar da tanıdık değildi.

Kötü görünüyordu. O sabah fırında, ona verdiğim şal elbiseyi giymişti. Saçlarını topuz yapmıştı. Makyajı her zamanki gibi minimaldi.

Normal görünüyordu.

Ama her şey farklıydı. Saçları dökülmüştü. Makyajı daha ağırdı. Ve artık şal elbise giymiyordu. En sevdiğim kot pantolonumu, Lars'tan aşırıldığım büyük boy kazağımı ve hatta ayakkabılarımı giymişti.

Elindeki silahı görmeden önce bile içimi bir endişe titremesi kaplamıştı.

Beni zorla sokağa indirip arabasına bindirdikten sonra sorularımın hiçbirine cevap vermedi. Onunla konuşmaya çalıştığımda cevap vermedi. Aynı şeyleri tekrarlayıp durdu.

O hazır değildi.

Zamanı gelmemişti.

İkisinin de ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama öğrenmek istiyordum. Daha sonra.

Ondan ve çılgın gözlerinden güvenli bir mesafede olduğumda.

Çok uzun süre araba kullandık. Evimden uzaklaştıkça her kilometre işareti bir alay gibiydi. Şehirden. Herhangi bir işaretten

Medeniyet. Ne yöne gittiğimizi bilmiyordum çünkü arabasındaki navigasyon ekranı paramparçaydı. Kapıyı açabilsem, bana doğrulttuğu silahtan çıkan kurşundan kurtulabilsem ve altmışla giden bir aracın takla atmasından sağ çıkabilsem bile kaybolmuş olacaktım. Kaybolur ve ıssız bir yerde ölüme terk edilirdim.

Ben bir aksiyon kahramanı *değildim*.

Dönüşleri takip etmiyordum. Hatırlamam gereken herhangi bir yer işareti görmemiştim. Kendimi kurtarmak için büyük bir planım yoktu. Tek bildiğim akıllı olmam gerektiği idi. Tedbirli. Bu sadece benimle ilgili değildi. Düşünmem gereken uzaylı bir kurbağa bacağı vardı.

Sophie arabayı göl kenarındaki تنها bir evin önüne çektiğinde, bakışlarım etrafı taradı. Hiçbir şey yoktu. Başka araba yoktu. Tekne de yoktu. Bir bisiklet bile yoktu.

Ve görebildiğim kadarıyla komşuları da yok.

Sophie, "Çık dışarı," diye emretti. Silah elinde titriyordu ve safra boğazımı yakana kadar midem bulandı. Onunla rahat değildi. Silahı nasıl düzgün tutacağını bilmiyordu. Parmağı tetiğin üzerinde duruyordu.

İnsanlar bu şekilde ölüyordu.

Emrettiği gibi yaptım, kapalı alandan kaçtığım için mutluydum - gerçi psikopattan da kaçtığım da çok daha mutlu olacaktım. Kafasını tekrar içeri soktuğunda yavaşça geriye doğru çekildim.

Bum.

Yüksek ses etrafımızda yankılandı ve çılgılımla karıştı. İçgüdülerim devreye girdi, kalp atışlarım kulaklarımda çarparken beynim vücudumda acı olup olmadığını araştırdı.

Damarlarım buzla doluymuş gibi, içimden soğuk bir dehşet geçerken donup kaldım.

Ama Sophie çantalarımı arabadan indirip kapıyı kapatırken hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Benim alanıma girdi, silahı ateşlediğinden bahsetmedi bile. Bir ağaca ateş etmiş olabilir ama yine de.

Lanet silahı ateşlemişti.

"İçeri girin." Oturma odasına girdiğimizde, silahı herhangi bir pencere veya kapıdan en uzaktaki boş köşeyi işaret etmek için kullandı. "Otur."

Kendimi dikkatlice yere bıraktım ve silahını indirdiğinde rahat bir nefes aldım. Silahı bırakmadı ama en azından kendi ölümlülüğüme bakmıyordum.

Çantaları kanepeye bıraktıktan sonra volta attı, mırıldandı, mırıldandı ve volta attı. Sanki bundan sonra ne yapacağını bilmiyormuş gibi. Sanki zamanı değilmiş gibi.

Sanki hazır değilmiş gibi.

Silahlı bir psikopatla baş edemeyeceğime göre, onu alt etmek ve kaçmak ikisi de mümkün değildi. Onunla tekrar konuşmaya çalıştım.

"Bu kulübe senin mi?" Ben sordum. "Güzel bir yer."

Filmlerdeki gibi köhne, terk edilmiş bir kulbedelmekten iyidir.

Bu düşünceyle hıkırıklarımı bastırdım ve kollarımı karnıma doladım. Kollarımın altındaki ultrason resimlerini hissettim ve tekrar denemedennce onlardan g aldım. "Senin mi Soph?"

Boş olamayacak kadar temizdi. Ama eğer onunsa, hatta kiraladığı bir Airbnb ise, Nox'un adamları bunun kaydını bulabilirlerdi. Çünkü Lars'ın yardım çağırdığından hiç şüphem yoktu. Beni aradığından.

Öyle olmalıydı.

Başka bir alternatifi düşünmeme izin veremezdim.

"Bu benim adım *değil*!" Sophie bir çığlık atarak sözlerini bitirdi. "*Soph* değil. *Sophia* değil. Bana hep *Sophia* derdi. Bir yıldan fazla oldu ve hâlâ *Sophia*, *Sophia*, *Sophia*. Onu ne kadar dzeltsem de. *Sophia*, *Sophia*, *Sophia*." Bana doğru döndü, nefret dolu bakışları nefesimi keserken içimi yeniden bir panik kapladı. "O da benimle konuştuğu nadir anlardı. *Joss*, *Joss*, *Joss* olmadığı zamanlar."

Manik konuşmasını takip etmek imkansızdı. Kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bana takıntılı olan tek kişi Lars'tı ama onu da bir yıldan uzun süredir tanı mıyordu. Bırakın ona yanlış isimle hitap etmeyi, onunla tek bir kelime konuştuğundan bile emin değildim.

O olamazdı, yani... "Kim?"

"*Kim*? Adam hâlâ sana aşık ve sen *kime* soruyorsun?" Sanki ona kişisel olarak hakaret etmişim gibi yüzü gerildi ve tek görebildiğim o olana kadar silahını kaldırdı. Odaklanabildiğim tek şey. "Peter!"

Sarsıldım ve başımı duvara çarptım. Gözlerimi acıyla kırpıştırarak ne dediğini anlamaya çalıştım.

Peter'la çalışıyordu.

Peter'ı mı istedi?

Ondan hiç bahsetmemişti. Sıkıcı bir muhasebe bürosunda ofis müdürü olduğunu söylemek dışında günlük işinden neredeyse hiç bahsetmemişti. Halkla ilişkiler firması hakkında hiçbir şey söylemedi.

"Sophie," dedim dikkatlice. Bir yerde, kaçıran kişinin adını söylemenin onunla bağ kurmaya yardımcı olduğunu okumuştum. Ya da belki televizyonda görmüştüm. Her iki durumda da

denemeye değerdı. "Peter ve ben birlikte değılız."

"Sen öyle düşünēbilirsin ama o öyle düşünmüyor. O seni seviyor. Sadece herkesin seni koyduğu o kaideden bunu göremiyorsun. Sürekli senden bahsediyor. Sana hâlâ nişanlım dediğini biliyor muydun? Tabii ki bilmiyorsun çünkü ondan sadece saçmalamak için bahsediyorsun. Tanrım, tam bir sürtüksün. İşte bu yüzden seninle tanışmak istemedim. Sadece sende ne bulduğunu bilmek istiyordum ama aptal alarımın bunu mahvetti."

"Alarmım mı?"

Pencere sensörünün bozulduğu gece.

Daha fırında çalışmaya başlamadan önce. Rüzgar değildi.

"Arkadaş olduğumuzda her şeyi kolaylaştırdın. Alışverişe çıktıktan sonra adresini nereden bildiğimi bile sormadın. Ben orada dururken şifreni girdin. Beni yalnız bıraktın. Çok güveniyordun, sanki kimse mükemmel Joss'u incitmeyecekmiş gibi."

Nefes alışım hızlandı, panik parmak uçlarımı karıncalandırdı ve görüşümü tünele çevirdi. Yavaşlatmak için çok çalıştım çünkü yavaşlatmazsam bayılacaktım.

Peki ya bunu yaparsam?

Uyanacağımdan emin değildim.

Yüz ifadesi öfke ve umutsuzluk arasında gidip geliyordu. "Senin gibi olmaya çalıştım. Saçımı senin gibi şekillendirdim. Seninki gibi boyadım. Makyajımı senin yaptığın gibi yaptım. Senin gibi giyinmeye, senin gibi konuşmaya, senin gibi olmaya başladım. Voodoo'da buluşmak için ona mesaj gönderdim. Beni senin elbisenle görüp sonunda benimle konuşacağını düşündüm. Ama olmadı. Bütün gece seni izledi. Evine gitti. Joss'u istiyor. Herkes Joss'u istiyor. Kimse beni fark etmiyor bile."

"Bu doğru değil," dedim usulca, itirafı karşısında içimi saran bulantı dalgasıyla savaşıarak. Tarzındaki değışikliklerin kendisi ya da belki Hyde'lardan biri için olduğunu düşünmüştüm. Alışveriş gezimizden sonra saçlarının koyulaşmasının ve kıyafet seçimlerinin benim yüzümden olduğunu hiç düşünmemiştim.

Ben olacaktım.

Acı bir kahkaha attı. "Lars, Saul Stratejileri'nde Peter'ı görmeye geldiğinde iki kez yanımdan geçti. İkisinde de yüzünde en ufak bir tanıma belirtisi yoktu. Sanki haftalardır her cumartesi beni görmüyormuş gibiydi. Piper ve Harlow hep senden bahsediyor. Joss çok tatlı. Joss çok yardımsever. Joss'u bana gönderdiğin için teşekkürler. Ne kadar dışlandığımı bilmediğimi mi sanıyorsun?" Silahı alınma bastırdı, canımı acıtacak kadar sertti. İçime sokmak için.

Yüzümü buruşturarak gözlerimi kapatmak ve onun nefretini engellemek istedim. Olacakların olasılığını engellemek. Kaçınılmazlığı mı? Ama yapamadım. Nefret ve acının yüzünü iğrenç bir şeye dönüştürmesini izledim.

"Sen bile çoğu zaman beni fark etmiyorsun."

Suçluluk duygusu göğsümdeki dehşetle birleşti çünkü o haklıydı. Sessizlik içinde çalışıyordum, aklım ya önceki gecede ya da gelecek günümdeydi. Onu her zaman fark etmedim.

"Sadece sabahları yorgun oluyorum," diye açıkladım. "Ve her zaman sessiz oldum. Aldırış edeceğini düşünmemiştim."

"Doğru," diye alay ederek silahını tekrar indirdi. "Çünkü tabii ki her gün görmezden gelinmeyi umursamam. Onlar *Joss*'un güneş ışığında güneşlenirken herkes için görünmez olmak."

"Görünmez değilsin."

"Ve sen de o kadar mükemmel değilsin." Dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Bir kez olsun akıllıca davrandığını sanmıştım. Peter dövmeleeri sevmez bile, ama sen sevseydin ben de yaptırırdım. Sen yaptırısaydın ben de yaptırmak zorunda kalırdım. Ama sen dinledin. Dövmelerin çok kalıcı olduğu konusunda beni gerçekten dinledin."

Bu yüzden bir tane almamıştım ama onu düzeltecek değildim. "Ama sonra daha kötü bir şey yapmak zorunda kaldın." Silahını indirdi. Hepsini değil bir şekilde. Dengesiz gözlerinde cehennem ateşi parlarken sadece karnımı işaret etmek için. "Hamile kalmak zorundaydın. Tüm dikkatli planlarımı mahvetmek zorundaydın. Bunu kopyalayamam. Her şeyi mahvettin. Her şeyi mahvettin! Ben hazır değilim. Zamanı değil."

Çaresizliğini hissedebiliyordum, bulaşıcıydı. Eğer onu uçurumun kenarından döndüremezsem, harekete geçmekten başka çarem kalmayacaktı. Kaçmak ya da onunla mücadele etmek.

Ve umarım zaten dolu olan karnıma bir kurşun yemem. "Senin için Peter'la konuşabilirim," diye denedim. "İkinizi ayarlayabilirim."

Bir acı, çirkin kahkaha daha. "Onu hâlâ istediğimi mi sanıyorsun? Onun şansı vardı. Peter küçük bir hayaldi. Önemsiz. Ben büyük hedefler peşindeyim. Hak ettiğimi alıyorum. Seninkine sahip olmak varken neden hayatımın daha fazlasını ona harcayayım ki?"

Neyimi?

Hiçbir fikrim
yoktu.

"Sophie-"

Silahı çenemin altına koydu ve başımı eğmek için kullandı. Yavaş ve keskin sözleri büyük bir nefret taşıyordu. "Bu benim adım değil."

"Sophie dedim," diye telaşla bağırdım, gözyaşlarımı tutamıyordum. "Sophie diye çağrılmaktan hoşlanmadığını söylemiştin ama ben Sophie dedim."

"Bu benim adım değil!" Çığlık çığlığa söylediği her kelimeyle birlikte silahı deriyi parçalayana kadar soktu ve boğazımdan kan damlarken çenemi sızlattı.

"Tamam!" Hıçkırıklara boğuldum. "Adın ne senin?"

Sanki bir düğmeye basılmış gibi geri çekildi.

Gülümsedi.

Farklı bir şekilde hareket ederek çantalardan birine gitti ve krakerleri kaptı. Takılıyormuşuz gibi çiğnedi. Sanki kızlar günüymüş gibi. Bir tane daha ağzına atıp telefonunu çıkardı ve iç çekti. "Misafirlerin fazla kalmasından nefret etmiyor musun?"

Konuşmadaki ve ondaki değişimden dolayı başım dönmüştü. Beklentiyle bana göz kırptığında, "Evet" diye fısıldamak için kendimi zorladım. "Bu çok kaba."

Video yayınına görebilmem için telefonunu çevirdi. Canlı bir
Bir mi? Emin değildim. Ama nerede olduğunu biliyordum.

Benim evim.

Adamım, arkadaşlarım ve hatta eski sevgilim oturma odamda duruyordu. Konuşuyorlardı ama ne dediklerini duyacak ses yoktu.

Kameranın ne kadar süredir açık olduğunu düşünmemeye çalıştım. Ne görmüş olabileceğini. Biz bunun ötesindeydik. Beni kanepemde Lars'a binerken görmesi yaptığı en az istilacı şeydi.

Videoyu görebilmek için telefonu geri çevirdi. Burnu kırıştı. "Ne yapıyor orada?"

Peter'ı evimde görünce daha fazla öfkelenmek için hazırlandım ama öfke gelmedi.

O sadece gözlerini devirdi. "Tipik Peter. İlişkimizin bittiğini ve benim hayatıma devam ettiğimi kabul etmek istemiyor."

Onun değişimiyle ve sözleriyle, mide bulandırıcı bir farkındalık beni vurdu.

Eski sevgilimi istemiyor.

O benim tüm hayatımı istiyor.

Şüphelerimi doğrularcasına, sanki benmişim gibi konuşmaya devam etti. "Arkadaşlarımdan beni sevdiğini biliyorum. Erkeğimin beni ne kadar özlediğini de biliyorum. Ama bu çok fazla." Başını öne eğdi. "Belki misafirlerim gittikten sonra Nora ve Ruth'u arayıp yeğenlerimin bizde kalmasını sağlarım."

Tanrım.

Tanrım.

Yeni bir panik dalgası suçluluk duygusuyla karıştı ve kalbim ağır göğsümde hızla çarpmaya başladı.

Ölecektim.

Kalp krizi geçirip ölecektim ve sevdiğim insanları savunmasız bırakmışım.

Çünkü bir aptal gibi Sophie'yle paylaşmışım. Harlow'un yerinde bana sorduğu tüm soruları yanıtlamışım. Ailemi, yeğenlerimi, *her şeyi* biliyordu.

"Boş ver, onların saçmalıkları için çok yorgunum," dedi.

Şükran dolu gözyaşlarımı tutmak için her şeyimi verdim.

"Eve gidip uyumam gerek." Karnını ovuşturmadan önce bir simit daha yedi.

"Uyku hamilelik için önemlidir."

Sadece biraz değil.

Bir fırından bir tepsi kek eksik.

"O zaman neden senin evine gitmiyoruz?" Temkinli ve dikkatli bir şekilde, kuruntusuna uyararak onu uçurumdan aşağı itmediğimi umuyordum. "Yatıya kalırsınız ve sabah birlikte fırına gideriz."

Kıvrılmış dudağı seğirdi ve abartılı bir acıma duygusuyla başını salladı. "Üzgünüm ama erkek arkadaşımın daha sonra bana yapacağı şey için orada olmak istemezsin. Bu sana sadece ne kadar üzgün ve yalnız olduğunu hatırlatacak. Tüm dünyada nasıl da kimsesiz olduğunu." Çantadan çerçeveyi aldı. Ultrason çıktısı cebimde güvenle durduğu için içinde hiçbir şey olmaması önemli değildi. Camı sevgiyle okşadı. "Beni tuzağa düşürdüğünü duyunca çok mutlu olacak. Çılgınca olacak."

"Yarın o zaman?" Zorla söyledim, ciğerlerim genişleyemeyecek kadar dardı.

"Kızlarım ve benim planlarımız var. Konuşacak çok şey. Bir sürü sır. Buralarda olsaydın belki seni de davet ederdik. Ama olmayacaksın." Boş çerçeveyi hafifçe öperek kenara koydu ve telefonunu kontrol etti. "Oh, güzel, gidiyorlar." Tekrar çevirdi, böylece herkesin evimden çıktığını görebiliyordum.

Beni aramak için

mi?

Yoksa

vazgeçmek mi?

Silahıyla işaret etti. "Ayağa kalk."

"Sop-" diye söze başladım, sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Joss. Sen eve giderken ben burada takılayım."

"Planımız bu."

Bunun güven verici olması gerekirdi ama bunu söyleme biçiminde alarm zillerinin çalmasına neden olan bir şey vardı.

Daha fazla bekleyemedim. Açılış yoktu. Bir tane yapmam gerekiyordu.

Tereddüt etmeden yana doğru fırladım ve onu hazırlıksız yakaladığımı umdum. Bir an için yakaladım.

Ama sonra kapüşonum gerildi ve beni yere çarpana kadar geri çekti.

Omzum çarptı ve kolumdan aşağıya elektrik çarpması gibi bir acı yayıldı. Başım mide bulandırıcı bir çatırtıyla yere çarptı. Görüşüm bulanıklaşırken bir başka mide bulantısı dalgası mideme hücum etti.

Nefesim kesildi.

Yeni bir tane sürükleyemiyordum çünkü Sophie beni hâlâ tuttuğu başlıktan tutup kaldırıyordu. Kumaş nefes boruma batıyordu ve bacaklarım garip bir açıyla tutunacak bir yer arayarak çırpınıyordu. Ayaklarımı altına aldığım da gevşeklik azaldı ve panikle nefesimi yuttum.

"Dikkatli ol," dedi o tatlı sesiyle. "Bu eski zeminler engebeli ve takılıp düşmek çok kolay. Yaralanabilirdin."

Evet, çünkü beni yakaladın, seni korkunç kaltak.

Kazağımı tutarak silahı sırtıma dayadı ve beni kulübenin geri kalanına doğru götürdü. Arka kapıya ulaşana kadar başımın yanından ağır bir şekilde damlayan kan hastalıklı bir iz bıraktı. "Aç şunu."

Lanet olsun.

Su.

Beni boğmak istiyor.

Olimpik bir yüzücü değildim ama zayıf da değildim. Bir komşuya ya da iskeleyle ulaşabilirdim.

Hâlâ ondan kaçabilirdim ve önemli olan tek şey de buydu. Umut göğsümde yükseldi.

Ve sonra çöküp yanarken bir krater bıraktı.

Çünkü kapıyı açtığımda suya çıkmıyordu.

Zincirlerin, keskin bıçakların ve tavandan sarkan kancaların bulunduğu soğuk, steril bir odaya açılıyordu.

Amcamın avladığı hayvanları parçalamak için kullandığı türden bir oda.

Asılı bir zincirin altına gelene kadar beni iten Sophie, bir eliyle namluyu şakağıma dayarken diğer eliyle de bir kelepçe tuttu. Elime uzandığında, geri çektim.

Bum.

Bana isabet etmemiş olabilir ama kurşunun başımın yanından geçtiğini duydum ve hissettim.

Çok yakındı. Çok yakındı.

Dikkatimin dağılmasından ve kulaklarımın çınlamasından faydalanan Sophie, ben daha ne olduğunu anlamadan iki bileğimi de bağladı. Bağları ve üzerimdeki zincirleri çekiştirerek güvenli olup olmadıklarını kontrol etti.

"Komik olan ne biliyor musun?" diye sordu çalışırken sohbet eder gibi.

Hiçbir şey.

Bunların hiçbirisi komik değil.

"Zehirlenmek neredeyse imkansız. Filmlerdeki gibi değil. İnternette sipariş veremezsiniz ya da evdeki malzemelerle karıştırıp huzur içinde uzaklaşamazsınız." Elindeki silahı salladı ve ben de bastırılmış bir çığlık attım. "Bunu bugün aldım. *Bugün*. Sahte isim. Kötü sahte kimlik. Sorun değil." Tekrar bana doğru doğrulttu ve bu sefer çığlığımda bastırılmış bir şey yoktu. "Huzurlu bir ölüm yasadışıdır ama acı veren bir ölüm sprej boyadan daha kolaydır. Komik, değil mi?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı ve onun çılgınlığına ayak uydurmuş gibi yapamadım. "Lütfen, bunu yapma. Lütfen beni vurma."

"Seni vurmak mı?" Bir kahkaha attı ve silahı arkasına fırlattı. Ulaşamayacağım bir yerdeydi ama en azından kafama nişan almamıştı. "Bunu asla yapamam. Asla kimseyi öldürmem. Anaokulu arkadaşlarıma hep başkalarına kendilerine nasıl davranılmasını istiyorlarsa öyle davranmalarını söylerim. Ben de öyle yapıyorum. Sana *tam* da senin başkalarına davrandığın gibi davranıyorum."

Kapıya doğru geri çekildi ve duvardaki bir düğmeye bastı. Bağlı olduğum zincirler şangırdayıp kollarımı da yanlarına alarak yükselirken sarsıldım. Yaralı sol omzumdan dayanılmaz bir acı fişkırdı ama bu yeterli değildi. Sophie, ayaklarım yere zar zor değene kadar düğmeyi basılı tuttu. Omuzlarımdaki yükü kaldıramayana kadar. Vücudumdaki tek bir kası bile dinlendiremeyene kadar.

"Sen gittiğinde, her şeyi kendinle ilgili yapamayacaksın." Gülümsemesi ve ses tonu Noel sabahındaki bir çocuktan daha fazla sevinç içeriyordu. "Senin ne kadar mükemmel olduğun hakkında konuşup durmayacaklar çünkü sonunda benim daha iyi olduğumu anlayacaklar. Sonunda *beni* görecekler."

"Bunu yapamazsın," diye hıçkırdım.

"Ben bir şey yapmıyorum. Görünmez olman benim suçum değil. Sadece mükemmel hayatımı yaşamak için gidiyorum. Seni düşünmeden yoluma devam ediyorum. Bunun seni nasıl etkilediğini." Omuz silkti. "Sana ne olacağı benim sorunum değil."

"Sop-" Kendimi tekrar yakalamadan önce başladım. "Hey! *Lütfen!*" Ama odadan çıkarken beni görmezden geldi.

"Joss!"

Denedim.

Hiçbir şey.

Çıglık attım. Feryat ettim. Ağladım. Bileklerim kanayana kadar çırpındım. Ama o hiç geri dönmedi.

Ve bağlarım gevşemedi. Bir milimetre bile.

Gözlerimi kapatarak uzaylı kurbağa bacağımı düşündüm. Nefeslerimi eşit tutmaya odaklandım çünkü bunu ikimiz için de yapmam gerekiyordu. Kendime Lars'ın bizim için geleceğini hatırlattım.

"Biz iyiyiz," diye fısıldadım. Kulakları yoktu ama yine de onunla konuştum. "O bizi kurtaracak."

Öyle

olduğunu

biliyorum.

Değil mi?

Bölüm Otuz İki

Sur-fucking-prise Lars

KADINLAR VE Peter, Nox'a Sophie hakkında bildikleri her şeyi anlattılar.

İki dakikadan az sürdü.

Ve bir sürü çelişkili saçmalık vardı.

Çünkü Piper'a muhasebe bürosu hakkında söylediklerinin aksine, Peter'la birlikte bir yıldan fazla bir süre halkla ilişkiler firmasında çalışmıştı. Bu süre Peter'ın onun hakkında tek bir şey bilmesi için yeterli olmalıydı ama bilmiyordu. Adını bile doğru dürüst bilmiyordu.

Piper biraz daha fazlasını biliyordu. Sophie, Joss'la aynı fırın vardiyasında çalışıyordu. Bekârdı. Sessizdi. Yürüyüş yapmayı ve belki kano kullanmayı sevmesi dışında kendisiyle ilgili pek bir şey paylaşmıyordu.

Ama hepsi bu kadar.

"Kaba biri değil." Piper'ın dudakları aşağı eğildi. "Ama kaba olduğunun farkına varmadan bir şeyler söyleyebiliyor. Joss'un-" Sözleri aniden kesildi.

"Joss ne zaman?"

"Kendimi

kastetmiştim."

"Kendini Joss ile mi karıştırdın?" Tersledim.

Jake bana ters ters bakarak, "Dostum," dedi. Ama bunu karısının omzunu sıkarken yaptı. Sanki onun da sahtekârlık yaptığını biliyordu.

Piper bir an tereddüt etti. "Çocuk sahibi olamayacağımızı öğrendik."

Tanrım, onu bunu paylaşmaya zorladığım için bir pisliğim.

"Kızlarıma söylediğimde," diye devam etti, "Sophie güven verici değildi. Durumu daha da kötüleştirdi. İstemediğim olduğunu düşünmüştüm ama biraz yargılayıcı olmak gibi bir huyu var. Bizden daha gelenekçi. Fazla ailesi olmadan, korunaklı bir şekilde büyüdüğünü söyledi."

"Sence bunu o yapmış olabilir mi?" Nox sordu.

Sallantılı bir şekilde başını salladı. "Daha önce bilmiyordum ama Lars'ın dediği gibi, deliliğin kendini nasıl gizleyebileceğini biliyorum. Sadece bunu *neden* yaptığını bilmiyorum."

Bunun bir önemi yoktu. Nedenini sonra öğrenecektik. Joss'u kollarına aldığında.

"Adresi sende var mı?" Nox, Piper ve Harlow'un arasına baktı.

Harlow başını salladı ama Piper başıyla onayladı. "Fırındaki personel dosyalarımda.

Nox bir mesaj gönderdi. "Adamlarıma haber vereyim, daha hızlı olacaklardır."

Piper'ın yüzü suçluluk duygusuyla kaplanmıştı. Suçlunun ben olduğumu düşündüğümde hissettiğim suçluluk duygusunun aynısıydı.

Joss'un hayatına ona zarar verecek birini soktuğum için. "Onu bulacağız," diye Piper'a güvence verdim.

Ve ben.

İşe yaramadı.

Daha da kötüleştirdi.

Yumuşak sözlerim üzerine gözyaşlarına boğuldu. Jake onu kollarına aldı, karısına fısıldadı ama o hıçkırmaya devam etti. "Bu benim hatam."

"Hayır. O benim." Peter'ın bu sessiz itirafı üzerine herkes ona döndü ve o gece ikinci kez ellerini teslim pozisyonunda kaldırdı. "Joss'u ben almadım," diye tekrarlardı. "Ama Sophie bana aşık. Hem de büyük bir aşk. İnsanlar bana bu konuda bok atıyordu ve ben de İK'ya şikâyetle bulundum. İşten çıkarıldı."

"Sana aşık olduğu için mi onu kovdurdun?" Piper tersledi, suçluluk duygusu unutulup yerini öfke aldı. "Çünkü onun geçiminden çok kendi itibarınla mı ilgileniyorsun?"

Peter başını salladı. "Masum bir aşk değildi. İnsanlara yapacağımız randevular hakkında yalan söyleyip duruyordu, balta fırlatmak ve sahil boyunca gezmek gibi."

Piper yüzünü buruşturdu. "Benim hatam. Masum olduğunu kastettiğini sanmıştım. Onunla konuştuğunuzda kızarması gibi bir şey. Düşmanca davrandığından değil. Şikayet etmekte sonuna kadar haklıydın."

"Uygunsuz davranana kadar rapor etmedim."

"Nasıl uygunsuz?" Ben sordum.

"Bana küçük bir masanın üzerine eğilmiş bir fotoğrafını gönderdi." Piper yine yüzünü buruşturdu. "Sıcak pembe bir masa mı?"

"Evet, nereden biliyorsun?"

Jake karısına baktı. "Joss'la yaptığınız küçük fotoğraf çekimine onu da mı dahil ettin?"

Joss'un çok sevdiğim fotoğrafı çekmek için zamanlayıcıyı kullandığını düşünmüştüm ama o ve Piper açıkça bunu bir olay haline getirmişlerdi. Başka bir zaman olsa, bunu çok komik bulurdum.

O zaman değil ama.

Piper başını salladı. "Sophie mutfaktayken hızlıca hallettik.

Onu rahatsız etmek istemedik." "Ne zaman serbest

bırakıldı?" Peter'a sordum. "Bugün."

Sikeyim.

Bu bir tesadüf değildi.

Peter duraklamadan önce saate baktı. "Joss hâlâ saat takıyor mu?" "Hayır,"

dedim. "Neden?"

"Joss ve ben akıllı saatlerimizi senkronize etmiştik. Aldattığımda beni bu şekilde takip ediyordu. Eğer hala takıyorsa, onu takip edebiliriz diye düşündüm."

"Öyle değil." Harlow hâlâ onu gördüğüne sevinmiş görünmüyordu ama bakışlarından hançer fırlatmayı bırakmıştı. Sözleri farklı bir konuydu. "Onları sonsuza dek mahvettiğine eminim, seni pislik."

Peter akıllı olsaydı, taşaklarını korurdu.

Nox'un telefonu bipledi. "Ona ihtiyacım yok. Sophie'nin daire numarası ve yakın zamanda satın aldığı bir kulübe var."

"Ne kadar yakın zamanda?" Ben sordum.

"Bir ay kadar önce." Başını kaldırıp baktı. "Yaşayan son akrabası, yani annesi öldüğünde ona miras kaldı."

"Bana o kulübenin adresini gönder."

"Yine burada kalacağız," dedi Piper.

"Hayır." Daha önce kalmalarına izin vermişim ama bir daha olmaz. "Sophie buradaydı. Daha önce alarm çalmadan içerideydi, bu da şifrenin onda olduğu anlamına geliyor. Dışarıda kaç adam olduğu önemli değil, burası güvenli değil."

"O haklı." Nox'un sözleri o kadar sessizdi ki zar zor duyabiliyordum ve tam yanımdaydı. Piper ve Jake'in arasına baktı. "Bir böcek yerleştirmiş olabilir. Fırını taramaları için adam gönderiyorum. Senin evine geldi mi?"

Piper ağzını zorlukla oynatarak, "Sadece Harlow'un," diye mırıldandı.

"Anladım. Oraya da biraz gönderiyorum. Git onları içeri al. Senin evine geldi mi, himbo?"

"Hayır," diye yanıtladı Peter.

"Güzel. Evine git."

Tereddüt etti, ağzını açtı ve sonra lanet bir balık gibi kapattı. Acısına son verdim. "Seni sonra bilgilendiririm."

Çenesini kaldırdı ve diğerlerinin peşinden kapıdan çıktı.

Arabama binene kadar bir daha konuşmadık. Adresi navigasyona girdikten sonra Nox Matt'i aradı ve ben arabayı sürerken siparişleri gözden geçirdi.

Ben onu uçururken.

Telefonu kapattıktan sonra Wicked'dan Killer'ı aradım. "Burayı boşaltın. Çabuk. Dansçılara söyle, onlarla sonra görüşeceğim."

"Anladım, efendim."

"Ciddiyim," dedim. "Beş dakika içinde buranın boşalmasını istiyorum. Her kadını arabasına kadar geçirin ve defolup gidin."

Emrettiğim şeyi yapmak için tıklamadan önce soru sorarak zaman kaybetmedi.

Sophie'nin Wicked'a gidip gitmeyeceğinden emin değildim ama onların güvenliğiyle oynayacak değildim.

Peter'a gittiğimizde umutluydum. Joss uzun süredir kayıp değildi ve içgüdülerim Peter'ın ona zarar vermeyeceğini söylüyordu. Belki onu tutup dinlemesi için zorlayabilirdi ama Joss onunla başa çıkabilirdi.

Şehirden hızla çıkarken, o umut yoktu. Joss gideli bu kadar uzun zaman olmuştu. Sophie'nin deli bir amcık olma ihtimali varken olmazdı.

İçimden dehşet akıyordu. Neye doğru yürüdüğümüzü bilmiyordum ve olasılıklar bana tuzlu limon suyu ile bardak yutmuşum gibi hissettirdi.

Tenha evi bulduğumuzda, lanet olası derimden dışarı çıkıyordum. DoubleTap'imi atlayarak torpido gözümünden Nighthawk'ımı aldım ve dışarı tırmandım. Nox parmağını kaldırıp evi işaret etmeden önce ön kapıyı tekmelemeye hazırdım.

Kapının camını kırmadan önce pencereleri farklı açılardan kontrol etti. Bir ışık yakarak başını salladı. "Tuzak teli ya da patlayıcı yok."

Silahlar çekildi, Nox ve ben dikkatlice eve girdik. Kanepeye dökülmüş krakerler dışında oturma odasında hiçbir şey yoktu.

Krakerler yeterliydi.

Ormanın ortasındaki bir kulübede, böceklerin üzerlerinde geziniyor olması gerekirdi. Ama yoktu.

Bu da uzun süredir orada olmadıkları anlamına geliyordu.

"Lars," diye fısıldadı Nox.

Işığını neye doğrulttuğunu gördüğümde ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Kan. Fazla

değil.

Ölümcul miktarda değil. Ama eğer bu kadınının kanıysa, yine de çok fazlaydı. Bir iz oluşturmaya yetecek kadar. Penceresiz bir kapıya ulaşana kadar evin içinde izleri takip ettik ve kapıyı açtım.

Gördüğüm şey ciğerlerimdeki havayı boşaltmadı.

İçime çarptı ve beni derinden sarstı. Joss. Benim

Joss'um. Benim kadınıam.

Kolları, en iyi acıyı verecek şekilde başının üzerine doğru gerilmişti.

İşkence.

Sol kolu yerinden çıkmıştı. Kırık mıydı yoksa yerinden mi çıkmıştı bilmiyordum. Yüzü kıpkırmızıydı ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Çenesinden, alnından ve bileklerinden kan damlıyordu.

Başını kaldırdığında, kocaman gözleri çılgına döndü ve ben olduğumu anlayana kadar zincir şangırdadı. Yerleşti.

Ve sonra gülümsedi. Küçük, korkmuş ve sallanıyor olması önemli değildi.

O.

Lanet

olsun.

Gülümse

di.

"Beni bulacağını biliyordum," diye mırıldandı.

Sonra hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı, her titreyiş kollarını çekiştiriyor ve acısını daha da artırıyordu.

"Bebeğim, siktir." Ona doğru koştum ve ağırlığını desteklemek için onu yerden kaldırdım. Nox asılı olduğu kelepçeleri indirmenin bir yolunu bulurken yükünü hafifletmek için.

Sanki kaldırılıp derisi yüzülecek bir geyik gibiydi.

Üstümüzde bir mekanizma kükredi ve zincirler gevşemeye başladı. Onu dikkatle tuttum, kucağımdayken yere düşmesine yetecek kadar gevşemesini bekledim. Yavaş ve sakin bir şekilde yaralarını kontrol ettim. Bağlarını kontrol ettim. Yüzündeki saçları taradım.

Nox'a "Ambulans çağır," diye bağırdım ama o çoktan çağırmıştı.

Telefonda konuşurken dolapları ve çekmeceleri karıştırdı. Kapatırken bana "Arabada cıvata keskisi var mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Burada hiçbir şey yok."

Joss kucağımda burnunu çekti, vücudu gergindi. Paniklemişti.

"Bir yolunu bulacağız bebeğim. Söz veriyorum. Sen iyisin. Tuttum seni. Tuttum seni." Dudaklarımı saçlarına bastırdım ve bunu tekrarlamaya devam ettim. Bunun onun yararına mı yoksa benim yararına mı olduğundan emin değildim ama önemi yoktu.

Önemli olan tek şey doğru olmasıydı.

"Beni bu şekilde ölmem için burada bıraktı." Joss zincirlere baktı, sesi ve vücudu titriyordu.

O.

"Sophie mi?" Onayladım.

Çenesini kaldıran Joss, lanetli gözlerle bana baktı. "Kendini ben sanıyor."

"Eğer senin gibi olacağını düşünüyorsa, o deli bir amcık."

"Gerçekten, Lars. Kendini gerçekten ben sanıyor. Sizin onun evinde olduğunuzdan ve eve gitmek istediğinden bahsedip duruyordu." Nefes nefese kaldı ve panik içindeki gözleri Nox ile benim aramda gidip geldi. "Kız kardeşlerim ve yeğenlerim hakkında konuştu."

Nox ona, "Adamlarımı gizlice onların üzerine salacağım," diye güvence verdi ve çoktan bir mesaj yazmaya başlamıştı. "Senin evinde olduğumuzu nereden biliyor? Kamera mı yerleştirmiş ufaklık?"

Joss başını salladı. "Sadece bir tane, sanırım."

Nox elini bana uzatmadan önce çenesini kaldırdı. "Polisler yolda."

İki silahımı da teslim ettim. Benimkiyle birlikte onunkini de arabamda saklayacaktı, çünkü ikimiz de yasal olarak silah taşıyamıyorduk.

Joss'u kucağımda tutuyor, saçlarını okşuyor ve beni boktan bir amcığın boktan saçmalıklarıyla doldururken dinliyordum. Dışarıdan siren sesleri geldiğinde titremesi yeniden başladı.

Polisler içeri daldı ve beni Joss'tan ayırdı. Bu beni çok üzdü ama karşı koymadan ondan uzaklaştım. Süreci hızlandırmak için her şeyi yaptım. Bağlarını keserlerken ağlayıp titrediğinde içim parçalanmadı.

Öldürdü.

Benim bir tehdit olmadığımı ve Joss'un erimeye yakın olduğunu anladıklarında ona dönmeme izin verdiler. Yakınında durduğum anda

Şiddetli sarsıntılar yerini şok edici titremelere bıraktı.

"Bu sizin mi efendim?" Polislerden biri elindeki silahı göstererek bana saçmalık yapmaya çalışmışım gibi baktı.

Yapmışım ama bu kadar aptalca değil.

"Bu onun." Joss'un gözyaşları yeniden başladı. "Beni buraya böyle getirdi."

"Cevabını aldın," diye homurdandım. "Kadınımı travmatize etmemesi için bunu bir yere koyabilir misin?"

Ona dokunmadı. "Neden geride bıraktı? Bu kadar dar görüşlü olamayacak kadar titiz görünüyordu."

Joss yerdeki silaha bakarken hiçbir şey söylemedi. Sonunda konuştuğunda o lanet kanıtı kendim paketlemek üzereydim. "Kendini ben sanıyor. Silaha ihtiyacı yok çünkü benim asla bir silahım olmaz."

Sağlık görevlileri içeri girdiğinde kendimi kaybetmeme iki saniye kalmıştı. Bu ikisi dalga *geçmiyordu*. Saniyeler içinde bir sedye getirdiler, onu sabitlediler ve biri hayati değerlerini kontrol ederken diğeri iterek senkronize bir şekilde hareket ederek onu ambulansa taşıdılar.

Nox'a takip edebilmesi için anahtarlarımı fırlatarak içeri girdim ve Joss'u makinelere bağladıkları sırada yoldan uzak durdum.

"Bebeğim," diye atıldı Joss.

Bir an için benden bahsettiğini sandım. Ve bu sahiplenici ifadeyi umursadığımı söyleyemezdim. Ama ona baktığımda gözleri benim üzerimde değildi.

Sağlık görevlisidyiler.

Ve eli karnına bastırılmıştı. "Neyin?"

Guruldadım.

Sağlık görevlileri bir dram beklediklerini belirten bir bakış paylaştılar. Böyle bir şeyle ilk kez karşılaşmıyorlardı. Aksi halde, biri "Hamile misiniz hanımefendi?" diye sorarken çalışmaya devam ettiler.

Joss yavaşça hareket ederek kapüşonunun cebine uzandı ve televizyon parazitine benzeyen bir resim çıkardı. "Zar zor, ama evet."

Evet.

"Hamile misin?" Sanki soruyu cevapladığını duymamışım gibi sordum. Sanki elinde kanıt yokmuş gibi.

"Sana söylemek için özel bir şey yapmak istedim." Resmi uzatırken gözleri taze yaşlarla doluydu. "Sürpriz."

Sürpriz.

Otuz Üçüncü Bölüm

Uzaylı Kurbağa

Bacağı Lars

Bir süre sonra koridorda dururken aramayı kabul ettim. "Evet?"

Doktorlar hâlâ Joss'un yanındaydı. Ona her acı içinde tıslattıklarında -ki bu çok sık oluyordu- öfkemi bastırmak ve beni odadan atmaya çalışmaması için sakin olmak zorundaydım.

Onun yanından ayrıldığımdan
değil. O telefona cevap vermek
dışında.

"Onu yakaladık."

Duymak istediğim ses bu değildi.

Kulübeye giderken Nox'la Joss'u ve Sophie'yi bulduktan sonraki seçeneklerimiz hakkında konuşmuştuk. Aklımı başımda tutmaya çalışıyordu. Bana plan yapacak bir şey vermişti. Onu bulacağımıza dair bana güvence verdi.

O kaltağı asmak istedim. Ona işkence etmek istedim. Kafasını sikmek. Joss'un canını yaktığı gibi onun da duygusal ve fiziksel olarak canının yanmasını istiyordum.

Nox, Matt ya da Beck'in onu yakalamasını sağlayabilirdi, böylece tüm bunları ve daha fazlasını yapabilirdim.

Bana onu yakaladıklarını söyleyen sesin onlardan biri olmasını diledim.

Ama Joss bunu istemezdi.

Sophie'nin ödemesini isterdi, evet. Yasal yollardan. Resmi bir yolla.

Uzaklaştırma emri ve Sophie'nin bir hücrenin içini görmesini içeren bir yol.

Sophie'nin Joss olduğuna inandığını öğrendiğimizde, Nox polis arkadaşımız LeVar'a mesaj atmıştı.

LeVar, Wicked'ı sık sık ziyaret eden.

Ara sıra Nox'a bilgi aktaran LeVar.

LeVar, hemen Joss'un evine beklemeye gitmişti.

LeVar, Sophie'nin onun evi olduğuna inandığı yere gittiğini söylemek için aramıştı. Ve onu yakalamıştı.

Bu, onu zincirlerle asamayacağım ve silahla korkutamayacağım anlamına geliyordu. Ama aynı zamanda kızımın güvende olduğu anlamına da geliyordu. Rahat nefes alabileceği anlamına geliyordu.

O yüzden hayal kırıklığını kabul ediyorum.

"Kulübedeki polislerle temasa geçtim," diye devam etti LeVar. "Başka neler bulabileceğimizi görmek için dairesi için arama emri çıkartıyoruz. Joss'la konuşmamız gerekecek ama yarına kadar beklemeye zorlayacağım."

"Sana borçluyum,"

dedim. Borçlu değildim.

Ona bir ömür borçluydum.

"Lars," diye araya girdi, ben aramayı sonlandırıp kadınıma geri dönmeden. "Joss olduğuna inanıyor."

"Bunu sana Nox söyledi."

"Hayır. O buna *inaniyor*. Bana Joss'un kimliğini gösterdi ve o olduğuna yemin etti. Biraz benziyorlar ama onun yerine geçecek kadar değil. Ama ikna olmuş durumda. Hiç tereddüt etmedi."

"Biliyorum," diye tekrarladım.

"Sizi uyarıyorum, savunmaya hazırlanın." Bunu da biliyordum.

Kapattım ve Nox'tan daha fazlasını beklerken bulmak için bekleme odasına gittim. Kase, Harlow, Jake ve Piper da oradaydı.

"O nasıl?" Harlow sordu.

"Yaralanmış ve sarsılmış ama iyi."

"Ve..." Piper tepkimi ölçerek başladı. Sakladığı sır anlamlıydı.

Benden önce kız arkadaşım ile arkadaşlarının bir şeyler bildiği konusunda konuşmam gerekecekti ama en azından onun yanında güvenilir insanlar vardı.

Bunu bulmak zordu.

"Henüz bebekten haberimiz yok," dedim ona.

Harlow kolumu sıktı. "Eminim her şey yolundadır."

Onlara evlerine gitmelerini söylediğimde -ki beni dinlemediler- odaya döndüğümde Joss ile bir doktoru bakışırken buldum.

"Bayan Lennon," dedi, "omzunuzun röntgenini çektirmeniz gerekiyor." "Çektireceğim. Bebeğimin iyi olup olmadığını gördükten *sonra*."

Doktor aptalca bana Joss'un fikrini değiştirebilirmişim gibi baktı. Onu hafife alması benim değiştirebileceğim anlamına gelmiyordu.

Uzun ve ağır bir sessizlikten sonra içini çekti. "İçeri birini göndereceğim." Sadece ikimiz kaldığımızda Joss, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Sophie polisin elinde."

Joss iç çekmedi.

Söndü ve yatağa gömüldü. "Polisleri arayacak mısın yoksa Nox'un halletmesine izin mi vereceksin merak ediyordum."

"Bunu ben de merak ediyordum," diye itiraf ettim.

"Bu şekilde yaptığınıza sevindim, böylece açıkça ihtiyacı olan yardımı alabilecek." Bana acıdan irkilmeye dönüşen bir gülümseme attı. "Bahse girerim daha az eğlencelidir."

"Doğru söylüyorsun."

"Daha az göz oyma da var."

"Geceler hala genç, bebeğim."

Güldü ama bu acı dolu bir sese dönüştü. "Gülmek omzumu nasıl acıtıyor?"

Yanağını dikkatlice kavrayarak alnımı onunkine değdirdim. Söylemek istediğim çok şey vardı. Sormak istediğim. Ama sormadım. Gözlerimi kapattım ve nefes alışını dinledim. Onu hissettim.

Çünkü yaşıyordu.

Kapı itilerek açıldı ve isteksizce başımı kaldırdım.

Bir adam eski bir televizyona benzeyen büyük bir makineyi iterek odaya girdi. Joss'a kimliğini doğrulamak için birkaç soru sorduktan sonra makineyi çalıştırdı ve bir asa koymadan önce hazırladı...

Karnının üstüne değil.

Saldırıya karşı koyarken kolumu pençelemesine izin verdim. Boştaki elimi başında gezdirerek yüzünü geren çizgileri yatıştırmaya çalıştım. Bir an sonra kayboldular ama bunun sebebi ben değildim.

Ekran yüzünden oldu.

Bir nokta. Lanet bir benek. Ve ortasında, çırpınan bir bip. "Her şey mükemmel görünüyor." Adam tuşlara bastı. "İşte kalp atışı."

Bir noktaydı.

Lanet olası bir zerreydi.

Ve hiç bu kadar ani aşık olmamıştım.

Joss'u o zincirlerle asılı görmek beni derinden sarsmıştı. Ama bizim küçük zerremizi görmek beni ruhuma kadar sarstı.

"Bu bizim uzaylı kurbağa bacağımız," diye fısıldadı, sesi aynı sevgiyle doluydu.

"Hatırlat da bebeğimize bir isim vereyim," diye fısıldadım ve onu güldürdüm.
Bebeğimiz.

Joss

Cehennem gibi ağrım vardı.

Sonsuza kadar bir kancaya asılı kalmak bir kıza bunu yaptı.

Aslında sonsuzluk değildi belki ama öyle hissettirmişti. Ve tüm bu sonsuzluk boyunca Lars'ın beni kurtaracağından hiç şüphe etmemiştim. Ona ihtiyacım olduğunda hep yanımdaydı.

Omzum yerinden çıkmış ve fena halde ezilmişti ama kırılmamıştı. Arkadaşlarımla kısa ziyaretleri arasında temizlenmiş, pansuman yapılmış ve eve gönderilmiştim.

Ama benim evim
değil. Hayır.

Sophie'nin ürkütücü istilasından sonra, çok sevdiğim eve geri dönerken kendimi rahat hissedeceğimden emin değildim.

Şaşırtıcı bir şekilde, özlediğim şey çıplak tuğla, sessiz mahalle ya da sevimli sundurma değildi. Artık çok sevdiğim evin kendisi değildi.

Orada edindiğim anılardı.

Lars ile ilk kez seks yapmak. Ya da ilk kez seni seviyorum demek. Ya da benimle bir saatliğine yatağa girmek için şehrin öbür ucundan kışını kaldırdığı her gece.

Lars'a eve gidemeyecek kadar korktuğumu söylemek zorunda kalmamıştım. Ne de olsa o Lars'tı. Biliyordu ve bizi dairesine götürmüştü.

Yatağa girmeme yardım ettikten sonra bana bir bardak su içirdi çünkü doktor biraz susuz kaldığımı söylemişti.

Anahtar *kelimeyi* -birazcık- kaçırmış olmalı çünkü bardak boşalır boşalmaz doldurmaya gitti. Döndüğünde bardağı komodinin üzerine koydu ve yanımdaki yatağın kenarına oturdu. "Konuşmamız lazım, hotcakes."

Ciddiyetle başımı salladım. "Biliyorum. Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Bir şey söylemeden önce emin olmak istedim. Ama bugün bunu doğrulayan bir doktor randevum vardı, bu yüzden sana söyleyecektim. Söz veriyorum."

"O konuda değil." Bir an için bana baktı, hoşnutsuzluğu açıktı. "Dürüst olmak gerekirse, Piper'ın hamileliğinizi ve randevularınızı benden önce bilmesinden pek hoşlanmıyorum."

"O zaman ne hakkında konuşmamız gerekiyor?"

Çünkü hamileliğe kızgın değildi. O korku resmen ölmüştü. Ezilmişti. RIP, altı ayak altında, DOA, *öldü*. Ultrasona verdiği tepkiyle öldürüldü.

Hayret. Hayret.

Aşk.

Planlanmamış olabilir ama ikimiz tarafından da istenmeyen bir şey değildi.

"Gelecek hafta evleniyoruz, o yüzden orada olmasını istediğin biri varsa davet et."

İfadesi çok basitti. Bana ilk randevumuzu anlattığında olduğu gibi, soru yoktu. Onaylama yoktu.

Ama ilk randevumuzdan farklı olarak, itirazlarım vardı.

"Evlenmiyoruz," dedim, damarlarıma su yerine enerji içeceğiyle demlenmiş espresso gibi bir adrenalin hücumu yayılırken bile.

"Öyleyiz."

"Sen taşınabilirsin. Ya da daha iyisi, ben buraya taşınırım. Oradan devam ederiz."

"Ben çoktan taşındım."

"Hayır..." Dolabımı ve şifonyerlerimi düşünmeden önce başladım.

Ayağa kalkarak dolabına doğru ilerledi ve açtı.

Aslında boştu.

Lars'ın kıyafetleri yavaş yavaş benim evime gelmeye başlamıştı. Çoğu geceyi orada geçirdiğimiz için mantıklı gelmişti, bu yüzden bunun uygunluğunu sorgulamamıştım bile.

Ona ters ters baktım. "Kendin taşındın."

O da kendi özür dilemeyen omuz silkişiyle karşılık verdi. "Beklemekten yoruldum." "Sorun değil. Birlikte yaşayacağız."

"Evleneceğiz. Ama gelecek hafta da evleneceğiz."

"Bebeğim," dedim usulca. "Bugün çılgın bir gündü. Nerede olduğumu bilmemenin senin için ne kadar korkutucu olduğunu hayal bile edemiyorum. Ve sonra bebek meselesi? Çok fazlaydı. Hem de çok fazla. Acele karar vermenin zamanı değil."

Lars başını eğdi. Ve sonra gülümsedi.

Tanrım, onun gülümsemesini seviyordum. En çok da ona bunu yaptırdığım zamanları seviyordum. Garip bir zamanda gülümsediği ve nedenini bilmediğim zamanlar hariç.

O gülümsemelere

güvenmiyordum. "Ne?"

Dürttüm.

Komodini işaret etti. "Hiç burnunu sokmadın."

"Hayır," dedim, bunun neyle ilgili olduğundan emin değildim. "Bazılarımız insanların kişisel alanlarına saygı duyar."

Yatağımın başucundaki masadan elektronik iş arkadaşlarının yardımını istemesine aldırıldığımdan değil, ama bunu ona söylemiyordum.

Tekrar eliyle işaret etti. "Bak."

Titreyen ellerimle çekmeceyi açtım ve içine baktım. Kadife siyah bir kutu.

Mücevherlerin saklandığı kadife siyah kutu.

Nişan yüzüklerinin konulduğu kadife siyah kutulardan.

Bir kağıt parçasıyla birlikte onu da aldı. Kâğıdı bana uzattı. "Tarihi kontrol et."

Haftalar.

Bunu haftalar önce almış.

"Seni bana verirsen, seni asla geri vermeyeceğim konusunda seni uyarmıştım. O zaman söyledim. Şimdi bana seni ve bir bebeği verdiğin için daha da ciddiylim. Beni bir levyeyle bile uzaklaştıramazsın."

"Bebek konusunda iyi misin?" Zaten biliyordum ama bunu onun açık sözlülüğüyle duymanın verdiği güvenceye ihtiyacım vardı.

Başını salladı ve o devam edene kadar midem bulandı. "İyi değil. Çok heyecanlıyım. Seninle bir aile kurmak mı? Mükemmel, Joss. Peki ya bebeğimi taşıma düşüncesi? Hay sikeyim. Bunun beni ne hale getirdiğini bilemezsin." Sesi sertleşti, kapüşonlu bakışları patlamaya tehlikeli bir şekilde yakın olan şehvet volkanını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. "Neden her seferinde içime boşaldığımda bir damlası bile dışarı sızıyor sanıyorsun?"

"Yaptığının bu olduğunu bilmiyordum," diye nefes aldım, aniden aşırı ısınmışım.

Çok muhtaç.

"Alarmin çaldığında dikkatini dağıtmaya çalıştım, böylece hapını kaçıracaktın. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum. Ama olmasını istedim. Hem de çok. Ve işe yaradı. Bebeğim içinde büyüyor. Sikeyim."

Beni öpmesini bekledim ama hareket etmedi.

"Öp beni?" Bunun kesin bir emir olmasını istemiştim ama havada kalan bir soru oldu.

Başını sertçe salladı. "Dinlenmeye ihtiyacın var."

Hayatımın duygusal ve fiziksel olarak en yorucu günüydü. Hastaneden aldığım ağrı kesici ilaçlara rağmen omuzlarım ağrıyordu. Kalbim kırıldı. Anılarım acıdı.

Ama dinlenmeye ihtiyacım yoktu.

Hayatta olduğumu hatırlamaya ihtiyacım vardı. Kafamdan vurulmadığımı. Nefes aldığımı, güvende olduğumu ve onun kollarında olduğumu.

Onun da buna ihtiyacı vardı.

"Öp beni," diye tekrarladım, sesim ikimizin de hissettiği çaresizlikle kalınlaşmıştı. Volkan patlamış olabilirdi ama Lars beni öperken dikkatliydi. Beni hareket ettirdi. Önce beni sonra kendini soydu.

Omzum yüzünden üstte olmaktan başka seçeneğim yoktu ama bu benim için sorun değildi.

Olmayı en sevdiğim yerd.

Lars'ın yumruğu boyunun etrafını sarmış, ben dikkatlice aşağı inerken onu sabit tutuyordu. Yukarı ve aşağı. Yukarı. Aşağı. Her seferinde biraz daha aşağıya iniyordum, ta ki tamamına sahip olana kadar. Ta ki derinlere gömülene kadar. Sallanmaya çalıştım ama o kalçalarımı sıkıca tutarak bana rehberlik etti. Genelde bunu severdim ama çok nazik davranıyordu. Çok temkinliydi. İncinmişim, kırılmamıştım.

"Daha sert," diye denedim.

Tam tersini yaptı.

"Dayanabilirim," diye yemin ettim. Yavaşladı.

"Bebeğim," diye nefes aldım, kalçalarımı döndürerek. Ona gülümsüyordum. Kontrolü kaybetmesi için onu kışkırtacak her şeyi yapıyordum.

"Evet de."

"Bu cinsel manipölasyon," diye homurdandım hayal kırıklığımın içinden, hareket etmeye çalışıp başaramazken.

"Kirli dövüştüğümü biliyorsun." "Ve bunu seviyorum."

"O zaman evet de. Uzaylı kurbağa bacağımız yüzünden değil. Çünkü seni seviyorum. Tezgahın arkasından bana gülümsediğinden beri sana aşığım. Çünkü sensiz yaşayamam. Çünkü son nefesimi verene kadar hayatımın geri kalanında senin tüm vahşiliğini, alaycılığını ve tatlı gülümsemelerini istiyorum."

Bunu nasıl tartışabilirim?

Denemedim. Bu şimdiye kadar cevapladığım en kolay soruydu. "Evet."

"İşte benim güzel kızım." Lars kutuyu kenara atmadan önce yüzüğü çıkardı. Parmağıma taktıktan sonra avucumu göğsüne bastırdı. "Pişman olmana asla izin verme bebeğim." Saçlarımı hafifçe çekiştirerek başımı aşağı indirdi.

Benimle yarı yolda buluşmak için eğildi. Ağzını ağzıma götürdüğünde daha da açıldım ve ona istediği erişimi sağladım.

Mülkiyet.

Öpücükten. Vücudumun. *Beni*.

Ve bunu, onunla aynı mülkiyete sahip olduğumu bilerek yaptım. Onun vahşiliğini. Onun kötülüğünü.

Hepsi benimdi.

O tamamen

benimdi.

Benim takıntım.

Sonsöz

Joss

Beş hafta sonra

RESMİLEŞMİŞTİ.

Ben, Joss Luthor, evli bir kadındım.

Kocamın üzüntüsüne rağmen, bir hafta yerine iki hafta beklemek zorunda kaldık. İsteyerek değil. Lars pek çok şeyi kontrol edebilirdi ama havayı değil. Yağmur açık hava düğünümüzü bir hafta ertelemişti ama daha kötüsü de olabilirdi.

Annem büyük bir şey planlarken bizim *aylarca* beklememizi istemişti. Birkaç ay bizi *gelmiş geçmiş en uzun nişanlılık* dönemine sokmayacaktı ama yine de çok uzun bir süre olacaktı.

Lars bu fikirden nefret etti ama istediğim buysa kabul ederdi.

Öyle değildi. Büyük bir şey istememiştım. Süslü bir şey değil. Bir oda dolusu misafir, şatafat ve telaş istememiştım.

Lars'ı istedim.

Postayla gelen kâğıda baktığımda her şeyin yasal ve gerçek olduğunu gördüm.

Onu yakalamıştım.

Ona göre, ona hep sahiptim. Çikolatalı kurabiye almak için geldiği ve ona gülümsediğim ilk andan beri.

Adil olan buydu. O zamandan beri ben de onunlaydım.

Dairesine doğru yürürken, onu yatak odasında beklemeye gittim, böylece banyodan kalçalarına sardığı bir havluyla çıkışını izleyebilecektim - en sevdiği manzaraların uzun bir listesinde en sevdiği manzara. Bu aynı zamanda zaman kazandıracaktı çünkü evlilik cüzdanını görür görmez beni yatakta isteyecekti.

Ya da

koridorda.

Kanepede.

Mutfak tezgahları.

Duş bir dakika sonra kapandı. Sabun, nane ve *kendisi* gibi kokarak dışarı çıkması birkaç dakika daha sürdü. Tüm kasları ve dövmeleri sergileniyordu, sanki benim kişisel sanat sergim gibiydi. Yeni dövmeli eli havlusunun önünü kavramıştı. O mürekkepli elin altında büyük, güzel ve her geçen saniye daha da sertleşen bir şey vardı.

Ona göre, saat dövmesi bana zaman ayırması için bir hatırlatma değildi. Buna ihtiyaı yoktu. Benimle zaman geçirmeyi ne kadar çok sevdiğinin bir simgesiydi. İçime gömüldüğünde, dövmeli eli en sevdiğim kolye gibi boynuma dolanmışken bana her şeyi anlatmıştı.

Onu nasıl izlediğimi gördüğünde gözlerinde zaten bir sıcaklık vardı. Ama elimdekini gördüğünde bu ateş bir orman yangınına dönüştü. "Bu düşündüğüm şey mi, hotcakes?"

Kağıdı atımdı ve havaya kaldırdım. "Evet."

Biz zaten birlikteydik. Zaten evliydik. Bir kağıt bu kadar önemli olmamalıydı.

Ama kocam onun karısı olduğumu hatırlatan her şeyi severdi.

Beni yatağa götürürken Lars'ın havlusu yerdeydi ve evlilik cüzdanı da... bir yerlerdeydi. Nereye düştüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü ağzı benimkini alırken ben ona dokunmaya odaklanmıştım.

Tam işler yoluna girmeye başlamıştı ki -ki bu da bir şey ifade ediyordu çünkü her zaman iyiydiler- beni geri çekti. Yüzü ve sesi o kadar şefkatle doluydu ki, göğsüm ağrıyordu. "Gitmeliyim, bebeğim."

Bunu biliyordum.

Sadece istemedim.

Lars'ın mavi gözleri beni inceledi, yumuşadı ve eridi. "Bekleyebiliriz."

Bunu ben de biliyordum. Hazır olmadığım için birkaç kez ertelemiştik zaten. Onlara ihtiyaım olduğunu söylesem Lars asırlarca beklerdi.

Ama beklemekten bıkmıştım. Korkak olmaktan bıkmıştım. Büyük kız külotumu giymeli ve en azından cesurmuşum gibi davranmalıydım. "Ben iyiyim."

Lars beni tekrar öptü, ama bu sefer yavaş, tatlı ve yavaştı, yine de daha az ateşli değildi. O giyinmek için ayağa kalktığında ben de aynısını yapmayı planlamıştım ama çıplak vücudu dikkatimi dağıttı.

Beni hipnotize etti.

Ben sadece bir insandım.

"Bana böyle bakmaya devam et, fıstık," diye gürlledi, solmuş bir kot pantolonu lezzetli bir şekilde gergin kıının üzerinden çekiştirerek, "gitmeyeceğiz."

Benim için sorun değildi ama yine de taşındım.

Dolaba gidip bir kot pantolon aldım ve çekiştirerek giydim. Sonra karnımı içeri çektim, küçük bir şaka yaptım ve düğmeyi iliklemek için uğraştım. Sadece beş dakikalık hamileydim ama şişkinlik gerçikti.

Giyinmiş ve olabildiğince hazır bir şekilde arabaya bindik ve evime doğru yola çıktık.

Benim evim.

İlk gördüğüm andan beri sevdiğim yer. Artık içinde kendimi rahat hissetmediğim yer.

Onu satmak istemiştım. Lars beni geri çevirdi. Temelli değil ama bir süreliğine. Zaman istedi, ben de verdim.

Nox evimden çıkarken ben de derin bir nefes alarak arabadan indim.

Ona ulaştığımda kolumu sıktı. "Seni gördüğüme sevindim, genç kız."

"Peki ya ben?" Lars yaralı numarası yaparak sordu.

Nox ona ters ters baktı. Kardeşten daha yakın olduklarını ve bakışlarında gerçek bir zehir olmadığını bilsem de, yine de cehennem kadar korkutucuydu. Onun öfkesinin hedefi olan herkes için üzüliyordum. "Senin çirkin suratını görmek asla iyi değildir, seni kalın piç."

Nox kenara çekildiğinde, içeri girmek için cesaretimi toplamam bir anımı aldı. Nabzım boğazımda atıyordu, sanki kalbimi yutmuştum ve boğuluyordum. Avuçlarım nemli ve terliydi. Beni gezdirirlerken bacaklarım al dente erişte gibi titriyordu.

Ancak Nox ve Lars gösterdikçe panik daha da azaldı. Yeni sistem panelini gösterdiler. Yeni pencereleri ve kapıları. Kilitleri. Alarmlar, dış mekan kameraları ve sensörler.

Nox'un uzmanlığından yararlanan Lars, güvenliğin her santimini yeniden inşa etmişti. Kimsenin içeri giremeyeceğinden emin oldu.

Sevdiğim evde güvende hissetmemi sağladı.

Nox, bizi yalnız bırakmadan önce tüm talimatları ve geçici kodları listeleyen bir kağıt verdi

Alanıma doğru ilerleyen Lars, ellerini boynuma doladı ve başparmaklarını kullanarak başımı geriye doğru eğdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Emin değilim-"

"Zor olduğunu biliyorum bebeğim," diye araya girdi. "Ben sadece-"

"Peter'ın bu evi senin için mahvetmesine izin vermedin." Başını eğerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve gözlerime bakacak kadar uzaklaştı. "O kaltağın senden daha fazlasını almasına izin verme."

O amcık -*Sophie*'ye sevgiyle hitap ettiği gibi- çok şey almıştı.

Bir süredir fırının üzerinde kara bir bulut vardı. Hâlâ oradaydı ama azalıyordu. Yavaşça.

Dinlendirici uykularımı almış, beni kâbuslarla baş başa bırakmıştı. Bebek gelmeden önce onlarla başa çıkabilmek için bir terapistle gitmeye başlamıştım.

İkimiz de gecenin bir yarısı çığlık atarak uyanamazdık. Ve Sophie neredeyse düğün günümü elimden alıyordu.

Soğuk havaya rağmen, Harlow ve Kase'nin evinin önündeki sahilde evlenmek bir rüya gibi görünüyordu. Muhteşem okyanus manzarası. Değışen yapraklar. Rahat bir atmosfer.

Ama hazırlandıktan sonra pencereden dışarı baktığımda, ailemizden oluşan küçük grubumuzu görmemiştim. Nikâhı kıymak için bekleyen Kase'yi görmemiştim. Güzel manzarayı görmemiştim. Harlow'un evinde değildim.

Rüyam bir kâbusa dönüşmüştü ve Sophie'nin kulübesine geri dönmüştüm.

Harlow ve Piper'ın beni ikna etmesi biraz zaman almıştı. Tekrar mantıklı düşünmeye başladığımda, inatçılığım devreye girdi.

Hayatım tehlikeli bir şekilde suyun yanında sona ermeye yaklaşmıştı. Bu hayatı suyun yanında yaşamaya devam etmek de en büyük *lanetti*.

Beş hafta boyunca evimi benden başarıyla almıştı. O geceden beri içeri adımımı atmamıştım. Ta ki adamım burayı benim için tekrar güvenli hale getirmek için kışını yırtana kadar.

Keşke bunu ona söylememe izin verseydi. "Deniyordum-" diye başladım.

Tekrar.

Lars araya girmeden hemen önce. Ayrıca, tekrar.

"Biliyorum, bebeğim."

Gözlerimi devirdim. "Çok söz kesiyorsun."

"Bana ceza vermek ister misin?" Kışımı kavramak ve beni kendine doğru çekmek için elini indirdi. "Çünkü oyun zamanımı elimden almak istemediğini biliyorum."

O haklıydı. Ben yapmadım.

"Söylemeye *çalıştığım* şey," diye tersledim, "kocam olarak sana sahip olduğum için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum. Ev mükemmel. Sanırım

bir banka kasasından daha güvenli, ama sorun değil." Derin nefes aldım ve bunu kolayca yaptım. "Kendimi güvende hissediyorum."

Bana doğru sırttı ve Tanrım, bu çok güzeldi. "Gece kalmayı deneyecek kadar güvenli mi?"

"Duruma göre
değişir." "Değişir
mi?"

Dramatik etki için durakladım. Beni dava et. "Hâlâ açık havada seks yapmadım. Eğer kalırsak, hava karardıktan sonra verandadaki salıncakta sevişebilir miyiz?"

"Kalmasak bile bunu yapabiliriz. Bana birkaç saat ver, ben de eve bir salıncak koyayım."

"Minnettarım ama buna gerek yok. Burada kalmayı deneyeceğim."

Beni ayak parmaklarımın üzerine kaldıracak kadar sertçe sıkarken parmak uçları kıcıma battı. "İşte benim iyi kızım."

Lars

Beş ay sonra

"Zaten hamile olduğumu biliyor musun?" diye ısırdı karım. Yanakları yorgunluktan ve mahcubiyetten pembeleşmişti.

Buna alışkın olduğunu düşünmüştüm. Ama ne zaman bacaklarını açıp mükemmel amının döllerimle dolu olduğunu görsem, kızarıyor ve kaçmaya çalışıyordu.

Ve her seferinde, onu yerinde tuttum.

Benim olanı ezberliyordum.

"Aslında," diye düzeltti yuvarlak karnını ovuşturarak, "daha fazla hamile kalabileceğimi sanmıyorum."

Bu doğru değildi. Kızımız bize katılmadan önce onun güzel karnı büyüyecekti. Sonra, güvenli olduğunda, Joss'u tekrar hamile bırakmaya çalışacaktım.

Aletimi olduğu yerde sevdiğim için bu planı henüz paylaşmamıştım. Ve eğer doğum yapmadan önce onu hamile bırakmayı düşündüğümü bilseydi, çıplak elleriyle koparırdı.

Pantolonumun cebinden... bir yere attığım cep telefonum çaldı. Koridorda belki.

Joss dikkatinin dağılmasından faydalandı ve bacaklarını kapattı. "Git telefonuna cevap ver, seni sapık."

"Bayılıyorsun," diye karşılık verdim.

Gülümsemesi o kadar sevgi doluydu ki, beni derinden etkiledi. Her zaman öyleydi. "Gerçekten seviyorum."

Pantolonumu almak için merdivenlerden inmek zorunda kaldım. Zil sesi kesildi ama sonra tekrar başladı. "Hey."

"Bir dakikan var mı?"

Nox'un ses tonundaki gerginlikle, cevap vermeden önce kalan basamakları koşarak indim. "Ne oldu?"

"Sadece bazı fısıltılar yakaladım. Nash rüzgarın içinde."

Bu yeni bir haber değildi.

Gizleniyordu. O kadar saklanmıştı ki, kimse onu bulamamıştı. Ve arıyorlardı.

Nox.

Oğulları.

Nash'in, Yargıç'ın kendisine ait olduğunu iddia ettiği bir hemşirenin evine zorla girmesinin ardından, Kargaşa Mahkemesi kardeşleri arayışa büyük bir şekilde katıldılar.

"Bunu biliyorduk," diye belirttim.

"Yani rüzgarda, mürettebatı bile nerede olduğunu bilmiyor."

Bu şaşırtıcıydı. Emirler hâlâ yerine getiriliyordu. Her yerden emir verdiğini düşünmüştük, çünkü hala pislik devam ediyordu.

"Örtbas etmek için palavra atmadıklarından emin misin?" Güvenmediğim için sordum. "Olumlu. Herkesi hayaletledi. Kulüplerinde gerginlik artıyor Çünkü kimse birbirine güvenmiyor. Söylentilere göre, pislik hiyerarşisindeki bazı üst düzey kişiler, pislik tahtına çıkmak için taşaklarını bulmaya çalışıyormuş. Arkasına yaslanıp bunun olmasına izin vermez."

Vay anasını. Bu çok ilginç.

Ama görüldüğü kadar iyi bir haber değildi. Nash'in öldüğüne inanmadım. Bunda ne güç ne de para vardı. Eğer yerin dibine girdiyse, bu güneşin altında bir adada emekli olmak için değildi.

Bir sonraki saçmalık eylemini planlamak içindi. Nox tuhaf bir şekilde, "Beck ezildi," diye ekledi. "Ne oluyor lan? *Neden?*"

Kıkırdadı. "Nash'in sık kafalılık kalesi, askeri bir cephaneliği çay partisine benzeten bir cephanelikle doluydu. Sonunda Nash'i de yanına alarak her şeyi cehenneme gönderecek kibriti çakma emrini vermiştim ama şimdi o piç gitti. Beck onun kundakçı olduğunu söylüyor."

Wicked'da çalışırken her şeyi gördüm ve duydum. Yargılamadım.
Ama Beck tam bir ucube piçti.
"Planın nedir?" Ben sordum.
"Aramaya devam edin. Fısıltıları takip etmeye devam edin. Birileri o herifin nerede olduğunu biliyor olmalı."
Bu doğrudu. Çünkü eğer gerçekten **b i r** adada margarita içiyorsa.
Emirleri kim veriyordu?
Bu soru kafamda dönüp dururken, Nox'la vedalaştım ve saatimi kontrol ettim.
Wicked'a gitmem gerekiyordu ama yeterince zamanım vardı.
Başaramasam bile başardım.
Her zaman başardım.
Basamakları ikişer ikişer çıktım. Onu daha yeni doğurmuş olmamın bir önemi yoktu. Söz konusu Joss Luthor olunca, asla doyamazdım.
Yatak odamıza girerken adımlarımı yavaşlattım, sessizce ilerledim.
Ne kadar büyük ve belalı olduklarını düşünürlerse düşünsünler, her puştla yumruk yumruğa dövüşmeye her zaman istekli olmuşumdur. Parmaklarımı kırmıştım. Bileklerimi. Burunlar. Joss söz konusu olsaydı, gözlerini oymaktan çekinmezdim.
Ama ben bile hamile karımı uyandıracak kadar cesur değildim.
Hayatta olmaz.

Joss

Beş yıl sonra

Sweets You Rock'ın vitrininde durup dinledim.
Ve bekledim.
Yıllar önce ben de aynı şeyi yapmış, Lars'ın Harley'inin gürültüsünü dinlemiştim. Gürültülü motosiklet ve sürücüsü her zaman vücudumda bir heyecan yaratırdı.
Bu hala *çok* doğru olsa da, dinlediğim bir motosikletin kükremesi değildi. Çok daha tatlı bir şeydi.
Duymak için çok beklemem gerekmedi. "Anne!"
Küçük bir insan bacaklarıma çarpmadan önce uzun kahverengi saçların parıltısını görmek için tam zamanında döndüm.
"Sakin ol, krep," diye gürledi kocam, boştaki kolu beni sabitlemek için uzanmıştı.

Haftalık bir şey olmasa da, rutini biliyordu.

Harlow'un her zaman yaptığı gibi, ben de sadece Piper'ın bana ihtiyaç duyduğu Cumartesi günleri fırında çalışıyordum.

Ya da daha sık olarak, arkadaşlarımla bir sabah geçirmek istediğimde.

Okuldan önceki hafta içi mesaipleri de çoktan bitmişti. En iyi arkadaşımı ortada bıraktığımdan değil. Yerine birini seçip işe alana kadar bekledim.

Birçoğunu.

İnsanların Piper'ın unlu mamullerine olan sevgisi azalmamıştı. Azıcık bile. Elleri fazlasıyla dolu olduğundan, sadece yarı zamanlı çalışanlara değil, tam zamanlı personele de ihtiyacı vardı.

Ve boşluğa ihtiyacı vardı.

Jake ve Piper binayı tasarlarken, kiraya vermek için fazladan birimler eklemişlerdi. Bunun yerine, sadece kendi dükkanları kalana kadar binayı genişlettiler.

-Posey'nin kayıt stüdyosu hariç. Eli'nin karısı burayı vermeyi teklif etmişti ama Eli, eğer verirse işi bırakmakla tehdit etmişti.

O da diğerleri kadar abartılıydı.

İşler ne kadar değişmiş olursa olsun, eğer bir Cumartesi günü çalışıyorsam, Lars bir öpücük ve kurabiye için uğrardı. Sadece artık yalnız gelmiyordu.

Remy'yi kucağıma aldım ve vitrini açtım. Babasının kurabiyesini aldı ve tumbul elini çenesine götürmeden önce uzattı. "Ne istediğimi bilmiyorum."

Şok oldum.

Mesaneme baskı yapacak şekilde yukarı, aşağı ve her tarafa eğilmeye başladığında, Lars onu benden aldı ve uyumakta olan oğlumuzu kollarıma yumuşak bir şekilde kaydırıldı. Bu öyle kusursuz bir manevraydı ki, o küçük alanda ebeveynlik işini tamamen becerdiğimizi düşünmeme neden oldu.

Tam da işleri sarsacak zamanda.

Remy bir elinde marshmallow, diğerinde kurabiye ile silahlandığında, sevimli bir kaos yaratmak için mutlu bir şekilde oradan uzaklaştı.

Lars at kuyruğunu eline dolayıp hafifçe çektiğinde dudaklarımı Mylo'nun uyuyan kafasına bastırdım. "Herkes söyleyeceğin için heyecanlı mısın?"

"Herkes neyi anlatacaksın?"

İkimiz de Piper'ın arkamızda durduğunu görmek için baktık, yüzü tamamen boştu.

Lars başını sallayarak, "Zaten biliyor," diye tahmin etti. Ona hiç acımıyordum. Benimle evlenirken neye bulaştığını biliyordu.

Ve buna bayıldı.

"Neyi biliyor?" diye sormaya çalıştı ama artık çok geçti.

"Yardıma olacaksa," dedim ona, "en azından önce sen biliyordun."

Remy'yi Harlow'daki kızlar gününde öğrenmiştim. Sadece kuru üzümlü kurabiye istedikten sonra Mylo ile birlikte olduğumu söyleyen Piper olmuştu.

Aklı başında kim hamile değilse kuru üzümlü kurabiye ister ki?

O zaman belirtileri kendim fark ettiğim için test yapmak üzere Lars'ın eve gelmesini beklemiştim. Sırrı iyi sakladığımı düşünmüştüm ama bu sefer hindistan cevizi kurabiyeleri bana ihanet etmişti.

"Ve gizlilik yemini etti," diye devam ettim, "yani sen yine de herkese anlatabilirsin."

"Ve hala neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye devam etti Piper çünkü o gerçek bir arkadaşı.

Mutfaktan bir tıkırtı geldi ve ardından tanıdık bir tiz kıkırdama duyuldu.

"Benim sıram," dedi

Lars. Ama bunu gülümseyerek yaptı.

Hayır, sırtarak yaptı.

Remy'nin beş yaşındayken on altı yaşına girecek olması önemli değildi. Onun saçmalıklarının her saniyesini seviyordu. Onun ateşini. Onun alaycılığını.

Her zaman ona tanıdığı başka birini hatırlattığını söylerdi.

Kim olabilir bilmiyorum.

Mutfaktan küçük bir baş belası çıktı ve onu daha da küçük bir baş belası takip etti. "Anne."

Üç yaşındaki tüm huysuzluğunu toplayan Linc, ağabeyini taklit etti. Sayılır. "Anne."

Rhett kollarını kavuşturdu; bu hareket yine kardeşi tarafından taklit edildi.

"Babam sana Lars Amca'yla parka gideceğimizi söylememi istedi."

Anne

.

Baba

.

Lanet olası Lars Amca.

Kalbim.

Linc, Rhett'i taklit etme planını u n u t m u ş olmalıydı çünkü kollarını havaya kaldırdı. "Park, park, park!"

Duygularını saklamadan önce Piper'ın gözlerinden süzülen bir damla yaş yakaladım.

Neredeyse iki yıl sürmüş ve çok fazla ilaç kullanmışlardı ama Piper sonunda hamile kalmayı başarmıştı. Linc iki yaşına geldiğinde, ailelerine bir yenisini eklemeye karar vermişlerdi.

Bu sefer Rhett'i evlat edinerek.

Yedi yaşındayken, koruyucu ailede de düzelmeyen zorlu bir hayatı olmuştu.

Piper ve Jake'in sevgisi, sabrı ve zamanıyla düzeldi.

Bulduğumuz ailenin geri kalanının koşulsuz sevgisinden bahsetmiyorum bile - Rhett bunun bir parçası olmak istemediğini iddia etse bile.

Piper ve Jake'e yavaş yavaş *anne* ve *baba* diye hitap etmeye başladığından beri, kaçınılmaz olanı kabul ettiği açıktı.

Bizimle sıkışıp kalmıştı.

"Baban nerede?" Piper Rhett'e sordu ve bu sorudan damlayan kalpleri ve gökkuşaklarını neredeyse görebiliyordum.

"Dışarıda."

Piper vitrini taradı. Öğleden sonra yoğunluğu başlamadan önce bir durgunluk vardı.

Hâlâ sıra vardı ama personeli bunu halledebilirdi.

Yine de, çocuklarını dışarı çıkarmak için görev yerinden ayrılmadan önce herkesi kontrol etti.

Lars mutfaktan geldi, Remy'yi omzunun üzerinden sarkıtıyordu. "Küçük krebimi gördün mü? Onu parka götürmek istedim ama bulamıyorum."

"Baba, baba, baba," diye sevinçle ciyakladı. "Ben buradayım."

Onu sağ tarafına çevirdi ve ayağa kaldırdı. "İşte buradasın." Lars beni kendine çekerken Remy etrafta dans ediyor, sabırla bekliyordu.

Vedalarımıza alışkındı.

Beni aptalca öptükten sonra Mylo'yu aldı ve elini Remy'ye uzattı.

Onu mutlulukla aldığı sırıtışı en az babasınınki kadar büyüktü.

Yıpranmış kot pantolonu, beyaz tişörtü ve deri ceketıyla belalı kocam zaten ateşliydi.

Ama tam o anda, çocuklarına karşı zahmetsizce şefkatli olmak?

Hiç bu kadar ateşli olmamıştı.

Ve bu *gerçekten* bir şey ifade ediyordu.

Zaten hamile olmasaydım, şu anda ciddi bir bebek ateşi vakası geçiriyor olurdum.

"Birazdan işim bitecek," dedim.

"Acele etme," diye karşılık verdi yıkıcı bir gülümsemeyle. "Zamanımız var.
Ve bulduk da.
Bir ömür boyu.

Son

Little Dove'dan bir örnek için sayfayı çevirin

LITTLE
Love
LAYLA FROST

Birinci Bölüm

Beyaz Kale Juliet'imiz

"BİNİN."

"Ne?" diye sordum. diye sordum, babam omuzlarımdan tutup beni geriye doğru iterken ayak uydurmak için hızlı adımlar attım. Tökezledim, neredeyse düşüyordum ama o durmadı.

Küçük kilerin kapısını açarak beni içeri itti. "Ne duyarsan duy dışarı çıkma. Anladın mı?"

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Shamus McMillon'ı sorgulamaktan daha iyisini biliyordum, özellikle de o *bu durumdayken*.

Kırlaşmış kızıl saçları darmadağınktı ve vahşi gözleri sürekli yana kayıyordu. Bana doğru üflediği her nefes ucuz viski ve bir fıçı Guinness gibi kokuyordu.

Bu yüzden dilimde dans eden elli milyar soru yerine "Tamam" dedim.

"Ciddiyim, Jule-bug. Ben söyleyene kadar kapıyı açma." Yüzümü taradı, ifadesi gergin ve endişeliydi. İç çekerek kapıyı kapattı ve beni bayat krakerler, konserve Spam ve muhtemelen bir ya da iki fareyle karanlıkta bıraktı.

Babam yiyecekleri yağmalamak için kışını koltuktan kaldırdığında ayak işlerinden ve market alışverişinden yeni dönmüştüm. Beni kilere itmek için fıstık ezmesi kavanozunu yere bırakmadan önce gözleri ön pencereye doğru gitmişti.

Onu korkutacak ne gördüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Babamın spor salonunun arkasındaki uzun toprak yolun sonunda yaşıyorduk ve tek ziyaretçimiz onun arkadaşlarıydı.

Bundan korkması gereken biri varsa o da bendim. Arkadaşları beni ürküten pisliklerdi.

Bu her neyse, umarım hızlıdır. Dondurma için para harcadım ve Vegas Şubat'ın kış olduğunu anlamıyor gibi görünüyor. Değerli kurabiyelerim ve kremam muhtemelen şu anda eriyordur.

Belki de akşam yemeği siparişi geliyordu ve bir kez olsun yemek yapmak zorunda kalmıyordum. Ya da belki spor salonundan sevdiğim birkaç kişi dondurmamın yanına pasta getiriyordu. Belki de, sadece belki, babam on yedinci yaş günümü gerçekten unutmamıştır ve bana sürpriz yapmaya çalışıyordu.

Ve belki de bayat, market markalı Lucky Charms kutusunda bir gökkuşağı bulurum ve onu bir altın küpüne götürürüm.

Hayali rüyalarından daha iyisini biliyordum. Babam doğum günümü ilk kez unutmuyordu. Sevgililer Günü'nde olması tahmin yürütmeyi ortadan kaldırmalıydı ama yine de hatırlayacak kadar önemsemesi gerekirdi.

Hiç yapmadı.

Ön kapıya öyle bir vuruldu ki, kapı sertçe açılıp duvara çarptı.

"Çocuklar!" Babam selam verdi, sesi kâğıt inceliğindeki duvarlardan kolayca geçiyordu. "Sizi şatoma getiren nedir?"

Bir homurtuyu zar zor tuttum.

Eğer bu bir şatoysa, sahibi Burger King'dir. Ve onun Dairy Queen'i.

Bu onların mütevazı Beyaz

Kale'si. Çok acıktım.

"Eğer beni ayarlamak istiyorsan," dedi babam, "kız arkadaşımı aramalısın. Dövüşlerimi o ayarlar."

Gözlerimi devirmiştim. Sanki dövüş rezervasyonlarıyla ilgilenen büyük bir menajeri varmış gibi hep bu cümleyi kurardı.

Ben onun kız arkadaşığıydım. Sadece ben ve sahibi olduğu antrenman salonunun arka odasında yırtık pırtık bir masa takvimi.

"Bugün bir toplantımız vardı," diye gürledi derin bir ses; sakın, soğukkanlı ve derli toplu.

Oysa babamın sesi gergin, tedirgin ve zoraki geliyordu. "Bugün müydü o? Aklımdan çıkmış olmalı. Neye ihtiyacın vardı?"

"Cumartesi günü zor bir mağlubiyet aldık," dedi.

Bekle. Kazandığını sanıyordum.

O kadarını söylememişti ama aynı zamanda bir mağlubiyetten sonra hep yaptığı gibi zil zurna sarhoş da olmamıştı - ya da daha kötüsü.

"Evet, şu sp-kid," dedi, hakareti kullanmadan önce kendini tutarak, "müthiş bir sağ kroşesi var."

Shamus McMillon hakkında nefret edilecek çok şey vardı ve sıradan ırkçılığı listenin en başındaydı.

"Bu çok komik," dedi gizemli adam, bunda komik bir şey olmadığını belli eden bir ses tonuyla. "Çünkü Jose'nin antrenörüyle konuştum. Sağ kroşesinin zayıf olduğunu söyledi. Sadece o da değil, sol ayağını da ayarlıyor. Bunu herkes biliyor. Onu bu alışkanlığından vazgeçirmeye çalışıyor."

"Kaçırılmış olmalıyım. Yaşlanıyorum, eskisi kadar keskin değilim."

"Öyle mi?"

"Evet, aslında eldivenlerimi asma ve spor salonundaki genç silahları eğitmeye odaklanma fikri etrafında dönüp duruyorum."

Bu benim için yeni bir haberdı.

Babam kıkırdadı. "Ama büyük final dövüşümü ayarlamakla ilgileniyorsan, Max, ben-"

"Maximo," diye gürledi ses. "Ha?"

"Benim adım Maximo. Max *değil*."

İsim tanıdık gelmedi. Babamın kimlerle ilişkisi olduğunu bildiğimden, kendini Rat Pack'ten biri sanan, göbekli ve yağlı suratlı bir özentî olduğunu hayal edebiliyordum.

Umarım Maximo her kimse bir an önce gelir ve söylemesi gerekenleri söyler. Yemek yemem gerekiyordu ve bütün gün hareket halinde olduğum için ayaklarım beni öldürüyordu.

"Tamam, tamam, Maximo," dedi babam. "Sana kız arkadaşımın numarasını vereyim, o sana yardımcı olur."

Sanki babam konuşmamış gibi Maximo devam etti. "Jose'nin antrenörüyle konuştuktan sonra başka biriyle görüşmeye gittim."

"Kim?"

"Carmichael. Senin hakkında söyleyecek çok şeyi vardı, Shamus."

"Öyle mi?" Babamın sesine bir sinir perdesi vurdu. "Biz eski arkadaşız. Onu bir süredir görmedim. Muhtemelen bir yıl kadar."

Bu bir yalandı. Mugsy Carmichael, babamın birlikte koşmayı sevdiği gangster özentîlerinden biriydi. Her zaman spor salonuna gelirdi ve beni çok korkuturdu. O hafta daha yeni gelmişti.

"Neyden nefret ettiğimi biliyor musun Ash?" diye sordu adam

-Maximo-. "Ne, patron?" diye cevap verdi yeni bir ses.

"Yalancılar. Onlardan nefret ediyorum."

Bir şey duvara çarptı ve beni sıçrattı.

"Düşüşü sen aldın," diye ısırdı Maximo, sesi kısıktı ama bağırıyor da olabilirdi. Neredeyse hissedebileceğim bir bas gürültüsü vardı.

"Ben asla-" diye başladı babam ama etin ete çarpma sesine -hayatımın soundtrack'i- dayanarak, o sözünü bitiremeden biri ona yumruk attı.

"Bana bir daha yalan söyleme," dedi Maximo. "Jose üzerine bahse girdikten sonra suçu üstlendin."

Babam pek çok şeydi. Sarhoş. Kumarbaz. Irkçı. Boktan bir babaydı. Ve açgözlü.

Yine de onun hilekâr olduğunu düşünmemiştim. Adı, unvanı ve boks dünyasındaki itibarı sahip olduğu en önemli şeylerdi. Bunlara her şeyden çok değer verirdi, biricik kızı da dahil.

"Senin kaybın insanlara tonlarca paraya mal oldu, Shamus. Mutlu olmayan insanlar. Beni hileli dövüşler yapmakla suçlayan insanlar. Yalancıları ya da hilekârları sevmem ve ikisiyle de suçlanmaktan hiç hoşlanmam."

"Ben düşmedim," dedi babam.

Ama bu bir yalandı.

Ve yumruk sesleri bunu bildikleri anlamına geliyordu.

Elimi uzattım ve tereddüt etmeden önce kapı kolunu kavradım.

Babamı hırpalamaya gelen ilk kişi bu değildi. Onun da düşmanları vardı. Dövüş dünyasında. Kumarhanelerde. Amerika'nın her yerinde.

New York'taki Meryem Ana Rahibeleri onun adını duyduklarında tükürürlerse hiç şaşırırmam.

En azından dışarıdaki her kimse, onun yerine beni tartaklamak yerine doğruca babama gitmişti. Bu ilk kez de olmuyor.

Babam profesyonel bir boksördü. Kendi başının çaresine bakabilirdi. Kendimi bir hiç uğruna tehlikeye atmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Elimi topuzdan çektim.

"Bunu düzeltebilirim!" Babam bağırdı ve kargaşa yatıştı.

"Bence insanların ne kadar kızgın olduğunu hafife alıyorsunuz. Paralarını geri istiyorlar."

"Sadece biraz zamana ihtiyacım var, ama ödeyeceğim." Babamın paniği artıyordu ve bunu saklamaya çalışmadı. "Bir yolunu bulacağım. Spor salonunu satarım. Bir şeyler yaparım."

Oh, baba. Bu sefer kendini neyin içine soktun?

"Beni yeni adamlarınızdan biriyle karşı karşıya getirin," diye yalvardı babam, "ne isterseniz yaparım. Kazan ya da maçı bırak, ne istersen yaparım. Kimse bilmesin diye inandırıcı yapacağım."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Maximo kükredi, sesi kulaklarımda çınliyordu. "'Yalancılardan nefret ederim'in neresini anlamadı?"

"Hiçbir fikrim yok patron," dedi
her kimse. "Hadi şu işi
bitirelim."

"Vay, beyler. Max...imo. Maximo, dostum, efendim. Haydi." Babam sesini o kadar alçalttı ki onu duyabilmek için kulağımı ortak duvara dayamak zorunda kaldım. "Spor salonu, araba, *her şey*. Hepsini alabilirsin. Alabilirsin."

"Senin bokunu istemiyorum, Shamus. O da senin kadar değersiz."

"Hadi ama dostum, ciddi, anlıyorum. Her şeyi berbat ettim. Ödemenin bir yolunu bulacağım ve sonra emekli olacağım. Masalardan uzak duracağım. Ama beni öldürürsen, paradan olursun. Ölüler ödeme yapamaz."

Öldürmek mi?

Az önce öldürmek mi dedi?

Kapıyı açtım ve kendimi küçük mutfağımıza attım. Oturma odasının girişine doğru döndüğümde bir patlama sesi küçük evi doldurdu. Kafamı doldurdu. Kulaklarımda bir çınlama bırakarak etrafta zıpladı.

Ama arkamda bıraktığı yankıyı zar zor fark ettim.

Çünkü benim odağım -tüm odağım- babamdı.

Kafasında delik olan ve beyni boktan kanepemize sıçrayan ölü babam.

O lekeyi asla çıkaramayacağım.

Söylediklerimin kafamın içinde olduğunu sanıyordum ama yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü bütün gözler bana çevrilmişti.

Babamınki hariç her set.

Kusmuk boğazıma kaçtı.

"Kahretsin," dedi siyah saçlı bir adam ısırarak.

Solundaki adam silahını kaldırdı ve bana doğrulttu. Sağındaki.

At.

Ben.

Gidecek hiçbir yerim yoktu. Üç serseriye ve canavar gibi bir adamı geçmemin imkânı yoktu. Arkamdaki eski arka kapı artık açılmıyordu. Koridorda hızla ilerlersem, boyayla kapatılmış pencerelerden birini kırabilirdim ama sırtımdan vurulma ihtimalim daha yüksekti.

Eğer ölürsem, koşmak bu dünyada yaptığım son şey olmayacak.

Etrafı acımasız yırtıcılarla çevrili savunmasız bir fare gibi kapana kısılmıştım, olduğum yerde kaldım. Omurgamı çelikleştirdim ve çenemi kaldırdım.

Ölümü bekledim.

"Bekle," dedi siyah saçlı adam, diğeri adamın kolunu aşağı iterek. Koyu renk gözleriyle beni inceledi, dövme eli ni önce saçlarında sonra da çenesinde gezdirdi. Bir sonuca varmış gibi görünerek başını salladı. "O da bizimle geliyor."

Olamaz.

Bunun üzerine döndüm ve kaçtım.

Ölümden daha kötü kaderler de vardı.

Ve eğer karşı karşıya olduğum şey bu olsaydı, bunun yerine sırtıma bir kurşun yerdim.

Onları gafıl avladım ve biraz mesafe kazandım ama kısa bacaklarım serserinin çok daha uzun bacaklarıyla boy ölçüşemezdi.

Kalın kollar belimi sardı ve ben çırpındım. Çığlık attım. Isırdım. Tekmeledim, yumrukladım ve pençeledim.

Ben

dövüşürd

üm.

Ölürdüm.

Ama ben asla onlarla gitmezdim.

"Lanet o l s u n ," diye küfretti adam, beni tavşan Lennie'nin evcil hayvanıymışım gibi çok sert sıkarak.

Şanslı bir tekmeyle onu yakaladım. Tutuşu gevşeyince kıpırdayarak kurtuldum ve boğazına bir yumruk attım.

Arkamdaki her neyse onunla savaşmak için dönmeye başladım ama bunu yapamadan her şey değışti. Dünya yanlara doğru gitti.

Sonra her şey karardı.

Layla Frost ile bağlantı kurun

Lütfen beni takip edin. En iyi memleri paylaşıyorum.

www.facebook.com/groups/LaylaFrostCupcakes www.LaylaFrostWrites.com

E-posta: contact@laylafrostwrites.com

facebook.com/LaylaFrostWrites

instagram.com/laylafrostauthor/

amazon.com/Layla-Frost/e/B00VJMSYKQ

Layla Frost tarafından yazılan başlıklar

DILLON KARDEŞLER

[Hasarlı yazan Layla Frost](#)

[Ölümcül yazan Brynne](#)

[Asher](#)

HYDE SERİSİ

[Hyde and Seek En](#)

[İyi Kase Senaryosu](#)

[Nox'a Kadar: Sonsuza Mutlu Alfa Dünyası](#)

[Kadar Kargaşaya Kadar](#)

[Vahşi Kötü Saplantı](#)

Amato Serisi

[Bizimle](#)

DÖRT

[Styx](#)

[Stoned](#)

STANDALONLAR

[Teslim Ol](#)

[Küçük](#)

[Güvercin](#)

Yazar Hakkında

Layla Frost büyürken ablasından aşırđı Sweet Valley High kitaplarını okumak için el feneriyle battaniyesinin altına saklanırdı. Çok geçmeden okulda ders sırasında gizli Harlequin'leri okumaya başladı. Bu durum, "sadece bir bölüm daha" sözünün ardından tüm gece kitap okumaya dönüştü.

Okuma sevgisi, özellikle de romantizm türü, erken yaşlarda kök saldı ve kendi hikayelerini yazma zamanı gelene kadar ölçülemez bir şekilde büyüdü.

Layla Frost yazmadığı zamanlarda buzlu kahveye, biblolara, bitkilere ve tavuklarına derin bir sevgi duyan bir uykusuzluk hastasıdır. Aynı zamanda dünyanın en iyi annesi, ama çocukları onun havalı olduğunu düşünüyor... öyle.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

